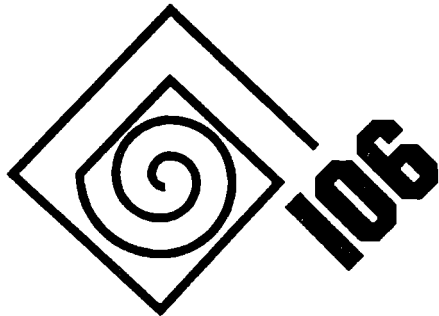

nautilus

Walter Jon Williams

SUPERCABLAT

Plin de energie, ingenios și perfect cunoscător al regulilor jocului, Walter Jon Williams este la el acasă în SF-ul matur al anilor '80 și '90. (Enciclopedia literaturii science-fiction)

Capitolul unu

Încă dinainte de miezul nopții, panzerboy știe că nemulțumirea nu-l va lăsa să doarmă. A pornit din Santa Fe spre nord, peste Sangre de Cristos, pe drumul înalt croit prin Truchas, îndreptându-se către Colorado, dornic să se apropie cât mai mult posibil de cerul nopții. Pilotează fără ajutorul mâinilor sau picioarelor, mintea lui trăind în recea interfață neurală care există undeva între imaginile ce trec rapid prin fața parbrizului și conștiința electrică reprezentată de trupul din aliaje și inima de cristale lichide a Maseratiului. Ochii lui artificiali, din plastic și oțel, privesc drumul fără să clipească, privesc fâgașele întortocheate, de noroi, gofrate de torențele primăverii, pâlcurile înalte de pini și plop, poienile alpine împestrite de formele întunecoase, nemișcate ale vitelor, toate dezvăluite de lumina rapidă, aproape lichidă a farurilor puternice, în vreme ce-și forțează Maseratiul în urcuș. Siluetele care sclipesc în bătaia proiectoarelor se conturează limpede pe fundalul negru al propriilor umbre, iar Cowboy are impresia că se poate distinge pe sine însuși într-o lume monocromă aidoma unei imagini alb-negru, imprimate pe celuloid și proiectate înaintea parbrizului, pâlpâind în goana mașinii. Ca și cum ar zbura.

Atunci când a făcut rost de noii ochi Kikuyu, s-a gândit să ceară o variantă monocrom, amuzându-l ideea activării unui comutator

mental care să-l trimită în vârtejul unei fantezii alb-negru, o veche peliculă cinematografică în care să joace tipi precum Gary Cooper sau Duke Wayne, însă solicitările pentru sistemul monocrom erau destul de reduse, și opțiunea respectivă a fost abandonată. Și-a dorit și irisuri din oțel cromat, dar Coțcarul, managerul lui, l-a convins să renunțe, spunându-i că erau prea bătătoare la ochi pentru cineva cu un asemenea domeniu de activitate. Cowboy a acceptat, fără tragere de inimă, așa cum făcea întotdeauna când Coțcarul formula o nouă restricție asupra viselor lui și a ales doar niște pupile de culoarea cenușie a norilor de furtună.

Aici însă, în acești munți numiți Sângele lui Cristos, există fantezii mai vechi decât oricare dintre cele de pe celuloid. Ele se scurg în montaj prin fața ochilor de plastic și oțel: o capelă străveche cu ziduri albe, având zugrăvit în jurul ușilor un paradis turcoaz, în contrast violent cu tonurile roșii și galbene alcătuind o piramidă și cu ochiul atotvăzător de pe bolta rotunjită a arcadei; un masiv castel sidefiu, în stil marocan, sala de spectacole a unui arab de mult dispărut; minaretele cu spirale maronii s-au năruit, iar grilajele rococo din fier forjat sunt ruginite. Pe neașteptate, de după o curbă apar două spectre colilii, aidoma unor siluete supranaturale venite să-l avertizeze; sunt pelerini indieni, îmbrăcați în alb, de la panglicile textile ce le cuprind frunțile și le sunt împletite în cozi, până la mocasinii din piele de căprioară pe care sclipesc nasturi argintii. Merg răbdători sub razele lunii, îndeplinind o penitență, spre sanctuarul din Chimayo, unde le vor aduce mulțumiri unor *santos* sculptați ori vor adresa o rugămintă Madonei. Sunt imagini precum avanposturi ale altor epoci, păstrate aici, pe vârfurile înalte ale Pământului, tremurând sub neașteptata lumină orbitoare a ochilor lui Cowboy.

Cowboy ambalează la maximum, înroșind toate indicatoarele consolei de comandă. Călătoriile nocturne sunt specialitatea lui. Țiuitul motorului reverberează din arbori și coline. Vântul se năpustește prin geamurile deschise, aducând cu el mircasma pătrunzătoare a pinilor. Cowboy își închipuie pelicula din celuloid sporindu-și viteza prin aparatul de proiecție, deplasându-se tot mai repede, imaginile încetoșându-se și pierzându și contururile. Me-

apele neuronilor pulsează spre cristalul din craniul său, transmițându-și voința spre injectoare, spre cutia de viteze, spre roțile ce se înducă. Maseratiul coboară panta, mărinde viteza pe măsură ce gosește pe serpentine și, în cele din urmă, se năpustește prin vadul din fața lui Peqasco, înălțând un zid de stropi fini care, pentru o scurtă clipă, reflectă în curcubeie farurile; o pâlpăire halucinantă, în adă ochiului, prevestitoare de culoare aici, în lumea monocromă.

Se crapă de ziuă când vehiculul arămiu trece ca o nălucă peste frontiera statului Colorado, iar în primele ore ale dimineții intră în Custer County. Munții sunt acum castanii și verzi, parcă vii sub briza ce leagănă pinii; fantezia monocromă a dispărut. Cowboy are prieteni pe aici. Cotește pe un drum retras, de țară, știind că în jur există senzori electronici ce manifestă un interes brusc față de acțiunile lui.

Drumul șerpuiește urcând și ia sfârșit într-o pajiște alpină care a fost netezită pentru o pistă particulară de aterizare, având forma literei alfa. Prin locurile de unde, cândva, negrele aripi delta decolau spre oculte lor misiuni nocturne, acum cresc flori și iarbă dintre crăpăturile betonului. Printre plopilor strălucitor de verzi se poate încă întrezări o porțiune defrișată; este locul unde un jocheu a depășit pista cu delta lui defectă, strivindu-se împreună cu încărcătura, pe aproape un kilometru de versant, însă lăstarii au încolțit deja pe pantă, acoperind-o cu vegetație tânără. Aerodromul pare un vis îndepărtat, puțin neclar pe alocuri, dar Cowboy nu intenționează să lase amintirile acelea să moară vreodată. Ele trăiesc pentru el așa cum nu se întâmplă cu realitatea prezentă, și le lustruiește zilnic ca pe caroseria unui automobil nou și minunat, ca să sclipască mereu.

Vreme de unsprezece generații, strămoșii lui Cowboy au fost fermieri în sud-estul lui New Mexico, trăind precum niște fumici pe un șes roșiatic și lipsit de orice forme de relief, tot atât de diferit de lumea lui Sangre de Cristos pe cât este Ucraina de Peru. Cu regularitate, câte cineva din neamul lor lua pușca la umăr și pomea să lupte pentru Statele Unite, totuși familia își rezerva majoritatea energiilor pentru conflictele cu statul Texas. Consumând mai multă apă decât ar fi putut să pună vreodată îndărăt, texanii construiau

pompe gigantice la numai câțiva centimetri de frontieră, absorbind apa alcalină din New Mexico, furând ceea ce alții păstrasera cu atâta grijă. Concetățenii lui Cowboy se războiau cu ei, făcând tot ce se putea până când ultima pompă zăngănea secătuită, iar solul prăfos și roșiatic se înălța purtat de vânt și transforma lumea într-un uragan de nisip biciuitor.

Cowboy își amintește zilele trăite pe platoul colbuit, la ranchul unchiului, după ce tatăl său înnebunise încercând să reziste. Locuise într-o cabană rudimentară din scânduri decolorate de vreme, la marginea deșertului lăsat în urmă de texani, un loc unde pământul ruginiu se ridica în exteriorul ușii cu câțiva centimetri buni ori de câte ori bătea vântul, iar zilele treceau fără ca soarele să se vadă altfel decât sub forma unei vagi călduri stacojii, undeva îndărătul vijeliei devastatoare. Nu se putea vorbi de agricultură; familia se ocupa de creșterea vitelor, o meserie mai puțin precară. Orașul cel mai apropiat se fălea cu numărul bisericilor sale, și Cowboy a fost crescut într-una dintre ele, privind cum enoriașii se mohorau cu trecerea fiecărei săptămâni, culoarea fețelor lor devenind cenușie, iar ochii căpătând o căutătură disperată, în timp ce-l implorau pe Domnul lor să-i ierte pentru păcatul ce-l ispășeau acum. Texanii, care cândva le fuseseră dușmani, traversau așezarea, îndreptându-se către alte zări ori locuiau în cutii de carton sau în automobile vechi, așezate pe bolovani în loc de roți și căroră nisipul le jupuisese de mult vopseaua. Războiul Meteorităilor a venit și a trecut, iar viața a ajuns tot mai grea. Cu toate acestea, imnurile continuau să răsună, alcoolul și jocurile de cărți nu fuseseră abandonate, iar anunțurile privind scoaterile la mezat ale fermelor apăreau cu regularitate la tribunal.

Coțcarul era un bărbat în vârstă, care emigrase cândva în Colorado. Când a revenit acasă, conducea un automobil strălucitor și nu frecventa biserica. Mesteca tutun, fiindcă mestecatul îi lăsa libere degetele mâinii stângi atunci când își făcea de lucru cântând la mandolină într-o formație ce acompania stripteuze. Oamenilor cenușii din biserici nu le plăcea să vorbească despre modul cum își câștiga el existența. Iar într-o bună zi, Coțcarul l-a văzut pe Cowboy călărind la un rodeo.

După aceea, a venit la ranchul unchiului și a aranjat să-l ia cu un imprumut o vreme pe băiat, ba chiar a plătit pentru timpul cât avea să lipsească. L-a pus să exerseze pe un simulator de zbor, apoi i-a telefonat unui terț pe care-l cunoștea. Restul, așa cum ar fi spus Coțcarul, era de-acum istorie.

Cowboy avea șaisprezece ani când a început să zboare. În cizlul vechi, de piele scorjită, trecuse deja de un metru nouăzeci și în scurtă vreme avea să atingă vreo câteva mii înălțime – jocheu al văzduhului care-și întindea dărele de condensare ale motorului de la un țărm la altul, livrând poșta... prin poșta înțelegându-se orice i se oferea. Oamenii de pe Orbitale și vameșii din Vestul Mijlociu erau numai un alt soi de texani, indivizi domnici care si bată joc de toate lucrurile ce te țin în viață, fără a le înlocui, lasând în urmă doar pustiul. Când instalațiile de apărare antiaeriană aflate dincolo de Hotar au devenit prea puternice, jocheii au trecut la panzere – iar poșta continuase să fie dusă la destinație. Noul sistem prezenta avantajele lui, totuși, dacă ar fi fost după Cowboy, el n-ar fi părăsit niciodată cerurile.

Acum Cowboy are douăzeci și cinci de ani – puțin cam bătrân pentru meseria asta –, apropiindu-se de vârsta când până și reflexele neuronilor supercablați încep să încetinească. Disprețuiește caștile; în craniul său există cinci mufe pentru cuplarea direct la creier a perifericelor care-i oferă câteva milisecunde extrem de prețioase atunci când asta contează. Cei mai mulți indivizi cu echipament asemănător poartă părul lung, ca să acopere mufele, temându-se să nu fie numiți „butonați” sau și mai rău, însă Cowboy refuză obiceiul acesta; părul lui blond e tuns perie, iar mufele dinamică neagră sunt decorate cu sârme din argint și cipuri turcoaz. Aici, în Vest, unde oamenii știu ce înseamnă ele, este privit aproape cu venerație.

Arc nervii supercablați la maximum, plus ochii Kikuyu Optics cu toate opțiunile disponibile. Deține o casă în Santa Fe și un ranch în Montana, condus de unchiul lui; de asemenea, a cumpărat drepturile asupra proprietății din New Mexico a familiei și plătește impozitele cu regularitate, de parcă așa ceva ar mai avea vreo valoare. Mașinutii este al lui, împreună cu un avion personal – un avion

cu reacție, „pentru afaceri“ –, un portofoliu de acțiuni și câteva ascunzători în care ține aur.

Al lui este și locul acesta, o pajiște din munții Colorado; tot o ascunzătoare, aici însă dosește amintirile care nu vor să dispară. Și de asemenea nemulțumirea, neclară, dar sporind mereu, care l-a adus înapoi.

Oprește lângă uriașul hangar din beton, vopsit în culori de camuflaj, și dezactivează armamentul Maseratiului, înainte ca motorul să emită ultimul scâncet. În liniștea care se lasă, poate auzi sunetul unei chitare electrice răzbătând din hangar, precum și foșnetul ierbii – primele mișcări haotice ale căldurii răbufninde. Se îndreaptă spre clădire, derulează un jack din locaș, îl introduce în țeastă și formează codul.

Dincolo de ușa masivă de metal se află un Wurlitzer din crom strălucitor și plastic fluorescent, viu colorat, emițând în imensul spațiu de catedrală un cântec vechi al lui Woody Guthrie. Sus de tot se întrezăresc formele negre, mate, ale celor trei aripi delta; siluetele lor rotunjite sunt neclare în lumina slabă, totuși lasă o impresie de forță enormă și de viteză uluitoare. Depășite în ziua de astăzi, au fost cumpărate de Cowboy – atunci când jocheii au început să folosească panzere pentru o sumă doar cu puțin mai ridicată decât valoarea motoarelor ce le echipează.

Warren stă la bancul de lucru, în mijlocul unui spot de lumină, meșterind la piesele unei pompe de carburant. Pe chipul său brădat de riduri pâlpaie imagini albăstrui dinspre ecranele activate de apariția lui Cowboy; a instalat peste tot camere video pentru securitate și le îngrijește cu aceeași răbdare metodică cu care păstrează deltele gata de zbor.

În ziua Războiului Meteoritilor, era șef de echipă la Vandenberg și-și făcea datoria știind că tenacitatea n-avea să-i aducă, probabil, nici un câștig, doar în ceafă, pentru o frântură de clipă, senzația de suprapresiune provocată de un proiectil nichel-fier ce se prăbușea prin atmosferă, apoi moartea... cu toate acestea, a făcut ceea ce a fost instruit să facă și și-a ridicat cutterjocheii să lupte pentru Pământ, împotriva Orbitalelor, ținându-le pumnii și sperând că, poate, câțiva vor spune: „Asta-i pentru Warren“, când vor fi

prajind un dușman. Scenariul s-a dovedit însă altfel decât în așteptările sale; când a ridicat ochii spre cerul nopții, după meteoritul menit să-l vâneze pe el însuși, a zărit într-adevăr niște dăre coborând arzătoare, dar noaptea nu era luminată de bolovani catapultați de explozii... ci de băieții lui și navele lor, tinerii inteligenți cu eșarfe de mătase azurie în jurul gâtului și cutterele precum niște ace scuțite, care se prăbușeau rupti în bucăți, cu sistemele avariate, când ultimele strigăte electronice, cu sângele țâșnind în interiorul vizoarelor sparte, cu rezervoarele perforate de oxidant, vomitând în vid nori de cristale... Ultima speranță a Pământului era spulberată de escadrele cavalerilor orbitali lansați în ariergardă.

A rămas ore întregi în Vandenberg, sperând că va apărea măcar un rănit. N-a apărut nimeni. Următoarea știre care i-a parvenit era aceea că Pământul s-a predat. Orbitalii ocupaseră Vandenberg, Orlando, Houston și Cuba, iar Warren supraviețuise numai pentru că se afla mobilizat într-un loc prea valoros pentru a fi distrus.

Despre Rezistența de mai târziu s-au spus multe. Warren însuși a povestit destule... probabil nu doar simple fabulații, dacă s-ar putea acorda vreun credit episodului cu sabotarea navei ce transporta un grup de executivi de la Tupolev I.G. la o întâlnire în Mojave. După aceea, relatările lui deveneau ceva mai obscure, până ce a apărut lucrând pentru terții din Colorado și l-a întâlnit pe Cowboy. Restul, așa cum ar fi spus Coțcarul, fiind de acum istorie.

– Salut, Cowboy, rostește Warren fără să-și întoarcă privirea de la banc.

– Salut.

Cowboy deschide panoul frontal al Wurlitzerului – încuietoea n-a mai funcționat de câteva decenii – și scoate niște fise. Pune fonomatul să cânte un disc country, plin de zgârieturi, apoi traversează hangarul întunecat.

– Turbopompa de joasă presiune, spune Warren.

Demontat, subansamblul aduce cu o trusă-jucărie pentru construcția unei broaște Galapagos din plastic.

– Au apărut probleme la toate testele efectuate. Vezi aici, unde lucește metalul... unde freacă paleta? S-ar putea să fie nevoie să fac alta piesă.

– Vrei o mână de ajutor?

– N-ar fi exclus.

În lumina puternică venind de sus, chipul lui Warren apare mai colțuros ca de obicei, cu ochii și fruntea adumbrite de cozorcul șepcii, astfel încât nasul său coroiat lasă impresia că este mult mai voluminos. Omul are ținuta dreaptă și hotărâtă; cu toate că pe alocuri s-a îngrășat, acelea sunt locuri puțin importante. Înapoia lui, becuțele în culori pastelate ale Wurlitzerului se reflectă pe botul negru, mătuit al unei delte. De fapt, Warren este proprietarul legal al aerodromului, iar Cowboy e partenerul său secret. Lui Cowboy nu-i plac lanțurile de date ce pot ținti spre sine.

Warren sucește o vreme piesa, apoi începe s-o măsoare. Trece la strung și-și pune ochelarii de protecție. Cowboy se pregătește să-i întindă sculele pe care le va cere. Piese de schimb pentru reactoare militare sunt greu de găsit, iar ceea ce se găsește este adesea însoțit de prea multe întrebări.

Strungul țiuie. Scânteile se revarsă, precum niște meteori minusculi, pe betonul pardoselei.

– Miercuri noapte plec în cursă, vorbește Cowboy. Peste cinci zile.

– Pot trece luni până să-ncep verificarea panzerului. E prea târziu?

– Acolo unde merg, nu prea are importanță.

În glasul lui Cowboy răzbate indignarea.

– Tot în Iowa?

– Da, fir-ar al dracu'! Mânia scapără în sufletul tânărului. Arkadi și ceilalți... tot consultă analizele alea blestемate. Zic că lotrii nu dispun de fonduri, că e de ajuns s-așteptăm și să nu-i lăsăm să ia vreun transport.

– Și?

– E o prostie! Nu-i putem bate jucând după regulile lor. Ar trebui să intrăm în Missouri în fiecare noapte. Să le-o tragem ca lumea, să le-o înfigem în gât. Să-i bombardăm dacă-i nevoie. Pufnește: Nu dispunem de fonduri... La încasările lor, pierderea a zece avioane nu-i mare lucru.

Warren ridică ochii de la strung.

Miercuri noapte mergi pentru Arkadi?

Cowboy încuviințează din cap.

Nu-mi place tipul. Mă-ntreb ce-i cu el...

Cu gesturi studiate, Warren revine asupra lucrului. Șuvițele de alb ce-i ies de sub șapcă strălucesc în licărul scânteilor.

Cowboy așteaptă, știind că bătrânul va continua atunci când va crede de cuviință. Warren oprește strungul și-și ridică ochelarii cozorocul șepcii.

A apărut din senin, și acum e cel mai tare terț din Stâncuși. Are surse de aprovizionare pe care ceilalți nu le pot egala. Se îmbracă după moda crio max din Zona Liberă Florida.

Și ce-i cu asta? Are o organizație ceas. Oricum, nici mie nu mi plac hainele lui.

Warren ridică spre lumină piesa al cărei aliaj e scilpitor. Mi-jește ochii.

– Cred că face rost de ele prin intermediari. Detumări, executivi orbitali corupți... Chestii de-astea... Lucruri obișnuite... Dar chiar în asemenea cantități? E imposibil să faci rost de așa de multe produse fără ca Orbitalele să știe.

O șoptă de protest trece prin mintea lui Cowboy. „Pe mine mă interesează cursa, nu marfa.“ A afirmat-o de multe ori. O etică, un soi de puritate. În jumătate din cazuri, nici măcar nu avusese habar ce transporta.

– Nu știi dacă vreau să mai ascult toate astea, spune el.

Atunci nu asculta.

Warren îi întoarce spatele, revenind la pompă. Își pune o cască și efectuează o serie de verificări.

Pentru câteva clipe, Cowboy se gândește la Arkadi, bărbatul voinic care dirijează jumătate din traficul ce traversează Hotarul în ziua de azi; trăiește în mijlocul unui vârtej ciudat de asistenți, boddygarzi, ajutoare, tehnicieni și pierde-vară lipsiți de orice funcționalitate aparentă, care-i imită manierismul și hainele la modă. Femeile sunt permanent prezente, totuși nu intră niciodată în afa-

O existență lesne de înțeles în lumina a ceea ce Cowboy poate pricepe din mintea lui Arkadi: încâlcită, plină de prejudecăți violente și ură, furii bruște alături de sentimentalisme neașteptate, sus-

piciuni stranii, spontane, specific rusești, de parcă paranoia ar însemna un mod de viață; nu doar o serie de precauții rezonabile, ci de-a dreptul o religie.

Cowboy nu-l place pe Arkadi, însă până acum nu s-a deranjat să-l antipatizeze. Rusul se consideră un inițiat, un manipulator, dar se află dincolo de ceea ce contează cu adevărat; dincolo de viața unui panzerboy, mutantul cu plămânii-turbină și inima o turbo-pompă de înaltă presiune, cu un cristal implantat în țeastă, cu ochii aidoma laserelor, cu degetele dirijând proiectile și cu alcoolul pulsându-i prin vene... Arkadi crede că el conduce lucrurile, dar de fapt nu-i decât un instrument, o scuză pentru ca orice panzerboy să-și execute cursele peste Hotar, intrând în legendă. Iar dacă Arkadi nu pricepe asta, atunci gândurile lui nu contează prea mult în schema generală a lucrurilor.

Warren assemblează piesele pompei, gata să-și reia testele, și va fi ocupat un timp. Cowboy iese din pata de lumină și pătrunde în întunericul hangarului. Deltele se înalță deasupra lui, pregătite, lipsindu-le numai un pilot ca să se transforme în creaturi vii. Mâinile tânărului se ridică, atingând burta netedă a unui fuzelaj, un ampenaj canard din epoxid, carenajul unui radiolocator ațintit în jos. Parcă mângâie un animal negru, o făptură pe jumătate sălbatică, prea periculoasă pentru a putea fi domesticită. Îi lipsesc doar un pilot... și un țel.

Mută o scăriță de la panoul de acces al unui motor la o carlingă și se suie în scaunul care a fost, cu ani în urmă, modelat după trupul lui. Izurile familiare de metal și cauciuc îl învăluie prietenoase. Închide ochii și-și amintește nopțile improșcate de lumină, flacăra bruscă a carburantului irupând, urmărirea dementă la viteze supersonice, când gonea, ridicându-se și coborând, șerpuind printre culmile și văile Ozarkilor, hăituit de „legiuiți”, tăind-o spre casă...

Prima lui deltă se numea *Midnight Sun*, dar el i-a schimbat numele după ce a înțeles ce se întâmpla de fapt. El și ceilalți del-tajochei constituiau nu un răspuns abstract față de condițiile pieței, ci continuarea unei anume mitologii. Livrarea poștei peste cupola înaltă a nopții, în ciuda oricărui efort al opresorilor de a-i împiedica

facă. Păstrarea unei lumânări aprinse în beznă, speranța sub a unei flăcări de forță. Ultimii americani liberi, pe ultima autostradă...

Așa că a început să se trăiască în conformitate cu ceea ce pricepuse în mod brusc. A acceptat porecla îngăduitoare, pe jumătate disprețuitoare, pe care i-o dăduseră și a intrat în rol, devenind Cowboy, jocheul văzduhului. N-a mai răspuns la nici un alt nume. A devenit cel mai bun, trăind în țării mai presus de oricare altul din competiție. Următoarea deltă și-a botezat-o *Pony Express*. Cu ea a distribuit poșta atât timp cât s-a putut.

Până ce vremurile s-au schimbat, iar modalitățile de livrare o dată cu ele. Până ce a trebuit să devină un „boy“, în loc de jocheu. Ochii ce se puteau focaliza în beznă nopții, căutând să distingă amprenta infraroșie a „legiuiților“ care patrulau preria în avioane de luptă – ochii erau acum închiși într-un lăcaș minuscul, blindat, informațiile vizuale sosind prin senzori telecomandați. A rămas cel mai bun; a continuat să distribuie poșta.

Acum se foiește în scaun. Melodia country se termină și, în tăcerea plină de ecouri, Cowboy poate auzi numai zumzetul strungului lui Warren. Și simte în sine agitația, ce-și dorește doar un nume...

Capitolul doi

AZI/DA

Trupuri întregi și părți de trupuri se învăpăiază și mor în lumina laserelor, poleiala translucidă a unor ochi machiați cu praf de cărbune sau ridicați spre un cer mascat de plafonul pe care scânteiază stele, părul electric, înfocat de descărcările statice la modă, sclipirea alb-albastră a dinților conturați cu foc negru, printre care iese limba mută. Este *zonedance*. Deși formația cântă asurzitor și antrenant, mulți dintre dansatori sunt acordați la propria muzică prin cristale delicat cablate la nervii auditivi sau grație căștilor ce le permit să recepționeze oricare dintre cele douăsprezece canale ale barului... Viermuiesc în mișcări aritmice, ignorându-se reciproc. Este căutat controlul perfect, dar se mai petrec accidente – impacturi, un vârtej de pumni și coate – și câte cineva se târăște afară din *zonă*, scâncind printre degete însângerate, nebăgat în seamă de haită.

Dansatorii din Aujourd'Oui îi par Sarei o masă tremurătoare de carne muribundă, însângerată, nesimțitoare, mortală. Legată de lutul planetei. Ei sunt prada. Ea vânează, iar Nevăstuica îi este prietenă.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORP
MODE

Vă trebuie un corp modern?

Totul electric – Înlocuibil – Gata setat!

Cumpărați unul acum!

NCORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORP

Designera de corpuri avea ochi violeți, strălucitori, deasupra unor pomeți din fildeș sculptat. Părul blond se ondula în suvițe pe ampușoara dorsală, perfectă din punct de vedere arhitectural, înălțată apoi a cefei. Mușchii îi erau aidoma celor ai unei pisici, iar gura era o floare crudă.

Părul mai scurt, da, a rostit ea. În imponderabilitate nu se artă lung.

Degetele i-au țâșnit și au înhățat bărbia Sarei, înclinându-i capul spre recea lumină nordică. Ungھیile îi erau violete, asortate ochilor, și ascuțite. Sara a privit-o morocănoasă. Designera a zâm-

Puțină carne pe bărbie, mda, a continuat ea. Ai nevoie de o bărbie mai fermă. Vârful nasului poate fi modificat – ești nițel cam prea *retroussé*. Curba maxilarului trebuie puțin teșită... o să-mi aduc mâine bisturiul de sculptat. Bineînțeles, o să înlăturăm cicatricele. Vor dispărea *neapărat*!

Sub apăsarea degetelor cu unghii violete, Sara și-a răsfrânt Designera i-a eliberat bărbia și s-a răsucit.

Chiar trebuie să o folosim pe fata asta, Cunningham? a întrebat ea. N-are pic de stil. Nu pășește cu grație. Are corpul prea prea greoi. E un nimeni. O gloduroasă. De duzină.

Cunningham, îmbrăcat într-un costum maro, a tăcut, fără ca fața lui neutră, banală, să exprime nimic. Apoi a vorbit în șoaptă, calm, totuși autoritar. Sara s-a gândit că putea fi glasul unui com- într-atât era lipsit de orice inflexiuni.

Sara noastră are stil, Mugure-de-Foc, a spus el. Stil și disciplină. Tu îi vei da formă, o vei modela. Stilul ei trebuie să fie o un proiectil atractiv. Tu îl vei construi, eu am să țintesc, și să lovi exact acolo unde dorim noi s-o facă. O privi pe fată cu ochii lui căprui, neclintii: Nu-i așa, Sara?

Sara nu i-a răspuns. S-a întors către designera și și-a arătat dinții.

– Lasă-mă să te vânez într-o noapte, Mugure-de-Foc, a zis ea. O să-ți arăt ce stil am.

– Limbaj de gloduroasă, a pufnit designera, înălțând ochii exasperată, totuși s-a retras un pas.

Sara a rânjit.

– Încă ceva, Mugure-de-Foc, a reluat Cunningham, lasă-i cicatricele. Vor avea efect asupra Prințesei noastre. Îi vor aminti de această crudă realitate terestră; la crearea căreia a ajutat și ea. Și pe care o domină. De care este, deja, pe jumătate îndrăgostită. Da, lasă-i cicatricele.

A zâmbit pentru prima dată, un rictus scurt al mușchilor obrazului înghețat ca azotul lichid.

– Prințesa noastră va fi înnebunită după cicatrice, a adăugat el. Le va iubi până-n ultima clipă.

ÎNVINGĂTORI/DA ÎNVINȘI/DA

Aujourd'Oui este un bar de jochei și sunt toți acolo: lunajochi și mecajochi, forajochi, energojochi și rocjochi, acceptând cu superioritate să împartă ringul cu lutoșii și gloduroasele care-i înconjoară, aceia care speră să devină aidoma lor, sau să-i iubească, ori pur și simplu să fie alături de ei, să-i atingă în *zone-dance* și să le absoarbă un fragment din aureolă. Jocheii își poartă culorile, vestele și jachetele însemnate cu emblemele blocurilor – TRW, Pfizer, Toshiba, Tupolev, ARAMCO – blazoane ale învingătorilor în Războiul Meteoritălor, arătate cu o mândrie nepăsătoare de cei care și-au câștigat locul în ceruri. Înaltă de un metru nouăzeci, Sara pășește maiestuoasă printre ei, îmbrăcată cu o jachetă din mătase neagră, brodată pe spate cu un cocor alb ce se înalță spre firmamentul înstelat, printr-un nor de caractere chinezești sclipind precum cromul. Este simbolul unui concern mic ce-și desfășoară majoritatea afacerilor în Singapore și nu apare aproape niciodată aici, în Zona Liberă Florida. Chipul său nu este cunoscut obișnuiților localului, dar se speră că aceștia nu-l vor considera ne-

Locul lui, așa cum s-ar întâmpla dacă fata ar purta o emblemă
Lupolev ori Kikuyu Optics I.G.

Chipul sculptat al Sarei este palid – bronzul de Florida s-a dus
de mult – iar ochii îi sunt tiviti cu negru. Părul întunecat e scurt pe
temples și zbârlit în creștet, iar coama de la ceafă îi coboară pe spate
în două codițe subțiri. Cerceii din oțel cromat îi mângâie umerii.
Mugure-de-Foc i-a lătit și mai mult umerii deja largi și i-a redus
lățimea pelvisului; chipul triumfiar se ascute sub vârtejul din
mijlocul frunții și seamănă cu o succesiune de vârfuri de săgeți –
proiectilul atractiv cerut de Cunningham. Poartă espadrile negre de
dans, legate peste glezne cu șireturi, și o salopetă purpuriu-închis,
mălăiată pe trup, cu bretele ce-i încadrează sânii, întinzând țesătura
sfârcurile pe care designera i le-a făcut mai proeminente. Că-
ma este din voal presărat cu stelute argintii, iar eșarfa de la gât
din mătase neagră. La nervul auditiv are conectat un duplex și la
centrii optici ai lobului frontal e atașat un receptor care actualmente
monitorizează transmisiile poliției: un Times Square constant al
unui LED care, la cerere, arde chihlimburi deasupra vederii ex-
tra-femeii.

Cadouri de la Cunningham. Nervii supercablați sunt însă ai ei.
La fel și Nevăstuica.

MĂ-NNEBUNESC DUPĂ OCHII MEI KIKUYU,
ZICE PORNOSTARUL ROD MCLEISH, IAR CU
OPȚIUNEA INFRAROȘIE POT SPUNE DACĂ
PARTENERA MEA E CŪ-ADEVĂRAT EXCITATĂ
SAU DACĂ EU NU-S DECÂT UN ARMĂȘAR DE
SILICON...

– Kikuyu Optics I.G.,

Secție a lui Mikoian-Gurevici

Prima dată l-a întâlnit pe Cunningham în alt bar, Mătasea Al-
Sara lucrase cu Nevăstuica, conform contractului, dar s-a
comentat că victima, un curier, agent de pariuri care devenise mai
om decât îl putea ajuta mintea, fusese el însuși modificat – Sara
ai vânății. Din fericire, recuperase banii și, întrucât con-

tractul fusese cu terții, plata se făcuse în endorfine, utile fiindcă îi trebuia și ei.

...Osul din partea posterioară a șoldului îi e fisurat, așa că nu poate sta jos; de aceea se reazemă cu spatele de teigheaua capitonată a barului și soarbe din romul cu lămâie. Sistemul audio al barului cântă muzică din insule, relaxându-i nervii încordați.

Mătasea Albastră este condus de un fost cutterjockey, Maurice, un antilez cu ochi Zeiss, model vechi, și care a luptat de partea învinșilor în Războiul Meteoritălor. Pe glezne și la încheieturile mâinilor are mufe pentru cipuri, așa cum purtau militarii pe atunci. Pe pereți ține fotografii ale prietenilor și eroilor săi, toți cu eșarfele de mătase azurie ale trupelor de elită spațiale; majoritatea pozelor sunt încadrate cu panglici negre de doliu, decolorate de trecerea anilor.

Sara se întreabă ce a văzut bărbatul cu ochii aceia. A zărit oare rafala de raze X ce a precedat bolovanii de câte 10 000 de tone lansați de propulsoarele de masă orbitale și care au sfâșiat atmosfera pentru a zdrobi orașele Pământului? Meteorii artificiali, fiecare deținând energia unei explozii nucleare, au căzut întâi în Emisfera Estică, peste Mombasa și Calcutta, iar cei de pe Pământ se predaseră înainte ca planeta să se rotească și să ofere Emisfera Vestică drept țintă; totuși blocurile orbitale au considerat că nu-și susținuseră poziția cu destulă tărie și în Occident, așa că meteorii au căzut oricum. S-a pretextat o dereglare a comunicațiilor, însă miliardele de pământeni știau mai bine cum au stat lucrurile.

Pe atunci, Sara avea zece ani. Era în vacanță, într-o tabără de lângă Stone Mountain, când trei stânci au desființat Atlanta, ucigându-i mama. Daud, care avea opt ani, a fost prins sub dărâmături, dar vecinii i-au auzit țipetele și l-au scos afară. După aceea, cei doi copii au trecut printr-o serie de agenții PS, călătoria copiilor sfârșindu-se în Tampa, la tatăl Sarei, care dispăruse când ea de abia împlinise trei ani. Funcționara de la PS a ținut-o de mână în vreme ce suiau treptele șubrede, iar Sara îl ținuse de mână pe Daud. Coridoarele duhneau a urină, iar pe al doilea palier zăcea o păpușă dezmembrată, făcută bucăți precum națiunile Pământului, precum viețile oamenilor de aici. Când ușa apartamentului s-a deschis, fe-

tița a văzut un bărbat cu o cămașă zdrențuită, pătată de sudoare la subsuori, privind-o cu ochi alcoolici, apoși. Căutătura lui lipsită de înțelegere a trecut de la Sara la Daud, apoi la funcționară, care i-a întins actele, spunând: „Acesta e tatăl vostru. El va avea grijă de voi“, înainte de a lăsa mâna Sarei. Ceea ce s-a dovedit doar pe jumătate o minciună.

Sara privește fotografiile îngălbenite din ramele pline de praf, bărbații și femeile moarte, cu ochii lor Zeiss metalici cu tot. Mai-nce se uită și el într-acolo. Este pierdut în propriile amintiri și pare ca ar încerca să plângă; ochii îi sunt însă lubrifiați cu silicon și, desigur, căile lacrimale nu mai există, așa cum nu mai există nici visurile lui, visurile celor cinci miliarde de oameni care speraseră la Orbitalele le vor îmbunătăți viețile și care acum speră doar să scape cumva, să ajungă în cobaltul înghețat și perfect al cerului.

Femeia își dorește ea însăși să poată plânge, pentru speranța moartă înrămată pe pereți, pentru ea și Daud, pentru lucrul acela distrus în care s-au transformat aspirațiile pământenilor, chiar și pentru curierul acela ucis, care și-a întrezărit șansa de scăpare, dar a fost îndeajuns de inteligent ca să iasă din jocul în care reprezentase miza propriilor lui năzuințe. Lacrimile au dispărut însă de mult, și în locul lor se găsește dorința din oțel călit – dorința înmășită de toate gloduroasele și toți lutoșii. Ca s-o realizeze, trebuie s-o dorească mai mult decât ceilalți și, în plus, să dețină voința să facă tot ceea ce-i necesar ori să permită să i se facă ei – dacă se ajunge până acolo. Involuntar, gândindu-se la Nevăstuică, ridică a spre gât. Nu, nu este vreme de lacrimi.

Cauți de lucru, Sara?

Glasul vine dinspre un alb, până atunci tăcut, așezat în celălalt capăt al tejghelei. Omul s-a apropiat și acum ține o mână pe spă-tulul taburetului de lângă ea. Zâmbește ca și cum n-ar fi obișnuit

ca mijește ochii, privindu-l pieziș și, în mod deliberat, soar-mdelete din pahar.

Nu genul de lucru la care te gândești tu, gabore, replică ea. Mi ai fost recomandată, urmează bărbatul.

Are un glas pe care nu-l poți uita, parcă tras pe glaspapir. Poate că niciodată n-a fost nevoit să se răstească. Ea bea din nou și-l privește.

– De către cine?

Surâsul a dispărut acum; fața inexpresivă o cercetează prudent.

– Hatmanul, îi răspunde.

– Michael? întreabă Sara.

Individul încuviințează.

– Mă numesc Cunningham.

– Te deranjează dacă-l sun mai întâi pe Michael și-l întreb? rostește Sara.

Hatmanul controlează terții din zona Golfului și, uneori, fata cu Nevăstuica lucrează pentru el. Nu-i place ideea că le pomenește de ea unor străini.

– Cum vrei, spune Cunningham. Totuși aş fi dorit mai întâi să-ți explic despre ce-i vorba.

– Asta nu-i barul unde primesc angajamente, zice ea. Caută-mă la Fata de Plastic, după zece.

– Nu-i genul de ofertă care poate aștepta.

Sara îi întoarce spatele și privește în ochii metalici ai lui Maurice.

– Bărbatul ăsta, îi spune, mă deranjează.

Fața antilezului nu-și schimbă expresia.

– Ar fi mai bine să pleci, i se adresează el lui Cunningham.

Fără să se uite spre Cunningham, Sara percepe cu coada ochiului senzația unui arc destinzându-se. Individul pare mai înalt decât cu o clipă înainte.

– Îmi pot termina băutura? întreabă el.

Fără să coboare privirea, Maurice scotocește în sertar și azvârle câteva bancnote pe tejgheaua întunecată a barului.

– Fac cinste. Șterge-o.

Cunningham nu spune nimic, doar fixează pentru o clipă bancnotele, netulburat, cu ochi metalici ce nu clilesc.

– Townsend, adaugă Maurice o parolă – numele generalului care l-a condus cândva împotriva Orbitalelor și a arzătoarelor lor energii militare. Hardware-ul din Mătasea Albastră îi identifică

amprenta vocală și sistemele defensive apar din locurile unde stau
putite, deasupra oglinzii barului, orientându-se către țintă. Sara se
a spre ele. „Lasere militare“, gândește, „de pe piața neagră ori
oate de pe vechiul cutter al lui Maurice.“ Se întreabă dacă barul
spune de suficientă energie pentru a le declanșa sau dacă totul e
numai o cacealma.

Cunningham rămâne nemișcat încă o jumătate de secundă,
apoi se întoarce și părăsește localul. Sara nu privește în urma lui.

Mulțumesc, Maurice, spune ea.

Barmanul surâde amar.

Ce dracu', doamnă, face el, ești clientă veche. Plus că tipu'
a fost pe Orbitale.

Sara rămâne surprinsă.

E din blocuri? Ești sigur?

- Innes, pomenește Maurice un alt nume din trecut, și laserele
drag. Mâna lui se întinde și ia banii de pe tejghea. N-am zis
a i din blocuri, Sara, dar a fost acolo. Destul de recent. Dacă ai
ochiul format, îți poți da seama după felul cum pășesc toți ăștia.

Ridică spre tâmplă un deget noduros.

Urechea internă, știi? Gravitația creată de forța centrifugă e
nițel diferită. Durează nițel până te readaptezi.

Sara se încruntă. Oare ce fel de slujbă îi oferea individul?
a îndeajuns de important ca să-l facă să străbată atmosfera pen-
a angaja o gloduroasă și Nevăstuica ei? Puțin probabil.

În sfârșit... Dacă va mai apărea la Fata de Plastic, urmează să
vadă ca atunci! Deocamdată n-are de ce să-și facă griji. Își mută
greutatea de pe un picior pe altul, simțind fulgerele de durere ale
mușchilor chiar și prin pâcla endorfinelor. Întinde paharul.

Încă unul, Maurice, te rog.

Cu o grație lentă, care trebuie să-i fi stat bine în noaptea veș-
ă, înaltă și înstelată, Maurice se răsucește către oglindă și se în-
tinde după rom. Până și într-un gest atât de simplu există tristețe.

**VIVE EN LA CIUDAD DE DOLOR?
IDEJENOS MANDARLE A HAPPYVILLE!**

– Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Într-un taxi spre casă, încercând să ignore privirea calmă a lui Cunningham care-i fixează ceafa, în vreme ce ea îi spune șoferului adresa. Individul se găsește pe trotuarul de vizavi, sub o copertină, prefăcându-se că citește o revistă. Oare la cât a dat Sara cu piciorul în clipa asta? Nu se întoarce să vadă dacă bărbatul e dezamăgit de plecarea ei, totuși, cumva, se îndoiește că expresia lui s-a modificat.

Sara locuiește împreună cu Daud într-un apartament de două camere care zumzăie. Bâzâie condiționarea și reciclatorul, peste care se suprapun țuiturile micilor roboți strălucitori ce se deplasează aleatoriu, ștergând praful și lustruind, distrugând insectele sau curățind pânzele de păianjeni din colțuri.

Ea are un compdeck modest în camera din față, la care Daud a cuplat un sistem audio uriaș, cu un ecran de doi metri pentru proiecțiile video. Este activat acum, dar fără sunet, afișând șabloane de culori generate de computer, proiectându-le pe pereți și tavan prin intermediul laserelor optice. Computerul rulează spectrul roșului, și zidurile ard cu un foc tăcut și rece.

Sara închide videoul și privește compdeckul, nuanțele stacojii dispărându-i treptat de pe retine. Golește scrumierele murdare lăsate de Daud și se gândește la bărbatul în maro, la Cunningham. Efectul endorfinelor s-a diminuat, și fisura osului din șold o lovește ca un ciocan la fiecare pas. E timpul pentru altă doză.

Caută în ascunzătoarea ei, o cutie de zahăr de pe un raft, și constată că două dintre cele douăsprezece fiole de endorfine au dispărut. Le-a luat Daud, cu siguranță. Într-un apartament de dimensiunile astea nu există prea multe locuri unde să ascunzi ceva, chiar dacă e vorba de obiecte mici. Oștează, apoi înnoadă garoul deasupra cotului. Introduce o fiolă în injector, programează doza dorită și apasă țeava pe braț. Instrumentul bâzâie și Sara vede o bulă de aer înălțându-se în fiolă. Pe injector apare luminița avertizoare, iar fata simte o înțepătură ușoară când acul pătrunde în venă o dată cu anestezicul rece pulverizat. Desface garoul, privește LED-ul injectorului pulsând de zece ori, apoi simte un vâl luncând între ea și durere. Răsufală adânc și tremurat, după care se ridică. Lasă injectorul pe canapea și revine la comp.

Michael Hatmanul se află în biroul lui. Ea îi vorbește în span-
pleză, și bărbatul râde.

– Mă gândisem eu c-o să te aud azi, *mi hermana*, îi spune.

– Da? replică ea. Îl cunoști pe-un orbital, Cunningham?

– Așa ș-așa. Am făcut câteva afaceri cu el. Are recomandări
la cel mai înalt nivel.

– Adică de la cine?

– De la cel mai înalt nivel, repetă Hatmanul.

– Deci mă sfătuiești s-am încredere în el?

Râsul bărbatului pare isteric. Sara se întreabă dacă nu-i drogat.

Eu nu dau niciodată asemenea sfaturi, *mi hermana*.

– Ba da, replică femeia. Ai face-o, dacă ai avea vreo cotă-par-
din afacerea lui Cunningham. Așa însă, îi faci doar o favoare.

– *Dosvidania*, surioară, rostește Michael, pe un ton ce pare
irritat, și întrerupe legătura.

Sara privește încruntată receptorul care bâzâie. Îndărătul ei,
șă se deschide, iar Sara se răsucesce și-și adoptă poziția de luptă.
În prag apare nepăsător Daud. Înapoia lui, ducând șase cutii de
bere, vine managerul său, Împăiatul, un tânăr micuț, cu ochi alu-
necoși.

Daud o privește și vorbește fără să scoată țigara din gură.

Așteptai pe altcineva?

Nu, răspunde Sara relaxându-se. Sunt doar puțin încordată.
Am avut o zi proastă.

Ochii lui Daud se plimbă prin apartamentul micuț. Și-a modi-
ficat culoarea irisurilor, din căprui în bleu-pal, tot așa cum și-a
schimbat și nuanța părului, sprâncenelor și genelor, în blond deco-
lor, aproape alb. Este bronzat, iar părul încălțit îi atârnă pe umeri.
Poartă sandale de piele, lucrate manual, și cămașă din plasă neagră,
asă peste pantalonii albi mulați pe picior. Ia inhibitori hormo-
nali, deși are douăzeci de ani, pare numai de cincisprezece – obra-
zul îi este spân.

Sara se apropie de el și-l sărută.

Lucrez diseară, o anunță Daud. Tipul vrea să cinăm. Nu pot
mult.

Cineva cunoscut? întreabă ea.

– Da. Zâmbește pe jumătate, căutând să o liniștească. Ochii lui albaștri clipesc: Am mai ieșit cu el.

– Nu-i vreo pleată?

Daud i se desprinde din îmbrățișare și se așează pe canapea.

– Nu, mornăie el. E-un puriu. Cred că se simte singur. Ușor de mulțumit... Mai mult decât orice, vrea să stea de vorbă cu cineva.

Zărește pachetul de plastic cu endorfine și-l ridică, scotocind prin el. Sara vede cum alte două fiole dispar între degetele băiatului.

– Daud, rostește ea cu un glas ușor amenințător. Astea-s mâncarea și chiria noastră... trebuie să le plasez.

– Numai una, face tânărul.

Lasă o fiolă în pachetel și o ridică pe cealaltă, arătând-o Sarei. Scrumul țigării plutește spre podea.

– Ți-ai luat deja porția, spune Sara.

Ochii lui decolorați clipesc pe fața oacheșă.

– Bine, încuviințează, dar nu lasă fiola.

Are prea multă nevoie de ea. Sara coboară ochii și clatină din cap.

– Una, aprobă. Bine.

Daud o strecoară în buzunar, apoi ridică injectorul încărcat și programează o doză – o doză mare, 'ghicește fata. Rezistă impulsului de a verifica instrumentul, fiind conștientă că, într-o bună zi, dacă lucrurile continuă așa, Daud va intra în comă, dar știind în același timp cât de mult i-ar disprețui el îngrijorarea. Privește cum endorfinele i se suie la cap, iar tânărul se lasă pe spate și suspină, fără pic din agitația anterioară.

Îi ia injectorul și scoate fiola, apoi o pune în pachetul de plastic. Daud o privește și surâde încet.

– Mulțumesc, Sara.

– Te iubesc, îi răspunde ea.

El închide ochii și-și freacă spatele de canapea, precum o pisică. Scâncește încetisor. Sara ia pungulița și intră în camera ei. Acolo aruncă fiolele pe pat. Un val de tristețe îi murmură prin vene

a un drog al melancoliei. Daudnu va mai trăi mult, iar ea nu-l
ate salva.

Cândva, a stat între el și viață; acum endorfinele sunt cele
l izolează de lucrurile ce vor să-l atingă. Tatăl lor fusese nebun
și violent, iar jumătate din cicatricile ei ar fi trebuit să fie ale lui
Daud; Sara le-a căpătat în locul lui, apărându-l de pumnii tatălui.
Bataile dementului au învățat-o să se lupte, făcând-o rapidă și dură,
dar nu s-a putut afla acolo tot timpul. Bătrânul a simțit că în Daud
a o slăbiciune și a găsit-o. Când a împlinit paisprezece ani,
a dispărut cu primul băiat care i-a promis un loc ferit de
după doi ani, când a izbutit să se elibereze de primul
act și s-a întors după Daud, acesta era deja distrus, cu acul în
fără nici o speranță de salvare. L-a dus în casa cea nouă unde
era singurul ei cămin – și acolo băiatul a învățat să-și câș-
existe existența tot așa cum învățase și ea. El însă a continuat să fie
o epe , și atâta vreme cât vor rămâne la genul ăsta de viață, Sara
avea cum să-l vindece.

Dacă ea n-ar fi cedat, dacă n-ar fi fugit de acasă, poate că ar
fi reușit să-l protejeze. N-o să mai cedeze niciodată.

Revine în cealaltă odaie și-l vede pe Daud întins pe canapea;
banda îi atârnă, agățată de degetul mare de la picior. Fuioare de
tun i se ridică lent din nări. Împăiatul stă alături de el și bea bere.
O privește.

Parc-ai șchiopăta, zice. Nu vrei să-ți fac un masaj?

Nu, răspunde ea imediat, apoi își dă seama de pripeală. Nu,
a și-i zâmbește. Mulțumesc, dar am o fisură la un os. Dacă
atinge cineva, urlu.

WISE ARTIFICIALE

Plata de Plastic este imaginea proprie unui proxenet asupra
tuturului de lux. Există o sală pentru *zonedance*, alături de căști care
utundă în stări euforice, ori pornografii, sau orice altceva ai
voie și ți-e frică să-ți injectezi în vene. Companiile farma-
orbitale asigură în mod gratuit efectele, ca reclamă pentru
p lor. Balerine dansează pe tejgheaua cu oglinzi a barului
din apate, un bar echipat cu jocuri electronice. Când câștigi, un

șiret din îmbrăcămintea unei balerine se rupe și articolul respectiv cade; dacă dai lovitura, le dezbraci pe toate dansatoarele.

Sara se află în salonul cel mare din față: muzică de *café-concert*, separeuri tapisate în piele roșie, ornamente din alamă. Nu are, și probabil nu va avea niciodată, acces la încăperea tăcută din spate, mobilată cu aluminiu lustruit și lemn întunecat ce ar putea fi ultimul mahon din Asia de Sud-Est – odaia aceea este a barosaniilor care conduc lumea asta rapidă și periculoasă și ei nu au nevoie de nici un indicator ACCESUL INTERZIS. Sara e independentă și impune o anumită doză de respect, dar în final rămâne tot carne de închiriat, deși la un nivel superior celui de pe timpuri.

Totuși salonul roșu este drăguț. O mulțime de holograme, culori și spirale aidoma unor modele ADN plutesc cu puțin deasupra nivelului ochilor, împrăștiindu-și luminile multicolore prin paharele de cristal și lichiorurile scânteietoare din mâinile patronilor. Fiecare masă are mufe pentru compdeckuri, astfel încât clienții să se poată ține la curent cu evoluția acțiunilor, iar fete cu sâni și chipuri reconstruite trec pe la toate mesele, în corsetele lor mulate, din plastic, aducându-ți paharul și privind cu surâsuri identice și strălucitor de albe cum le introduci în tabulator jackul de credit și adaugi un bacșiș generos printr-o lovitură de unghie.

Sara este pregătită să-l întâlnească pe Cunningham; poartă o jachetă bleumarin, garantată pentru protecția împotriva unor violențe cinetice de maximum o mie două sute douăzeci de jouli, precum și pantaloni rezistenți până la o mie. A mai investit niște endorfine și a închiriat o pereche de tovarășe de-ale ei: tipele se plimbă de colo până colo prin bar, gata s-o scape de Cunningham sau de prietenii acestuia, dacă va fi nevoie. Sara știe că-i trebuie mintea limpede pentru discuție, așa încât a redus doza de endorfine. Durerea o face nervoasă și nu poate sta jos. Își bea lângă o măsută romul cu lămâie, așteptând.

Cunningham se ivește pe neașteptate. Chip inexpressiv, ochi căprui, păr șaten, costum maro. O voce șoptită ce trimite cu gândul la toate locurile curate unde ea n-a fost niciodată; locuri strălucitoare și confortabile pe fundalul diamantului negru și pur.

– Ei bine, Cunningham, spune Sara. Să discutăm despre afaceri.

Ochii bărbatului privesc scurt în oglinda dinapoia ei.

Prietenele tale?

Eu nu te cunosc.

I-ai sunat pe Hatman?

Te-a vorbit de bine, încuviințează ea, însă nu lucrezi pentru Po. Că-și răscumpără vreo datorie. E normal să fii prudentă.

Te-nțeleg.

Pe un compdeck dintr-un buzunar interior și-l cuplează la Pe tăblia întunecată se aprinde un ecran chihlimbării pe care apare un șir de cifre.

Îți oferim suma asta în dolari, rostește bărbatul.

Sara simte un fior metalic de-a lungul nervilor, pe vârful limbii. „Lovitura“, își spune, „adevărata lovitură.“

Dolari? întreabă ea. Fii serios!

Aur?

Alt șir de cifre. Sara soarbe din rom.

Prea greu de transportat.

Acțiuni? Medicamente? Alege ce vrei.

Ce fel de acțiuni? Ce fel de medicamente?

De care vrei.

Fenildorfin-polimixin. În clipa de față nu se găsește.

Cunningham se încruntă.

Cum dorești. Dar în cel mult trei săptămâni, piața o să fie plină.

Sara îl înfruntă cu privirea.

Le-ai adus de pe orbită?

Nu, răspunde bărbatul fără să-i tresară nici un mușchi de pe față dar în locul tău ar alege cloramfenildorfin. Pfizer aranjează pe piață o criză artificială, care va dura câteva luni. Uite cifrele. California Farmaceutică, produs nou-nouț, de pe orbită.

Merge, încuviințează Sara, privind numerele chihlimbariei. Altele ca avans.

Deocamdată, zece la sută. Alte treizeci de procente la termipregătirilor. Restul după execuția contractului, indiferent dacă reușești sau nu.

Femeia se uită la una dintre hologramele animate ale barului, plină de culori limpezi și strălucitoare; atât de pure, încât par privite prin vid, „din vid“, își spune ea. Oferta cu acțiunile nu-i rea deloc, dar se poate descurca mai bine cu medicamentele. Cunningham i le oferă la valoarea de pe orbită, acolo unde sunt fabricate și nu costă aproape nimic. Pe piața neagră, prețul lor e mult mai mare, și cu banii obținuți pe ele poate cumpăra un stoc de acțiuni depășind ceea ce i s-a oferit. Zece la sută din valoarea respectivă reprezintă mai mult decât suma câștigată azi-noapte, când s-a dus după curier.

Ca să intri printre orbitali, trebuie să posezi aptitudinile de care au ei nevoie, aptitudini pe care Sara nu le va putea dobândi niciodată. Există însă și o altă cale: orbitalii nu refuză pe cineva care deține multe acțiuni. Ei sug tot ce-a mai rămas din bogățiile Pământului, iar dacă-i ajuți și cumperi un stoc destul de mare, te pot elibera de lut pentru totdeauna. „Suma este aproape suficientă“, calculează Sara. „Îndeajuns pentru două bilete de ieșire din puțul gravitațional.“

Duce paharul la buze.

– Să zicem douăzeci și cinci la sută acum, vorbește ea. După aceea, o să te las să-mi faci cinste cu alt pahar și-o să-mi poți spune ce vrei să fac ca să-i câștig.

Cunningham se întoarce și-i face semn unei fete încorsetate și surâzătoare.

– E foarte simplu, începe el privind-o pe Sara cu ochii săi de gheață. Vrem să se îndrăgostească cineva de tine. Pentru o singură noapte.

IUBITA TA CAUTĂ PE CINEVA MAI TÂNĂR DECÂT TINE? CHIAR TU POȚI FI ACELA!

– Prințesa are vreo optzeci de ani, continuă Cunningham.

Holograma pe care i-o întinde Sarei este aceea a unei fete blonde, de circa douăzeci de ani, îmbrăcate într-o bluză plisată ce-i expune umerii rotunzi și adânciturile claviculelor. Are ochii albaștri apoși, ai lui Daud, și pistrui deasupra sânilor. Degajă un aer de inocență vulnerabilă.

Bănuim că vine din Rusia, explică Cunningham, dar Biroul orole a fost dintotdeauna secretos și nu deținem lista completă a producătorilor și a designerilor lor. Când s-a pus problema corpului a cerut ca acesta să fie de femeie. Este un personaj destul important, așa că i l-au acordat, însă l-au și retrogradat – fac asta cu toate cadrele vârstnice, ca să promoveze tinerii. Acum se numără printre curieri.

„Nimic neobișnuit“, gândește Sara. „În ziua de azi, pornograful poate introduce direct în creier, ai de unde alege orice plăcere dorești și, dacă ești îndeajuns de bogat, poți obține un trup pe măsura gusturilor. Cu toate acestea, tehnologia transferului de personalități este imperfectă – uneori se pierd fragmente: amintiri, aptitudini, lucruri ce ar putea fi utile. O succesiune de corpuri poate semna senilitate progresivă. Dacă dobândești un trup nou și nu ești chiar atât de influent încât să-ți păstrezi poziția, adesea ești readat până când îți poți redemonstra capacitățile.“

Cum o cheamă acum?

O să-ți spună chiar ea, sunt sigur. Deocamdată, să-i zicem

Sara strânge din umeri. Operațiunea asta comportă o jumătate de duzină de reguli imbecile privind securitatea, și ea bănuiește că majoritatea există doar pentru a testa capacitatea ei de a se supune.

Noul trup pare să-și fi modificat nu orientarea sexuală, ci maniera de exprimare, urmează Cunningham. De când și-a început noua slujbă, Prințesa a dovedit câteva comportări caracteristice.

Când coboară pe Pământ, îi place să bântuie prin mahalale. Păsește vreo muncitoare – uneori o gloduroasă, de cele mai multe ori o jochee – și o duce la ea pentru o noapte sau două. Îi plac animăluțele, dar cele periculoase. Nu tocmai curate... Nițel ulc.

Nu prea îndepărtate de stradă, totuși îndeajuns de civilizate să știe cum să aducă plăcerea. În nici un caz vreo pleată.

Și asta o să fiu eu? întreabă Sara, deloc surprinsă. Noul ei nume?

Ți-am studiat cu atenție dosarul. Vreme de cinci ani ai fost perfectă cu autorizație. Extrem de apreciată de patroni.

Cinci ani și jumătate. Dar n-o făceam cu femei.

– De fapt, e vorba de un bărbat. Mai exact, un bătrân. De ce ți-ar fi mai greu?

Sara privește holograma blondei pistruiate, încercând să-l gasească înapoia ochilor acesteia pe rusul cel bătrân. Privirea care e întotdeauna aceeași, dorind ca Sara să facă parte dintr-o fantezie sexuală proprie, reală și totuși nu foarte reală, cu orgasme adevărate, însă niciodată cu pasiune adevărată. „Fata din plastic“, un obiect pentru ceea ce creștea tănuț în mințile lor, ceva de care puteau scăpa iute și nu trebuia luat acasă. Deveneau cumva tulburate dacă nu le înțelegeai imediat dorința. După o vreme, Sara ajuns să o înțeleagă.

„Nici o diferență față de ceilalți bătrâni“, gândește ea privind imaginea. „Oricum, nu o diferență prea mare. Nu doresc decât puterea – asupra propriului trup și asupra celui al altora. Plătesc atât pentru actul sexual, cât pentru puterea asupra sexului, asupra ceea ce amenință să-i subjuge și să-i domine pe ei. Așa încât îmi utilizează propria pasiune ca să-i controleze pe alții.“ Sara înțelege perfect chestiunea dominării.

Se uită spre Cunningham.

– Ți-au dat și ție un trup nou? îl întreabă. Garantat ca să răzbată la ochi? Sau ai pus-o pe Mugure-de-Foc să te-aranjeze ca și cum n-ai nimic aparte?

Bărbatul o privește fix, cu aceiași ochi calmi. Se pare că nimic nu-l atinge.

– Nu-ți pot spune.

– De cât timp lucrezi pentru ei? continuă Sara. Cândva ai fost lutos – n-ai ținuta lor. Totuși acum lucrezi pentru ei. Asta ți-ai promis? Un corp nou, atunci când o să-mbătrânești? Iar dacă o să mori aici, în lut, o înmormântare mișto, cu imnul corporației?

– Cam așa ceva, încuviințează el.

– Ți-au cumpărat inima și sufletul, este?

– Așa fac ei.

Acceptă sec. Își cunoaște prețul biletului.

– Este vorba de control, spune Sara. Tu înțelegi lucrul ăsta? Ești proprietatea unor oameni care proslăvesc dominarea și, ca atare, te stăpânești bine. Ești însă ca o oală sub presiune, iar abur

adunat. Și tu golănești în timpul liber, așa cum face Prințesa? duci prin cluburi, prin bordeluri? Ești unul din vechii mei clienți? Ixtează ochii inexpressivi: S-ar putea... Niciodată n-am ținut fețele.

Întâmplător, nu sunt, răspunde bărbatul. Înainte de a primi o însărcinare, nu te-am văzut niciodată.

Începe să pară că-și pierde răbdarea. Sara rânjește.

Nu-ți face griji, spune ea și azvârle holograma pe masă. O să le dau motive proprietarilor tăi să se simtă mândri.

Sunt sigur de asta. Altceva nici n-ar accepta.

ÎN ZONĂ/DA

Precum neoanele din Times Square, LED-ul chihlimbăriei pulsă deasupra limitei superioare a vederii Sarei, acolo unde ar trebui să se găsească umbra sprâncenelor ei.

PRINȚESA CIRCULĂ PRINȚESA CIRCULĂ PRINȚESA CIRCULĂ ...

Aujourd'Oui e localul favorit al Prințesei, dar există și altele. Sara trebuie să fie gata oricând să plece în altă parte.

Toaleta de la Aujourd'Oui este un conglomerat de oglinzi și albă, blânde, fulgi roșii pe tapetul auriu, robinete din bronz aparate cromate ce oferă șervețele ca să-ți aranjezi machiajul. Sara intră deschizând ușa cu umărul, și două gloduroase, aflate murea oglinzilor, o privesc. O cercetează cu invidie și un soi de adulație disperată, apoi ochii le revin, resemnați, spre oglinzi. Ja-cheta din mătase reprezintă ceva ce-și doresc și, probabil, nu vor avea niciodată: libertatea cocorului alb de a urca în cer printre sculpuri argintii ale stelelor. Brusc, Sara devine conștientă de niște sunete ce sunt amplificate de plafonul jos și muchiile rectilinii ale încăperii. Ochii gloduroaselor rămân fixați la propriile reflexii, și Sara trece pe lângă ele și intră într-o cabină.

Fata din cabina alăturată este cea care plânge, oprindu-se doar să inspire adânc și gâfâit, înainte de a elibera din nou aerul prin tubul torturați ai gâtuleului. Sara știe cât de dureros este să plângi în felul acesta. Cabina vibrează când fata se lovește cu capul de

peretë, și Sara știe că fata caută durerea, poate ca să alunge o durere de alt fel.

Sara nu încearcă să se așeze între oameni și nevoile lor.

Ia inhalatorul de la brâu, îl duce la nas și apasă butonul. Se aude fâsâitul scurt al gazului comprimat. Își lasă capul pe spate, simțind fluxul de foc viu năpustindu-i-se în lungul traiectelor nervoase. Cabina se cutremură. Sara inhalează din nou, de data asta cu cealaltă nară, și trupul i se încălzește, apoi se răcește, iar firisoarele de păr de pe antebrate i se zbârlesc. Buzele îi dezgolesc dinții, și imediat se simte anormal de sensibilă și anormal de dură, de parcă pielea i-ar fi alcătuită din lame de ras ce pot depista fiecare grăunte de praf. Are nevoie de mușcătura drogului, care să-i confere o convingere suplimentară. Nu i-a pomenit nimic despre asta lui Cunningham. Să-l ia dracu' – o s-o facă așa cum știe ea...

PRINȚESA CIRCULĂ PRINȚESA CIRCULĂ...

Plânsetul celeilalte fete este un sunet țiuit și scârțâit, aidoma unui fereștrău care taie un os, alternând cu bubuitul isteric ce-i însoțește neîncetatele izbituri în perete. Sara poate zări stropi de sânge pătând pardoseala cabinei alăturate. Deschide ușa și traversează toaleta, trecând pe lângă gloduroase ai căror ochi se holbează spălăciți din mijlocul fardurilor întunecate, privindu-se una pe cealaltă și întrebându-se ce să-i facă rănitei care scâncește. **PRINȚESA LA AUJOURD'OUI REPET AUJOURD'OUI TREC PE TRANSMISIUNILE POLIȚIEI SUCCES LA VÂNĂTOARE CUNNINGHAM.**

Sara clipește intrând în semiîntunericul clubului, simte cum focul viu îi pune membrele în mișcare, și călărește drogul precum un jocheu flacăra unei trepte auxiliare, urcând către marginea cerului și rămânând stăpân pe situație. Colțurile localului, dansatorii și mobilierul pâlpâie aidoma unui caleidoscop de cristale lichide.

Apoi Prințesa apare și Sara încremenește. Prințesa este înconjurată de bodyguarzi lutoși, dar se distinge limpede prin întuneric – are o aură, o strălucire proprie. Este imaginea pe care nu o are nici unul dintre ei, o emanație blândă, vorbind despre lux, bucurii facile și plăcute, libertate până și față de forța gravitațională. Un mod de

viața pe care nici măcar jocheii nu-l pot împărtăși. Parcă și muzica oprește, iar cei din încăpere își țin răsuflarea, uluiți. Două sute de ochi pot vedea strălucirea, și o sută de guri, flămânde după ea, încep să saliveze. Sara își simte trupul înfiorându-se – flăcărui de caldură în vârfurile degetelor. Este pregătită.

Râde ușor pentru sine, ca și când victoria i-ar fi deja asigurată, așește cu picioarele ei lungi prin localul întunecat, așa cum a cațat-o Mugure-de-Foc, legănându-și umerii în contratimp cu soldurile, insinuant, animalic. Zâmbește larg spre bodyguarzi și-și ridică brațele cu palmele desfăcute, ca să le arate că nu-i înarmată, după care ajunge în fața Prințesei.

Aceasta e cu zece centimetri mai scundă, și Sara o privește de cu mâinile în șolduri, provocatoare. Părul blond și moale al Prințesei este lung, iar cărlionții îi joacă pe obraji, peste urechi. Ochii îi sunt înconjurați cu flori mari de fard purpuriu și galben, par vânătași, făcând publică dorința secretă a unui chip alb, translucid, care n-a cunoscut nicicând durerea. Gura este un boboc violet, o altă rană. Sara își lasă capul pe spate și râde înăbușit, dezgolindu-și dinții, gândindu-se la sunetele scoase de hienele plecate la vânătoare.

Dansează cu mine, Prințesă, rostește către ochii mari, de albastrele. Sunt visul tău cel mai sălbatic.

**PRACTICA DUCE LA PERFECȚIUNE
PERFECȚIUNEA CREEAZĂ PUTEREA
PUTEREA CUCEREȘTE LEGEA
LEGEA CREEAZĂ RAIUL**

Un memento folositor din partea lui Toshiba

Nicole ține o țigară în colțul gurii și poartă o jachetă din piele scorjită. Are păr blond-închis, care-i coboară pe spate în bucle roșietice, și ochi prelungi, cenușii și adânci, ce o privesc pe a fără să clipească.

Cunningham stă înapoia ei, împreună cu cei doi secunzi. Unul uriaș – un bodyguard fără gât. Celălalt e micuț și blond, pălind chiar mai inexpresiv decât Cunningham. Pe el îl consideră a cel mai periculos.

– N-ai voie să eziți nici măcar o clipă, îi spune Cunningham. Nici măcar o fracțiune de secundă. Prințesa va observa imediat și-și va da seama că ceva este în neregulă. De asta am adus-o pe Nicole. Trebuie să exersezi cu ea.

Sara o privește pe Nicole; pentru un moment e surprinsă, apoi sloboade un hohot scurt de râs, aidoma unui lătrat. Furia clocotește în ea, albă, rece, ca flăcările pe orizontul nopții.

– Bănuiesc că ți-ai propus să asیști, Cunningham, rostește ea.

– Da, încuviințează el. Împreună cu Mugure-de-Foc. La început, când ai auzit că trebuie să faci dragoste cu o femeie, ai ezitat.

Nicole trage încet din țigară, fără să spună un cuvânt.

– Poate faci și o înregistrare video? întreabă Sara. Să-mi pui note, dup-aia? Își răsfrânge buza. Asta-i plăcerea ta secretă, Cunningham? Genul ăsta de casete video îți alungă coșmarurile?

– O să distrugem împreună înregistrările, dacă dorești... dar după aceea, răspunde bărbatul.

Secundul fără gât rânjește. Celălalt o privește la fel de plat ca și șeful său.

Sara s-a antrenat timp de două luni, trupul i-a fost modificat chirurgical și tot timpul s-a purtat ca o gloduroasă ascultătoare. Totuși, oricât de multe candidate ar fi existat în dosarele lui Cunningham, este convinsă că acum ea reprezintă singura speranță, unicul proiectil pe care acesta îl va fi pregătit până la următoarea coborâre a Prințesei de pe orbită, și mai știe că acum deține propria ei putere. Va trebui să fie de acord cu ea, altfel planul le va eșua, și este momentul ca ei s-o afle.

Clatină încet din cap.

– Nu cred asta, Cunningham. În noaptea aia o să fiu pregătită, dar acum nu sunt și nici n-o să fiu. Nici pentru tine și nici pentru camerele video.

Cunningham nu-i răspunde. Mijește ochii de parcă, brusc, lumina s-ar fi întetit. Nicole privește la Sara cu ochi fumurii, după care își scutură pletele lungi și rostește:

– Atunci măcar dansează cu mine.

Cuvintele ei sună puțin neașteptat, ca mâenate de disperare, și Sara se întreabă ce i s-a promis, cum a devenit vulnerabilă în fața

înd vorbește, glasul o trădează; este cu mult mai tânără decât atitudinea pe care o adoptă.

Măcar dansează puțin, spune ea. O să fie bine.

Sara privește de la Cunningham la Nicole și îndărăt, apoi încuviințează.

Câteva dansuri te mulțumesc, Cunningham? întreabă ea. Sau încheiem acum programul?

Maxilarele bărbatului se încleștează și, pentru o clipă, Sara vede c-a reușit, că s-a terminat. După aceea, el aprobă din cap, continuând s-o privească:

Bine. Dacă așa trebuie să fie...

Așa trebuie să fie, repetă ea.

Urmează un moment de tăcere, iar Cunningham încuviințează din nou, parcă pentru sine, și întoarce capul. Nicole zâmbește ner-dorind să placă, fără să știe cine este biletul ei pentru ceea ce se va petrece. Cunningham se apropie de audiodeck și apasă o tastă. Muzica se revarsă din pereți. Bărbatul se întoarce și încrucișează brațele, așteptând.

Nicole închide ochii și lasă jacheta să-i cadă de pe umeri. Fie că s-au străduit din răspuțuri să găsească o femeie cu constituția Prințesei, fie că au fost norocoși. Sara o privește legănându-și trupul în ritmul muzicii, fată de plastic, așteptând orbește ștanțarea.

Înaintează și-i apucă mâna.

URGENTĂ DELTA TREI ÎNCERCARE DE SINUCIDERE ÎN AUJOURD'OUI URGENTĂ

Absorbită de *zonedance*, Sara scutură din cap pentru a îndepărta transpirația care-i intră în ochi și percepe focul viu mușcănd venele. Prințesa i-a fost parteneră toată noaptea. Saltă și se mișcă iar Prințesa o admiră cu ochi strălucitori. Sara se simte precum cocorul de pe propriul ei blazon, și brațele i se întind ca să se aripi din argintul cel mai pur. Schimbă zonele, și Prințesa urmează, lăsând-o pe ea să le denumească mișcarea, arabescul fluid. O apropie pe Prințesă mereu, până ce, aidoma unui talaz, se poate prăbuși asupra ei de pe creasta de spumă albă.

În zonă se simte o interferență, încercarea unui intrus de a modifica tiparul. Sara se răsucește, cotul ei i se afundă adânc în coaste, iar zombăiatul se încovoiaie sub lovitură. Ea fulgeră cu tăișul palmei în ceafa lui, și tipul o șterge din zonă, scâncind. Prințesa privește, pierdută într-o admirație radiantă. Sara vine spre ea, o prinde de mijloc și, laolaltă, se rotesc precum patinatoarele pe muchiile lamelor ascuțite.

– Eu sunt primejdia pe care ți-o dorești? o întreabă.

Ochii albaștri oferă un răspuns. „Te cunosc eu, bătrâne“, gândește Sara triumfătoare și se apleacă pentru a devora buzele violete, înfruptându-se aidoma unei fiare din prada ei. Ochii Prințesei se dilată, pironiți sub cei ai Sarei. Buzele ei au gust de sare și de sânge.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORP

Nu vă puteți declara CIBORG până ce nu aveți un
IMPLANT SEXUAL CORPMODERN

Imposibil de detectat...

Vă oferă puterea de a rezista toată noaptea...

Optional, cipuri orgasmice...

Partenerul vă va mulțumi pentru așa ceva!

ORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORP

Automobilul lui Cunningham șuieră prin noapte, pe roți încețoșate de viteză. Hologramele alunecă pe lângă parbriz în curcubeie de neon. Sara privește ceafa șoferului, revărsată peste guler.

– Ar fi mai bine să intri singură în club, îi spune Cunningham. S-ar putea ca Prințesa să trimită pe cineva mai devreme, și nu-i bine să fii văzută întovărășită.

Sara încuviințează. Bărbatul i-a mai spus toate astea și ea poate să-i repete instrucțiunile cuvânt cu cuvânt, ba chiar să-i imite destul de bine șoapta monotonă. Aprobă din cap pentru a dovedi că este atentă. Ceva mai devreme, în cursul după-amiezei, a ridicat a doua rată de cloramfenildorfin, și acum se gândește doar la modurile de plasare.

Aș vrea să iei asta, continuă bărbatul, scotocindu-se într-un buzunar. Pentru orice eventualitate...

Îi întinde un spray micuț.

Ce-i ? întreabă ea.

Își pulverizează puțin pe dosul mâinii, atinge locul și-l miroase.

Lubrifiant siliconic. Mirosul este cel convenit și efectul durează câteva ore. Folosește-l în baie, dacă vezi că nu ești chiar...

Sara pune capacul atomizorului și i-l restituie.

Nu intenționez s-ajung până acolo.

Cunningham clatină din cap.

Pentru orice eventualitate. Nu știm ce se poate întâmpla când o să ajungeți acasă.

Sara rămâne cu brațul întins, așteptând, apoi, când el nu se mișcă, strânge din umeri și strecoară atomizorul în buzunarul centurii. Își lasă bărbia pe podul palmei remodelate și privește afecelamele holografice reflectându-i-se în ochii întunecați, până așina se oprește la ușa apartamentului ei.

Se întinde către încuietoarea portierei, o deschide și pășește

Căldura din exterior o învăluie ca o pătură sufocantă și simte sudoarea țâșnindu-i din porii frunții. Cunningham rămâne ghemuit în locul său, cumva împruținat. Până acum, până în momentul lansării proiectilului modelat de el, fusese șeful – de acum însă a pus-o în mișcare pe ea și nu poate decât să privească rezultatul și să spere că a calculat corect traiectoria. Mușchii maxilarului i se încordează într-un surâs strâmb și ridică brațul, salutând-o.

Mulțumesc, spune Sara, știind că i-a urat succes fără să for-norocul rostind-o ca atare.

Se întoarce, expiră și simte o bună dispoziție în tot trupul și de parcă forța gravitațională însăși s-ar fi redus într-un mod necunoscut. De acum au rămas doar ea și lucrul ce trebuie

Nu mai este nevoie să-i cânte în strună lui Cunningham, determinat cu regulile și antrenamentul, nu mai trebuie s-o asculte

Mugure-de-Foc criticând-o până și pentru felul cum pășește sau pentru ținuta capului. Toate au rămas în urmă.

Apartamentul este o explozie de culori video – Daud a venit acasă. A debarasat măsuța pentru cafea, din mijlocul încăperii, și-și face exercițiile fizice; are ganterele în mâini, iar hologramele arzătoare îi conturează trupul dezbrăcat și organele genitale spâne. Sara îl sărută pe obraz.

– Mâncăm împreună?

– Plec cu Împăiatul. Vrea să mă-ntâlnesc cu cineva.

– Unul nou?

– Da. O grămadă de lovele.

Lasă ganterele, se așează pe podea și-și fixează de glezne alt set de greutateți. Sara se încruntă.

– Câte? întreabă ea.

El o privește iute, un foc verde, de lasere, clipind dinspre albul ochilor săi, apoi pleacă fruntea. Vorbește către dușumea:

– Opt miare.

– O grămadă...

Daud încuviințează din cap, se întinde cu spatele pe dușumea și-și ridică picioarele îngreunate. Ține labele întinse, și Sara îi vede mușchii coapselor încordându-se. Își scoate pantofii și-și flexează degetele pe covorul gros.

– Ce vrea să faci?

Tânărul strânge din umeri. Sara se ghemuiește pe vine și-l fixează atentă. Simte o gheară în piept. Repetă întrebarea.

– Împăiatul o să fie în camera de alături, răspunde el. Dacă ceva nu-i în regulă, o să-și dea seama.

– Tipu-i o pleată, așa-i?

Îi vede mărul lui Adam deplasându-se atunci când Daud înghite nodul din gât, apoi aprobă din cap. Ea inspiră adânc și-l privește trăgând de greutateți. După aceea, Daud se ridică în capul oaselor. Ochii lui sunt reci.

– Nu ești obligat s-o faci, spune Sara.

– Sunt o grămadă de lovele, repetă el.

– Eu îmi termin treaba mâine. O să câștig mult, cât să ne ajungă destulă vreme... aproape destul pentru două bilete afară.

El clatină din cap, apoi sare în picioare și-i întoarce spatele. Pornește către duș.

Nu vreau banii tăi, îi zice. Și nici biletele.

Daud, rostește ea.

Tânărul se răsucesce, și Sara îi zărește furia.

Treaba ta?! scuipă el. Crezi că nu știi cu ce te-ocupi?

Sara se ridică și, pentru o clipă, deslușește în ochii lui teamă. Este frică de ea? Un tăiș de îndoială i se strecoară în minte.

Da, știi ce fac. Mai știi și *de ce* o fac.

Pentru că o dată un tip s-a făcut pleată, răspunde el. Iar când scapat, l-ai omorât și ți-a plăcut. Știu ce se vorbește pe la colțuri.

Fata simte din nou gheara în piept. Clatină încet din cap.

Nu. O fac pentru *noi*, Daud. Ca să ieșim de-aici, s-ajungem Orbitale. Se apropie să-l atingă, dar el se ferește. Lasă mâna să-i alina. Acolo unde-i curat, Daud. Acolo unde nu mai suntem ai stră- pentru că nu există străzi.

Nu există străzi? pufnește el disprețuitor. Și-atunci *noi* ce-o să facem? O să apăsăm taste într-un birouaș? Nu, Sara. O să facem ceea ce-am făcut dintotdeauna, dar o s-o facem pentru *ei*, nu pentru

Nici vorbă! O să fie cu totul altceva. Ceva ce noi n-am cunoscut încă. Ceva mai rafinat.

Păcat că nu-ți poți vedea ochii când spui toate astea. De par- ai fi băgat acu-n vene. De parcă speranța asta-i drogul tău și nu mai poți scăpa de el. O privește cu seriozitate; furia i-a dispărut: Nu, Sara, eu știu ce sunt și mai știu și ce ești tu. N-am nevoie nici de speranța și nici de biletele tale. Mai ales de niște bilete mânjite cu sânge.

Îi întoarce iarăși spatele, iar răspunsul ei tășnește iute și măcătându-i punctul slab, căutându-i inima. Aidoma unei neștiințe.

Am observat că nu te-a deranjat să-mi furi endorfinele mâncu sânge.

Spatele băiatului se încordează pentru o clipă, după care Daud îndepărtează. O căldură înțepă ochii fetei care clipește repede, ștegindu-și lacrimile.

Daud, spune ea, nu ieși cu o pleată. Te rog!

El se oprește lângă ușă, cu mâna pe clanță.

– Care-i diferența? o întreabă. Care-i diferența între a ieși cu o pleată și a trăi lângă tine?

Ușa se închide, iar Sara rămâne locului, luptându-se inutil cu furia și cu lacrimile. Se răsucesce și pomește spre camera ei. Nervii supercabrați îi pârlăie, adrenalina îi declanșează reflexele și de abia se stăpânește să nu lovească cu pumnul în perete. Simte gustul morții pe vârful limbii și-și dorește s-o alerge pe Nevăstuică cu maximum de viteză.

Holograma Prințesei se află pe servantă. O ridică și o privește, zărind albeața umerilor și inocența azurie a ochilor, o inocență tot atât de falsă ca și cea a lui Daud.

MĂINE/NU

Sara și Prințesa îi urmează pe brancardierii care ies din Au-jourd'Oui, purtând-o pe fata din cabina toaletei. Aceasta și-a zgâ-riat cu unghiile obrazii și sâni. Fața îi este un vălmășag de vânătăi umflate, iar nasul carne învinețită; buzele i-au crăpat și sângerează. Continuă să încerce să plângă, dar nu mai are putere.

Sara poate vedea excitarea licărind în ochii Prințesei. Astea sunt semnele lumii după care tânjește – lume fierbinte, asudată și reală, condimentată cu însuși solul străvechiului Pământ. Prințesa se oprește pe trotuarul încins, în vreme ce lutoșii ei le înconjoară protector și cheamă mașinile. Sara o cuprinde cu brațul și-i șoptește în ureche, spunându-i ceea ce știe că vrea să audă:

– Sunt visul tău.

– Mă numesc Danica, rostește Prințesa.

Pe bancheta din spate a automobilului miroase a transpirație și a parfum scump. Sara începe s-o devoreze pe Danica, lingând-o, mușcând-o și absorbind-o o dată cu răsuflarea. A uitat sprayul cu silicon acasă, dar nu va avea nevoie de el; Danica are ochii, părul și pielea moale ale lui Daud și Sara se trezește dorindu-și s-o atingă, să se înfrupte din ea.

Mașina trece lin prin porțile din aliaj durificat și sosește în cuib. Nici unul dintre oamenii lui Cunningham n-a ajuns atât de departe. Danica apucă mâna Sarei și o conduce. Unul dintre paznici insistă s-o controleze; Sara îl privește disprețuitor și-și desface

pulpanele jachetei, lăsând jucăria electronică să-i cerceteze trupul. Că Nevăstuica nu poate fi descoperită în felul acesta. Individul nu confiscă inhalatorul. Perfect, este astfel construit încât să nu-ți streze amprente.

Ce-s astea? întreabă el, ridicând cubulețele negre și dure, cu ale lichide, gata să fie introduse într-un compdeck.

Muzică, răspunde Sara.

Individul ridică din umeri și i le restituie. Prințesa o apucă așa de mână și urcă pe o scară lungă.

Odaia ei este numai moliciune și azur. Danica râde și se întinde cu brațele desfăcute pe cearșafurile de culoarea ochilor ei. Sara aplică și-i gustă cerul gurii. Cealaltă geme încetișor, aprobator. Un bătrân, și încă unul puternic, iar Sara îi cunoaște jocul. Meseria lui e siluirea Pământului, dorința – să fie tot atât de puternic cât este aliajul fabricat pe orbită, iar punctul său slab, cel pe care îl tănuiește, sunt visurile pornografice. A-și lăsa trupul nou și alucitor în mâinile unei slave reprezintă o slăbiciune pe care și o dorește chiar mai mult decât viața.

Visul meu, murmură Danica, și degetele ei urmăresc cicatricele de pe obraji și bărbia Sarei, pe care o privește cu ochii umezi. Exact ca ai lui Daud.

Sara inspiră adânc. Limba i se retrage în teaca de implant a Nevăstuicii, și capul cibersarpelui se închide deasupra ei. Sara o stoogolește pe Danica dedesubt, ținând-o de încheieturi, mulându-se după trupul de fată al bătrânului. Își apasă gura peste a Danicăi, simțindu-i freamătul limbii, și atunci Nevăstuica țâșnește, descolăcindu-se, din ascunzătoarea aflată în gâtul și pieptul Sarei. Fata își ține răsuflarea în timp ce traheea artificială, elastică, i se contractă. Ochii Danicăi se cască, atunci când aceasta simte în gură căldura Nevăstuicii; deși are aceeași temperatură ca și corpul Sarei, animalul pare cumva mai rece și mai dur. Degetele asatinei timp încheieturile Prințesei, care scoate un strigăt înăbușit când trupul Nevăstuicii îi năvălește în gât. Trupul i se încordează o dată și încă o dată, gâfâind fierbinte în obrazul Sarei. Nevăstuica descolăcește în continuare, urmându-și programul, lunecând în stomac, senzorii ei căutând viața. Ochii lui Daud fac promi-

siuni disperate. Prințesa geme înspăimântată și se zbate să o răstoarne pe gloduroasă, să scape de greutatea ei. Sara o ține răstignită. Nevăstuica se răsuțește după ce a pătruns în stomacul Danicăi, îl perforează ieșind, caută vena cavă inferioară și o face ferfenită. Danica scoate niște bolboroseli și, cu toate că Sara știe că așa ceva e imposibil, că limba ei este retrasă adânc în baza Nevăstuicii, are impresia că simte gustul sângelui. Nevăstuica urmărește vena, spre inima Danicăi. Sara o pironeste locului pe victimă, propriu-i piept părănd gata să explodeze, lipsit de aer, până ce zbaterele încetează, iar ochii albaștri ai lui Daud se înceteșează și mor.

Vederea Sarei este tivită cu negru și purpuriu. Fata se ridică de pe pat, retrăgând parțial Nevăstuica, și inspiră prin spațiul strâmt din gât. Se împleticește către baie, cade și se lovește de chiuvetă. Șocul îi golește plămânii de aer. Răsuțește cu ambele mâini robinetele. Fără să vadă, numai pe pipăite, așează Nevăstuica în chiuvetă și simte apa curgând, rece ca gheața. Respiră sacadat, gâfâind. Nevăstuica este învelită într-un gel homeostatic, care împiedică aderența sângelui sau a altor substanțe, totuși Sara dorește să elimine orice eventualitate ca vreo bucățică din carnea Danicăi să ajungă în gura ei. Ciberșarpele o smucește de piept. Apa vuieste până ce femeia nu simte decât viteza cu care se prăvale în neant, apoi cade pe spate, o absoarbe pe Nevăstuică înăuntru și respiră din nou, bucurându-se de aerul răcoros și tămăduitor.

Pieptul i se zbate convulsiv, iar ochii îi sunt încă înceteșăți. Știe că Daud este mort și că ea are o sarcină de îndeplinit. Scutură din cap, străduindu-se să și-l limpezească, încercând să iasă din prăpastie, dar Nevăstuica îi mănâncă inima, și durerea o împiedică să gândească. Își poate auzi propriul scâncet. Simte pe ceafă gâdlătura covorului, atunci când ridică brațele deasupra capului și caută să se târască, să se îndepărteze, pe când Nevăstuica îi pulsează în piept precum tunetul și i se pare că-și aude inima crăpând.

Treptat, Sara își revine, și petele negre îi dispar dinaintea ochilor. Zace pe spate, iar apa continuă să huruie în chiuvetă. Se scoală în capul oaselor și-și pipăie gâtulejul. După ce s-a hrănit, Nevăstuica se odihnește. Sara se împleticește înapoi până la chiuvetă și închide

robinețele. Ținându-se de ele, se ridică în picioare. Are încă treabă făcut.

În camera ei, Prințesa zace rășchirată pe pat. Acum, moartă, ai ușor să vezi bătrânul din ea. Sara simte cum stomacul i se întoarce pe dos. Ar trebui s-o tragă peste pat și s-o vâre sub păături, întârziind momentul descoperirii, totuși nu se poate convinge să găsească pielea care se răcește; ferindu-și privirea, trece în odaia ală-ă.

Se oprește, acomodându-și ochii cu lumina slabă, și ascultă. Casa este tăcută. Parcurge luminile chihlimbarii de deasupra oginilor vizuale proprii, dar e vorba doar despre comunicații de scoate o pereche de mânuși din buzunarul centurii și se apropie de compdeck. Îl pornește, apoi îi deschide capacul și scoate unul din cuburile muzicale cu cristale lichide primite de la Cunningham. Îl introduce în fanta aparatului și așteaptă semnalul de kului.

Folosit de altă persoană, cubul ar fi conținut într-adevăr mu- însă Sara posedă codurile de convertire. Apare semnalul READY.

Introduce codurile, apăsând aproape neuzit pe taste. În colțul ochiului pulsează o lumină slabă: RUNNING. Femeia se lasă pe în scaun și suspină.

Prințesa era un curier ce aducea de pe orbită un cub de cristale lichide, conținând instrucțiuni complexe, pe care compania ei nu îndrăznește să le încredințeze nici măcar transmisiunilor radio codi-

Danica nu știa ce transportă, dar era probabil vorba de baze strategii pentru manipularea piețelor de desfacere, instrucțiuni adresate subordonaților, strategii de achiziții și vânzări. Informațiilor, pentru orice concurență, milioane. Cubul de date a capătat o nouă configurație îndată ce informațiile ar fi fost încălțate în computerul companiei – ce nu putea fi accesat din nici doar de la terminalele din apartamentele conducerii.

Nici Sara nu are habar ce se găsește în propriul ei cub. Bănuiește că este vorba de un puternic program spărgător, care poate să spargă barierele ce înconjoară informațiile, astfel încât să le co- Nu știe nici măcar cât e de bun; dacă a declanșat toate alar-

mele din Florida sau dacă-și rezolvă treaba pe neobservate. Dacă e foarte bun, nu se va mulțumi să copieze informațiile, ci le va altera, strecurând mai multe inexactități în inima codului dușman, modificând eventual până și instrucțiunile, sabotând schemele de marketing ale concurenței.

În vreme ce luminița RUNNING clipește, Sara se ridică și cercetează fiecare colțișor din apartament pe care l-ar fi putut atinge, ștergând cu degetele înmănușate orice suprafață aptă să rețină vreo amprentă. Casa și Prințesa sunt tăcute.

Durează unsprezece minute până ce computerul anunță READY. Sara scoate cubul și-l strecoară înapoi în centură. I s-a spus să aștepte câteva ore, însă în odaia de alături este un cadavru, și toți nervii ei răcnesc îndemnând-o să părăsească locul. Se așează lângă compdeck și-și coboară capul între picioare, inspirând adânc. Tremură, fără să-și poată explica motivul. Se luptă cu adrenalina și cu nervii, gândindu-se la bilete, la bezna rece a spațiului, cu mingea albastră a Pământului hăt dedesubt, de neatins pe vecie.

• După două ore, cheamă un taxi și coboară scara rece și răsunătoare. Când o vede ieșind, paznicul încuviințează din cap; meseria lui este de a-i opri pe oameni să intre, nu să le împiedice plecarea. Ba chiar îi restituie inhalatorul.

Sara schimbă o duzină de taxiuri, spre o duzină de locuri diferite, abandonându-și într-unul jacheta de mătase, în altul strângându-și talia și scoțându-și bretelele, întorcând pe dos tricoul și centura într-un al treilea – acum ambele strălucesc galben, aidoma unor lumini de avertizare. Personajul jocheului a dispărut; Sara a redevenit o gloduroasă. Își încheie călătoria la Fata de Plastic, unde activitatea continuă și la patru dimineața. Când intră, o asaltează zgomotele vieții gloduroșilor și se relaxează. Aceasta e lumea ei și cunoaște toate locurile calde unde se poate ascunde.

Închiriază o cameră în spate și-l sună pe Cunningham.

– Vino să-ți iei cubul, îi zice, apoi comandă un rom cu lămâie.

Până când sosește bărbatul, Sara a închiriat un analizor și câteva gorile. Cunningham vine singur, cu un pachet în mână. Închide ușa înapoia lui.

– Prințesa? o întreabă.

E moartă.

El încuviințează din cap. Cubul se află pe masă, în fața Sarei. Fata întinde o mână.

Să vedem ce-ai adus.

Controlează trei fiole la întâmplare, și analizorul îi spune că cloramfenildorfin, puritate minim nouăzeci și opt la sută. Ambeste.

Ia-ți cubul, îi spune, dar el îl introduce întâi în deckul mesei, gândindu-se că este ceea ce trebuie. După aceea îl pune în buzunar și pornește spre ușă.

Dacă mai ai ceva de lucru, rostește Sara, știi de unde să mă

Cunningham s-a oprit cu mâna pe clanță. Clipește. Fata simte spre el un soi de tristețe, de parcă ar jeli pe cineva care tocmai a murit.

Știe că bărbatul nu e decât extensia terestră a unui bloc orbital; dar n-are care anume. Este o unealtă harnică și ascultătoare, iar fata și-a arătat disprețul pentru asta, totuși nu poate ascunde ceea ce cunoșc amândoi – faptul că ea ar fi gata să cedeze conținutul buchetului și orice altceva pentru a prelua slujba lui Cunningham, la aceleași condiții.

Peste o oră sunt pe rampă, spune el. Mă întorc pe orbită.

Poate c-o să ne-ntâlnim pe-acolo, rânjește ea.

Cunningham încuviințează, fixând-o atent. Este cât pe ce să mai spună ceva, apoi se oprește, parcă dându-și seama de inutilitatea gestului.

Ai grijă, rostește și pleacă fără să privească îndărăt.

Una dintre gorile bagă capul pe ușă.

E-n ordine, spune Sara, și tipul aprobă din cap.

Fata privește averea din mâna ei și se simte golită pe dinăuntru. În loc de bucurie, în inimă are un vid. Băutura pe care a comandat o aduce a apă minerală trezită, și o durere de cap pulsează în ritmul LED-ului ce-i arde Sarei sub frunte. Îi plătește pe bodymanul de la un taxi până la o bancă deschisă non-stop, unde depozitează endorfinele într-un seif. După aceea merge acasă.

Apartamentul zumzăie încetișor, a pustiu. Sara caută telecomanda LED-ului și-l stinge, apoi își azvârle hainele la gunoi. Complet goală, intră în cameră și vede pe noptieră holograma Prințesei Ezitând, întinde mâna, apoi o întoarce cu fața-n jos și se cufundă în mult așteptata beznă.

DRĂGĂSTOS ȘI AȘTEPTÂNDU-TE
TERRY ESTE ÂSPRU ȘI TANDRU
ACUM

Este încă noapte când o trezește zgomotul ușii.

– Daud? întreabă ea și-i răspunde un geamăt.

Tânărul e înfășurat într-un cearșaf pătat cu sânge. Împăiatul îi sprijină, gâfâind, cu tendoanele gâtului încordate.

– Nenorocitu' dracu', spune el.

Sara îl ridică pe Daud ca pe un copil și-l duce în patul ei. Sângele îi pătează brațele și sânii.

– Nenorocitu' s-a făcut pleată, continuă Împăiatul. N-am lipsi decât un minut...

Femeia îl aranjează pe Daud în pat, apoi îi trage cearșaful. Urscâncet involuntar îi răzbate din gâtleej. Duce palma la gură. Daud e acoperit cu dungi sângerânde; probabil că pleata a întrebuințat ur bici plumbuit. Tânărul încearcă, fără putere, să se miște, ridică un braț parcă vrând să se apere de lovituri.

– Stai liniștit, vorbește Sara. Ești acasă.

Chipul băiatului se crispează de durere.

– Sara, șoptește și începe să plângă.

Ea simte lacrimile înțepându-i ochii și clipește des, stăvilindu-le. Ridică privirea spre Împăiat.

– I-ai dat ceva? îl întreabă.

– Endorfine. Primul lucru...

– Câte?

O privește inexpressiv.

– Multe. Nu știu...

– Era vorba că nu te miști din camera alăturată.

– A fost o noapte grea, își ferește el ochii. N-am lipsit decât un minut.

Pentru ce i-a făcut ăla, se uită Sara spre Daud, n-ajungea un
Șterge-o-n mă-ta de-aici!

N-a fost...

În ochii fetei licărește o lumină sălbatică. Ar vrea să-l rupă în
dar are lucruri mai importante de făcut.

Șterge-o-n mă-ta de-aici, repetă ea.

Împăiatul ezită o clipă, apoi pleacă.

Sara curăță rănilor și le dezinfectează. Daud răcnește mut, și
patul i se zbate. Sara îi caută injectorul, îl încarcă cu endorfină
din borseta lui și dozează din ochi. Îl injectează în braț, iar băiatul
murmură numele și adoarme. Ea îl veghează un timp, asigurându-
că doza n-a fost prea mare, după care îl învelește și stinge
lumina.

Stai cuminte, îi spune. Am făcut rost de prețul biletului tău.

Se apleacă și-i sărută obrazul spân. Azvârle la gunoi cearșaful
sangerat.

De obicei, Daud doarme pe canapeaua extensibilă din cealaltă

După ce se asigură că a adormit, Sara trece acolo și se culcă
sofi fără s-o mai întindă. Încăperea zumzăie, și Sara o ascultă
a vreme.

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8 AZI-DIMINEAȚĂ: DOISPREZECE MORȚI ÎNTRE HOTĂRELE ORAȘULUI... NOROCOȘII CÂȘTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 5 LA 3.

Explozia are suficientă forță, încât să azvârle canapeaua până
zidurile opus. Sara simte o vijelie fierbinte ce-i smulge răsufla-
rea din gât, apoi încearcă senzația dintr-un lift ce urcă prea repede,
a de impactul final cu zidul. Țipetele ricoșează din fiecare
colt toate zbieretele pe care Prințesa n-a mai apucat să le scoată.
Aurele pâlpâie precum niște raze laser roșii.

Se ridică anevoie și aleargă în cealaltă cameră. Patul care arde
ca destulă lumină ca să se poată distinge detalii. Daud este răș-
tat într-un colț, și unele părți ale trupului său sunt deschise, iar
le improșcate pe pereți. Sara urlă după ajutor, totuși reușește de
singură să arunce prin gaura din zid patul incendiat. Afară,

limbile fierbinți ale dimineții se înalță dinspre est. I se pare că aude pe Daud strigând-o.

UN CORP CE TREBUIE OPERAT? CHEMAȚI-NE!

Șoferul ambulanței cere să fie plătit în avans, și Sara deschide prin compdeck portofoliul și transferă suma fără să se tocmească. Daud moare de trei ori până să fie scos din apartament de cele două ajutoare ale șoferului, și de fiecare dată când ei îl reînvie, prețurile crește.

– Ai bani, cucoană, așa c-o să scape, zice șoferul, privindu-l apreciativ goliciunea. Putem face și alte înțelegeri.

Mai târziu, Sara stă în sala spitalului, îi privește pe medici operând și află care sunt onorariile. Va trebui să vândă rapid erectorfinele, în următoarele zile. Aparatele atașate la Daud fâsâie și suieră. Polițiștii o înconjoară și doresc să afle ce motiv ar fi avut cineva să lanseze o rachetă individuală spre apartamentul lor. Sara le spune că habar n-are. Ei pun multe întrebări, dar aceasta anum se repetă cel mai des. În cele din urmă, fata își lasă capul într-o palmă și și-l clatină; polițiștii se foiesc puțin, apoi pleacă.

Sara tânjește după inhalator; simte nevoia mușcăturii focului viu, care s-o păstreze vie și să-i mențină mintea în funcțiune. Gândurile o izbesc precum niște ciocane. Dacă oamenii lui Cunningham i-au vizitat apartamentul, atunci au știut că ea doarme în camera din spate, iar Daud în cealaltă. Au așteptat să se stingă lumânările și i-au lăsat fetei timp să adoarmă, după care au tras cu armă ce putea perfora zidul și împușca înăuntru schije de oțel arzător. N-au avut încredere că Sara nu va povesti cuiva episodul ori că nu va încerca să folosească pentru o mică manevră în scopuri personale cele câteva informații dobândite.

„Cui să-i fi spus?“ se întreabă ea.

Și-l reamintește pe Cunningham în acel ultim moment de la Fata de Plastic, tristețea din ochii lui... El știuse. Încercase, în felul lui, s-o avertizeze. Poate că hotărârea nu-i aparținea; poate că fusese luată în ciuda obiecțiilor sale. Ce mai conta pentru Orbitale

oduroasă, când uciseseră deja câteva milioane, cruțând restul atâta vreme cât reprezenta o utilă monedă de schimb?

Hatmanul alunecă în odaie precum o felină. Poartă un cerceș aur, iar ochii lui atotcunoscători sunt înconjurați de păienjenile vieții lutoase a bătrânului proxenet.

Îmi pare rău, *mi hermana*, îi zice. N-am avut nici un indiciu va ajunge la așa ceva. Vreau să-nțelegi...

Știu, Michael, încuviințează ea, pierdută.

Am relații pe coasta vestică, continuă Hatmanul. Îți pot asigura de lucru acolo, până ce Cunningham și ai lui vor uita de stința ta.

Sara se uită o clipă la el, apoi privește patul și mașinăriile care stau pe el și șuieră. Clatină din cap.

Nu pot pleca, Michael.

Faci o mare greșală, Sara. Vor mai încerca, spune el cu blândete.

Dada nu răspunde, simțindu-și doar golul din suflet, știind că ea nu va dispărea niciodată dacă-l va părăsi iarăși pe Daud. Hatmanul mai întârzie un moment stânjenitor, după aceea dispare.

Am avut biletul, murmură Sara.

Afară poate zări lutul fierbând sub soarele dement. Toată prădătoria Pământului, căutându-și biletele, cuplându-se la orice le-ar putea oferi un fragment de vis personal. Cu toții jucând după regulile altor. Sara are biletul ei, însă regulile i s-au întors împotriva ei. Ea nu este o nevăstuică, iar ea trebuie să-și rupă biletul și să-l vândă pe strada bucățică cu bucățică; să-l vândă, astfel încât să poată privi viața și să-și zădărească și șuierând și menținând în viață ceea ce iubește. Pentru că nu există alternativă, iar fetele n-au de ales, ci trebuie să urmeze instrucțiunile și să joace cât pot mai bine.

Capitolul trei

Pe când Cowboy aşteaptă în vara fierbinte din estul lui Colorado, undeva, în fundul minţii lui, o chitară din oţel cântă un cântec singuratic.

– Faţă de lege am un anumit respect, rosteşte el. Faţă de mercenari, absolut nimic.

Arkadi Mihailovici Dragunov îl fixează timp de o jumătate de secundă. Ochii îi sunt mijiţi din pricina strălucirii soarelui. Albul lor pare fildeş de Fabergé îngălbenit, iar irisurile sunt din oţel vechi, brumat, aidoma celui de săbii. Apoi încuviinţează din cap. Este răspunsul pe care îl aştepta.

Nemulţumirea creşte în Cowboy ca o dună mişcătoare de nisip roşu. Nu-i place bărbatul acesta şi nu-i împărtăşeşte învrăjbirile ciudate, suspicioase, complicate. Aţâţarea îi furnică prin braţe, prin minte, prin cristalul din craniu. În sfârşit, Missouri... Arkadi însă este indiferent la măreţia celor ce se vor petrece; el doreşte doar să îngrămădească peste Cowboy propria-i imagine, să-i reamintească acestuia de faptul că el, Arkadi, nu este numai un şef, ci şeful cel mare, iar Cowboy îi datorează atât credinţă, cât şi servitute. Este un joc pe care Cowboy nu-l va juca.

Aşa-i, ce mama dracu', spune Arkadi. Ştim foarte bine că îşi oferă serviciile în Iowa şi Arkansas. Iar noi nu vrem aşa

Dacă mă găsesc, voi face tot ce pot, vorbeşte Cowboy, ştiind asemenea afaceri discuţiile sunt, în mod obligatoriu, eliptice. Iar întâi e necesar să mă găsească, iar planul meu ar trebui să nu ofere o şansă reală de a-i evita.

Arkadi poartă o cămaşă din mătase violacee, descheiată la gât, manecă evazate – atât de largi, încât par să aspire praful –, o cămaşă georgiană brodată, înfăşurată de două ori în jurul taliei, şi călăreşti, strâmte şi lustruite, peste pantalonii negri cu vântuşi tighelite şi mulaţi pe picior. La răstimpuri, părul i se zburleşte emite descărcări de electricitate statică, de fiecare dată în alte

Ultima modă din buticurile havaneze ale Zonei Libere Floreşti, „Crio max“, spune el mândru. Cowboy ştie că Arkadi n-ar fi crio max nici dacă ar încerca asta toată viaţa; nu-i genul. În materie de modă, este un executant, nu un lider. Aici îi imita doar pe ţărănoi şi pe linguşitorii săi.

Rusul e un bărbat mătăhălos, cu gesturi repezite, căruia îi plăteşte să atingă şi să strângă în braţe oamenii cu care vorbeşte; are însă o precizie precum hardware-ul supraconductibil şi ochi pe potrivă – în orice greşală să-l consideri amic. Terţii n-au loc de prieteni.

Arkadi striveşte tubul din carton al unei ţigări ruseşti şi aprinde un chibrit. Părul i se zburleşte, devenind portocaliu strălucitor. „Imita flacăra chibritului“, gândeşte Cowboy, iar chitara continuă să trimită note prin minte...

Părul apare dinspre panzerul care este încărcat pentru cursă.

Vino să vezi dacă-i echilibrat, zice el.

Cowboy încuviinţează.

Ne vedem mai târziu, Arkadi.

Părul rusului se colorează în verde.

Mi-am dat seama că-ţi pierdeai răbdarea, rosteşte managerul din raza auditivă a lui Arkadi. Încearcă să nu mai te aplece la mare, da?

Îmi e greu să nu mă dau, mai ales când e şi el de faţă.

Părul îl priveşte dezaprobator.

– Probabil că s-a frecat cu unt pe cur, ca să intre în pantalonii ăia, adaugă Cowboy.

Zărește liniile din jurul ochilor Coțcarului încrețindu-se, când celălalt încearcă să-și stăpânească râsul.

Coțcarul este un bărbat în vârstă, uscățiv, cu frunte înaltă și păr negru, ușor grizonant. Atunci când e-n formă, are un stil poetic de exprimare. Cowboy îl place – și se încrede în el, cel puțin până la un punct: până la a-i da codurile de acces la portofoliul lui. Poate că este naiv, dar în nici un caz fraier.

Asistă la încărcarea ultimelor mărfuri, asigurându-se că panzerul este echilibrat, că totul e pregătit pentru cursa pe Drumul Iadului, așa cum, cuprins de amintiri, l-a botezat cândva Coțcarul.

– Ce duc? întreabă Cowboy. Zâmbește timid, întrebându-se dacă celălalt e capabil să-i citească, înapoia ochilor artificiali, gândurile. Suspiciunile, nemulțumirile... Vreau să știu așa, de curiozitate...

Coțcarul retează concentrat o bucată de tutun.

– Cloramfenildorfin, răspunde el. Pe coasta estică o să fie criză. Spitalele vor plăti oricât. Cel puțin așa se zvonește... Rânjește: E cazul să fii vesel. Datorită ție, o mulțime de bolnavi vor supraviețui.

– Îmi place să fac și chestii de-astea oarecum legale, comentează Cowboy. Așa, ca o schimbare...

Privește panzerul – numai blindaje unghiulare și culee, urât și lipsit de grație prin comparație cu aripa unei delte. Este proprietatea lui, dar nu i-a dat nici un nume; nu se gândește la el așa cum face cu deltele. Panzerul nu-i decât o mașină, nu un mod de viață. Nu poate fi comparat cu zborul.

Acum, Cowboy își spune *sieși* Pony Express. Este indicativul lui radio, o altă poreclă. Dorește să păstreze vie ideea, chiar dacă nu-și poate desface aripile.

Se urcă pe panzer, se strecoară prin trapa din spate și se așează în compartimentul frontal. Introduce un jack în tâmpla dreaptă și vederea i se extinde brusc, de parcă ar avea doi ochi în ceafă și un altul în creștetul capului. Apelează hărțile pe care le-a stocat în comp și afișajele încep să-i pulseze în craniu aidoma unor strobo-

Capul i s-a transformat într-un cub ROM, în interiorul căruia vede cisternele cu carburant plasate de-a lungul Drumului, să intervină atunci când va trebui să alimenteze; tot acolo este și un sistem stabilizat, cu devierile și variantele de rezervă marcate cu litere proase colorate, ca și hambarele vechi sau viroagele adânci, putând displayurile precum o acnee, toate cartate de cercetașii lui Arkadi.

Pescuiește din buzunarul jachetei un cub de date și-i dă drumul în fantă. Pe afișaj înfloresc alte punctulețe. Sunt propriile-i asuzatori secrete, cele pe care preferă să le folosească, cele pe care analizează prin incursiuni personale de recunoaștere. Este conștient că Arkadi dorește ca el să reușească, totuși Cowboy nu-i știe tot ceea ce din organizația terțului și e posibil ca unii dintre ei să fi fost cumpărați de lotri. Preferă să meargă prin locurile sigure.

Panzerul se leagănă ușor și Cowboy aude sunet de pași pe blindajul Chobham Șapte. Ridică ochii și vede prin trapa din spate silueta Coțcarului.

E vremea să pleci, spune bărbatul, apoi scuipă tutunul într-o

Gata, încuviințează Cowboy.

Decuplează și se ridică în picioare în compartimentul îngust. Pupilele Kikuyu i se contractă la dimensiunile unor gămălii de ac atunci când scoate capul pe turelă și se uită către vest, în direcția încoșilor întunecați ca vinul, despre care știe că se găsesc undeva sub linia orizontului. Simte din nou moleșeala ciudată cuprinzându-i minia, o nemulțumire față de felul cum merg toate.

La dracu', mormăie, și înjurătura pare nostalgică.

Mda, aprobă Coțcarul.

Aș fi preferat să zbor...

Mda. Coțcarul privește gânditor. O să vină și vremea aia, Cowboy. Deocamdată așteptăm ca tehnologia s-ajungă iar de pară noastră.

Cowboy îl zărește pe Arkadi transpirând la umbra unui plop, la Packardul lui blindat, și, deodată, nemulțumirea îi capătă un

Cloramfenildorfin, rostește el. De unde-l are Arkadi?

– Nu ne plătește ca să ne intereseze chestiile astea, răspunde managerul.

– În cantități așa de mari? Glasul lui Cowboy devine gânditor, în vreme ce tânărul privește peste peticul de cer senin ce-l desparte de rus. Să fie adevărat, continuă el, că Orbitalele îi manevrează pe terți, așa cum fac cu toate?

Coțcarul se uită nervos spre Arkadi și strânge din umeri.

– Nu-i bine să faci cu voce tare speculațiile astea.

– Vreau doar să știu pentru cine lucrez, spune Cowboy. Dacă mișcarea clandestină e condusă de ăia de sus, atunci înseamnă că noi lucrăm pentru cei împotriva cărora luptăm, *qui no?*

Coțcarul îl privește șiret.

– Habar n-aveam că ne luptăm cu cineva.

– Știi bine ce vreau să spun.

Dacă terții și panzerboy-ii participă la o regroupare a finanțelor în folosul blocurilor orbitale, atunci visul de a fi ultimii americani liberi pe ultimul drum liber nu reprezintă decât o autoamăgire prostească, romantică. Și în această eventualitate, ce este Cowboy? O marionetă, un clown călărindu-și hovercraftul. Sau și mai rău: o unealtă...

– Cowboy, zâmbește obosit managerul, eu zic mai bine să te concentrezi asupra loturilor. Ești cel mai bun panzerboy de pe planetă. Ocupă-te de lucrurile la care te pricepi.

Cowboy se silește să surâdă, îi face semnul cu degetul, apoi închide trapa. Se dezbracă și-și lipește electrozii pe brațe și picioare, după aceea le trage firele până la brățările de pe încheieturile mâinilor și gleznelor. Atașează un cateter, își pune costumul anti-suprasarcină și cizmele, se așează în fotoliul de accelerare, cuplează cablurile la brățări și se fixează cu centurile de siguranță. În timp ce trupul îi rămâne imobil, mușchii îi vor fi stimulați de electrozi, pentru a menține circulația sângelui. Pe timpuri, înainte de apariția acestei tehnici, jocheii foloseau căștile cu care ieșeau din puțul gravitațional al Pământului în noaptea lungă de diamant, alegându-se uneori cu cangrenarea brațelor și picioarelor. După aceea, conectează jackurile la mufele argintate din tâmpile; câte două deasupra fiecărei urechi, iar a cincea la baza craniului. Își pune casca de

, atent să nu atingă fibrele optice ce-i ies din cap. Închide ochii și simte gustul cauciucului și aude fâșâitul anestezicului asunând puternic aici, în spațiul închis al căștii.

În timp ce el va străbate Drumul, corpul său o să doarmă. Atunci va avea de făcut chestii mai importante decât să-i poarte de

tânărul execută totul rapid, cu gesturi automate. Permanent îl însoțește senzația că a făcut lucrurile acestea de prea multe ori ca să nu știe despre ce-i vorba.

Neurotransmițătorii îi trezesc cele cinci mufe din țeastă și cowboy își privește interiorul craniului strălucind cu o lumină incandescentă; cristalele lichide ale matricelor de date ale panzerului se adaptează la configurația creierului său. Inima își iuțește zvâc-tele și trăiește din nou în interfață, în i-față, și mintea lui extinsă precum electronii prin circuite, pătrunzând în miezul din metal și cristal al mașinii. Deține vedere integrală, de trei sute șaispe grade, în jurul panzerului, iar în spațiul său mental apar alte afișaje pentru motor și sistemele tancului. Verifică sistemele, compul și armamentul, urmărind șirurile lungi de luminițe care se aprind pe rând. Percepțiile lui fizice nu mai operează în trei dimensiuni; afișajele se suprapun și se întrepătrund, ieșind și intrând în interfață, oglindind realitatea subatomică a componentelor electronice și datele ce reprezintă ziua care se sfârșește în

Neurotransmițătorii ling cu limbile lor chimice metalul și cristalul din capul lui Cowboy, iar electronii țâșnesc din cipuri, gonind praful și abluri până la startere. Printr-o duzină de senzori, tânărul vede paletetele turbinelor începând să se miște greoi, în timp ce star-terul apoi flacăra pârpolește pereții camerelor de ardere, și turbina începe să zădărească când pornesc să se rotească. Cowboy suprapune eșapamentul urlător, care vomită flăcări. Pe afișajele laterale îi zărește pe Coțcar, Arkadi și echipa de sol privind panoul prin perdeaua de fum a gazelor arse. Controlează părțile frontale și posterioare, verifică displayurile motoarelor, vede o altă cameră de luminițe verzi și știe că este momentul să plece.

Urletul motoarelor îi asaltează simțurile. Warren și-a petrecut ultima săptămână reglându-le, verificându-le de nenumărate ori, asigurându-se că se vor comporta conform oricăror așteptări. Sunt reactoare militare din surplusurile armatei, niște monștri... N-au fost concepute pentru a funcționa atât de aproape de sol, și dacă n-ar fi Cowboy care s-o țină în frâu, pe fiecare centimetru al drumului, această creatură mutantă ar fi în stare s-o ia razna cu el cu tot.

În interiorul măștii cu gust de cauciuc, buzele tânărului se de-părtează, dezgolindu-i dinții, și el rânjește; va conduce fiara pe Drum și prin păienjenișul de capcane instalate de partea asta a lui Mississippi, adăugând un alt strat de cer la distanța ce-l separă de icoanele mai puțin glorioase ale celorlalți panzerboy, încă o dovadă că alcoolul arzător, din porumb, îi pulsează prin piept precum sângele, că urlătoarele gaze evacuate îi curg din plămâni aidoma răsuflării, ochii îi sunt raze radar și degetele pot zvârli proiectilele ca pe niște pietricele. Prin senzori, Cowboy poate gusta gazele de eșapament, poate zări cerul și amurgul în prerie, iar o parte a minții sale simte impulsurile de energie radio ce reprezintă avioanele de cercetare dușmane. I se pare că spectatorii și vehiculele de escortă s-au micșorat brusc, că îl despart de ei mai mult decât cele câteva sute de metri – va duce panzerul dincolo de Hotar în vreme ce toți ceilalți vor rămâne locului, și-i privește din interiorul interfeței sale, din incomensurabila înălțime a gloriei lui strălucitoare, compătimentându-i pentru ceea ce nu cunosc.

Pe moment, beneficiarii acestei curse – spitalele din New England, terții, propriul buzunar, eventual chiar creaturile acelea bolnav de lacome și incredibil de îndepărtate, aflate în fabricile lor orbitale, și care consideră Pământul un seif ce trebuie jefuit înainte ca valorile dinăuntru să se deprecieze – toate acestea pălesc înaintea lungilor linii deplasate spre roșu, estompate parcă de distanță și de flăcările din eșapamentul reactoarelor. Realitatea se găsește aici, în panzer. Nemulțumirea este interzisă. Acțiunea reprezintă principalul... și totul.

Deviază parțial jetul rotorului și încă un set de ventilatoare începe să țiuiască ridicând panzerul, cu o legănătură, pe perna de aer

autoetanșată. *Pony Express* va livra poșta sau își va vinde scump pielea.

Pe microunde, pălăvrăgelile i se rotesc în jurul urechilor aidoma unor țăntări și-și dorește să le poată alunga cu mâinile.

– Arkadi vrea să-ți spună câteva cuvinte, se aude glasul Coțcarului, și Cowboy își dă seama că managerul nu-i încântat de idee.

– Mă pregăteam de plecare, răspunde el.

– Știu, i se replică scurt, cu gura plină de tutun. Arkadi consideră că-i ceva important.

Cowboy încuviințează, privind luminițele verzui, zărind hărți ce-i fulgeră înapoia ochilor.

– El e șeful...

Arkadi ține microfonul prea aproape de buze. Labialele sună ca niște detunături. „Pune-ți dracu’ casca *pe cap*“, se gândește nervos Cowboy. „De-asta-i făcută, nu s-o ții la gură.“

– Am investit mult aici, Cowboy, rostește Arkadi. O să fiu în avion și-o să te însoțesc pe tot drumul.

– Dac-am auzit asta, sunt al dracu’ de liniștit, Arkadi Mihailovici.

Tânărul știe că rusul va recupera o mare parte din cheltuieli de la ceilalți terți, care doresc tot atât de mult distrugerea lotrilor din Missouri. Se lasă tăcere; Arkadi îi digeră cuvintele.

– Vreau să te întorci, spune el.

Cowboy îi aude glasul nervos ca și cum ar veni de foarte departe. Vocea terțului continuă, răpăind consoanele ca pe niște explozii.

– Am aranjat mașina asta cu un scop anume și nu vreau să te întorci fără ea. Nici nu vreau să te întorci fără s-o fi folosit. Ai înțeles? Lăbării ăia de lotri să capete ceea ce li se cuvine.

– Zece-patru, zice Cowboy și, înainte ca Arkadi să poată întreba ce naiba înseamnă „zece-patru“, deschide clapetele, iar vuietul care se distinge extrem de limpede prin microfonul rusului aproape sub șuierul alcoolului cuvintele.

Deși nu-l mai poate auzi pe Arkadi, Cowboy este aproape sigur că răcnetele îndepărtate ce-i parvin prin mufe conțin destule invective. Rânjește.

– *Adios, muchachitos*, râde apoi și părăsește șoseaua.

Fermierul de aici, un partizan adevărat al liberei inițiative, este despăgubit pentru grâul strivit atât de des, și panzerul va avea cale liberă până la Hotar. Radiolocatoarele detectează doar semnale slabe, de la mare depărtare, și Cowboy știe că nu-l urmărește nimeni.

Vehiculul urlă precum ultimul dinozaur rămas în viață și avansează vibrând. Indicatoarele mintale urcă pe coloanele lor, de la albastru la verde, apoi la portocaliu. Spicele coapte zboară îndărăt într-o jerbă. Undeva în mintea lui Cowboy, o chitară din oțel cântă un refren singuratic. Schimbă viteza și a depășit o sută cincizeci la oră când fulgeră prin sârmele unui gard și trece Hotarul.

Radiolocatorul lui este orientat frontal și strict limitat; îl ferește de gropi și șanțuri și-l anunță dacă în cale apar clădiri sau vehicule. Emite un semnal destul de slab și n-ar trebui să fie depistat decât atunci când detectorul se află atât de aproape, încât primul contact ar fi, oricum, vizual. Majoritatea liniilor de apărare ale Kansasului sunt pe aici și, dacă ar fi să dea peste ceva, acum ar trebui să se întâmple asta.

Orizontul este o pâclă de pustiu întunecat, ocazional întreruptă de vreun siloz. Radarele inamice se află departe. Luna răsare, motoarele vuiesc și Cowboy menține viteza sub control, ca să nu ridice o dâră de praf ce poate fi reperată. Dorește să-și păstreze sistemele pentru adevărata încercare: Missouri... Acolo unde lotrii se cuibăresc în ceruri, mârâind, gata să țâșnească.

Vitele fug la răgetul panzerului. Secerătoarele-robot brăzdează câmpurile, aidoma unor maiestuoase santinele extraterestre, înconjurată de lumini scânteietoare; au deplasare autonomă și sunt incapabile să depisteze panzerul care străbate ținutul. Cowboy înregistrează un puternic semnal radar dinspre nord și știe că în calea lui vine un avion de patrulare. Vopseaua de camuflaj a tankului absoarbe precum un elefant însetat unda radar, totuși pilotul încetinește și virează, micșorând amprenta infraroșie și îndepărtându-se de orice posibile necazuri. Avionul își continuă ruta, netulburat.

Turnurile mobile se înalță ca niște monumente neolitice, sonde extrem de scumpe, construite pentru a injecta bacterii speciale

în loca de sub solul erodat, organisme care vor descompune stânca, transformând-o în humus. O altă fermă afectată de eroziune și prăvălită de vreun bloc orbital – micii fermieri nu-și pot permite așteptarea tehnologii de înlocuire a solului. Cowboy își stăpânește viața de a intra din plin în sonde și se mulțumește să răcnească la ele.

Panzerul traversează Little Arkansas, la sud de McPherson, și Cowboy știe că va străbate Kansasul fără probleme. Liniile de frontieră au rămas înapoia lui. Singurul ghinion ar fi să nimerească un accident peste camioneta vreunui polițist statal, atunci când traversează o șosea, dar chiar și atunci autoritățile trebuie să alarmeze la timp elicopterele. El nu crede că se va întâmpla așa ceva.

Nici nu se întâmplă. Lângă Gridley, în umbrele indigo ale unui siloz de cereale năruit, panzerul apare din beznă și-l sperie de pe puștiul care doarme în cabina unei cisterne. Cowboy vede ciclul motoarelor și așteaptă ca alcoolul dulce și rece să umplă rezervoarele. Simte deja radarele pulsatoare care cercetează spre Missouri. Sunt mai puternice decât orice a întâlnit până la Lotrii nu vor fi ușor de înfruntat.

„N-au fonduri“, îi spusese Arkadi. „Nu-și pot permite să piardă echipament. Trebuie să dea multe lovituri, repede, și să pună mâna pe niște transporturi. Altfel au încurcat-o.“

După Războiul Meteoritălor, S.U.A. au fost balcanizate cu mult dincolo de visele cele mai nebunești din Constituția Federală a vechilor state. Așa-zisul guvern central nu mai controla comerțul statal și a rezultat o goană nebună după impunerea de taxe vamale în tot Vestul Mijlociu. În Vest, ca și în preajma dromurilor statale din California și Texas, unde bunurile veneau dinspre fațetele de pe orbită, nu existau taxe, însă Vestul Mijlociu nu vedea cum ar profita de pe urma oricărui produs ce-i traversa teritoriul. Un impozit excesiv se aplica tuturor mărfurilor ce-i străbăteau stăruind drum spre alte destinații.

Într-o regiune respectivă constituia ghinionul celor din Nord-Est în distribuiri produselor orbitale. Ciuguleau câte ceva din comunitățile spațiale ale Zonei Libere Florida, însă aceasta se afla sub controlul blocurilor, și Orbitalelor le plăcea să-i țină pe consumatori

înfometăți după mărfurile lor. Soluția o reprezenta lipsa artificială de pe piață, iar cei din Nord-Est își epuizau bogățiile, tot mai reduse, pentru firimiturile azvârlite de Orbitale. Vestul avea ce ofer orbitalilor, iar produsele erau ieftine și abundente acolo – îndeajun de ieftine ca să le expedieze, pentru un profit gras, în statele lipsite de așa ceva, cu condiția să nu plătească prea multe vămi.

În felul acesta, primii jochei ai văzduhului au parcurs Drumul cu deltele supersonice încărcate cu mărfuri de contrabandă. Vestu Mijlociu a replicat inițial cu avioane radar și interceptoare, după care, când s-a trecut de la avioane la panzere, prin întărirea sistemelor defensive terestre.

Iar acum, în Missouri, prin legalizarea lotrilor. Statele n-au putut ține pasul cu progresele din tehnologia contrabandiștilor, de aceea au hotărât să autorizeze o corporație locală, care să facă treaba în locul lor. Nesocotind faptul că, prin Constituție, doar guvernul federal are dreptul să emită decrete pentru legalizare, reprimărilor; oricum, în fața superiorității Orbitalilor, Constituția nu era decât un text mort.

Lotrii sunt autorizați să ucidă și, drept recompensă, pot păstra fără taxe, orice mărfuri de contrabandă pe care le-au confiscat. Raportele cercetașilor vorbeau despre rețele impresionante de radio locatoare aeropurtate, de senzori termici, detectoare de zgomot atipice și avioane ticsite cu rachete senzitive și armament.

Din Gridley, Cowboy pomește încetișor spre nord-est, cartânu pe îndelete rețelele radar aeriene. Acestea sunt stații automate extrem de ușoare, alimentate cu energie solară astfel încât pot circula veșnic prin văzduh, ridicându-se o dată cu soarele și lunecând nopțile pe sol, revenind la bază din două în două luni, pentru revizii. Prin intermediul microundelor, comunică permanent cu computerele de la sol, gata să alerteze avioanele dacă se ivește ceva suspect.

Sunt atât de ușoare, încât rachetele autodirijate prin radar nu le pot găsi, iar cele antiradar sunt depistate la timp pentru că rețeaua să-și întrerupă funcționarea înainte ca proiectilul să ajungă în apropiere.

Cowboy se îndreaptă către zona lată dintre New Kansas City și munții Ozark. Știe că locuitorii Ozarkilor sunt prietenoși, avânc

versiune tradițională față de cei pe care ei îi denumesc „le-
o aversiune datând cel puțin de pe timpul lui Cole Youn-
insă terenul este prea accidentat ca s-o ia cu panzerul pe acolo.
owboy preferă o cursă rapidă, peste șes. Faptul că șesul este toc-
mai regiunea unde lotrii și-au concentrat forțele reprezintă o plă-
cută coincidență.

Sondele senzoriale descriu cercuri leneșe prin văzduh și gli-
spre sol, funcționând doar cu energia acumulatorilor, iar
unul are impresia că deslușește în deplasarea lor un anume șal-
blon care-i va permite să se strecoare într-o pată oarbă ce poate
dura până ce el va depăși cu vreo optzeci de kilometri hotarul lui
Missouri. Panzerul lunecă în josul malurilor surpate din Marais des
s și străbate bancurile de noroi și apă mlăștinoasă, în timp
telescopează o antenă direcțională și scuipe un mesaj codificat
est, unde Coțcarul și Arkadi așteaptă în avionul rusului, ro-
tindu-se deasupra câmpiilor din estul lui Colorado.

Semnalul de răspuns sosește iute, o emisie puternică adresată
cavalerilor lui Arkadi, cantonați lângă frontiera Kansas-Missouri.
Acolo sunt alți panzerboy, pregătiți lângă vehicule, așteptând pa-
rola. Când aceasta va fi recepționată, panzerele lor vor năvăli pe
teren, deplasându-se cu iuteală și apoi oprindu-se, mergând în zig-
zag, alăturând nori de praf și inducând amprente radar și infraroșii
displayurilor lotrilor. „Legiuiții“ vor fi nevoiți să-și mobilizeze
senzorele pentru a-i urmări și prinde. Iar când îi vor ajunge din
mână pe panzerboy-ii momeală, aceștia se vor preda ca niște mie-
le. Întrucât nu dețin mărfuri de contrabandă. Vor fi doar amen-
dați pentru gardurile dărâmate, făcând și câteva zile de închisoare
pentru angajarea în acțiuni periculoase. Arkadi va plăti amenziile și
serviciile avocaților, ca și salarii generoase. Dacă se întâmplă ceva
rădăușele și orfanii vor beneficia de asigurări. Este o slujbă
remunerată și un teren de antrenament pentru ambițioșii care
să devină poștași.

După semnalul către ceilalți panzerboy, se aude glasul Coțca-
sec precum șesurile Portales:

Arkadi Mihailovici ți-ar fi recunoscător pentru încă o mică
... Cowboy. Vrea să știe de ce n-ai raportat mai devreme.

– În ziua de azi, mesajele pot fi urmărite, Coțcarule.

Managerul tace o vreme, fără îndoială dăscălit de Arkadi, iar când revine vocea îi este mai puțin amuzată.

– O emisie comprimată pe microunde este aproape imposibil de reperat, rostește el. Arkadi spune că ar fi trebuit să raportezi după ce ai depășit defensivele din Arkansas.

– Scuze, rânjește vesel Cowboy. Acum sunt al dracului de aproape de Missouri și aș prefera să nu mai fiu nevoit să port conversația asta în timp ce încerc să lucrez.

O altă pauză.

– Arkadi îți reamintește că a investit mult în panzerul tău și dorește să fie informat asupra modului cum se comportă investiția lui.

– Intenționez să-l ajut să-și scoată banii, răspunde Cowboy. N-am chef să-mi pierd vremea pălăvrăgind. Pot profita chiar acum de-o pată oarbă și vreau s-o fac. Pe curând.

Închide și-și notează în minte ca după ce ajunge în Est să-i trimită lui Arkadi niște mătăanii.

Panzerul iese din Marais des Cygnes și accelerează, pomind spre răsărit. Răpăitul spicelor pe blindajul frontal sporește, devenind un ciocănit continuu. Indicatoarele motoarelor trec de la portocaliu la roșu. În rest, numai luminițe verzi. În minte, chitarele electrice cântă aidoma unor înger, iar Missouri le acompaniază, tânguindu-se cu urletul unei sirene. Livrarea poștei este ceva superb.

Panzerule-momeală provoacă agitație, și tot mai multe rețele radar sunt declanșate – cele neutilizate până acum, în speranța că apariția lor bruscă îi va surprinde pe contrabandiști. Pata oarbă a lui Cowboy continuă să rămână intactă. Tânărul renunță la orice precauții și decide să forțeze motoarele. Un mesaj pe jumătate perceput dinspre trupul său îl anunță că este strivit în fotoliu, dar acum are alte lucruri la care trebuie să se gândească. Mai mult de jumătate din timp, panzerul nici nu atinge solul; rade movilițele de pământ și zboară peste creste, azvârlind porumbul în lături și rupând garduri de sârmă, iar glasul lui seamănă cu jelania unei bocitoare nebune.

Neuronii pâlpâie în mintea lui Cowboy, pulsând mesaje spre statul tânărului, menținând vehiculul stabil în ciuda hurducătu-
În timp ce planele de direcție îi invadează mintea, Cowboy cufundat adânc în i-față, menținându-se pe lama de cuțit a sta-
, patinând pe marginea râpelor. Cowboy știe că, deși perne-
sunt pneumatice, va căpăta o mulțime de vânătăi pe sub
centurile de siguranță.

Traversează Missouri între Louisburg și monumentul ruginit
al Masacrului din Marais des Cygnes. Missouri cel scorojit de arid
aptă ploaia, iar norul de praf al panzerului se înalță la peste o
uta de metri, însă nu-i nimeni care să-l vadă. Planele de direcție
au obișnuit cu șocurile, și deplasarea este mai lină.

Apoi un radiolocator pulsează deasupra lui, în clipa când o
sondă senzorială este conectată la rețea. Pata oarbă a lui
Cowboy a devenit extrem de periculoasă, iar dâra de praf se zărește
probabil precum o săgeată luminoasă în noapte. Tânărul reduce
capul sistemele, de la roșu la portocaliu și chihlimbăriu, încercând
micșoreze, totuși radarul se află chiar deasupra sa și n-are
cum să scape. Încetinește și plonjează peste malul lui South Grand.
Ierba de stropi este cu mult mai joasă decât praful, și Cowboy se
abă dacă a reușit să scape, însă în jur alte rețele aeriene încep
să fie activate și el știe ce va urma.

Propriul radar semnalează o luntre de pescari, încremenită pe
a nemișcată, și panzerul se repede către țărm, evitând-o. Răcește
arele de la chihlimbăriu la verde – e momentul să economi-
a carburant pentru mai târziu. O să profite ca să asculte ce
a „legiuțiți“, și comută pe frecvențele poliției. Transmisiuni-
lotrilor sunt codificate, dar nu și cele ale statului și, cu o parte a
omniti sale extinse, le aude urletele de frustrare pe când încearcă,
vehicule cu patru roți, să-i urmărească pe panzerboy-ii care go-
prin ținut. La răstimpuri, un dispecer al lotrilor intervine, dându-
le indicații. Cowboy are impresia că „legiuțiți“ nu-s prea
ați să coopereze cu forțele mercenarilor – ceea ce, într-o anu-
mă măsură, bănuise și el.

Acum radarele pare că se rotesc mult mai dezordonat, ca și
cum l-ar fi pierdut, cel puțin pentru moment. Panzerul intră în

Johnson County și tânărul detectează un radar deplasându-se către el dinspre est, la o altitudine destul de mică pentru a da de bănuț că a fost instalat pe un avion. Tânărul declanșează bolțurile explozive, care înlătură obloanele de pe lansatoare; panzerul va pierde din aerodinamică și viteza va trebui controlată cu atenție. Cowboy coboară afișajele motorului de la verde la albastru și virează larg spre sud, sperând să evite avionul. Pentru moment, se pare că reușește: aparatul continuă să se deplaseze spre nord, însă apoi cotește brusc, picând direct spre panzer.

Cowboy simte un val de alcool țâșnindu-i prin inimă când displayurile motorului se năpustesc spre roșu, iar panzerul se cutremură și scuipă flăcări. Pentru o clipă, pare că e gata să urce în văzduh, vântul vuind prin lansatoare așa cum face briza prin velatura unei iole, dar gravitația trage cu putere de vectorul ei, și tancul se prăbușește înapoi pe perna pneumatică. Când indicatorii ajung la maximum, Cowboy lansează o rachetă-momeală și virează atât de brusc la stânga, încât scuturile laterale ating solul, strivind perna de aer. Racheta continuă în linie dreaptă, cu aripile deschise larg, păstrându-se aproape de pământ. Nu are vopsea absorbantă radar, așa încât amprenta ei trebuie să fie cam de mărimea unui panzer; în plus, jetul propulsor ar trebui să atragă atenția oricui privește în infraroșu.

Cowboy ambalează ajutajele posterioare și accelerează spre Tatăl Apelor. Înapoia lui zărește fulgere pe cerul nopții; avionul a deschis focul asupra momelii. Speră că pe acolo nu locuiește nimeni; snopurile de rachete par ale naibii de neplăcute.

Nu vede nici o explozie – o vreme, avionul lotrilor își continuă traiectoria, reducând viteza, iar Cowboy încetinește la rândul său, micșorându-și amprenta infraroșie. De deasupra continuă să sosească pulsuri puternice de radiolocație. Convorbirile dintre oamenii legii anunță capturarea a doi panzerboy-momeală, ceea ce înseamnă că pentru urmărirea lui există mai multe disponibilități. Lotrul începe să vireze, întorcându-se către el, și Cowboy distinge la orizont siluetele stranii ale unei păduri metalice. Schimbă din nou ruta și plonjează într-acolo.

Într-o pădure de rectene, lată de câțiva kilometri, receptând runde de energie scăzută, de la un satelit solar aflat hăt de-a o stea fixă și arzătoare simbolizând dependența ploconită a mantului față de energia Orbitalelor. Cowboy slalomează prin menişul metalic, utilizând numai senzorii video nocturni. Probabil că a derutat radarele inamice, totuși avionul lotrului continuă apropiat. Panzerul răzbate într-un luminis, unde o baracă mea pentru întreținere ruginește pe placa ei din beton, și în clipita a Cowboy lansează drept în sus o rachetă de interferență a rapoi revine printre arborii din aliaje.

Racheta urcă cinci kilometri și explodează. Brusc, senzorii lui detectează semnale de radiolocație și microunde de energie revărsându-se din toate părțile. Coborând lent din înălțime, conținutul rachetei este compus din benzi de aluminiu; una are încorporate un minicip și o sursă minusculă de energie înregistrează și apoi reproduce orice semnal radio primit. Pe ecranele radar ale panzerului se pare că un gigantic pom de din unde radiofonice a înflorit pe neașteptate deasupra. Probabil că tipii care controlează rețeaua energetică se dau laapele de pereți. Cowboy iese din pădurea de rectene și ambalează din nou ajutajele posterioare. Semnalul avionului s-a pierdut printre celelalte și tânărul consideră că-i momentul s-o șteargă. Hartile computerului indică în față albia unui râu. Pare un moment perfect pentru pescuitul lui.

Albia este secată și șerpuitoare, iar Cowboy lasă mult în urmă avionul inamic, fără să fie detectat. În jurul lui se schimbă o mulțime de mesaje radio codificate, fiecare îngânat de fâșiile din aluare care plutesc lin spre sol. Transmisiunile par încordate, iar una dintre ele, prin care lotrii solicită asistența poliției statale, nici nu e codificată, și panglicile o repetă la nesfârșit, cu eficiența unui ecou lunatic. Cowboy rânjește, părăsește albia râului și se îndreaptă către nord-est.

Se pare că toți urmăritorii s-au oprit să realimenteze, fiindcă hăt dincolo de Missouri, la nord de Columbia, înainte de a se întâmpla alte necazuri. Se aștepta la ele, a redus motoarele la verde și se folosește de protecția tuturor formelor de relief, pentru că ra-

diourile poliției l-au prevenit că alți doi panzerboy-momeală au fost capturați, în timp ce toți ceilalți sunt blocați. Brusc, un puls radar reappare deasupra lui, iar un altul dopplerează, probabil abia decolat, dinspre orizontul nord-vestic. Cowboy încetinește și se întoarce; zadarnic. Caută o pădurice, însă nu găsește nimic; din sud se arcuieste, rapid, încă un semnal de radiolocație. Lansează altă rachetă de interferență, schimbând din nou direcția. Pentru o clipă, cei doi urmăritori par derutați, apoi cel din sud își corectează traiectoria și cel nordic îl imită. Pesemne că primul vehicul l-a reperat pe tânăr pe infraroșu și-l dirijează pe celălalt.

În interiorul minții lui Cowboy, afișajele țințelor fulgeră ca o dementă stacojie. Mârâitul din gâtleele lui îngână urletul amplificat al camerelor de combustie, și panzerul răscolește pământul, virând la dreapta, spre sursa radar ce se apropie din sud. Cowboy decuplează propriul radiolocator, pentru a evita rachetele autodirijate după semnal, și pilotează exclusiv după informațiile video, creierul său luând decizii fulgerătoare, neurotransmițătorii țacănind pe comutatoarele craniene precum grindina, interfața cuprinzând întregul univers pâlăitor, panzerul și sistemele acestuia, porumbul răpăind sub scuturile blindajului, panglicile de aluminiu coborând derutante și cei doi lotri sclipind prin noapte. Panzerul amenință să părăsească Pământul; oasele lui Cowboy pârăie de tensiune, iar lansatoarele țiuie în vânt. Văzduhul este plin de știuleți spulberați. Strivește două garduri, apoi silueta înaltă a unui siloz străpunge beznă, senzorii video făcându-l să pară că se arcuieste amenințător deasupra lui. Tânărul poate zări acum dușmanul: un elicopter convențional, gonind la rasul copacilor, cu minitunul scânteind. Lansează între ochii lotrului o rachetă autodirijată antiradar, chiar în clipa când Chobhamul de deasupra capului său începe să răsună sub proiectile. Displayurile exterioare sunt inundate de scânteii, și Cowboy se strâmbă când își pierde un ochi.

Trece apoi de siloz și, prin blindaj și printre hurducături, poate auzi uruitul elicopterului ale cărui elice ciopârțesc cerul. Racheta lui Cowboy a ratat ținta; fie sunt prea multe ținte false, fie elicopterul și-a decuplat la timp radarele. Aude însă și un alt sunet – tonul unui vânător termic, solicitând permisiunea de decolare, iar Cow-

declanșează torpila și virează la stânga, simțind legănatul ca din depărtare; vehiculul slalomează peste o colină, în mijlocul unei de boabe de porumb, derapând în lateral pe perna de aer.

Elicopterul moare într-o flacără de glorie orbitoare, presărând timpul cu o erupție de carburant și schije. În retrovizoare, silozul ca un monument funerar, sclipind purpuriu. Transmisiunile au înnebunit, o microundă codificată urlă, vocea omenească mea distinctă, amplificată și reluată într-o demență cacofonică de panglicile de bruieră. Lotrul din nord-vest tocmai a văzut ce i s-a întâmplat tovarășului său. Panzerul se străduiește să se întoarcă, făcând unghiul de bracaj, patinând pe stratul de mătase de po în vreme ce gravitația și inerția încearcă să-l răstoarne. Cowboy simte în craniu rotația giroscopelor, vibrând pe când elicopterul se leagănă pe muchie.

Lotrul țiuie deasupra, ca tânguital unei iele, și Cowboy îi zăburta fuzelajului reflectând pâlpâiturile roșii ale rugului camadarului său. Este un coopter cu turbinele pulsând în interiorul arăturilor rotitoare din capetele aripioarelor butucănoase – un actor de vânătoare ușor, ce poate să decoleze vertical și să plua nemișcat, combinând calitățile unui aparat de urmărire subși ale unui elicopter, având însă un consum considerabil de combustibil. Cowboy speră să găsească o fereastră prin care să lanaltă torpilă, dar vâlvățile dinapoia colinei îi derutează senzortar coopterul se înclină brusc pe o parte, împrăștiind ținte false, care ard aidoma unor sori miniaturali parașutați, și fereastaa întrezărită pentru o clipă dispare. Panzerul se repede din nou creastă și lunecă pe lângă lumina roșiatrică azvârlită de elicopterul distrus, îndreptându-se spre turnul silozului din depărtare.

Prin comutatorii cu cristale lichide ai lui Cowboy, planurile mola cu grația fluidă, electrică, a unui trăsnet. Cel mai inteligent lucru pe care-l poate face lotrul este să mențină contactul pe panzer și să-l dirijeze pe ceilalți urmăritori, fără să-și asume nici un risc. În cazul acesta, Cowboy trebuie să-l doboare; pe de altă parte, radarulocatorul continuă să fie inutil și coopterul nu are cum deosebi amprenta infraroșu a panzerului de cea a incendiului de la sol, a reprezintă ocazia tânărului de a o șterge. Decide să amba-

leze până la roșu și să gonească în siguranță spre Egypt, aflat de cealaltă parte a lui Mississippi.

Lotrul are însă niște ochi unici, în stare să devoreze lumea, sau aparatul lui este dotat cu niște echipamente remarcabile – detectoare sonice? – fiindcă revine din viraj și pornește pe urmele panzerului, fără pic de eroare. Cowboy decuplează ajutajele posterioare și speră că dincolo de orizont va găsi un adăpost. Nici rachetele antiradar, nici torpilele autodirijate prin radar nu funcționează în astfel de condiții. Pe de altă parte, botul coleopterului nu oferă o amprentă infraroșie prea grozavă și vânătorii termici n-ar avea mai mult succes.

Terenul este accidentat și, brusc, porumbul lasă locul cânepei, înaltă cât un elefant și plesnind de rășină. Solul va fi mai puțin alunecos decât porumbiștea, manevrele mai sigure. Pilotul inamic se repede direct spre el, probabil clocotind de furie pentru soarta prietenului său, și Cowboy știe că poate utiliza mânia aceea tot așa cum un maestru aikido se folosește de energia cinetică a adversarului, întorcându-i-o împotriva – dar mai întâi motoarele trebuie să fie aduse la roșu, ajutajele să sângereze foc de alcool, și panzerul să sufere.

Este purtat prin văzduh când trece peste creasta unei coline, și o smucitură a comenzilor virează panzerul la dreapta, chiar în clipa când coleopterul trage o salvă, și șase rachete perforante incendiază cânepa. Pe Chobham se aud răpăieli și potopul de lumini roșii de pe displayurile lui Cowboy îl anunță că unul dintre lansatoarele sale a fost distrus de o rafală ce a ras circuite electronice de vârf care valorează două sute de K. Sensorii ce comandă propriul său minutun sunt avariați înainte de a se hotărî să tragă. Neurotransmițătorii care țacăne pe cipurile cerebrale fumegă cu amăreala înțepătoare a adrenalinei, dar pilotul dușman pare să-și fi stăvilit mânia prin prudență, întrucât se mulțumește să zboare paralel cu panzerul, fără să tragă. Cowboy nu are de ales decât să gonească mai departe peste solul mănăs din Missouri, sporindu-și momentul cinetic, cotind la stânga și la dreapta, agățându-se de cânepă ca de o pârghie care să-i rostogolească adversarul pe saltea. Minitunul răpăie întruna. Sensorii panzerului sclipesc orbitor și mor.

Atunci Cowboy deschide noi aducții de alcool și motoarele
multorturate când, ca mânat de febră, tânărul acționează brusc aju-
ele de inversare. Chiar și în paralizia lui chimică, trupul i se tîns-
sub centurile care taie în carne. Jumătate dintre displayurile
compului îngheață șocate. Coleopterul se clatină, străduindu-se
să mențină poziția, dar este prea aproape de sol ca să mai spere
poate frâna, iar flapsurile îi sunt deja deschise la maximum.
Pilotul știe ce se va întâmpla și lansează trasoare termice înainte ca
viteculul doar pe jumătate controlat și iremediabil sortit pieririi să
pe deasupra, vuind în cristalul auricular al Cowboyului. Ra-
tele sale țâșnesc din ultimul lansator funcțional, turbina stângă
explodează într-o energie roșie, iar coleopterul scâncește de o du-
metalică și cade în vrie.

Panzerul gonește în noaptea înroșită. Egypt este aproape, dar
apropie și zorile. Sistemele reînvie șovăielnice; Cowboy mân-
motoarele și reușește să le țină în viață. E timpul să caute o
atoare și să aștepte căderea nopții.

Parcurge încă optzeci de kilometri până să-l oprească dimi-
și presimțirea inamicilor. În regiune există mii de ferme și
abandonate, vechi proprietăți particulare ce n-au putut
a cu agriplexurile și fermele automate controlate de Orbita-
Cowboy cunoaște în apropierea porumbiștilor îngrijite de
toti destule clădiri vechi și pustii.

Trupul său este deșteptat și simte un gust nou prin masca fa-
Senzorii îi semnalează apariția unui hambar, o construcție
a și îngustă cu secțiune dreptunghiulară, destinată depozitării
oturilor de fân, mai înainte ca Orbitalele să fi ridicat magaziile
gigantice, câte una pentru fiecare sută de ferme. Încet, atent și
cu precizie, împinge în lături ușile duble, grele, și strecoară panze-
rul între zidurile din beton. Înainte de a opri motoarele, își amîn-
ca a uitat să-i trimită un mesaj lui Arkadi.

N are decât să privească știrile și să afle în felul ăsta. O să-i
a nu putea emite prin panglicile de interferență.

Cu o umbră de regret, Cowboy se decuplează din i-față, și
dun de durere întârziată îi cuprind mintea în vreme ce displayu-
e topesc în noapte. Tot corpul îi este acoperit de vînatăi du-

reoroase și scăldat în transpirație. Ia carabina din toc și deschide trapa.

Hambarul miroase a mușcături și hidrocarburi neare. Comută pe infraroșu ochii Kikuyu și cercetează locul. Aude forfota șobolanilor. Cu nervii săi supercabrați, poate ținti perfect în orice zărește.

Într-un colț, îi apar două siluete ghemuite sub paie. Cowboy se oprește o clipă, încercând să deslușească amprente de arme după care, fără să lase carabina, caută un pachet de troc.

Răcindu-se, motoarele pâraie metalic; înapoia lui, cadrul ușii se argintează sub lumina zorilor. Cowboy se împinge ieșind prin trapă și coboară pe panta blindajului frontal, lunecând cu cizmele pe rășina lipicioasă a cânepei.

– De unde sunteți? întreabă el.

– Din New York... Buffalo...

Glasul este tânăr și speriat. Cowboy se apropie și vede doi puști de vreo șaisprezece ani, un băiat și o fată, ghemuiți în același sac de dormit, pe un maldăr de paie vechi. Alături de ei, două rucsacuri roase sunt așezate unul peste celălalt.

– Mergeți spre Vest? întreabă Cowboy.

– Da, domnule.

– Eu spre Est... Fac pariu că v-ați săturat să mâncați porumb fier.

Azvârle pachetul, care bufnește pe beton. Cei doi tresar.

– Înăuntru e mâncare adevărată, liofilizată, în conserve. Whisky bun și țigări. Plus un cec de cinci mii de dolari, valabil începând cu luna viitoare.

Tăcere, întreruptă doar de zgomotul răsuflărilor și de forfota șobolanilor.

– În caz că nu v-ați prins, continuă Cowboy, cecul poate fi încasat numai dacă termin cursa.

Puștii se privesc între ei, apoi se uită la Cowboy.

– Nu trebuie să ne plătești, rostește încet băiatul. Nici n-am lua... noi suntem din Est. Știm cu ce te ocupi. Eu n-aș mai fi-n viață dacă n-ar fi existat antibioticele de contrabandă.

Mda... Bine... Atunci considerați banii drept un gest de sim-

Cowboy se întoarce, instalează în exterior niște senzori telecomandați și închide ușile hambarului. E momentul să se odih-

ne. Cabina panzerului miroase a transpirație și adrenalină. Cowboy își scoate costumul, desface electrozii, apoi se spală cu un bușuș și un spray. Înghite concentrate cu conținut bogat în proteine și ceva cu gust de portocale, care-i completează electroliții. Se plimbează în cușeta micuță.

Adrenalina l-a tensionat și înapoia pleoapelor închise nu vede decât imaginile remanente și sclipitoare ale hărților, displayurilor și ecranelor de motoare, escaladând spre portocaliu, rezervoarele de combustibil explodând și rachetele fulgerând prin noapte într-un fond pirotehnic. Iar undeva înapoia viziunilor de neon clipitor, un ghimpe de revoltă.

Intotdeauna se mulțumise cu incursiunile pe Drum, contopindu-se cu suflul cu turbopompele pulsatoare și ajutajele urlătoare, purtând poșta dintr-o zonă liberă în alta. Cursele aveau o etică proprie, pură și limpede. Îi ajunsese faptul că era un jocheu liber pe un drum liber, războindu-se cu cei care l-ar fi îngrădit ținându-l legat de Pământ ca pe un simplu lutos. Nu contase ce anume trans-

portant fusese să știe că, indiferent de starea restului țării, ceara albastru de deasupra capului său reprezenta libertatea.

În ultimul timp însă apăruse bănuiala că aderarea la etică putea nu fie de ajuns. Cowboy știe că una este să fii un luptător mobil și fără de prihană, și cu totul altceva să fii o marionetă.

Să presupunem că ești un producător orbital, interesat în păstrarea controlului asupra piețelor tale de desfacere de pe planetă. Ai plătit tot suportul politic necesar și menții prețurile ridicate, pentru limitarea livrărilor. Ești însă îndeajuns de inteligent ca să înțelegi că lipsa produselor de pe piață duce la apariția bursei negre. Disponibilitatea produselor – în mod sigur, medicamentele și componentele hardware, dacă nu chiar și aliajele speciale – pot fi fabricate și pe Pământ, dar la prețuri mult ridicate.

Știind că bursa neagră va apărea oricum, de ce să n-o ajuti chiar tu? Poți continua să-i aprovizionezi pe terți cu un flux firav de produse, suficient ca să-i îmbogățești. Îți poți permite niște duri care să mai reducă din concurență, iar între timp nu numai că domini piața legală, dar o controlezi și pe cea clandestină. Poți crește și rezolva o solicitare pe două piețe separate, cea legală și cea ilegală.

„De unde a obținut Arkadi marfa?“ Întrebarea începe să aibă o importanță esențială.

Acum însă adrenalina din trupul lui Cowboy s-a consumat și durerile îl copleșesc. Știe că nu într-un hambar părăsit din Missouri va găsi răspunsurile, și gândurile i s-au încetșat. E momentul să se strecoare sub pătura îngustă din lână, însemnată cu dunga ca să amintește că, odată, valoarea ei era egală cu cea a unei piei de castor, și să-și pregătească mintea și trupul pentru ultimul sprint pe Drum.

Când se trezește, este după-amiază târziu și puștii au plecat. Cecul postdatat flutură într-o antenă a panzerului. Cowboy îl desprinde de acolo, îl privește și se gândește la etică și datorie, la simboluri și acțiuni, la ceea ce, pe timpuri, se numea onoare. Știe că undeva, prin apropiere, există un alt petec de cer liber și lucid.

Trece la treabă, înlocuind senzorii distruși de lotri, răzuind rășina cânepei, porumbul, grâul și fragmentele de aluminiu ce s-au lipit pe ea, pulverizând vopsea antiradar peste zgârieturile Chobhamului. Minitunul i-a fost pus serios la încercare și-a avut noroc că nu s-au avariat mai multe sisteme. Arsenalul rămas este destul de înapoiat, însă de Marele Mălos îl mai despart doar câțiva kilometri.

Se așează în fotoliul capitonat și intră în i-față, ascultându-și senzorii vreme de câteva minute. Conversațiile par normale dar, pe măsură ce trece ziua, recepționează un număr sporit de convorbiri ale unui turn de control aerian din apropiere. Se găsește probabil la doar câțiva kilometri, deoarece Cowboy distinge limpede fiecare silabă. Discuțiile nu sunt codificate și par banale, totuși destule avioane au aceleași prefixe. Tânărul consideră chestiunea interesantă.

Să presupunem că ești comandantul lotrilor, furios datorită celor pierderi înregistrate în cursul nopții. Să zicem că bănuiești panzerul pe care-l urmăreai a fost lovit, poate chiar avariat, și nu a reușit să traverseze Mississippi înainte de răsăritul soarelui. Să presupunem că dorești să te răzbuni pentru prietenii carbonizați astă-noapte într-o porumbiște din Missouri.

Tu ai concentra toate forțele pe aerodromul cel mai apropiat de locul unde panzerul așteaptă căderea nopții și ai trimite câteva avioane de recunoaștere cu tehnologii sofisticate de detecție, să încerce zona. Restul ar aștepta pe pistă, gata să pună cap com- panzer atunci când acesta este reperat, pentru a-l ataca într-un terci de blindaj unsuros pe preria pârjolită. Asta

Cowboy apelează o hartă pe display și descoperă ceva numit orașul Comunității Philadelphia, la doar șapte kilometri de frontieră. Este mult prea mic ca să aibă un asemenea trafic aerian, dar acolo sunt numai o creastă și câteva pădurici. Cowboy începe să lămbească.

La sosirea amurgului, este deja fixat în centuri. Motoarele se pornesc pe lin. Cuplează marșarierul și iese din hambar, după care pornește cu viteză redusă, traversând câteva garduri din sârmă ghimpată și apucând-o de-a lungul crestei, fără a îndrăzni măcar pentru o clipă să-și ridice amprenta radar deasupra acesteia. Găsește drumul de țară însemnat pe hartă și-l urmează printr-un pâlcc de pinice poartă cu ei amintirea miresmelor și foșnetul brizelor dulci, strănutul moale de cetină sub tălpi... Părăsește drumul, alegând o râpă umedă, unde uruitul motoarelor este înăbușit de frunze și mușchi. După aceea, descrie un ocol și escaladează un platou împădurit, evadându-se de lăstarii pinilor, iar vederea lui extinsă distinge un punctuleț radar conturat pe orizontul asfințitului.

Sunt toate acolo: peste o duzină de vehicule de luptă, ghemuindoma unor lăcuste metalice rele, cu razele apusului reflectându-luzelajele lor lustruite, pe țevile tunurilor și pe vârfurile ale proiectilelor din lansatoare. Pe boturi au lozinci și desene de violență rapidă, mecanică – *machismo* al luptătorilor – și încrederea jucătorului pătimaș în instrumentul pasiunii sale:

Moartea Aeriană, *PanzerBlaster*, *Scumpa Judy Ochi-de-Șarp* *Asul de Pică*. Pe pistă umblă câțiva tehnicieni cu scule în mână. Cowboy, scădat în adrenalină, își permite un moment de triumf înainte de a se năpusti.

În momentul când panzerul vibrează pe marginea lizieră Cowboy își imaginează pentru o clipă un sprinter, sprijinit în vârfurile degetelor rășchirate, cu picioarele în blocstarturi, trupul modelat după mușchii unde așteaptă energia înmagazinată, perfecțiune absolută gata să sfâșie nemișcarea. Descătușează puterea și o rafală de pietricele țâșnește ca o jerbă de sub botul panzerului. Ciclul motoarelor urcă de la murmur la tunet și răcnet, iar Cowboy îi poate zări pe tehnicienii încremeniți de spaimă, când tancul irumpe dintre copaci, strivind un gard – precum un ciclu blindat, o răzbunare mecanică urlătoare venită din infern – apoi indivizii în salopete se împrăstie, strigând avertismente.

Prea târziu. Vehiculul traversează terenul cu peste o sută cincizeci la oră, după care izbește primul elicopter. Panzerul este mult mai masiv și *Asul de Pică* se boțește ca niște elitre uscate goale și albe, abandonate de o insectă. Cowboy a dat la o paratrupa care ascundea turela minitunului și trage, incendiind rezervoarele de carburant ale unei noi victime. *Scumpa Judy Ochi-de-Șarpe* se năruie sub plăcile blindate frontale, apoi un coleoptor numit *Moartea Aeriană* și un altul, *Judecătorul Călău*. Printr-un senzor, Cowboy întrezărește piloții ieșind în goană din cantină, mâncând încă ceștile de cafea, cu ochii și gurile căscate spre dezastru. Flăcările rezervoarelor încep să detoneze muniția, iar piloții dau o țuică de-a azvârlita și se împrăstie în toate direcțiile, căutând adăpost.

Schije de oțel și aliaj de aluminiu incendiate răpăie pe Chocoma. După ce termină treaba, Cowboy numără pe pistă paisprezece ruine. Mai strivește câteva garduri și urmează cursul lui Sacramento River până la Părintele Apelor, traversând între ecluzele 21 și 22 fără să fie deranjat de vehiculele care zboară prin noapte. Deși soarele a apus de mult, orizontul vestic se poate zări, purpuriu, în inima lui Illinois. Bănuiește că nu va mai auzi de lotri.

Liniiile de apărare din Illinois sunt orientate spre nord, împotriva unor panzerboy blonzi și cu obraji rumeni care traversează statul ducând brânză și unt, și Cowboy nu se așteaptă la necazuri. Când se lîngă un șlep-cisternă de pe râul Illinois, decide să înscandalul și telescoapează o antenă direcțională pentru micro-indreptînd-o către vest.

Aici *Pony Express*, rostește el. Scuze pentru întârziere, dar a distrus o antenă.

El răspunde un mormăit static furios, cu *b*-urile și *p*-urile aidoma unor focuri de Magnum, iar Cowboy rânjește, reduce volumul și continuă, acoperindu-l pe celălalt:

Nu v-aud prea bine, dar e okay. Acum sunt în Illinois și am gândit să vă zic că-s gata să ies de pe Drum. În ultimele douăzeci și patru de ore, mi-am trecut la activ șaisprezece avioane blestemaților ăia lipsiți de capital. Puteti citi-n ziarele de mâine. Eu mi-am oprit și mie niște exemplare pentru albumul de amintiri.

În mod miraculos, bâzâitul din urechi amuțește și Cowboy sudă din nou.

Adios, spune el și închide radioul.

Ramâne în liniștea dulce și binecuvîntată, privind indicatoarele de carburant care urcă spre locul unde el plutește în cer, un punctuleț îndepărtat în ochii celorlalți panzerboy, atât de sus în azurul pur de oțel, încât este invizibil pentru lutoșii și gloduroasele rădăcinii – un simbol al eliberării. Nu numai că a străbătut Drumul, ci a înfrînt, a zdrobit noul sistem de oprire, transformîndu-l într-un morman de bare pe jumătate topite și plexiglas topit, în mijlocul unui lac de carburant arzând și muniție detonînd spre cer.

Kentucky este un stat care preferă să câștige mai mulți bani urma terților cheltuitori și a panzerboy-ilor decît să vămuiască tunurile acestora, așa încât drumul de la Egypt pînă la Ohio floare la ureche. Traversînd în trombă râul, Cowboy nu întâlnește nici una dintre patrurile umblînd în vehicule cu aripi portante pe care Ohio le menține pe aici. Pătrunde în statul liber, urcînd albia unui pârâiaș fără nume, pînă ce întâlnește un drum de țară, iar acolo emite alt mesaj, explicînd unde se află.

Ceea ce face este legal în Kentucky, totuși statul nu aprecia între granițele sale prezența unor potențiale surse de violență, astfel încât tot ce tânărul are în lansatoare este extrem de ilegal. Cowboy trebuie să rămână pe loc până sosește o echipă care să demonteze armamentul. În timp ce așteaptă, scoate din buzunar cecul zdrețuit și-l privește îndelung. Până la apariția unei camionete cu lutoși hurducându-se pe drumul plin de hârtoape, tânărul s-a hotărât.

A decis ce este important. E important să afle de unde provine cloramfenidolul și cine-l finanțează pe Arkadi. În mâna lui Cowboy există ceva ce reprezintă o datorie obscură, nedefinită față de cei doi șobolani anonimi de pe Drum, o datorie tot atât de dură și tăioasă ca o lamă Solingen.

Acum, obligația lui este pur și simplu să descopere adevărul.

De aici înainte nu mai e suficient să fie cel mai bun. În aceea măsură, contează să fie și înțelept. Să știe pentru cine ridică sabie. Și dacă găsește adevărul cel mai rău? Dacă află că terții sunt decât măști ale puterii Orbitalelor?

Atunci va trebui achitată altă datorie. O datorie a cărei dobândă în sine este copleșitoare, care poate dura ani până ce să fie plătită. Cu toate acestea, de prea multă vreme s-a autointitulat „cetățean al cerului liber și nepătat“ pentru a mai putea accepta ideea că lumea lui aeriană are gratii.

În trapă se aude un ciocănit politicoș, și Cowboy strecoară cecul în buzunar. Lutoșii îl anunță că-i timpul să plece. O chita din oțel cântă undeva, în străfundul minții sale...

Capitolul patru

Orașul se topește: contururile îi sunt neclare în dogoarea de asfalt, iar clădirile se leagănă. Sara închide ochii și-și reazemă capul de rama metalică, rece, a ferestrei. Înapoia pleoapelor îi pulsează imaginile unor flăcări portocalii și roșietice. Imediat sub pervaz, grila rece a conductei de condiționare pare că-i șoptește într-un grai ciudat, neclar, zorind-o să acționeze. Fata nu știe ce să facă de la dânsa. Scutură din cap, simțind cum epuizarea o cople-

Oamenii lui Cunningham oferă bani pentru tine, *mi herman*... aude glasul moale al Hatmanului. Am făcut cunoscut că oricât de mult le acceptă oferta nu-mi mai este prieten. Asta nu-i poate include însă pe toți. Există mulți alții gata să le facă treaba. Și eu vreau să stea cu ochii pe Daud...

Ea deschide ochii. Orașul se topește.

Știi, spune ea.

Se întinde către Hatman. Stau amândoi de vorbă într-o nișă de la etaj, o încăpăre circulară construită în consolă, sus, deasupra orașului, într-un colț din turnul spitalului; geamurile ei colorizante sunt îndreptate într-o duzină de direcții, precum ochii multifatetați ai insectelor. Într-un alt colț, pălăvrăgește un viitor la care privesc fără interes două surori cubaneze, ambele ma-

chiate țipător în jurul ochilor și cu sprâncenele pictate sub formă de aripi. Tatăl lor se află în ultimul stadiu al maladiei virale Huntington; cu mințile rătăcite, crede că fetele sale sunt harpii veni să-i sfârtece ficatul, în vreme ce el este înlănțuit de stânca bolii. Pasive, fiicele îi așteaptă de la distanță moartea. Alături, un tânăr plânge încetișor, udând nenumărate batiste din hârtie. Lângă picioarele lui, culori pastelate și boțite acoperă podeaua precum nișuri de flori mototolite.

Ochii lui Michael sunt apoși, congestionati. Bărbatul se mișcă dezarticulat. Sara bănuiește postefectul unui drog.

– Am o treabă pentru tine, spune el. Nu-i nici măcar ilegală să se plătească în aur... foarte bine.

Rostește o sumă, iar din mărimea ei Sara deduce că există un ridicat factor de risc. Michael este un individ cinstit, cel puțin printre terți, totuși filantropia nu face parte dintre calitățile lui.

Se apropie de un scaun și se afundă în el. Portocaliul pernelor din plastic încearcă să trezească veselia. Pleacă fruntea. Aerul este îmbâcsit de iz stătut de țigări.

– Pentru cine-o să lucrez? întreabă fără speranțe.

Daud se află într-o rezervă, la câteva uși depărtare, înconjurat de ochii clipitori ai instrumentelor. Acum este conștient, cu durerea calmată de doze de endorfine mult mai mari decât luase când în anii de dependență maximă. Trupul îi este brăzdat de țesuturi trandafirii strălucitoare, nou-nouțe, din fabrică. Un braț i-a fost transplatat din cot și picioarele îi sunt încă bandajate în gel, așteptând greșita de mușchi și țesuturi. Iar grefele înseamnă alți bani.

Sara nu face mare lucru cu cloramfenildorfinul. Ar fi trebuit să fie greu de procurat și extrem de cerut, dar s-a ivit o sursă nouă tocmai când ea avea de plătit primele intervenții asupra lui Daud și prețul a căzut. În condiții obișnuite, ar fi așteptat o nouă creștere în însăși mașinilor suierătoare care-l țin pe Daud în viață nu le pasă de condițiile pieței... Fata a fost nevoită să vândă dorfinele pe stradă la cotația cea mai redusă din ultimele luni. Se întreabă dacă nu cumva tot Cunningham a aranjat și asta.

Este marcată acum și o știe prea bine. Sursele ei obișnuite de venituri au dispărut. De obicei, lucrează ca bodyguard, dar cine

vrea un paznic asupra căruia se poate trage oricând? Iar în
a slujbelor speciale... n-a mai primit nici o ofertă. S-a răs-
milit zvonul că e amestecată în chestii de care toți se feresc, că a
venit prea cunoscută. Poate încheia câteva afaceri mărunte, pen-
tru indivizi care nu vor să acționeze în mod direct, totuși acestea
sunt de ajuns pentru plata spitalizării, și o expun, o aduc prea
mult în luminile rampei, fără să aibă habar dacă vreunul dintre cei
pentru care intermediază nu-i tentat să încaseze recompensa oferită
Cunningham.

Asta e. „Pentru cine-o să lucrez?“ De parcă ar mai avea vreo
importanță.

Michael Hatmanul se uită pe fereastră, cu chipul decolorat de
cazle soarelui.

Pentru mine, răspunde el. E o chestie... Se strâmbă și ridică
S-ar putea să fie ceva necurat. Nu-mi dau seama. Totul
în regulă, dar intuiția îmi spune altfel. Vreau s-arunci un ochi
pe mine.

S-a-îl privește atentă, gândindu-se dacă nu cumva este un alt
ciclistă indirect, precum cel primit de la Cunningham. Poate
Michael consideră că-i prea periculos s-o mai adăpostească,
că i se forțează mâna de către asociații în afaceri. Vrea s-o
a într-un loc expus, unde să fie o țintă.

Cine plătește?

De parcă *așa ceva* ar fi important. Va accepta oferta, indiferent
cât de suspect ar mirosi.

Am preluat un transport nou, zice bărbatul.

Se încruntă și ia loc pe scaunul alăturat. Cizmele din piele
mole, înalte până la jumătatea gambei, îi scârțâie când se așează.

Matrice din cristal pentru calculatoare, continuă pe un ton
auditor. Cincisprezece mii de bucăți. Calitatea întâi, de la un fur-
care n-a livrat niciodată atât de bine. Poate că-s niște băieți
de abia ajunși pe piața cea mare. Sau o fac pe terții pentru
nu-mi dau seama...

Vrei să le păzesc?

Printre altele. Hatmanul oftează și-și freacă bărbia: În mod
normal, ar dura destul până să desfac cantitatea asta. Câteva luni...

Însă cineva din Nord, din Pennsylvania, care l-a abordat pe Andrei caută asemenea marfă. Plătește bine.

Privirea lui lichidă o cercetează pe Sara.

– N-am nici un motiv să nu le vând. Andrei vrea neapărat să facem târgul. Totuși mie mi se pare că-s cam prea multe coincidențe *mi hermana*.

Ea știe că Andrei este unul din locotenenții lui Michael. Îl privește pe Hatman scotocindu-se prin buzunare după o țigară rusească.

– S-ar putea să fie vorba de cineva care încearcă să-mi întindă o cursă, dar nu-mi pot imagina cine ar fi sau pentru ce s-o facă.

Strivește cartonul gol al filtrului. Aprinde cu un chibrit care tremură. Dosurile palmelor îi sunt acoperite cu pete hepatice. Mâini de om bătrân.

– Tipii cu care tratez sunt mărunți și, dacă au furat marfa, n-o să reziste mult. Doar dacă n-au protecție. Nici unul însă n-are gentă ăsta de putere, iar în clipa de față eu sunt prieten cu toți de pe coasta de aici. Nu se vede nici un semn c-ar pregăti ceva. Așa încă s-ar putea să n-ai nimic de făcut.

– Nici tu nu crezi asta, Hatmanule, spune Sara. Altfel nu m-ai angaja. În nici un caz la prețul ăsta.

Bărbatul o privește prelung și inexpressiv, cu pleoapele trestie, rindu-i nervos la cuvintele ei; fumul țigării plutește spre tavan. În dărătul lor, videoul începe să facă reclamă unui nou substituent de cocaină, garantând non-dependența. Coloana sonoră răsună de flăcările săvuroase ale gazelor comprimate și de exclamațiile în cântate ale unei perechi de tineri, în mod evident îndrăgostiți. Țigara se leagănă în colțul gurii lui Michael când el începe să vorbească.

– Angajez un panzerboy. Dacă vor încerca o deturnare și să așteaptă să dea peste un camion, vor avea o surpriză. Andrei e ocupat de afacere, de bani. O să aibă prieteni care să-l apere, de vreau ca tu să mergi în panzer. Să asști la schimb și să-l supraveghezi pe panzerboy. Ești cablată pentru arme de foc?

– Pistoale și arme automate, răspunde Sara și înalță din umeri adăugând: Armele sunt lipsite de stil.

Hatmanul surâde ușor melancolic, de parcă ar fi auzit declarația de multe ori, însă știe că, în cele din urmă, armele conștientizează întotdeauna.

O să-ți fac rost de un Heckler-Koch de șapte milimetri. Te antrena cu el?

Când e plecarea?

Sâmbătă.

O să m-antrenez mâine. Dacă-mi faci rost de armă până

O să trimit un băiat să te ducă la poligon și să-ți dea pistolul pe care obișnuiești cu el. Când să te caute?

Mâine la amiază, la Fata de Plastic.

Barbatul trage din țigară și încuviințează din cap. Sara vede în ochii lui reflexul videoului și aude reluarea iritantă a unei comedii americane, râsetele răgușite din studio răspunzând replicilor în spaniolă.

Sper că mă-nșel, *mi hermana*, vorbește el. Glasul îi este plin de o tristețe rusească, adevărată, în ciuda teatralității ei. Mi-ar părea să asist la un alt război. Tocmai când se părea că lucrurile s-au liniștit puțin...

Un război ar însemna de lucru pentru Sara, totuși nici ea nu-l dorea. Știe că singurul război cu adevărat important s-a terminat de mult timp, când și Michael l-au pierdut, iar orice confruntări de dincolo de Concesiunile Americane, sunt cauzate de firimiturile pe care Orbitele le-au abandonat pentru că le-au socotit lipsite de

Hatmanul se scoală în picioare, gesticulând nervos. Sara se apropie o dată cu el.

Mă duc s-aranjez pentru armă, spune bărbatul.

Într-o clipă, vierme prelung de scrum îi cade din vârful țigării, lăsându-i o amprentă de pulbere cenușie. Dacă cedează presiune, spune Sara, dacă este gata s-o trădeze, atunci lucrurile se vor schimba mâine. Când emisarul va veni cu pistolul, îl va folosi. Sara să fie pregătită, gata să reacționeze dacă într-adevăr așa se va întâmpla. Duce mâna la gâtlee, la fel cum o țigancă atinge fierul.

Ochii lui nu sunt focalizați; n-o privește pe Sara, ci viitor care, judecând după direcția căutăturii sale visătoare, pare a aștepta deasupra umărului stâng al femeii. Ea are senzația că ar trebui să se întoarcă și să se uite ce se află acolo.

– Mulțumesc, Michael, rostește.

El își coboară către ea ochii înțelepți, dar nu spune nimic. S-a luptat cu impulsul de a-l îmbrățișa, de a căuta puțină alinare aici în strălucirea sterilă, nesocotind faptul că-i vorba de afaceri și că este posibil ca acest bărbat să fi pus deja la cale asasinarea ei... A fi însă o moarte pe care e gata s-o accepte cu brațele deschise; simte că propriul ei suflet a părăsit-o când a văzut ochii lui Daud devenind sticloși, iar acum este pierdut undeva, laolaltă cu toate celelalte lucruri ce păruse că-i conferă înțeles. Încotro se îndreapă pulberea proiectilului după ce și-a îndeplinit misiunea? Se împărtășește fără să-i pese de oțelul ucigaș, fiecare urmându-și calea. Restul căutând uitarea...

Cândva, se gândește cu tristețe, existase un scop. Viața ei avusese un țel, o deschidere mai largă. O direcție – în sus, afară de puțul gravitațional și către puritatea neagră, învăluitoare, a vidului. Acum perspectiva s-a îngustat. A rămas un singur imperativ: Supraviețuiește-i Clipei Prezente. Trecutul abia dacă mai contează, viitorul va fi rezolvat, moment cu moment, pe măsură ce sosește. Fiecare ticăit al ceasului – o nouă povară, o nouă aplicare a imperativului. Hatmanul o va ajuta să străbată actualul moment, îi va oferi un alt scurt răgaz. Supraviețuiește până mâine, prezintă-te la întâlnirea de la Fata de Plastic. După aceea, dacă este posibil, supraviețuiește întâlnirii.

Băiatul din partea opusă a sălii sfâșie o altă batistă de hârtie.

– Inteligent din partea lor, spune Hatmanul, să acționeze prin intermediul lui Andrei, să nu vină direct... Știind că Andrei va contribui și el cu insistența lui personală...

Glasul îi este meditativ, căutând în eter dușmanul ce poate exista acolo, încercând să-i înțeleagă judecata.

– O să mă-ntâlnesc cu omul tău, zice Sara și pleacă înainte de durerea din gât să se elibereze.

Daud se găsește la numai o duzină de uși depărtare, împărțind spațiul cu un bătrân căruia i se reconstruiesc șoldurile. Florile adunate de Sara și de copiii bătrânului nu acoperă pe de-a-ntregul izul bănculelor dezinfectante. Într-un colț al plafonului, videoul prezintă aceeași comedie stupidă ce rula în sala de așteptare. Bătrânul este concentrat și nu bagă în seamă apariția fetei.

Bună, Daud, rostește ea.

În colțul lui pulsează LED-uri verzi, iar mașinăriile ticăie, îndeplinind sarcini necunoscute. Un monitor afișează o serie de parabole neregulate. De câteva zile, tânărul respiră fără ajutor, și mama îi bate singură. Deasupra capului îi sclipește o structură din metal inoxidabil: barele și greutatea cu care ar trebui să exerseze noul braț. Chimicalele pe care le lua ca să-și altereze culoarea părului au fost sistate și în locul firelor de păr rase au început să-i crească altele, castanii; deasupra unei tâmpole există un petic spân, unde pielea nouă strălucește trandafiriiu. Un bandaj este fixat cu un plastoplast peste orbita care va primi în curând un implant Kikuyu. De sub el, un fir șerpuiește până la computerul de pe tăblia patului, mergând în viața nervul optic. Cearșaful se mulează peste cioturile picioarelor, iar de dedesubt răsar conductele ce păstrează țesuturile și osul în învelișul din gel.

Sara se apleacă deasupra patului și-l sărută pe Daud. Scoate din buzunar un pachet de țigări, aprinde una și o pune între buzele tatălui. Ochiul lui îi urmărește alert mișcările; a dezvoltat o remarcabilă toleranță la dozele de endorfine primite.

Daud înghite un nod. Pe gâtul lui există un buton din plastic, acolo unde i s-a făcut traheotomia, locul prin care mașinile i-au introdus aer timp de săptămâni. Glasul îi sună aspru, forțat prin țesutul nevindecată, părând mai răgușit din cauza fumului de țigară.

Unde-i Împăiatul? întreabă el. Mi-a zis c-o să vină.

Nu l-am văzut.

Încercarea nu vrea să-i spună că Împăiatul nu va veni probabil niciodată, că și-a găsit de mult alt băiat cu care să-l înlocuiască pe Daud. De mai multe săptămâni, Împăiatul nu este decât o voce la telefon, răspunzând fără entuziasm la apelurile fratelui ei, întrerupându-l din pricina unor probleme de afaceri, a unor musafiri neașteptați.

teptați ori solicitări de la clienți. Cineva mai puțin izolat decât Daud, cineva mai puțin disperat ar fi priceput de mult mesajul. Împăiatul îl va vizita atunci când va aprecia că Daud e în stare să câștige bani pentru el.

– În următoarele zile, putem să-ți refacem picioarele, vorbește Sara. Unul câte unul, pe rând, de cum îți recapeți puterile. Tocmai am pus mâna pe o slujbă. Încearcă să zâmbească: Vrei să-ncepem cu dreptul sau cu stângul?

– Nu contează, clatină el din cap.

– Eu o să lipsesc câteva zile. Începând de sâmbătă....

– Cu slujba...

Daud întinde brațul cel nou și rozaliu și scutură scrumul țigării.

– Da.

Fata simte o agitație înapoia ochilor lui, o intensitate disperată acumulându-se. Daud întinde palma sănătoasă spre unul din mânerurile aparatului cu greutate, îl strânge cu putere, apoi îl împinge cât colo. Când vorbește, ține dinții încleștați pe țigară, parcă mușcă când din fiecare cuvânt:

– Împăiatul mi-a promis niște inhibitori hormonal. Poți să mi-i aduci tu? Măine, înainte de-a pleca?

Sara îl privește, surprinsă de disperarea lui, de lipsa simțului realității. Se apropie și se așează pe marginea patului. Îi caută mâna, dar băiatul și-o smucește.

– *O să-mi aduci?* strigă el.

Ea se străduiește să răspundă calm, în ciuda nodului din gâtlee.

– Daud, nu-ți poți inhiba hormonii tocmai acum, când încerci să-ți reconstruiești țesuturile musculare.

– Nu pricepi!

Este de-a dreptul furios. Izbește cu pumnii în saltea, tresăltând la fiecare lovitură. O luminiță roșie de avertizare pornește să clipească pe un aparat, însoțită de un țuit slab. Vecinul de pat se foiește nemulțumit, întrerupt de la video.

– Îmi crește *barba*! Sunt *bărbierit* în fiecare dimineată! *Îmbătrânesc*! Întoarce capul, gâfâind și încercând să-și tragă răsuflarea în traheea operată, îi hârâie flegma. Clienții mă vor tânăr. Împăiatul n-o să mă mai vrea decât dac-o să rămân tânăr!

Daud...

Băiatul tușește prea tare ca să mai poată vorbi. Sara ia țigara și o strivește, apoi îi prinde mâna între propriile-i palme. El o lasă cum, îi permite s-o ducă la pieptul ei, să-i mângâie tutelele cu vârfurile degetelor. Bâzâitul de avertizare încetează și luminița redevine verde.

O să fii puternic, spune Sara. O să fii tânăr. O să fie bine. Nu ai de ce te teme.

Este o rugăciune de speranță, pe care trebuie s-o repete zilnic, nădăruind că se va adevăra sau cel puțin că Daud va ajunge să vadă asta.

Nu vreau să merg cu ăia căroră le plac schilozii...

O șoaptă stinsă, un ultim protest prin gâtul sfârtecat. Sara îi apucă mâna și-i mângâie brațul, fără un cuvânt. Nu zice absolut nimic. Limbajul ei se rezumă la mângâieri tăcute, la atingeri alinătoare până ce vine timpul să plece.

Din sala de așteptare, comandă un taxi, îi comunică locul de întâlnire și iese prin ușa de serviciu a bufetului expres. Nervii o lăcomesc atunci când se apropie de rampa de descărcare a alimentelor. Căută rapid în stânga și-n dreapta, căutând chipuri pe care nu le-a mai văzut până acum. Trage fermoarul și ridică gulerul jachetei blindate. Oferă o imagine stranie; cei care lucrează aici au mai văzut o procedând astfel, totuși nu reușesc să priceapă despre ce-i vorba. Sara le ignoră căutăturile, privește în ambele părți și împinge cu toată forța în ușa metalică.

Căldura aproape că-i taie răsuflarea. Brusc, trupul îi este scaldat în transpirație. Se strecoară pe lângă o mașină parcată, pătrunde pe o stradă, nu zărește pe nimeni și înaintează rapid pe betonul polipolitor. Spitalul este imens și are o sumedenie de ieșiri. Oamenii lui Cunningham nu le pot supraveghea pe toate.

Străduța duhnește a gunoaie, urină și *frangipani*. Fata rămâne nemiscată o clipă, așteptând, și ochii ei examinează ferestrele goale deasupra, în căutarea vreunei mișcări, a glonțului văzut printr-un colț de racursi... În mai puțin de un minut, taxiul sosește și Sara aproape că plonjează înăuntru. Se simte în siguranță aici, deși știe că este doar o iluzie. Ultima dată au folosit o *rachetă*; portierele

fragile ale unei mașini n-or să le oprească armele, dacă acestea vor cu adevărat să pătrundă până la ea. N-ar trebui nici măcar să-și descheie fermoarul jachetei, totuși o face.

Privește peste umăr când taxiul demarează și, prin valurile de aer cald ce se înalță, vede o mișcare – un Mercury vechi, pestriț, a cărui principală culoare pare cenușiul grundului, se desprinde de lângă trotuar înainte ca portiera de lângă șofer să se poată închide..

Înțelege imediat.

Este vânată. Acum, în clipa prezentă, nu într-un viitor nedefinit. Spre surpriza ei, prima reacție este una de ușurare. Ghemul de încordare din ceafă i-a dispărut; și mușchii par să i se relaxeze mișcându-se mai fluid. Așteptarea a luat sfârșit; cunoaște situația și va fi capabilă să acționeze.

Poate însă că se pripește. Mai întâi, trebuie să aibă o confirmare.

– Prima la dreapta. Acum, la stânga.

Șoferul o privește în oglinda retrovizoare, totuși îi ascultă instrucțiunile. Mercury-ul îi urmează, păstrând o distanță destul de mare, dar fără s-o piardă din ochi. Sara scotocește în buzunar după telecomandă și activează scannerul de frecvențe ale poliției, introducându-și semnalele direct în nervii auditivi – deocamdată n-are nevoie să asculte altceva. Aude destule convorbiri, însă nimic care să pară că provine de la urmăritori. Schimbă pe mai multe canale. Nimic...

– Drept înainte.

Are aproape certitudinea că Mercury-ul e singur, că nu există alte mașini de susținere. Ridică mâna spre gât, unde trăiește prietenii ei. „În curând o să te chem, Nevăstuico.“

– La stânga.

Șoferul o examinează din nou în retrovizor. Se îndreaptă direct spre veneție.

Fiecare oraș de pe coastă are câte o veneție: cartierul cel mai coborât, prea întins ca să fi fost îndiguit atunci când nivelul oceanului planetar a început să crească – doar New Yorkul a încercat să oprească Atlanticul, prin imensul său zid circular, dar barajele au fost sparte în cursul Războiului Meteoritilor și Manhattan a de-

ut principala veneție. Aproape jumătate din insulă e acoperită
apele cenușii ale mareelor de primăvară, crestele albe, înspuma-
de alazurilor urcând pe străzile pustii, învolburându-se printre
înghăștând gleznele celor care continuă să locuiască acolo,
motorii lentei eroziuni, ai cedării celui mai mareț oraș din legen-

Tampa Bay, fluxul nu este însă prea înalt, doar patru-cinci
centimetri, iar veneția de aici e mai stabilă, golful mulțumindu-se
mufulece treptat orașul, rezervându-și înghițiturile mari pentru
furtunile verii. Când apele au început să crească, portul a fost dra-
adâncit, însă cartierelor rezidențiale și comerciale li s-a per-
sa dispară, valoroasele proprietăți de pe țărmul apei pierzând
a milimetri la fiecare maree. Distrugerile se văd progresiv că-
Atlantic – clădirile cele mai îndepărtate nu sunt decât mormane
dărâmbături, dintre care răsar câteva hornuri, iar blocurile aflate
interiorul uscatului se apleacă spre apă, anticipând parcă ine-
tabila prăbușire, ori își dezvăluie interioarele jefuite după nărui-
a peretelui dinspre ocean. Unele sunt aproape neatinse: zidurile
ave din piatră ale unor vechi instituții rămân în picioare, pătate,
slăbitoare, iar mai departe de mal, unde apele unduiesc la o
jumătate de metru deasupra caldarâmului, casele sunt intacte, pot
fi chiar locuite.

Desigur, au fost despuiate de mult, golite de mobilier, lemnă-
și cabluri electrice. După război, blocurile de apartamente au
reprezentat adăposturi pentru miile de refugiați sosiți din Nordul
devenit în Florida neatinsă, dar ocupată, iar disperarea noilor
ari nu le-a îmbunătățit. Fugarii au lăsat în urmă propriile lor
ane de rămășițe, mobile încropite manual sau de furat, salte-
paturi putrede, maldăre de haine mucegăite. Obiecte ce vor
a fi de folos unei alte generații de refugiați.

Acum în veneție trăiesc puțini oameni: câțiva excentrici încă-
pribegi aflați în trecere spre alte locuri sau înși urmăriți,
au unde să se ascundă. Fugari precum Sara.

taxiul merge pe digul carosabil, construit deasupra liniei flu-
mai degrabă un drumeag pietruit ce șerpuiește în orașul rui-
flancat de apa străvezie, traversând în cele din urmă golful

către St. Petersburgul înecat. Ochiurile sparte ale ferestrelor par să se zgâiesc spre ei.

– Oprește aici, spune Sara și, când volantul mașinii debreiază, împinge bancnotele prin geamul antiglonț ce o desparte de șofer.

Dacă va fi ultimul ei bacșiș, se gândește, atunci să fie unul copleșitor. Șoferul numără banii surprins, iar femeia se lasă să lunecoască în josul digului, unde apa o învăluie caldă, în vreme ce conversațiile la radio pârâie și-i trosnesc în cap. Pornește prin golfulețul puțin adânc dintre două blocuri, și nufierii îi îmbrățișează gleznelor. Aude înapoia ei șuierul lin al Mercury-ului pe drumul pietruit, însă nu îndrăznește să privească. Intră pe sub o arcadă în holul unui bloc și semnalele audio din minte își reduc intensitatea.

Încăperea este cufundată în penumbră și zgomete acvatic extreme de distincte. Mâlul se ridică în jurul picioarelor Sarei, iar reflecțiile văluirelor dansează pe plafon. Mucegaiul escaladează tapetul străvechi, degradat, și algele devorează obscenitățile mângâiate de ultimii locatari. Un pește idiot îi atinge de mai multe ori tibial, gustând ceva ce-și dorește. Ușile liftului sunt deschise, dezvăluind oglinzi sparte și un cablu ce atârnă moale. Pășind prudent pe mocheta acoperită de aluviuni, fata suie pe scară până la primul palier și se uită pentru două secunde printr-un geam spart, cu cioburile asemănătoare unor pumnale.

Merc-ul s-a oprit la vreo trei sute de metri depărtare de locul unde a coborât ea și a tras pe dreapta. Două capete privesc afară printre mașinile care circulă. Sara pipăie telecomanda din buzunar și închide vocile din minte. Cei doi ocupanți ai automobilului îi părăsesc și se întorc pe marginea șoselei. Sara urcă pe scară.

Ecouri ale propriei copilării răsună dinspre pereții găuriți și gunoaielor împrăștiate pe paliere. Oare câți ani a trăit ea într-un asemenea loc? Pitită prin unghere năruite ori jucându-se pe holurile acoperite de cioburi. Acum s-a înapoiat, neavând – iarăși – nici un alt refugiu. Revenind pe coridoarele unor amintiri din copilărie, se întoarce pentru a se juca iarăși de-a v-ați ascunselea.

Scara este bine luminată prin ferestrele sparte, iar pereții poartă urmele tuturor ploilor. La fiecare etaj, ciupercile cresc într-o abundentă ce frizează nebunia. Scândurile uzate se curbează sub

moștărită pătată. Sara lasă urme în toată mizeria aceea umedă – îndușă pentru hăitași.

Trucul este unul dintre cele mai vechi: să lași urme pe un coridor – apoi să revii pe ele, mergând cu spatele. Fata umblă cu siguranța deprinsă în copilărie, izuri familiare și amintiri înălțându-se atunci când calcă prin gunoaie. După aceea sare într-o cameră într-un apartament cufundat în beznă, și așteaptă încordată, să acționeze. Câte o doză mică de foc viu în fiecare nară, pentru a declanșa nervii supercablați, pentru a biciui neurotransmițătorii și să gonesc clincănind prin rețeaua de comunicații neurale. Auzul: Simte gustul transpirației de pe buza superioară. Frecvențele bătăilor inimii și cea a respirației cresc silențioase prin angrenajul gâtului să asigure țesuturilor sânge și oxigen la momentul

De câte ori a făcut asta pe când era doar o fetiță? Ascunsă într-o cameră întunecată, în vreme ce uraganul beat care era tatăl ei turbura afară, răcnindu-și amenințările și lovind ușa, iar brațele lui dădău o strângeau tremurătoare și groaza le era aproape palpabilă? Acum însă, amintirilor copilăriei li se suprapun imagini de o violență mult mai întunecată: curieri zăcând însângerați în fundalul coridoarelor de gențile cu marfă, fugari prinși în strălucirea de sodiu a proiectoarelor poliției, în timp ce tălpile lor încearcă să facă priză pe betonul umed, Nevăstuica executându-și purpuriile misiuni cinematice în beznă unei inimi înspăimântate... Și totuși nimic nu se compară cu frica aceea veche, nopțile albe cu taică-său, teroarea când ușa dormitorului ceda în cele din urmă, țâțânila smulgându-se dintr-o dată din așchiile din lemn albite de razele lunii, iar în lumina gălbuie a holului se contura silueta cu o sticlă spartă în mână...

Cei doi sosesc; Sara le poate auzi pașii pe mocheta distrusă. Nevăstuica îndepărtând sudoarea din ochi, deschide gura larg și se apleacă să respire adânc, fără zgomot. Nevăstuica își se foiește în mișcându-și limba. Este posibil ca urmăritorii să aibă arme și să se însemneze, în cele câteva secunde cât îi va zări, o evaluare de rapidă a forței lor, eventual chiar modificarea tacticii. Nevăstuica acționează, acționează nervii, zorind-o să acționeze. La periferia vederii îi aparțin întotdeauna. Sara se silește să rămână nemișcată.

Primul dintre ei apare, concentrat asupra urmelor de pași – siluetă conturându-se preț de numai o secundă – și Sara vede un tânăr cu ochi nervoși și buclă blondă *pompadour* dată cu fixativ vestă din piele, tatuaje pe antebrațele vânoase, un ciomag – nu, un baston de baseball – ținut neglijent în mâna stângă. Apoi în cadru ușii se ivește cel de-al doilea și fata sare.

Trimite Nevăstuica spre ochii lui, o lovitură rectilinie precum pâlăitul unui fulger, însă următorul a zărit-o cu coada ochiului și reușește să-și miște capul, iar Nevăstuica îi atinge doar obrazul lăsând o dără roșie... Atacul l-a făcut însă să ridice mâinile, ferindu-se, lăsându-l descoperit înaintea loviturii de picior pe care Sara i-o trimite în abdomen cu toată forța trupului ei aflat în plină mișcare. Individul se clatină, bătând aerul cu brațele. Sclipirea de gheață a unui cuțit reflectă cioburi de lumină peste mochetă, după care dispare în întuneric. Sara retrace Nevăstuica și inhalează adânc, rotindu-se deja spre tânărul cu baston de baseball. Își dă seama că amândoi sunt mai scunzi decât ea; va căuta să profite de orice avantaj al alonjei.

O privire peste umăr – pentru o lovitură cu călcâiul în burtă cuțitarului; impactul o propulsează pe ea înainte, iar pe asasin în direcția opusă. Acesta aterizează pe spate, icnind, în timp ce Sara zboară precum o lance către țintă; dar *pompadourul* este mai iute. Bastonul lui descrie un arc șuierător, chiar înainte ca băiatul să vadă ce-l atacă, și Sara știe că va fi atinsă. Încearcă să amortizeze cu brațul, însă primește aproape întreaga forță a loviturii în parte laterală a trupului; jacheta ei de protecție distribuie impactul, totuși nu îndeajuns. Plămânii îi sunt brusc goliți de aer și ea se pomenesc proiectată în perete, dar când ricoșează revine fulgerător în raza de acțiune a bastonului. Simte aroma de liliac a fixativului din părul individului și se repede cu unghiile spre ochii lui.

El dă drumul bastonului – lucrul pe care-l dorise Sara – și prinde încheieturile mâinilor, trăgându-le în jos și apoi depărtându-le, răstignind-o pentru cuțitul care o caută dindărăt. Tatuajele de pe brațe îi unduiesc în lupta cu Sara. Ea încearcă să-l izbească cu genunchiul sub pânțele, însă băiatul răsucesce șoldul și recepționează lovitura în coapsă. Rânjește acum, în parte e doar un ric

încordare, totuși Sara își dă seama de încântarea lui că are o așa cum își dorește, neajutorată, rășchirată dinainte-i.

Îi trimite Nevăstuica prin ochiul stâng, și rânjetul băiatului de un zbieret bolborosit. Pompadourul cade, un ghem de mișcări, sângele irupând prin orbita distrusă – este posibil ca Nevăstuica să-i fi mușcat și o parte din lobul frontal. Sara o retrage, o trimite din nou, și se rotește la timp pentru a bloca o lovitură în piciorul și un pumn din partea cuțitarului, însă un alt pumn îi este sânul, și ea simte durerea sfârșind prin nervii mult prea leneși.

Își dă seama imediat că tipul este cablat. Reflexe de doi *dan* au cam pe-acolo, implantate în cristalul din telencefalul supercablat pentru a-i amplifica viteza. Cu toate acestea, fără un antrenament susținut, reflexele specifice unui coreean de un metru treizeci și cinci nu se adaptează de la sine unui occidental de un metru optzeci, iar genul acesta de disciplină nu-i caracterizează pe majoritatea golanilor întâlniți vreodată de Sara... Ea și-a suprapus propriile reflexe celor asigurate de cipuri, asimilându-le pe cele suablate și integrându-le tiparele cu acelea ale Nevăstuicii.

Lupta este dură și se poartă din apropiere, sângele de pe obra-
rului împrăștiind-o pe față atunci când se lovesc, se înhață,
ă. Nevăstuica lasă urme însângerate pe antebrățele adversa-
de fiecare dată când încearcă să-i respingă atacurile. Sara se
apropie și mai mult și-l pocnește cu fruntea în față, apoi rămâne
de supra trupului inconștient, gâfâie și ascultă liniștea care a venit
ata de brusc, încât pare că vuieste.

La periferia câmpului vizual îi pâlpâie steluțe. Durerea, alun-
da de frică, se răzbună acum. Sara își masează sânul și coastele,
sufland din greu, rezemându-se, pentru un binecuvântat moment,
peretele acoperit cu mușgai. Caută cuțitul și bastonul de base-
vreme de o clipă, se întreabă ce fel de mesaj dorește să
în urmă.

În mod evident, aceștia nu sunt oamenii lui Cunningham, doar
haimanale vânând recompensa, fără să aibă habar că s-au
stecat în liga profesioniștilor. Deși sunt depravați și proști, fata
ate convinge să lase două cadavre aici, în coridorul năruit,

și, pe de altă parte, ar fi util să dea un exemplu pentru alți derbede care s-ar putea gândi să încerce același lucru. Două lecții extrem de vizibile, îmbrăcate în ghips, pot face minuni.

Pompadourul și-a pierdut oricum o parte din creier, așa că Sara se mulțumește să-i rupă, cu bastonul de baseball, brațul stâng. Cuțitarul se va trezi cu claviculele sfărâmate. Sara azvârle bastonul prin ușa unui apartament, își recuperează portofelul și pleacă luând cheile Merc-ului.

În timp ce urcă panta digului, coastele îi pulsează cu fiecare pas. Scaunul șoferului este lipit cu bandă izolatoare și-i frige coapsele cu fierbințeala lui. De oglinda retrovizoare atârnă un talisman *Miraculous Medal*. Este nevoită să gliseze scaunul înapoi ca să-și facă loc picioarelor lungi.

Pornește motorul și gonește pe șosea, îndreptându-se către St. Petersburg, trecând pe lângă cochiliile devastate ale veneției. Briza oceanului năvălește pe geam, răcorind-o. Efectul focului viu se disipează, nervii i se destind, iar valul de adrenalină o clatină pe muchia prăbușirii, așa încât scoate inhalatorul și trage încă o doză care s-o poarte peste apele golfului.

Dinaintea ei, un oraș se topește în arșița după-amiezei. Sar gustă curentul de aer și se înalță deasupra apei. În curând, știe asta va atinge vârful și va începe căderea. Dar asta nu chiar acum. Deocamdată vrea doar să urce, întruna.

Capitolul cinci

Arnold este o panzergirl tânără, cu brațe subțiri, dar vânoase, cu negru, tăiat scurt în jurul mufelor. Are o reputație bună, de câțiva ani liber profesionistă. De două zile participă la petrecerea lui Cowboy.

Un chef care durează de zece zile, o serie de chiolhanuri prin-
tancoși, la care participă, ca pe bandă rulantă, o mulțime de
panzerboy, mecanici, terți și deltajochei retrași care n-au putut de-
pinde noua tehnologie... rețeaua aceea mare, destinsă și nomadă,
ca îi place să se autointituleze „clandestinii“. Toastează pentru
noua lor legendă, bărbatul care le-a deschis traficul de noapte prin
Missouri. În acest moment, petrecerea se desfășoară la barul din
hotelul Murray, în Livingston, statul Montana, și probabil va ră-
mâne aici vreo două zile, în timp ce oamenii vin și pleacă, făcân-
du-și cinstea lui Cowboy și încercând să absoarbă o parte a gloriei
sale.

Panzerul lui se află într-un hambar secret din West Virginia.
E prea periculos să-l ducă înapoi, chiar și într-o cursă legală,
mărcătură, așa că tânărul a luat trenul-glonț de la Pittsburgh
la Santa Fe, și de atunci își poartă Maseratiul în sus și-n jos prin
le muntoase, de la o adăpătoare a panzerboy-ilor la alta.
În principal, stă de vorbă cu oamenii. Are motivele lui.

– A fost cu probleme la ultima cursă, așa-i? întrebă el.

Arnold zâmbește în bourbonul ei cu gheață. Dinspre ringul de dans bubuie *hob country*, iar panzerboy-ii și localnicele își consacră mai multă energie examinării reciproce decât dansului. O puștoaică blondă poartă cercei cu lasere, care descriu focuri roșii peste pereți și ceilalți dansatori, peste chipul surprins al barmanului. La răstimpuri, Cowboy o poate întrezări prin mulțime.

– Acum două curse, îl corectează Arnold. Una dintre cisternele de aprovizionare ale lui Moș-Ene n-a apărut la timp. A trebuit să ascund panzerul, două zile, într-o nenorocită de râpă. Orașul era chiar dincolo de ea. Orice fermier m-ar fi putut lua prin surprindere.

– Moș-Ene trebuia să-ți fi plătit o primă pentru chestia asta.

Ea îl cercetează disprețuitoare.

– Ăla? Faci mișto?

– Cineva ar fi trebuit să-l oblige, rostește încet Cowboy.

Bourbonul se oprește în drum spre buzele lui Arnold. Fata lasă paharul și se uită la Cowboy.

Cerceii-laser ai dansatoarei blonde descriu un rotocol purpuriu pe obrazul lui Arnold. Cowboy mimează indiferența și-i cere barmanului să le mai aducă un rând.

– Poate că *noi* ar fi trebuit să-l obligăm, adaugă el.

Fata pare surprinsă de idee.

– Noi doi?

– Noi doi... și alții.

Arnold privește peste umăr, nu zărește pe nimeni, totuși coboară glasul.

– Ce vrei să zici?

– Doar atâta: că treaba asta s-ar cuveni să fie organizată de ceașterții au rețelele lor pe ambele țărmuri. Dau mită, au laboratoare și lucrează prin intermediari. Îi angajează pe alții să dea lovituri pentru ei. Nu ies în față – toți distribuitorii lucrează pentru unul sau altul, iar Orbitalele îi au la degetul mic pe jumătate din oameni legii. La urma urmelor, ce riscuri își asumă tipii ăștia?

Nici unul, răspunde Arnold – exact ceea ce dorea Cowboy să audă.

Noi ieșim în față, continuă tânărul, și muncim în acord, omul de lucru închiriată. Uneori avem un agent care lucrează pen- cum e Coțcarul, dar dacă el pune mâna pe o afacere care arantată, nu poate face absolut nimic. Suntem mai slabi decât ai de multe ori plătim pentru chestia asta. Ți-ai petrecut două expunându-te, într-o nenorocită de râpă, fără să fi fost vina ta. Barmanul le aduce încă un rând. Fata se uită din nou peste

Nu știu dac-ar trebui să te-ascult, rostește ea. Pe mine mă trează cursa, nu marfa.

Eu propun doar ca tipii care riscă s-aibă și ei un cuvânt de

Adică un sindicat?

Nici vorbă! O asociație de independenți. Numai ca să-i ți- nem pe terți la respect. Să le reamintim că, dacă n-am fi noi, ei n-ar avea parte de limuzine, cabane și crio maxuri. Cowboy ciocă- jigheaua barului cu degetul, pentru a-și sublinia spusele: Hm creăm legendele, dar terții frig votci cu scorțișoară răsturnați caune capitonate.

Votci cu scorțișoară? Crio max? zâmbește Arnold. Te referi a anume?

Cowboy își dă seama că nu este încă pregătită pentru ceea ce el de spus despre Arkadi.

Nu, îi replică.

Fata se apropie de el, punând cotul pe tejghea.

Dacă n-ai fi tu, aș pleca din bar chiar acum.

Noroc că-s eu, surâde tânărul.

Ochii ei artificiali îl fixează.

La câți ai povestit despre chestia asta?

La vreo cinci-șase. Nu dau sfoară-n țară.

Nici n-ar fi bine. Drace! Dă peste cap restul bourbonului, și întinde mâna spre paharul cel nou: Cred totuși c-ar trebui să de aici.

Dă-i drumul.

El îl privește din nou și-și mușcă buza. Cowboy îi susține atatura până când Arnold pleacă ochii.

– O să mă gândesc, îi spune. Asta-i tot ce-am de zis.

– Gândește-te cât vrei. Mai ales data viitoare, când o să rămân în altă râpă...

Arnold scutură din cap și râde.

– Dacă n-ai fi tu la mijloc, Cowboy...

Tânărul zâmbește și soarbe din pahar.

– Ba sunt, îi răspunde. Din fericire, că exist.

Privirea de avertizare a fetei apare brusc, precum un minut culisant. Arnold își lasă mâna pe brațul lui.

– Unii n-o vor considera deloc fericire, dacă chestia asta a tăiat o să reușească.

– Știu.

– Dacă află ce pui la cale, n-o să rezști nici douăzeci și patru de ore.

– Ți-am spus: sunt atent. Bea din bourbon. Cu cine crezi că-ai trebui să mai vorbesc? Cine-i sigur?

Ea privește prin încăpere, mușcându-și ușor buza. Lumina roșie a laserului îi străfulgeră peste ochi.

– Vlemk... poate. Ella... Soderman... Penn nu, e prea apropiat de Pancho.

– Jimi Gutierrez?

Arnold clatină din cap.

– E greu de zis ce gândește băiatul ăsta. E prea ținut ca să-meargă bine. Are instincte valabile, da-i place să vorbească prea mult.

Mai propune câteva nume, dar Cowboy le respinge. Arnold pare mulțumită că nu acceptă toate sugestiile ei, că este într-adevăr discret.

Cu un bubuit final, melodia se termină și dansatorii încep să se risipească. Cowboy își termină băutura.

– Gândește-te și vorbim mai târziu, spune el. Deocamdată vreau să dansez.

– Bine. Discutăm mai încolo.

Ochii lui Arnold sunt pierduți, mușchii feței încordați. Este cufundată în gânduri.

Cowboy se îndreaptă spre fata cu cercei-laser. Poartă un veston ciudat și nu aduce a localnică; nici n-a mai văzut-o vreodată în panzerelor. Îl privește venind, și tânărul îi remarcă părul înțonțat și inhalatorul din mână. Ea își declanșează două rafale asucul căm, apoi îi întinde inhalatorul.

Cocatrăsnet, rostește. Vrei?

Așa te cheamă? Întreabă el luând aparatul.

Ar fi destul de adevărat, chicotește fata scurt, metalic. De ce să numesc Cathy.

Cocatrăsnetul îi amortește nările și-i aprinde nervii. Muzica să izbească dinspre pereți. Cathy se dovedește o dansa-surprinzător de energică, executând salturi și pași care fac cerceii să joace, roșii, pe pereți. Dansează următoarele două melodii, după care Cowboy îi oferă ceva de băut. În vreme îndreaptă către bar, o întreabă despre veston.

Sunt locotenent în Paza de Coastă.

Cowboy este surprins. N-avea habar că Paza de Coastă mai

I-auzi! Povestește-mi și mie.

Află că fata are un cuter în Norfolk și culege marinarii ghinio-
uri din valurile lui Hatteras, înalte de cincisprezece metri și având
oareca oțelului. Acum este într-o permisie de trei săptămâni, hoi-
prin Vest și se distrează făcând escalade libere pe fețele
verticale ale stâncilor.

Mâine plec în Yellowstone, să urc pe Medlicott Dome. Îl
aște; cerceii ei îl orbesc. Nu vrei s-asiști?

N-am nici un program.

În clipa aceea, în bar intră un alt val de panzerboy, veniți direct
Dakota, unde au terminat o cursă. Unul dintre ei este Soder-
și Cowboy vrea neapărat să discute cu el. Mai cumpără niște
asnet pentru Cathy și-și cere scuze.

Afacerile... Știi cum este...

Poate vorbim mai târziu, strânge ea din umeri și lansează
două torpile care să-i țină companie.

Reacția lui Soderman este asemănătoare cu cea a lui Arnold. Îl privește pe Cowboy cu respect, dar în același timp cu o stânjenală ce aduce a frică.

– Nu știu ce să zic, replică el. Dacă altcineva mi-ar fi pomenit despre una ca asta...

Cowboy a auzit replica de la aproape toți cei cu care a stat de vorbă, și ea are efecte extraordinare asupra încrederii în sine însuși. Se gândește că deține suficient prestigiu ca să pună pe roate organizația și s-o facă să meargă; destui panzerboy vor considera că e util să se alăture asociației. În același timp, știe că terții n-o vor înghiți și s-ar putea să considere drept o regretabilă necesitate asigurarea că el nu va mai reveni din următoarea cursă. De aceea, se mulțumește doar să răspândească ideea. Fără multă vâlvă. Sperând s-o transforme în realitate înainte ca anumite persoane să afle despre ea.

După ce termină de discutat cu Soderman, privește spre ringul de dans, căutând-o pe Cathy, dar n-o mai zărește. „Sportivii“, își spune, „se culcă devreme.“ Dansează cu Arnold și două localnice și acceptă un stetson alb pe care i-l dăruiește cineva. Îl împinge pe ceafă și urcă în camera lui de la etajul doi.

La câteva minute după ce stinge lumina, în fereastră răsună o ciocănitură și, surprins, vede chipul surâzător al lui Cathy privind înăuntru, cu nasul câmp lipit de geam. A escaladat zidul din cărmidă, ținându-se doar în degetele mâinilor și picioarelor. Cowboy deschide fereastra și o lasă să intre.

– Îmi place pălăria, îi spune fata.

Espadrilele îi sunt atârnate de șireturi în jurul gâtului; a vârat în fiecare câte o sticlută de bourbon. Cowboy închide fereastra și după cincisprezece secunde sunt împreună în pat.

Cathy are un trup musculos, iar tânărul este surprins de forța ei.

– Fac multe tracțiuni ținându-mă numai în unghii, explică ea. O să vezi mâine, dacă vii cu mine.

A doua zi, Cowboy își mută petrecerea în Yellowstone și privește cu o spaimă neajutorată cum Cathy își petrece majoritatea zilei escaladând liber fața de granit a lui Medlicott Dome, cu ciz-

atâmând în gol, în timp ce se susține doar în vârfurile dege-
Nu întrebuintează nici măcar corzi de siguranță. Când coboa-
Cowboy se duce s-o îmbrățișeze și rămâne îngrozit de starea
palmelor ei, de unghiile rupte și sângele ce-i curge pe încheieturi...
O ia în brațe și o duce la chiuvetă, dă drumul apei calde, îi săpu-
și îi spală mâinile.

Faci asta ca să te *distrezi*? o întreabă.

Ochii ei zâmbesc.

Când sunt pe cutter, fac totul după regulament. Răspund și
arta echipajului. Însă aici îmi place să mă cațăr peste tot fără
corzi de siguranță.

Își pune mâinile pe umerii lui, și Cowboy simte săpunul și apa
mububându-i cămașa.

Peste tot, repetă Cathy și sare pe el, sărutându-l, înconjurân-
du-l gâtul cu brațele ude și strecurându-i limba în gură.

Este îndeajuns de micuță pentru ca el s-o țină fără dificultate
dragoste în picioare, lovindu-se la răstimpuri de obiectele din

Mai târziu, în cursul nopții, tăieturile ei nevindecate se redes-
chid și dimineata Cowboy își descoperă urme de sânge pe piept și
spinare.

După două zile, constată că nu rezistă s-o vadă escaladând
w Dimensions, așa încât își petrece toată ziua în barul hotelului,
cu prietenii, continuând chiolhanul. Cathy apare spre seară, cu un
burrito într-o mână luxată și cu un inhalator de cocatrăsnet în
cealaltă. Își petrec noaptea escaladându-se reciproc, explorând hor-
versanți, crevase. Cowboy o consideră absolut nebună.

Cu toate acestea, este o petrecere reușită.

Peste încă o săptămână, Cowboy privește cum o lună gigan-
a și descrie lenta patrulare în azurul după-amiezei, încadrată pe
otoca ei de două puncte argintii – sateliți energetici geostaționari,
și introduc drogurile în venele acoperite de cicatrice ale Pământ-

Dedesubt, plopii tremurători freamătă pe Western Slope,
trăduindu-se să mângâie chipul lunii în creștere, sortiți însă eșe-
ului de către gravitație. Tot ce se găsește pe orbită în jurul Pământ-
este considerat ostil, de aceea plopii sunt colaboraționiști.

Este o concluzie inevitabilă, tristă, dar adevărată. Tânărul clatină mâhnit din cap și mai bea un mescal.

Împrejurimile îi reamintesc de dependența lui, și asta îl acrește. Amestecă bere și mescal pe terasa unui bar din Colorado, alături de ultimii participanți la chef. Cu o seară în urmă, locul era ticsit, dar acum au mai rămas doar trei.

Cathy a plecat pe munte cu Arnold, cu care s-a împrietenit. Cowboy a rămas în bar, căutând răspunsuri la anumite întrebări. Le-a pus mereu în ultimele săptămâni, fără multă vâlvă – în vreme ce petrecerea cutreiera Stâncoșii în lung și-n lat – prefăcându-se că, de fapt, răspunsurile nu înseamnă nimic pentru el.

Jimi Gutierrez are optsprezece ani, e un puști spirt de neastâmpărat, cu un set nou de mufe implantate în craniu; operația e atât de recentă, încât în jurul fiecărui porțelan băiatul are pielea încă rasă, firele de păr n-au apucat să crească. Surâde larg, dezvelindu-și proteza dentară metalică, și privește lumea prin ochii înfierbântați de drog. Se zice că este iute, totuși prea instabil ca să i se încredințeze transporturi importante.

Celălalt panzerboy e Chapel, un tip mătăhălos, care a început să se îngrașe, apropiindu-se de treizeci de ani. Poartă la brâu o cuituță neagră, din care iese un fir cuplat la craniu. Este dependent de un drog electronic, fără de care nu mai poate trăi.

Butonații îl irită pe Cowboy; în general, nu se încrede în dependenți și are o aversiune specială față de genul respectiv – îl consideră aproape o blasfemie, un abuz al interfeței. I-fața trebuie folosită ca să te extinzi, să atingi lucrurile îndepărtate venind din interior, să accezi la lumea electronilor... să te simți mișcându-te *cu viteza luminii!* Cursa peste Hotar este singura dependență care-i trebuie lui Cowboy și reprezintă ceva real, nu doar stimularea electronică a centrilor plăcerii moșteniți de la reptile.

Îl tolerează totuși pe Chapel. Individul lucrează aproape exclusiv pentru Arkadi – în ultima vreme este liber profesionist doar cu numele – și s-ar putea să dețină câteva dintre răspunsurile dorite de Cowboy.

– Sâmbătă plec cu un convoi în Florida, spune el. Nu-i cine știe ce scofală, deși Coțcarul zice c-ar fi rost de o grămadă de bani.

La-nceput, escortam convoaie prin Utah, intervine Jimi. Camioane blindate, tipî fără ceafă, cu puști de vânătoare... Clatină ap, apoi toamnă mescal într-o cinzeacă. Totuși n-aș mai face-o. Am nevoie de așa ceva.

Cowboy îi întinde lămâia.

Panzerul e-n Est, așa că de ce nu? rostește el. Nu-mi place la locului prea multă vreme. Nici el și nici eu. Ne punem în pentru o zi, luăm și niște lovele...

Mda... Am uitat de panzer. Așa mai merge.

Jimi linge sarea, dă mescalul peste cap și mușcă din lămâie. Strălucirea din ochii lui se întetește.

Bineînțeles, eu am început direct pe delte, spune Cowboy. A fost nevoie să-nsoțesc convoaie. Trebuia să fi văzut însă cum erau rețelele de distribuție pe vremea aia. Ieșeam orbește din camioanele de pe rezervațiile indienilor... Convoaiele mergeau, cu fanurile stinse, pe porțiuni vechi din autostrăzile statale... Pe-atunci în concurența te ataca, ci refugiații. Cine-i putea învinui? Jumătate din vreme stăteam pe marginea șoselei, mult după miezul nopții, când marfa. Și dacă n-apărea, toată misiunea se ducea naibii.

Mda... face Jimi și, sacadat precum un rapper, se pornește într-un monolog rapid, despre modul cum se face distribuția în ziua de azi.

Cowboy zâmbește și ridică degetul, comandând încă un rând

Primește o încuviințare tăcută din partea barmanului, un nat navajo, cu ochi ce par încă debusolați. Un om lipsit de un de un cămin, și indiferent despre câte cărări ar cânta *The* asta nu-i va schimba situația. Jumătate din rezervația lui tot atât de stearpă ca și Luna, exploatată la sânge de către Or-totale după război, iar restul e otrăvit de maldărele de reziduuri ce parcările ori arid precum Sahara, fiindcă minerii au stors apa pentru operațiunile lor. „Texani“, se gândește Cowboy, când în urmă blestematele lor de câmpii de colb și urmele ciz-or cu toc înalt, de aici și până la mama dracului de Nix Olym-

Bauturile sosesc și el soarbe, ascultând poveștile lui Jimi. Când și când, aruncă vreo întrebare, dar în majoritatea timpului îl

lasă pe celălalt să vorbească. Istorii despre misiuni nocturne în depozitele de încărcare orbitale, cu paznicii plătiți să privească în altă parte, trădări, grafice date peste cap, raiduri ale poliției în depozitele terților, aranjate chiar de aceștia din urmă pentru ca „legiuitățile” să facă impresie bună, iar mărfurile să fie răscumpărate ulterior. Erori, afaceri ratate, raiduri adevărate, trădări... Doi terți trimitându-și panzerboy-ii în aceeași zonă și în aceeași noapte, nici unul neavând habar de celălalt până ce strălucirea radarelor de deasupra i-a dezvăluit pe amândoi.

– La Arkadi însă, spune Cowboy, rețelele merg strună. Nu așa, Chapel?

– Exact, încuviințează Chapel. Din câte știu eu, n-a ratat nici o afacere.

Este mai puțin guraliv decât Jimi, dar pare să știe destul. Cowboy a început să-și formeze o imagine. Cantități mari de produse, toate de calitate orbitală, trecând din California spre Est. Depozite dincolo, în Vest. Anturaj permanent de ajutoare și asistenți ai lui Arkadi, care apar pe traseul cursei, dând îndrumări de fapt ținându-i pe toți sub observație.

Cowboy știe că Arkadi n-are cum obține asemenea cantități fără știința și cooperarea Orbitalelor. Totuși cine se folosește de cine? Oare rusul a găsit, pur și simplu, surse pe care ceilalți nu le cunosc, achiziționând surplusurile orbitalilor și distribuindu-le oricui aceștia îl lasă s-o facă, asigurându-se că toată „clandestinitatea” este în mâna lor, că ei controlează atât oferta cât și cererea?

Dă peste cap încă un mescal și reflectează o vreme, încercând să nu plece privirea în fața ochilor ficși ai Lunii. Marfa lui Arkadi sosește indiferent de fluctuațiile prețurilor pieței, așadar nu poate fi vorba de surplusuri. Iar asta înseamnă că el are inima ipotecată, că mâinile și picioarele îi sunt legate de fire ce coboară dinspre niște degete reci ca gheața, aflate deasupra puțului gravitațional.

– E o afacere, spune Chapel. Arkadi o tratează ca pe oricare altă afacere, asta-i tot.

Jimi îi întoarce spatele, cu o strâmbătură dezgustată. Cowboy își păstrează chipul inexpressiv. N-a pornit ca o afacere – el și Jimi știu asta; inițial a fost o cauză. Localizarea verigilor șubrede din

mul orbital de distribuție, descoperirea indivizilor slabi sau co-
pabili, cei care puteau fi cumpărați... Alimentarea sistemului cu
i trebuia, nu doar cu nesfârșita plăcere mecanică pe care
ututalele voiau să ți-o cuplezi în țeastă sau s-o injectezi în venele

S-au confruntat cu problemele oricărei burse negre: teri-
trădările, concurența ce depășea limitele stricte priete-
manifestat, permanent, suspiciunea că rezistența putea
atut pentru niște păduchi umani prilejul de a profita de nefes-
a unei întregi planete. Dar chiar dacă păduchii existau, poșta
buna livrată.

În plus, era vorba de un mecanism uman, nu de o mașină.
Nu le aparținea Orbitalelor și nici lui Arkadi. Poate că o
a panzerboy-ilor avea să ajute la păstrarea lucrurilor în
omenești.

Cowboy nu are de gând să-l abordeze pe Chapel cel cu creie-
de reptilă: acesta aproape că este un om de-al terților. În plus,
pur nici de Jimi. Apreciază, pe de altă parte, că băiețandrul
prea instabil ca să poată ține un secret mult timp. De aceea se
multumește să-i asculte și-și mai toarnă mescal.

De aici, de pe terasă, le poate vedea pe Cathy și Arnold cobor-
ind panta ierboasă, sub umbra plopilor de munte. În curând va
trece pe cheful de seară.

Decamdată Cowboy bea încă un mescal și încearcă să do-
boare cu privirea Luna.

Capitolul șase

„Grozav“, gândește Sara, „un butonat.“ Știe că numai indivizii cu adevărat dependenți își instalează mufe în creier.

Este dis-de-dimineată. Cowboy stă lângă Warren și panzer, în vreme ce mecanicul îi explică ceva, gesticulând pentru a descrie unitate auxiliară de forță ce trimite impulsuri în componentele servile ale unui sistem hidraulic de ardere întârziată; îl avertizează să evite pe cât posibil s-o folosească. Panzerul se află pe o fostă șosea, întreruptă acum de dune, al cărei asfalt a început deja să se topească sub arșiță, la marginea oceanului, în nordul lui St. Petersburg, unde apele transformă un vechi cartier rezidențial într-o barieră de recife, hornurile întunecate ridicându-se deasupra valurilor verzi marcând locurile unde peștii înoată printre casele din semifabricate. Blindatul este încadrat de două camionete cu stegulețe semnalizatoare – îl vor însoți până la autostrada interstată, așa cum cere legea, vehiculele cu pernă de aer putând merge foarte rapid, dar având probleme la opririle bruște.

Briza dinspre larg răvășește părul Sarei. Fata privește de la distanță conversația, stând lângă Packardul blindat al Hatmanului și simțind pe șold greutatea nefamiliară a pistolului automat Heckler-Koch.

Este cipată cu el; cu două zile în urmă, a golit două sute de
muniții în poligon. Fusesse supercablată cu cipurile generale
pentru tipul respectiv de armă, însă acum deține în ROM date spe-
ciale. Știe că, dacă trage de la șold, rafala urcă și bate dreapta, iar
dacă trage de la înălțimea umărului gloanțele se comportă altfel.
Amortizorul răspund într-un alt chip anume... Totul a fost inte-
pus în reflexele ei. Este pregătită, pentru caz de nevoie.

Și, lucrul cel mai important, a supraviețuit. Are o vânătaie de
cap în regiunea coastelor, însă aproape că a meritat, ca să vadă
specia de pe chipurile puținelor ei cunoștințe când a intrat la Fata
de Plastic; nu mai fusese acolo de la ultima întrevedere cu Cun-
ningham. A numărat câteva priviri surprinse, una sau două holbate,
repeșite prin colțuri, adăugate căutăturilor în direcția ei. Per-
cepea o știa, cel puțin din vedere, care au auzit de oferta lui
Cunningham. Care au aflat, poate, și de doi derbedei ghinionști,
al căror Mercury bălțat a fost găsit în ocean, lângă Tarpon Springs.
Au examinat-o în oglinda barului, în timp ce bea un rom cu
coajă de portocală cu spatele la perete – nu era cazul să riște aiurea – cu șoldul
înclinat în afară, de parcă purta deja o armă, și cu un zâmbet fix ce
semnifica că știe ceva despre care ei n-aveau habar.

Omul Hatmanului a apărut și Sara a plecat fără să-și abando-
neze surâsul, mergând cu pașii lini și încrezători învățați de la Mu-
guet de-Foc, ca și cum n-ar fi cunoscut existența cuvântului
fata

Baiatul se numea Lane. Pistolul se afla în portbagajul mașinii
și dacă ar fi intrat cu el în bar, detectorii Fetei de Plastic ar fi
dat o alarmă ce ar fi atârnat asupra lui colimatoarele unei duzini
de sisteme defensive automate. Lane i-a deschis portiera din spate
și a parut încântat când Sara i-a cerut s-o lase lângă el, în față.

N-a încercat nimic suspect. A dus-o spre sud, la o fermă veche
pe lângă Little Manatee, a scos arma din portbagaj și i-a arătat cum
se montează și încarcă, apoi a rămas în preajmă câtă vreme ea a
scuturat. N-a bănuț nici o clipă că Sara își dăduse seama că era
probabil cu arme similare Nevăstuicii, aparent invizibile.
Nu a știut nici cât de pregătită fusese fata ca, la cel mai mic gest
să-l expedieze Nevăstuica în față și să se lupte pentru

dreptul de a rămâne în picioare, în clipa aceea, pe peticul acela de lut pământean.

Sara a supraviețuit astfel altei felii de timp, altui Moment. Și-a cumpărat o sticlă de rom ca să sărbătorească evenimentul și a golit jumătate din ea – nu în veneția Tampei, ci dincolo de golf, în St. Petersburg, într-o veche și impunătoare clădire ce adăpostise cândva birouri, la ferestre cu bronzuri coclite și având încă un horlog placat în marmură, însemnat de fluxurile primăverii. Sus, deasupra orașului, unde putea zări soarele răsărind peste Tampa și sclipind precum un fuior de aur peste podurile ce traversează golful.

Are motive să fie mulțumită. Avansul plătit de Hatman a intrat în contul spitalului și mâine dimineată Daud va căpăta piciorul stâng. Cu restul onorariului, pe care-l va primi la încheierea misiunii, o să achite celălalt picior.

Valurile murmură pe plaja din beton erodat. Apare un alt vehicul blindat – al lui Andrei. Hatmanul deschide portiera mașinii sale și așteaptă.

Andrei nu se dă în vânt după moda crio max, preferând să se îmbrace conservator: blugi, cizme și o vestă din mătase albastră peste tricoul sport. El și cu Michael se îmbrățișează și discută o vreme în rusește. Michael pare insistent, iar Andrei caută să-l liniștească. La răstimpuri, Sara prinde câte un cuvânt. Șoferii și oamenii lor – în principal, bodyguarzi – îi privesc din mașini. În ultimă vreme, Hatmanul se deplasează într-un convoi de trei automobile și ține gâtul rigid, datorită vestei blindate de sub bluza largă. Încearcă să fie pregătit pentru ceea ce i se pare că plutește în aer.

Un camion de cinci tone, cu escortă proprie, apare dintre copaci și huruie coborând pe nisip. Hatmanul revine la aerul condiționat al Packardului. Conversația dintre Cowboy și Warren se încheie și cei doi își strâng mâinile. Warren urcă în mașina lui și dispare. Camionul coboară rampa de acces, iar Cowboy supraveghează transferul încărcăturii. Hatmanul, o siluetă întunecată în poia geamului securizat reflectorizant, face un gest cu mâna – în semn de rămas-bun ori de binecuvântare –, apoi automobilul său și escorta pleacă. Sara rămâne singură, simțind cum asfaltul i se înmoaie sub tălpi.

Privește atentă, încercând să sesizeze ce anume este important. Ca indivizii puternici au propriile lor ritualuri, propriile lor moduri de a face lucrurile. Alte poziții ale trupului, alte stiluri... Mușchi de-Foc i-a explicat asta, insistând asupra diferenței dintre totul cum merge o gloduroasă și cum lunecă o jochee prin unul și același spațiu.

Diferența o intrigă pe Sara. Înțelege că aici, în această răspânteie veche și degradată, se alcătuiesc ierarhii, că se schimbă și se afirmă autorități. Nu știe însă ce este important și ce nu. Warren a spus că totul au dat mâna, în vreme ce Andrei și Michael s-au strâns în brațe. Oare îmbrățișarea conferă un respect superior sau în lumina adâncă a terților este absolut necesar un ritual mai elaborat? În lumea aceea unde prietenii există după cum le dictează oportunitățile favorabile, iar alianțele se pot năruie, aidoma veneției, sub o altă; acolo unde este nevoie de un efort suplimentar pentru a-ți transmite sinceritatea de subordonat? Sau poate că nu-i decât un obicei rusesc... Nu-i sigură.

Cilindrii hidraulici, de acționare a rampei de încărcare a panoului, suieră – și trapa se închide. Butonatul privește peste apă, cum America se năruie treptat în golf. Femeia pornește spre el.

Mă numesc Sara, rostește ea.

Pupilele de dimensiunile unor gămlii de ac se întorc și o cer-

Să dea dracu' dacă nu-i cel mai neted teren pe care l-am văzut vreodată.

Razele soarelui scânteiază pe argintul ce-i decorează muștele camului. Tânărul se încruntă.

Nu pomim? întreabă fata.

Cred că-i timpul, încuviințează el. Mă numesc Cowboy.

Știi.

Cowboy o privește fără o prietenie anume. Gloduroasa este vreo doi centimetri mai scundă decât cei un metru nouăzeci și șase și pășește într-un fel oarecum arogant ce atrage atenția, dar mult decât ar fi necesar, asupra armei pe care o poartă. În ciuda lentilor cu lentile-oglinzi, chipul ei vădește o limpezime care, dacă nu place, o hotărâre fățișă, aidoma unui brici vechi, pe jumătate

tocit, dar încă îndeajuns de ascuțit pentru a reteza flori de munte. Deși probabil că cicatricile sunt urme ale unor misiuni, Cowboy nu-i încântat de modul în care fata le folosește ca parte a unei atitudini, de parcă fiecare privire ar fi o provocare și fiecare cicatrice o sfidare. Cu toate acestea, n-are nici un motiv să-i fie antipatic așa încât ajunge la concluzia că va fi în regulă – dacă ea nu va încerca cât e ziua de lungă să-și afirme calitățile.

– Pe aici, îi spune și urcă pe placa frontală a panzerului.

Nu se întoarce ca să-i întindă mâna în timp ce fata urcă pe blindajul încins de soare și înclinat, iar pentru Sara asta-i un punct în favoarea lui. Degetele mătăsoase ale claustrofobiei îi mângâie nervii când zărește interiorul: locurile pilotului și ale pasagerului sunt înghesuite între cele două motoare, plăcile de blindaj Chobham Șapte și conductele hidraulice și pentru carburant. Șiruri de luminițe verzi și roșii lucesc precum un îndepărtat pom de Crăciun. Cabina miroase a aer stătut, fluid hidraulic și bărbat. Privind mai atentă, observă că nu există un scaun anume pentru pasager, ci doar o cușetă îngustă, prevăzută cu chingi de imobilizare pentru virajele la accelerații mari.

Lângă oblonul de intrare se găsește o carabină în toc, una dintre armele acelea făcute din aliaj ușor și plastic, care aduc mai degrabă cu o crosă de golf.

– Ai o cască acolo, îi spune Cowboy. Poți asculta radioul sau orice dorești. Arată o ușiță: Closetul chimic – probabil că ești obișnuită cu altceva.

– Mulțumesc.

Nu-i spune că este obișnuită cu o căldare veche, într-o ruină din St. Petersburg, placată în marmură. Își scoate arma, se întinde în cușetă, punând pistolul într-un colț, și-și fixează chingile de siguranță. Se-ntreabă ce intenționează Cowboy după livrare, dacă are de gând să împartă patul cu ea. În caz că visează la așa ceva, îl va aștepta o surpriză.

Părerea ei e că panzerul este un loc ce i-ar putea plăcea numai unui drogat. Un uter cibernetic drăgălaș, cu izuri masculine, luminițe clipind încetisor și jackuri ce alimentează dependența. N-o interesează să afle care-i viciul lui Cowboy. Pornografie introdusă

...în telencefal, orgasme electrice prin inducție, droguri sintetizate și conectate în creier, visuri tehnice de putere, adresate direct instinctelor primare? Brusc, Sara privește cu încredere casca. S-ar putea să fie reglată pe canalul bărbatului, și într-un asemenea caz n-o interesează.

Cowboy se dezbracă fără s-o bage în seamă și își fixează electrozii și un colector de urină, din cauciuc. Sara își amintește de Dand, de trupul său insensibil și zdrobit, cu nimic mai uman decât o bală sângerândă dintr-un porc proaspăt sacrificat. Încearcă să se ghimțască mai adânc în cușetă. Durerea își alege tocmai acest moment pentru a i se târî peste coaste. Închide ochii și lasă capul pe o pernă neînfățată.

Pompele încep să pulseze și conductele hidraulice șuieră. Se aude și țipătul unui demaror și țipătul motorului. O zguduitură – panza s-a ridicat pe perna de aer – urmată de un gol în stomacul lui, au pornit spre autostradă. Sara își schimbă poziția, și durerea lui începe să se răsturne. Oboseala o învâluie precum o ceață și încordarea i se scurge din trup. Stă comod în visul blindat al altcuiva și este pur și simplu destinată altcuiva. Cel puțin deocamdată, propria-i armură este inutilă.

Zgomotul motorului pare tot mai îndepărtat. Sara simte cum tremurul începe să i se infiltreze sub pleoape. Este treaba altei persoane să o poarte prin următorul Moment. Hotărăște să se culce și să lase pilotul să-și facă meseria.

Cowboy a intrat în profunzimea i-feței, fără să se mai intereseze de Sara după ce i-a arătat strictul necesar. Urmărește coloanele de lumină verzi și imaginile video ale exteriorului. Își anunță esecul asupra intențiilor și îi ascultă flecărelile. Echilibrează vehiculul vreme ce funcționează cu un singur motor, economisind timp atât de mult cât viteza îi este limitată de cea a însoțitori-

Ajuns pe interstată, spune *adios* escortei și activează al doilea motor. Suprafața șoselei este erodată și presărată de gropi, betonul unor plăci fiind mâncat până la fundație. Vehiculele cu roți mențin pe banda din dreapta, avansând încet, pe când șoferii își bat hârtoapele. Panzerul cu pernă de aer merge lin, traver-

sând benzile exterioare spre celelalte două benzi din interiorul autostrăzii, rezervate celor care gonesc cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Cowboy înroșește motoarele, grijuliu față de pasagera sa, accelerează lent până ce depășește trei sute. Este mult mai rapid decât transportoarele mari cu pernă pneumatică și slalomează printre ele cu ușurință, auzind prin blindaj sunetele dopplerate ale claxoanelor ce-l salută când le depășește. Automobilele lente sunt obiecte staționare. Copacii – o dungă verde, încrețoșată. Concentrarea lui se restrânge la tunelul din față și cel din spate, la șoseaua fărâmițată peste care vuieste cu perna de aer, coordonându-și canalul video cu indicațiile radiolocatoarelor frontale, cu ecourile radio instantanee și cu imaginile abstracte, fluorescente, care ar putea fi orice – nori, cutii sau spectre ale unor particule atomice în scintilatoare, suprapuse displayurilor lui video și dizolvându-se în alte vehicule, parapete, pâlcuri de arbori, periferii lovite de război al orașelor lăbărțate.

Granița fulgeră pe lângă el – în Georgia nu există vamă, de un șir lung de vehicule așteaptă de partea cealaltă, pentru a pătrunde în Concesiunile Americane. Realimentează în South Carolina și, din nou, în Virginia, pompele-robot găsind prizele de carburant și cuplându-se fără a fi nevoie de intervenția omului, fără o privire măcar din partea operatorului plictisit care stă în turnul antigloanț. Pe la începutul după-amiezei, Cowboy traversează granița Marylandului și părăsește interstatăla, găsește un petec de sol neted și dezumflă perna, așteptând escorta. Își scoate casca și se decuplează.

Spre surpriza lui, Sara pare adormită. Aproape că a uitat de existența ei. Deconectează cateterul pe care nu l-a utilizat și urinează în closetul chimic. După aceea, urcă scărița și deschide trapă posterioară, ca să lase înăuntru aerul proaspăt. Privește afară, spre ținutul verde și întins, brăzdat de autostrada largă și sfârâmată, ero data aidoma unei artere.

Cu două nopți în urmă și-a luat rămas-bun de la Cathy. Fata ieșit din viața lui tot așa cum a intrat, prin fereastra camerei aflată la etajul șapte al hotelului din Norfolk, surâzând de sub borul steronului alb dăruit de el înainte ca ea să pomească spre cei zeci

timetri de flux sălcii ce acopereau periodic East Main. Au po-
mându-i ceva despre păstrarea unei legături, însă Cowboy e
și nu se vor mai întâlni decât accidental. El nu petrece prea
mult timp în Virginia, iar Cathy nu va avea concediu decât la anul.
El vrea să planifice ceva cu atâta vreme înainte. Până atunci este
ca „legiuiții“ să-l captureze pe el ori oceanul s-o înhațe pe
Cathy. Mai bine să se despartă fără probleme.

Când se întoarce în tanc, Sara este trează și-și desface rețeaua
lungi. Încă buimăcită de somn, pare mai puțin dură.

Vrei să mănânci?

El încuviințează din cap și-și trece degetele prin păr. Cowboy
lucrează un cheson și scoate din răcitor câteva sandvișuri.

Ce bei? Cafea? Suc de portocale? Ceai de la gheață?

Ceai. Sara își coboară picioarele din cușetă, ia containerul
din plastic și-i deschide capacul: *Gracias*.

Cowboy se reazemă de scăriță și desface ambalajul unui sand-
viș. Prin trapa deschisă aude ciripitul păsărilor.

Ai învățat de mică spaniola? o întreabă.

Mai degrabă spangleza. Taică-meu era pe jumătate cubanez,
mama țigăn. Mama a fost anglo.

Acum, când s-a trezit, observă Cowboy, personalitatea ei fleg-
matică și-a recăpătat controlul; privirea îi este pierdută într-un loc

dar nu visătoare, ci aparent implicată într-un calcul inte-

Cuvintele „tată“ și „mamă“ golite parcă de orice conținut
emoțional, au avut un fel de încărcătură negativă.

I-ai pierdut în război? ghicește Cowboy.

Memoria îl privește iute, cântărindu-l parcă din ochi.

Da.

Răspunsul a venit prea repede și Cowboy nu-l poate crede în
timp, dar în același timp nu pricepe de ce fata s-ar deranja să
spună adevărul. Sara mușcă dintr-un sandviș și-l privește sur-

le șuncă adevărată, nu soia sau altceva...

Pe *Pony Express* se mănâncă doar lucrurile cele mai bune,
pentru el și înghite salata de pui.

Își ascunde amuzamentul când Sara mai înfulecă două sandvișuri. Motoare cu reacție și elice duduitoare dopplerează pe lângă ei pe autostradă. La desert au caise. Cowboy își privește ceasul. Escorta a întârziat câteva minute.

– Te deranjează dacă mă uit afară? întreabă Sara. N-am văzut niciodată partea asta a lumii.

– E drăguță. O regiune civilizată.

Ea își fixează arma, sub privirile bărbatului.

– Ești cablată?

– Cablată și cipată.

Privirea i-a redevenit provocatoare, de parcă el i-ar fi pus la îndoială competența.

– O să fie de folos, rostește Cowboy, prefăcându-se mulțumit să se știe atât de bine apărat. Ai un Santistevan integral sau un Owari?

Fata îl privește scurt, apoi își pune ochelarii cu lentile-oglinzi. O platoșă, gândește el, împotriva sentimentelor, ca și jacheta, metalul și atitudinea generală.

– Owari, îi răspunde.

Asta înseamnă că, înainte de a lucra eficient, supercablare necesită un declanșator, de obicei inhalarea unei substanțe chimice cunoscute în jargon sub denumirea „focvii”. Propria lui supercablare, mult mai scumpă, e activată de o comandă a cristalului.

Sara se strecoară pe lângă el prin coridor, suie scărița scurtă și-și reazemă brațele de marginea chepengului, privind prin tremurul aerului cald al motoarelor spre dealurile scunde, înverzite, pe rumbiștea deasă de dincolo de drum, ferma albă și pătrată ce pare desprinsă dintr-o carte poștală.

– Eu am Santistevan, spune Cowboy; și glasul îi răsună dintr-untru, înăbușit.

– La ce-ți trebuie? Pilotezi prin i-față...

– Înainte zburam cu deltele. Aveam nevoie de brațe, picioare, degete, cristal, ochi, de orice...

Sara nu și-a dat seama că bărbatul e un veteran. Trebuie să fie extrem de bun dacă a supraviețuit atâta vreme. Se gândește la Maurice, cuterjocheul antilez, cu ochii lui din metal, model vechi

la muștele militare de pe încheieturile brațelor și de la glezne, la afișele camarazilor morți agățate pe pereți. Pierdut într-un treflusese mai strălucitor decât toate viitorurile lui laolaltă. Se abăia dacă asta va fi și soarta lui Cowboy – retragerea într-o săitoare tainiță de amintiri, o dată cu moartea ultimei fărâme speranță – atunci când își va zdrobi în cele din urmă panzerul a care nu se va clinti din fața lui.

Mi-am dat seama ce ochi ai, zice Sara. Azi-dimineată pri-
a ta să-i mijești soarele ăla orbitor.

Umbre de nori lunecă peste peisajul tăcut. Porumbul foșnește. În mod ciudat, fata se simte nelalocul ei în această scenă pastorală, stund la ce să se aștepte. Viața ei este limitată de beton, oțel, inundate, ocean... Orizontul verde și îndepărtat de aici probândete, melodie, tihnă.

Ridică privirea și vede sateliții argintii de pe cer, supraveghind pentru stăpânii lor planeta; de pe un deal scund coboară un robot-atoare, o mașinărie imensă, construită din aliaje, cu o inimă cibernetică. Terenul nu-i lucrat sau deținut de vreun om; căsuța alba și frumoasă fie este reședința unui angajat care supraveghează lucrarile agricole din această parte a Pennsylvaniei, fie pur și simplu nu aparține fermei, ci unei familii care și-a pierdut orice drept asupra câmpurilor ce încep de sub fereastra ei.

Este la fel ca în oraș, Sara știe asta; aceeași ierarhie a puterii, începand cu blocurile de pe orbite și încheind cu oamenii care ar a fi la fel de bine șoareci de câmp în fața lamelor secerătorii – ărate vieți inutile în calea unei structuri ce nu poate fi oprită.

furia încolăcind-o aidoma unei platoșe. Se gândește că pri-
bul de a se odihni a fost excelent atât cât a durat, însă acum ea a trebuie să supraviețuiască unui alt fragment de timp.

Trei vehicule se desprind de pe autostradă; două arborează pulete roșii de avertizare. E momentul să treacă la treabă.

Escorta noastră, rostește și ridică un braț în semn de salut. Andrei a venit din Florida cu avionul, însoțit de bodyguarzi, melhariat un automobil ce urmează escorta panzerului. Oprind , scoate capul pe geam, și Sara îi spune că totul e-n

regulă. Înapoia lui Andrei, secerătoarea recoltează porumbul, în stilul ei eficient, lipsit de gândire.

Fata trăneste oblonul, îl închide și-l blochează, văzându-l pe Cowboy deja la locul său, introducând jackurile în mufe. Pompel încep să pulseze. Sara se întinde în cușetă, și starterul țiuie. Ea ezită pentru o clipă privind casca, apoi și-o pune, reglând în colțul gulerului microfonul mai ușor decât un fulg, cu cablul subțire ca firul de păr.

O muzică îndepărtată îi răsună neclar în minte: un post de radio îndepărtat. Deasupra urechii există un selector, și fata îl răsuște, auzind alte fragmente muzicale, voci răpăind într-un dialect rusesc, videoul incredibil de limpede al unei dramolete ce se petrece într-un decor luxos și, în mod cu totul neașteptat, un cîntăc african. Rotește în continuare selectorul și pătrunde în interfața lui Cowboy, tresărind surprinsă când zidurile verzi ale Pennsylvaniei se ridică de jur-împrejur, întreșute cu coloanele, cifrele și culorile de neon sclipitor care sunt monitoarele panzerului; totul par pictat pe interiorul craniului ei, suprapus datelor furnizate de propriile auz și văz. Este izolată de mintea bărbatului, o simplă observatoare pasivă, căreia i se interzice dreptul la decizia fulgerătoare în timpul pilotajului. Senzațiile au mai puțină viață decât dacă le-a fi căpătat prin mufe, precum Cowboy, introduse direct în centrul opticii cerebrale, totuși datele recepționate sunt copleșitoare, uluind-o prin complexitatea lor, și aproape că-și smulge casca de pe cap pentru a pune capăt rafalei fluorescente de senzații.

Este totuși obișnuită cu căștile și cu lucrurile de care acestea sunt în stare, așa încât, după câteva clipe, se adaptează. A participat la simulări mult mai complicate decât ceea ce se întâmplă acum: manevre orbitale, curse auto, ba chiar și lupte. În minte îi răsună glasuri – Cowboy pălăvrăgind cu escorta – și poate simți, indirect, impactul opțiunilor lui, concretizate prin tresăriri ale levierelor de direcție, mișcări ale reactoarelor, atenția acordată anumitor display-uri. După o vreme, ajunge la concluzia că nu-i prea interesant.

Panzerul străbate aproape treizeci de kilometri de șosea degradată. Sara distinge o serie de dealuri de un cenușiu cețos, ridicându-se spre vest, parțial ascunse de nori. Aici însă există un jalon lângă șosea, purtând două fanioane portocalii fluorescente, ce

manchează locul virajului. Camionetele escortei trag pe acostamentul acoperit de iarbă, iar șoferii flutură brațele în semn de vremelnice bun. Limuzina lui Andrei întoarce la răspântie. Panzerul trece șanț și-și continuă drumul.

Întâlnirea are loc la altă fermă pitorească, sub umbra unor copaci. Călății au venit deja – un camion pe pernă pneumatică, fără blindaje, așteptând sub elicele sale cu patru pale, și doi bărbați rezemați de un Subaru bleumarin. Atenția lui Cowboy pare concentrată asupra terenului: apar prim-planuri amplificate ale ferestrelor anumite locuri dinapoia arborilor, o creastă scundă în stânga. Cu mintea pulsând de culori, Sara cotrobăie orbește prin bușăsește inhalatorul și se pulverizează, câte o dată în fiecare Nervii i se aprind, ca străbătuți de curent electric.

Panzerul se apropie de camion și se rotește, ferind echipajul a de duza rotorului în timp ce extinde rampa de descărcare. Apoi motorul se oprește și vehiculul coboară pe șortul elastic.

Nu-ți scoate casca, Sara, răsună glasul lui Cowboy în centrul unculari ai femeii. Să putem discuta.

Nu mă poți decupla de la displayurile tale? întreabă ea. Mă strag prea mult.

Brusc, imaginile video dispar, culorile strălucitoare topindu-se, cu doar o vagă persistență. Sara clatină din cap și coboară din cu-

Ridică până sub bărbie fermoarul jachetei și verifică arma de la cold. Se uită spre Cowboy, o siluetă cu cască, nemișcată dinaintea comenzilor ce pâlpâie verzi și roșii, și ezită o clipă la piciorul mamei.

Cowboy, rostește ea, cred că ar trebui să știi ceva. Hatmanul teme să nu fie vorba de o cursă.

El se răsucesce în scaun și Sara îi poate zări ochii din plastic întunecat, fixând-o de sub marginea căștii.

Mulțumesc, spune Cowboy. Mă gândisem și eu la asta, din simplul motiv că mă aflu aici.

Femeia îl privește un moment și surpriza îi fulgeră prin minte, apoi încuviințează din cap și deschide trapa, suind scara și punându-și ochelarii. Chipuri posace o cercetează dinapoia geamurilor

camionului. Ea scoate pistolul din toc și-l ține sub chepeng. Fiermă miroase a carburant, lubrifiant și metal încins.

Sara își simte omoplații încordându-se, parcă anticipând un glonț. Focul îi gonește de-a lungul terminațiilor nervoase. Hatmanul a mirosit aici ceva în neregulă, și ea știe că are antenele bune. Peisajele ei interioare sunt urbane și nu este obișnuită cu un asemenea teren, dar decide că ochiul lui Cowboy a fost îndeajuns de inteligent și examinează ferestrele clădirii, copacii, măgura dinăpoia lor, după care revine asupra curții.

Actorii principali sunt Andrei și un negru slab, îmbrăcat într-un costum din mătase gri. Peste codițele împletite poartă un fes croșetat, de lână, și are o mustață Cantinflas – câte o dungă subțire de păr în fiecare parte a gurii, cu buza superioară aproape complet rasă. Îmbrățișarea lipsește din salutul lor; se limitează la o strângere de mână și încep să discute în șoaptă. Negrul se întoarce spre mașina lui și dă un ordin, iar doi oameni – un alb și un negru – deschid portbagajul și scot o ladă metalică grea. Prin mintea Sarei fulgeră senzația unei identificări; i se pare că l-a mai văzut undeva pe alb, însă cei doi au ochelari și pălării de paie, iar ea a întâlnit în viața ei atâția indivizi mătăhăloși și cu gât scurt, încât nu poate fi sigură asupra celui de acum. Amândoi se pare că se antrenează mult cu ganterele, totuși gâfâie când ajung cu lada în mijlocul curții.

Negrul se apleacă și o deschide. Andrei se lasă pe vine și inspectează conținutul, în timp ce celălalt își îndreaptă spatele. De sub mustața Cantinflas îi răzbate un zâmbet superior.

Sara simte un firicel de transpirație prelingându-i-se pe spina re. Ochii ei sar de la curte la fețele celor din camion, înapoi la curte, după aceea la măgura din spate și la casă. Înapoia ferestrelor flutură perdele de dantelă. Încearcă să-și amintească dacă a mai văzut vreodată perdele de dantelă, cu excepția acelor din filme.

Andrei se ridică și se întoarce ca să dea un semnal spre cineva din mașina lui, care duce la buze un microfon. Glasul lui Cowboy bubuie în mintea Sarei atunci când confirmă recepția, apoi hidraulicele șuieră și oblonul blindat al calei panzerului se deschide.

Sara își plimbă întruna ochii de la ferestre la șoferi, la Andrei și la negrul care se apropie de panzer. Personajele s-au depărtat

mult și nu le mai poate urmări la fel de bine. Nervii îi scapără precum niște șiraguri de artificii. Se silește să-și relaxeze mușchii brațelor. Simte că palma i-a transpirat pe patul Heckler-Kochului.

Andrei și negrul intră în cală. Negrul va deschide câteva cutii ample, verificând sigiliile, controlând existența matricelor computere. Ochii Sarei pâlpâie aidoma unui fulger: măgură, caferestre. Își linge buzele, gustând sarea de pe ele.

Cei doi părăsesc panzerul și revin în curte. Bodyguarzii lui Andrei ies din automobil ca să ia aurul și să-l ducă în portbagaj. Lupeptându-se către Subaru, negrul își freacă o pată de unsoare de cotul costumului din mătase. De cealaltă parte a camionului se deschide o portieră și doi bărbați coboară pentru a transfera încăr-

„Atenție“, gândește Sara. „Cel puțin unul dintre ei ar fi trebuit să coboare de partea asta!“

Cowboy... rostește ea, cu ochii alergând nebunește, neurosmițătorii arzând pe traiectele lor, mintea străduindu-se să cuprindă curtea, în vreme ce aurul bufnește în portbagaj și negrul poartă relaxat înapoia mașinii lui, iar cele două ajutoare ale sale apleacă pentru a lua ceva din interiorul Subarului.

Văzduhul este sfârtecat de un șuielat brusc și Sara vede un ac argint țâșnind de la etajul fermei direct către mașina lui Andrei. Pentru simțurile ei supercablate, se deplasează lent, și mintea fetei suficient timp să răcnească până ce parbrizul automobilului se înăuntru, transformându-se într-o bulboană de foc ce irupe din interior, dilatându-se, și Sara se gândește: *Daud*. Globul de flăcări atinge pe Andrei și pe oamenii lui; cei trei sunt azvârlți pe parcă trupurile lor n-ar mai conține nici un oscior. Zbieretul în mintea Sarei, însă ea se află deja în mișcare.

Pistolul automat este de acum ridicat și ațintit asupra Subarului. La atinge trăgaciul și arma răpăie, zguduind-o, iar ea se înclină, rezemându-se în blindajul oblonului. Nu bagă în seamă coul țipătului din creier. Gloanțele scot o serie de *bang-bang*-metalice peste portbagaj, apoi cei doi aplecați deasupra portierii din spate încasează restul rafalei, și negrul se prăbușește ca o coclucă de zdrențe lipsită de orice reflexe, iar tovarășul lui cade

pe spate, ridicând mâinile deasupra capului, ținând într-una secto-
rul unei carabine automate. Cartușele golite clincăne ca niște țur-
țuri pe blindajul Chobham. Sara își schimbă poziția și continuă să
tragă, auzind alte *bang*-uri. Albul s-a adăpostit înapoia unei portie-
re blindate.

Urletul din mintea ei devine vaietul demaroadelor; rotoarele
cele mari încep să se învârtă, și Sara este cât pe aici să sară în sus
când o placă de blindaj dinapoia ei culisează brusc și o turelă răsare
cu viteza unui ciocan pneumatic. Aude un semnal insistent, o sire-
nă de avertizare – oblonul calei șuieră închizându-se. Vocea lui
Cowboy îi răsună în țeastă:

– Înapoia ta, Sara!

Se răsucesc în chepeng și îl zărește pe unul din șoferii camio-
nului, pitit înapoia vehiculului său cu pernă pneumatică, întinzând
un pistol cu care s-o împuște prin spate. Heckler-Koch i se smucește
în mâini. Vede spaima din ochii bărbatului care-și retrage capul pe
când gloanțele se năpustesc *bang-bang* spre el.

Bum-bum! Sara se răsucesc din nou, auzind sunetele unei ca-
rabine automate ce sfredelesc aerul, și vede praful țâșnind în sus în
jurul lui Andrei. Trupul acestuia nici măcar nu tresare. Albul trage
peste capota Subarului. Un mârâit aspru pornește de lângă urechea
fetei când țeava din turela panzerului deschide focul. Gloanțele de
calibru treizeci se ridică în văzduh aidoma unei fântâni arteziene și
Sara vede cum întregul etaj al fermei sare în aer, într-o volbură de
praf, de parcă toată vopseaua exterioară a fost spulberată în aceeași
clipă de pe lemn. Turela încearcă să țintească Subarul, dar nu reu-
șește, și fata pricepe că este un minitun antiaerian, care nu poate
bascula spre țintele terestre. Trage și ea câteva rafale către individul
pitit după automobil, însă închizătorul i se blochează și este nevoi-
tă să armeze din nou și să privească peste umăr, la cel de dinapoia
camionului. Panzerul se clatină, înălțându-se pe perna de aer.
Urletul motoarelor umple văzduhul.

Etajul fermei e ciuruit, găurile se văd la fiecare câțiva centi-
metri. Cel care a lansat racheta nu se poate să fi supraviețuit. Sara
bagă alt încărcător, în mod reflex, legănându-se în chepeng, fiindcă
panzerul s-a pus în mișcare. Traversează curtea, îndreptându-se cu

au blindat direct spre Subaru. Sara se ghemuiește; individul
cabina se întoarce și trage: *bum-bum!* Gloanțele răpăie pe
blondaj. Tipul o ia la fugă.

Panzerul lovește în plin limuzina, împingând-o ca și cum n-ar
mai grea decât o bicicletă. Bărbatul se năpustește într-o parte,
stăruind cu stângăcie să apuce carabina căzută pe jos. Și-a pierdut
dada și ochelarii. Sara simte cipurile îmboldind-o să se ridice în
are, să ia pistolul în ambele mâini și să apese pe trăgaci...

Albul se rotește în jurul propriei axe și cade, iar Sara îi zărește
în ochi scânteia agoniei, exact în clipa când ea însăși tresare, recu-
cându-l, și știe că s-a mai întâlnit cu insul acesta, că a privit
leși ochi în oglinda retrovizoare, atunci când bărbatul care moa-
acum conducea mașina lui Cunningham, pe străzile cu neoane,
apartamentul ei. Este bodyguardul cel solid al lui Cunningham.

Apoi panzerul izbește Subaru de peretele fermei și-l strivește
pe o conservă, după care reculează și accelerează spre măgură.
Călsul lui Cowboy îi răsună fetei în minte:

Coboară, Sara, ai făcut tot ce puteai.

Ea continuă să privească îndărăt, șocată, holbându-se la ta-
oul distrugerilor acoperite de fum, unde șoferul lui Cunningham
precum un sac de făină.

Turela geme iarăși, capabilă să coboare acum, când panzerul
pe o panta colinei, și camionul pe pernă pneumatică este improș-
ezervoarele lui de carburant irupând în valuri de foc. Cei doi
eri nu se mai zăresc; probabil că amândoi zac înapoia sa, leșuri
omnitate. „Omul lui Cunningham“, se gândește ea. „Și racheta...
Paul...”

Minitunul continuă să tragă în vreme ce, cu gesturi automate,
a coboară scărița, căutând să nu se lovească la mișcările bruște
panzerului. Asigură trapa de deasupra capului ei și plonjează în
călă. Cartușe de șapte milimetri se rostogolesc zornăind pe
sua metalică.

E momentul să ne ascundem, Sara.

Vocea lui Cowboy se aude atât în capul cât și în urechile ei.

E momentul să găsim o gaură adâncă și să ne ascundem.

„Nu poți“, ar vrea ea să spună. „Nu te poți ascunde de ei.“

Decuplează casca, închide ochii și încearcă să evadeze în beznă.

Capitolul șapte

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8
AZI-DIMINEAȚĂ:

22 DE MORTI ÎNTRE HOTĂRÊLE ORAȘULUI...

NOROCOȘII CÂȘTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 18 LA 1
POLIȚIA NEAGĂ ACUZAȚIILE DE ARANJAMENT
(DETALII ÎN PAGINA 3)

Panzerul așteaptă căderea nopții, pîtit într-o cută îngustă de teren, între Blue Mountains și Tuscarora, unde a ajuns urmînd un pârâiaș puțin adînc, printre maluri înverzite, până în văioaga tăcută, presărată cu pini. Cowboy soarbe un lichid cu gust de portocale, care-i completează electroliții, și stă pe vine pe un strat aromat de cetină. Mîntea îi este limpede și detașată, totuși membrele îi zvînesc necontrolat – sunt postefectele excesului de adrenalină. Printre copaci poate zări un șoim conturat pe fundalul soarelui, cu aripile întinse pentru a beneficia de curenții ascendenți.

„Am avut noroc“, gîndește bărbatul. „Am avut noroc că prima rachetă a fost trasă în Andrei. Am avut noroc că ei au crezut că panzerul nu-i înarmat, cu excepția pistolului Sarei. Altfel, prima rachetă ar fi fost țintită drept în poala mea. Poate că ar fi străpuns blindajul, poate că nu...“ Mușchii îi tresar la acest gînd.

Tipii încercau să ne omoare, rostește el. Mi-am zis că-i probabil să fim noi supraviețuitorii care povestesc ce s-a întâmplat.

Sara privește o pajiște pestriță și se încruntă. Mâna nu i se sparte nici o clipă de arma de la sold.

Păcat totuși de șoferii camionului... Erau în necunoștință de

Atunci n-ar fi trebuit să-ncerce să se joace cu unii ca noi, cu Cowboy.

Simte cum indignarea îl furcă de-a lungul gâtului și umerilor la gândul de a fi căzut în ambuscada unor jucători atât de jal-

Incruntă sprâncenele spre munții Tuscarora, ce se întrevăd în verde albastru.

În câteva ore, toată chestia o s-apară în tabloide, continuă el. La ordinele aduse de Andrei pentru panzer nu erau oamenii lui, este? Probabil un serviciu local de pază, autorizat de poliție, și care-și poate pierde licența dacă intră-n bucluc. Au văzut panzerul coborând la răspântie și după-aia au auzit cum totul sare-n aer. E clar c-or duce la „legiuiți“.

Trebuie neapărat să vorbesc cu Michael Hatmanul, spune

Asta a fost o chestie îndreptată împotriva lui și-a fost pusă la cale de un Orbital.

Cowboy simte cum i se zbârlește părul de pe brațe. O privește pe lăță.

De unde știi?

Albul ăla căruia i-am făcut un buzunar... începe ea și-și dezpoale înconștient dinții, clocotind de furie, lucra pentru Orbitale. La din... unitățile lor de securitate. Escorta un tip pe nume Cunningham. Cred că ăsta a aranjat totul.

Cowboy se uită la imaginea lui argintie din oglinzile ochelarelor ei și se întreabă în ce s-a băgat, cât de vizibilă este amprenta a acestei gloduroase. Oare cât de mult s-a mânjit prin asocia-

cu ea?

Vocea Sarei se transformă într-un murmur, de parcă ceea ce este atât de intim, încât nu-l poate pomeni decât în șoaptă.

S-au mai folosit de rachete. Au tras în mine.

Acum Cowboy știe. E vârat până peste cap în beleaua Sarei și lucrul cel mai deștept pe care l-ar putea face este să spună *adios*, să urce în panzer, să se cupleze la i-față și s-o șteargă fără să privească înapoi. Indiferent cine ar fi cel care trage cu rachetele, acesta o dorește pe gloduroasa cu cicatrice și nu-i pasă pe cine strivește în cale. Își înfrânează instinctul de a privi peste umăr.

– Care Orbital? întreabă el. Cât de puternici sunt în zona asta?

– Nu știu, clatină ea din cap. N-au vrut să-mi spună.

– Când anume n-au vrut să-ți spună?

Sara inspiră adânc și, brusc, bărbatul îi simte tristețea; în ciuda jachetei blindate, a pistolului, lentilelor-oglinzi și mersului, este foarte singură aici, în fundătura unei pârlage din Blue Mountains, încercând să se gândească la următoarea mișcare. Un animal al străzii, pierdut și orb, gonind mânat de adrenalină și instinct, știind că îndărătul lui se aud pașii dușmanului care se apropie.

– Când am lucrat pentru ei, îi răspunde.

Îi povestește cum o antrenaseră pentru o misiune dar, după ce o dusesse la bun sfârșit, orbitalii consideraseră că persoana ei reprezenta un factor de risc și-i trăsese o rachetă în apartament, lovindu-i fratele. Conform spuselor sale, fratele nu avea nici un amestec în afacerea aceea. Cowboy simte că istoria nu-i chiar atât de simplă și încearcă să decidă dacă ar trebui să insiste pentru a afla totul. Poate că există un amănunt care să-i salveze pe amândoi. Știe însă că fata nu se încrede deocamdată în el și hotărăște să aștepte. Oricum nu intenționează să rămână în preajma ei după ce reușește să scoată panzerul de aici.

– De-asta trebuie să vorbesc cu Hatmanul, explică Sara. Să-l anunț ce s-a întâmplat, ca să se-mpace cu indivizii ăia.

Cowboy vede cum atitudinea ei devine distantă. Sara își linge buzele și adaugă:

– Păcat că o parte din prețul împăcării o va reprezenta probabil predarea mea.

– Nu te grăbi cu concluziile, clatină din cap bărbatul. Este posibil să nu reușească nici o împăcare, și atunci amândoi veți fi în aceeași oală.

ade pe gânduri; nu-i place deloc încercarea de a descifra un zbor în care nu-l cunoaște pe nici unul dintre participanți. Pe neașteptate, propria-i amprentă radar este mai evidentă decât a fost codată, și el n-are habar când anume sau de unde s-ar putea abate următoarea lovitură. Înghite restul lichidului și se ridică, strivind în pumn paharul de plastic.

Te-aș sfătui să nu-i spui unde ești. Avem inimile lui de com- și-o să le vrea înapoi. Este nevoit să se asigure că rămâi în loc până-și localizează marfa.

Simte un răs tăcut ce-i sporește, urcând prin șira spinării, și

Între timp, eu o să vorbesc cu Coțcarul – un amic – care o a trimite pe cineva să ne scoată de-aici. Sau poate chiar facem o cursă peste Hotar, spre Colorado, cu tine drept marfă. Chicotește: Atunci Hatmanul va trebui să mă plătească să-i aduc cristalele înapoi.

Sara îl privește inexpresiv.

N-am putea face cursa la noapte?

Cowboy neagă din cap.

Nu pot face o cursă legală, pentru că „legiuții“ or să fie pe

Pe de altă parte, nu pot încerca nici una ilegală, fiindcă n-am suficient carburant, iar minutul ăla e singura mea armă și am fost vot majoritatea muniției. Așa încât va fi necesar să-i punem pe alții să lucreze pentru noi. Probabil că ar fi cel mai bine s-ascundem panzerul aici și să aranjăm să fie preluat ulterior.

Se oprește, duce palma pavază la ochi și se uită spre soare.

Timp de încă vreo trei ore n-o să fie îndeajuns de întuneric. Mai bine să ne odihnim. La noapte n-o să dormim prea mult.

Sara scutură din cap și inspiră adânc.

Mă îndoiesc că aș putea dormi, chiar dac-aș încerca, spune

Cum vrei, răspunde Cowboy.

Se îndreaptă către panzer și suie pe blindajul frontal. Azvârle unoi paharul strivit și se așează în scaunul mulat după conturul trupului. Își introduce un jack în mufa din frunte și scanează canalele, sperând să dea peste vreo emisiune de știri.

Găsește un videotabloid local, iar în prezentarea holografică se rotește chiar chipul lui, o fotografie amplificată tridimensional, despre care nu-și mai amintește când a fost făcută.

„Căutat pentru relații“, se spune. „Alertă la nivelul statului. Patrula aeriene.“

Cowboy înțelege că indivizii n-o caută pe Sara.

Îl vor pe el.

100 000 DE NOI CAZURI ALE MALADIEI VIRALE HUNTINGTON ÎN S.U. EPIDEMIA CONTINUĂ SĂ SE EXTINDĂ

Panzerul se află într-o văioagă întunecată, la est de principală culme a lanțului Allegheny. Cowboy și Sara au străbătut doi kilometri din oraș, dar singurul telefon public pe care l-au găsit era despicat, probabil cu un ferăstrău mecanic. Acum examinează o cârciumă și se întreabă dacă niște străini ar bate la ochi aici.

Bărbatul a urmărit buletinele de știri și transmisiunile poliției din clipa când acestea s-au dovedit interesante; se pare că doar pe el îl caută. Nu se pomeniște nimic de existența altei persoane în panzer; deci chiar dacă cei ce-l urmăresc o vânează și pe Sara, întâlnirea lor a fost doar o coincidență. Descrierea lui Cowboy și a panzerului a fost transmisă poliției din tot ținutul – constituie un subiect atât de fierbinte, încât tânărul poate simți colimatoarele armelor căutându-i inima, deși poartă peruca brunetă pe care Coțcarul l-a obligat s-o țină în trusa de urgențe, și o șapcă trasă peste ochi. Sara l-a convins cu greu să renunțe la un pistol din plastic, garantat să treacă de detectoare în șaiszeci la sută din cazuri, subliniind că rămânea în proporție de patruzeci la sută posibilitatea să fie ucis din cauza armei. El însă continuă să-și dorească să simtă apăsarea liniștitoare a țevii pe abdomen.

Pe de altă parte, Sara este invizibilă, și Cowboy vrea ca ea să-l însoțească. Dușmanul va căuta un bărbat singur, iar ea îi reduce amprenta. De asemenea, Sara cunoaște câteva fețe inamice.

Appreciază totuși că șansele nu sunt grozave. Coțcarul trebuie să-l scoată din mijlocul acestui război din Est, înainte de a fi expediat într-un sac de plastic marcat cu însemnele morgii.

Înciurma se numește „La Oliver“, și mulțimea de sâmbătă noaptea intră și iese, precum respirația, cu fiecare puls al muzicii jack, care în măsura șapte pe șaisprezece răsună dinăuntru. Cowboy și Sara privesc prin local o vreme, în timp ce hologramele neon colorat pâlpâie în ferestre, iar muzica schimbă ritmul în prezece pe patru. Polițiștii autohtoni trec o dată pe acolo, fără a manifesta interes față de clienți.

Haide până nu se-ntorc, spune fata, și Cowboy încuviințează ap însă, cumva, nu-l prea trage inima să meargă. Sara îl pricu ochi de aliaj superdur. Gândește-te că-s bodyguardul tău, blugă ea. Este o chestie la care mă pricep.

Barul îi absoarbe. Hologramele fluorescente ard pe plafon și cu foc rece și persistent. Constituie singura sursă de lumină, excepția spotului perfect alb, ațintit asupra unui bărbat inexpressiv care stă singur pe scenă, cu cinci instrumente conectate la crumbra lui monocromă întinzându-se îndărăt precum echivalentul masculin al Meduzei. Cântă simultan la toate instrumentele, acum în măsura cinci pe șapte. Dansatorii se conformează schimbărilor, până și zonații urmându-i ritmurile complexe, irezistibile.

Inima-mi e-un aliaj, recită el. Trăiesc în boxe.

Glasul este o șoptă calmă, solitară și ironică, diferită cu totul de stilul muzicii.

Lui Cowboy îi place să audă piese vechi, dar în primul rând recunoscător pentru întunericul dinăuntru. Sara s-a gârbovit în jacheta ei și a abandonat mersul provocator, iar bărbatul e recunos și pentru asta. Amândoi străbat localul, aparent fără să fie legați în seamă. În holul ce duce la toalete există un telefon public. Cowboy schimbă la bar câteva bancnote pentru banii de cristal ai unui ac de credit și introduce în craniu jackul audio opțional al telefonului. Jackul are un microfon subțire, pe care-l reglează în colțul gurii.

Îi răspunde nevasta Coțcarului. Jutz este o blondă vânoasă, conduce ranchul în absența soțului și-și cunoaște bine îndatoririle. Vorbește de parcă ar fi fost trezită din somn.

Jutz, începe Cowboy, Coțcarul e pe-acolo?

– Cowboy, răspunde ea, nu-mi spune unde ești. Numărul nostru e, probabil, supravegheat.

Timbrul ei îi îngheață nervii aidoma heliului lichid. Glasul femeii tremură ușor – o spaimă menținută sub control. Pe neașteptate, holșorul pare mult mai strâmt.

– Ce s-a-ntâmpat? o întreabă.

– Ascultă cu atenție!

Vorbește rar și răspicat, pentru a evita repetițiile. Tonurile de teamă se simt înapoia marginilor dure ale consoanelor. Cowboy închide ochii și-și lipește fruntea de realitatea solidă, liniștitoare a aparatului metalic.

– Coțcarul a fost împușcat. Au încercat să-l ucidă în mașină, dar a izbutit să scape. Acum e-n spital și l-am înconjurat cu body-guarzi. Nu-ncerca să-l vizitezi și nu-mi mai telefona. Găsește un loc sigur unde să te ascunzi și rămâi acolo până se clarifică situația.

Ușa toaletei se deschide și Cowboy se uită rapid îndărăt, simțindu-și vulnerabilitatea. Dinăuntru iese un bărbat cu privirea sticloasă, care-i zâmbește prietenos trecând pe lângă el. Tânărul își adună umerii și șoptește în microfon:

– Cine-i autorul?

– Se spune că-i mâna lui Arkadi. Se mai spune că se ocupă și de ceilalți terți și panzerboy. Te vrea însă pe tine.

Un chip străin, smead și distorsionat, reflexia lui însuși pe carcasa din metal strălucitor a telefonului, îl fixează pe Cowboy cu ochi reci, mânioși.

– A fost gata să mă radă azi dup-amiază, spune el. Acum și-a mutat războiul aici și le-a transmis „legiuiților“ fața și numele meu.

Are impresia că forța gravitațională a fost anulată, că se găsește într-un panzer ce se desprinde de pe creasta unei culmi transformate în buza unui canion întunecos și fără fund.

În cristalul lui auricular răsună un ton. Introduce în telefon un ac de credit și lasă aparatul să-i ia banii.

– Ascunde-te, îi zice Jutz. Nu știm în cine s-avem încredere și nu putem organiza o cursă ca să te recuperăm. Arkadi a lucrat cam cu toată lumea și habar n-avem cine sunt oamenii lui și care-s de partea noastră. Deocamdată, toți stai cuminiți.

Arkadi are un bloc întreg înapoia lui. Cowboy privește rapid ambele părți, temându-se să nu fie auzit. Spune-le tuturor chestia asta.

Care anume bloc?

Brusc se aude un clic și Jutz dispare. Cowboy știe cine ascultă. Buzele i se trag îndărăt într-un rânjet.

Prea târziu, spune el. M-am dus.

Se decuplează și iese în hol. Sara examinează ringul de dans. Harbatul îi întinde acul de credit.

Sună-l pe Hatman, dar fii scurtă. Ne-au dat de urmă. Blocul sta cu degetul pe comunicații.

Rămâne lângă intrarea holișorului și privește. Își spune că mai mult timp destul. Au fost localizați, totuși probabilitatea ca orbitalii să dispună de niște oameni la numai câteva minute depărtare de taverna asta e nulă și n-au nici legături cu poliția locală. Va dura mult timp până vor realiza un contact cu cineva din orașel. Cu toate acestea, simte valuri de teamă gonindu-i prin șira spinării, iar ochii lui numără ieșirile. Și-a stabilit deja rutele de scăpare dacă apar neprevăzute.

Eu am ce-ți dorești, insinuează glasul cântărețului. Pot aluneca flacărele.

Sara revine în mai puțin de două minute.

Nu l-am găsit pe Hatman, rostește ea, în timp ce Cowboy se îndreaptă deja către o ușă. Se ascunde pe undeva, dar am vorbit cu unul din oamenii lui. Clatină din cap: E haos. A-nceput un război, dar taberele nu-s prea clare. Pentru moment, Michael și majoritatea oamenilor lui par în siguranță, fiindcă el mi-a lăsat vorbă să fiu pre-

Andrei a fost singura... victimă, exceptându-i pe curieri și din ca ei.

Cowboy deschide o ușă de evacuare în caz de incendii și pătrunde într-o fundătură. Ochii i se adaptează rapid luminii reduse. Este pubele ruginite, pisici și câțiva oameni care dorm în căldura de august ce radiază din betonul vechi, strălucitor în infraroșu. Unii sunt beți, unii par chercheliți, iar alții sunt pur și simplu fără elapost. Ca în orice fundătură dintr-un orașel.

– Mi-au spus să ne ascundem, continuă Sara. O să recuperez inimile după ce lucrurile se vor potoli pe-aici.

– N-avem cum ajunge acasă?·

– Nici o șansă de-a scăpa întregi în clipa când apărem în Zona Liberă. Nimeni nu știe *la* cine să se-ncreadă.

– În cine, spune Cowboy.

Merge grăbit către intrarea fundăturii, cu pumnii în buzunare, căutând să fie cât mai silențios. Un cerșetor adormit se foiește pe pătura lui destrămată și strigă un nume. Pântecele dezvelit și prominent îi lucește albicios în noapte.

– Așadar suntem pe cont propriu, rostește Cowboy.

Ajunge la capătul fundăturii și se uită în stânga și în dreapta. Dinspre bordură, răzbate râsul unei femei. El traversează strada și pătrunde pe altă străduță. Vocea Sarei, dinapoia sa, îl face să se oprească brusc.

– Am aflat pentru cine lucrează Cunningham.

Se răsucește surprins.

– Ți-a spus-o tipul de la telefon?

– I-am zis că Orbitalele sunt implicate și de ce anume cred asta. El îl cunoștea pe Cunningham – lucraseră împreună în nu știu ce problemă de securitate.

Ura din glasul ei este evidentă. În ciuda întunericului, bărbatul îi poate distinge dușmănia nedeghizată din ochi.

– E vorba de Tempel. Tempel Pharmaceuticals I.G.

Cowboy aude numele și-și simte bătaile inimii iuțindu-se. Undeva, în adâncul lui, se acumulează un răcnet, un urlat de triumf asemănător jeturilor panzerului atunci când deschide supapele alcoolului sub presiune. Chiar dacă în clipa de față nu-l ajută aproape deloc, a aflat în sfârșit numele inamicului.

WOHNEN SIE IN LEID-STADT?
ERLAUBEN SIE UNS IHNEN NACH
HAPPYVILLE SCHICKEN!

Pointsman Pharmaceuticals A.G.

„Tempel Interessengemeinschaft“, își spune Cowboy. „Corporația Intereselor Tempel.“ Multe Orbitale au I.G. după denumiri,

sa încât nu-i nimic surprinzător în asta. Reprezintă o descriere atât perfectă a poziției lor!

El și cu Sara s-au întors la panzer; stau pe blindajul dorsal, în vreme ce pârlăiașul clipocește sub botul vehiculului. Sara ține pistolul automat în brațe – un prunc rece și ucigaș. Norii trec pe cer, acoperind stelele, iar ei doi sunt singuri în beznă.

N-am nici un ban în afară de mărunțișul din buzunare, zice Cowboy. De obicei, port în panzer aur, pentru cazurile când e necesă mituiesc vreun om al legii. Clatină din cap: Însă livrarea asta trebuia să fie legală... N-aveam nici un motiv să cred c-o să-i scuze pe polițai. Chicotește fără amuzament: Astă-seară tre să fiu în Florida.

Sara nu rostește nimic, se mulțumește să mute greutatea armei dintr-o mână în cealaltă. I-a montat la țeavă tubul lung al amortizorului și pistolul nu va scoate nici măcar o șoaptă dacă va fi necesar să-l folosească. Nici ea n-are o lețcaie și Cowboy o știe prea

N-o să fiu capabil să-mi umblu prin conturi, continuă el, aruncând cu voce tare. Dacă toți oamenii legii cooperează, Arkadi și eu lui vor putea urmări orice tranzacție, ba chiar să-mi blocheze activitățile. Am niște aur pitit prin New Mexico și Wyoming, dar e cam mult de mers până acolo.

Avem matricele, replică fata. Glasul ei pare răsunător după o tăcere atât de lungă. Dacă le-am putea plasa, valorează o avere.

Știi pe cineva de încredere pentru asemenea cantitate? o întreabă Cowboy. Eu nu cunosc.

Nu trebuie să vindem toată marfa. Doar atât cât e nevoie ca să ajungem acolo unde dorim.

Cowboy aude un țânțar dansându-i lângă ureche. Toți neuronii lui cer să ia panzerul de aici, anunțându-l că sunt prea aproape de telefonul pe care l-au folosit apelând două numere compromise. Totuși, până nu știe încotro vor porni, n-are rost să miște vehiculul. Problema carburantului e prea critică pentru a-i îngădui să descrie

„Așteaptă“, își spune, privind cerul. „Așteaptă până ce norii se acoperi totul.“

Își amintește nopțile în care zbura cu *Pony Express* prin norii de furtună, cu cristalul reglat pe frecvența biroului meteo, așa încât să poată urmări vremea rea și să se ascundă în ea. Cu delta plonjând prin ploaia ce răpăia pe cupola carlingii, prin bezna de cauciuc, atât de adâncă, atât de palpabilă, încât lumea avionului șuierător și luminițele palide ale instrumentelor de bord părea să reprezinte totalitatea existenței. Granițele Universului se aflau la numai un braț dincolo de carlingă, iar toate amintirile lui despre o viață terestră erau transformate în halucinații nesăbuite, îndepărtate, cu totul irelevante. Singurul lucru care mai exista în lumea aceea, pe lângă Cowboy și avionul viu din interfața lor, era ecoul răsuflării bărbatului, în spațiul închis al căștii. Își amintește erupția bruscă de fulgere în cascadă ce luminase mai tare ca ziua cerul de catifea, transformând delta într-un ac negru și mat, propulsat în nesfârșitul vis electric, pâlpâind într-un șuvoi opalescent... O imagine pe care n-o mai putea împărtăși cu nimeni, niciodată, pe care n-o putea regăsi niciunde. O senzație de apartenență, de desăvârșire, despre care nu putea povesti nicicând. Nici măcar aceloră ce zburaseră cu el. Mai rămăsese doar o strălucire în ochi, un licăr în minte. Și uneori, era sigur de asta, în mințile celorlalți.

– Poate că știu pe cineva, spune el. Cineva care a dispărut de atâta vreme din joc, încât nimeni nu se va gândi la el.

INIMI ȘI MINȚI

Sfârșitul după-amiezei. Lumea s-a oprit ca să-și tragă răsuflarea, și străzile din înghețată se tocesc încetitor sub razele soarelui. Locuitorii Pennsylvaniei așteaptă, pitiți, amurgul care va înmuia muchiile de oțel Gerber ale lumii lor.

Panzerul este ascuns într-o carieră pe jumătate inundată; vechiul drum care duce acolo este acoperit de tufișuri atât de dese, încât numai bursucii pot zări cele două fâgașuri tocite. Cowboy și Sara merg pe lângă drumeagul de țară ce poartă numele de șoseaua-nu-știu-cum. Bărbatul duce pe umăr o cutie din carton, acoperindu-și fața de vehiculele care trec pe drum. Sara îl urmează tăcută, cu pașii amortizați de iarba acostamentului. Una dintre nemăratele perechi de refugiați cu rucsacuri în spate, spre care nu

nta să privești de două ori; ei înșiși nemaideranjându-se să ridi-
un deget mare, dătător de speranțe.

Au pornit spre vest încă de la miezul nopții, urcând pantele
muntilor Allegheny, urmând râul Youghiogheny prin trecătorile
crașilor și intrând după aceea pe vechiul făgaș al șoselei Penn
al, care șerpuiește spre nord-vest, ducând către oraș. După
ecenii de declin, Pittsburgh cunoaște acum o epocă de dezvoltare
rapida, înflorind ca o nouă capitală a Pennsylvaniei și un nod al
rețelelor de transporturi; este una din așezările pe care Orbitalele
au deranjat să le transforme în ruine. Cowboy a văzut foto-
ale ei: o fortăreață din granit, ridicată pentru celebrarea fără
gre de inimă a norocului vechiului oraș, completată cu holo-
a Clopotului Libertății – originalul fiind zdrobit o dată cu In-
pendence Hall și apoi purtate împreună în golful Delaware de
alte mareele tot mai înalte, involburându-se sub forma unor şu-
cenușii în apele măloase, alături de tonele de piatră, cenușă
carbonizate ce fuseseră cândva Orașul Iubirii Frățești.

Spre sfârșitul nopții, carburantul din rezervoare le mai ajungea
mai puțin pentru câteva sute de kilometri, iar peisajul devenise prea ur-
ca să prezinte siguranță. După ce Cowboy găsisese mina aceea
veche, el și Sara dormiseră toată dimineața apoi plecaseră pe jos –
doi disperati căutând de lucru în orașul aflat în expansiune, și
vor ajunge să se înghesuie alături de ceilalți în colibe și cu-
de carton ce înconjoară așezarea, mânjind zidurile verzi ale
Monongahela cu fumul focurilor de gătit, bântuind metropola
ceva de lucru și evitând colțurile întunecate, unde poți fi
tât pentru mărunțișul din buzunare.

Un vechi camarad al lui Cowboy locuiește aici, într-o subur-
Cowboy îi găsește adresa în cartea de telefon și se întreabă ce
pături mai are Reno cu asemenea afaceri. Pe când era delatajo-
câștigase o mulțime de bani și nu părea genul de individ care
piardă între timp. Dacă acum a trecut cu totul de partea legii,
ar putea ușura considerabil lucrurile.

Casa lui Reno este înconjurată de un zid; într-o parte, un bă-
trân neras de vreo trei zile, cu o pălărie de pai găurită, stă lângă
contul sa, fumând și așteptând răcoarea amurgului înainte de a-și

continua pelerinajul. Nervii lui Cowboy zbiară alarmați, iar el se străduiește să-i potolească. Astfel de imagini nu sunt neobișnuite aici sau în oricare parte a lumii.

Poarta este făcută din aliaj cromat, lustruit, și reflectă imaginea lui Cowboy, deșirat și scofâlcit, alături de gloduroasa înaltă cu ochelari precum luciul asfaltului. Ca răspuns la întrebări, bărbatul își scoate șapca și peruca. Glasul porții bolborosește cu o bucurie posacă, aducând cu acela al unui om care se îneacă:

– Parcă-mi amintesc că te-am văzut la video. Sigur că da, intră.

Poarta glisează silențios.

Reședința reprezintă o odă adusă interfeței, o singularitate geometrică realizată din cristal și aliaje scumpe non-terestre, sugerând conexiunea minții umane cu realitatea digitală. Antene zimțate investighează cerul, conducte din plastic transparent, aparținând vreunui sistem de climatizare, șerpuiesc peste casă într-o configurație arterială complexă, purtând fluide colorate strălucitor, cu proprietăți exotice, jeturi lichide izolate ce sugerează electroni gonind prin matrice. Aleea care duce spre clădire este pavată cu laméle, subțiri de un milimetru, din meteoriți, acoperite cu plastic dur și transparent obținut din gaze planetare; vinișoarele sclipitoare de nichel și magneziu se conturează distinct pe fierul neoxidat, întunecat, presărat cu grăunțe de crom și siliciu. În curte, alți meteoriți stau încremeniți în sticlă, pe piloni din aliaj. Ușa are intarsii, tot din aliaj lustruit. Se deschide, ca și cealaltă, fără zgomot.

– Parc-ar fi o ilustrație din *Cyborg Life*, murmură Sara.

În ziduri, pietrele întunecate tăiate cu laserul se contopesc cu grinzile sclipitoare din metal, așa cum fac tencuiala și lemnăria unei locuințe obișnuite. Opere de artă din cristale lichide se schimbă întruna pe pereți. Cowboy recunoaște un desen: schița gigantică a unui cip de reflexe motorii pe care-l are implantat și el.

– Vă rog să vă lăsați armele în hol. Nu mă voi atinge de ele. În interior, glasul are un ton mai blând.

Sara insistase să-și ia Heckler-Kochul în raniță, și acum, cu un surâs nemulțumit, lasă rucsacul pe o măsuță. Cowboy pune alături pistolul de la brâu. Pășesc în următoarea încăpere.

Mobilierul umplut cu gelatină moale radiază albastru Cerenkov din surse de lumină interne. Acvariile cu pești modificați genetic emit raze fine și reci aiudoma unui display verzui de computer. Sunetele generate aleatoriu răzbat în șabloane pointiliste din difuzoare ascate. Reno pătrunde pe o ușă cu canaturi metalice.

Salut, Cowboy. A trecut multă vreme...

Salut, Reno. Cowboy studiază în mod deliberat odaia. Se că te descurci binișor.

Acum cinci ani, delta lui Reno a primit o rachetă în motorul undeva deasupra Indianei, și s-a îngropat într-o râpă întunecoasă din West Virginia, trimițând spre cer, sub forma unei vâlvătăi lince și albastre de alcool, un profit potențial de două sute milioane de dolari, în medicamente. A fost unul dintre ultimele mari transporturi cu delte și un punct de cotitură în orientarea spre pan-

Reno a părăsit avionul înainte ca acesta să se zdrobească de Cheat Mountain, dar suferise arsuri urâte căutând mai întâi să-l stăpânească, peste coamele împădurite, spre aerodromul din Maryland, și parașuta nu i s-a deschis complet. Fragmente din corpul lui au fost dezlipite cu șpaclul de pe copaci. În lumea lui Cowboy, plinionul acesta continua să fie amintit în termeni de regret.

Cowboy l-a vizitat pe Reno de câteva ori la spital, iar după aceea au vorbit la telefon, o dată sau de două ori pe an. I s-a spus că trupul lui Reno a fost reconstruit, totuși leziunile cerebrale erau prea serioase; nu mai putea fi vorba de livrarea poștei.

Reconstrucția arată bine. Brațele și picioarele funcționează fără probleme. Ochii albaștri sunt identici. Pare perfect sănătos, în alonii lui de flanelă și cămașa hawaiană. Chipul lui Reno este exceptând rețeaua fină de linii din colțurile ochilor, iar dinții lui albaștri lipsesc albi și regulați în lumina slabă. Mufele întunecate din jurul ochilor sunt acoperite de pletele castanii ce-i ating umerii.

Mă descurc cu portofoliul, răspunde el.

Înapoia ochilor i se citește un vid straniu.

Reno, ea este Sara. Sara, fără cunoștință cu Reno.

Cei doi se salută cu o înclinare a capului, în vreme ce Cowboy scoate din cutia cu inimi și dă mâna cu gazda.

Ceva e-n neregulă. Palma lui Reno este prea caldă, prea... caldă. Până și cele mai sănătoase mâini tot sunt puțin umede. Cowboy comută pe infraroșu, privește brațul și vede că distribuția termică este uniformă, ceea ce nu-i cazul cu nici un braț pe care l-a cercetat până acum.

– E o proteză, vorbește Reno, zărindu-i expresia nedumerită. Așa, picioarele și-alte câteva chestii, pe ici pe colo.

– Dar ai fi putut avea niște picioare adevărate...

Reno se ciocănește în cap cu un deget.

– Am avut picioare adevărate, însă leziunile cerebrale erau prea extinse. Coordonarea motorie se dusesse dracului, iar pipăitul aproape că nu mai exista – pierdusem prea multă piele, prea mulți neuroni... Pe de altă parte, Corpmodern căuta indivizi pe care să testeze cele mai recente proteze.

Strânge din umeri. Gestul i se pare lui Cowboy artificial, de parcă ar fi fost repetat în prealabil. Poate că Reno a oferit explicația asta de prea multe ori.

– Brațele și picioarele sunt supercablate, iar un computer cu cristale lichide îmi înlocuiește porțiunea distrusă a creierului. Feedbackul nu-i prea grozav în privința pipăitului, dar după prăbușire nu mai puteam simți absolut nimic. Toate sunt chestii experimentale, extrem de avansate. Aliaje superușoare, chiar mai ușoare decât oasele și mușchii. Sunt mult mai mobil decât înainte. Dacă vor începe producția de serie, protezele experimentale vor fi mai ieftine decât clonarea picioarelor noi și retransplantul.

– Știu eu... mormăie Cowboy.

– Corpmodern îmi plătește o pensie frumușică, urmează Reno. Mi-a cumpărat casa asta... Nu trebuie decât să mă prezint la un consult din două în două luni – uneori mă recablează cu câte o îmbunătățire. În plus, organele noi vor dura mai mult decât cele originale.

„Asta-i viitorul“, gândește Cowboy. „Viață veșnică, într-o încarnare trupească a i-fetei, fără să fii mărginit la viteza amplificată artificial a neurotransmițătorilor, ci apropiindu-te de viteza luminii, extinzând limitele interfetei, ale Universului. Creierul conținut într-un analog perfect din cristale lichide. Nervii – precum corzile unei

litate electrice. Inima o turbopompă rotindu-se amețitor.“
Cowboyul de Oțel, trupul său un fulger monocrom țiuitor, împăr-
tind dreptate și reparând erorile. *Cine era IA aia mascată? Nu știu,*
menține, a pierdut matricea asta de argint a unui circuit de cris-

Lui Cowboy i se pare o chestie excelentă. Totul e să fie rezol-
ată problema feedbackului...

Reno îl cercetează cu ochii săi tineri/bătrâni. Ochi care erau
mult mai tineri până ce motorul lovit și-a vomitat în văzduhul
cucinat al Indianei rămășițele topite, și orizontul a pornit să se dea
cap.

Așadar, rostește el, v-au prins în foc încrucișat?

Cam așa ceva.

Ex-pilotul mijește ochii.

Din câte am auzit, linia de tragere se întinde până-n Califor-

O să mă gândesc la chestia asta când o s-ajung în Vest. În
dacă aș fi în locul tău și aș avea ceva acțiuni Tempel Phar-
maceuticals în portofoliu, le-aș vinde cât mai repede.

Reno se încruntă spre unul din cristalele expuse în cameră.

Stați jos, le spune, și spuneți-mi despre ce-i vorba.

Se așează unul lângă celălalt, pe două fotolii, în timp ce Cow-
recapitulează pe scurt lucrurile pe care le știe. Sara, fără să
comenteze, stă într-o poziție semilotus, pe o canapea de un albastru
explozie nucleară. Fără să iasă în evidență, așa cum trebuie să
comporte un bodyguard.

Deci ce vă trebuie? Reno își freacă bărbia. Transport spre
ce? Un loc unde să v-ascundeți?

Cowboy încearcă din nou o senzație ciudată. Are impresia că
nu funcționează pe pilot automat. În ciuda aparentei disponibi-
litate de a le veni în ajutor, face totul în mod reflex; în realitate, nu
e prea interesat.

Vrem să vindem ceva.

Întinde mâna spre cutia cu matricele de computer și-i smulge
capul. Reno se apleacă și privește înăuntru.

– Vrem să plasăm o mie de bucăți, continuă Cowboy. Toate perfecte, de calitate orbitală, produse pentru Yoyodyne de sucursala lor Olivetti. OCM douăzeci și doi, optzeci și unu, ca să fiu mai precis.

În panzer există de cincisprezece K mai multe matrice, însă el nu dorește să ia din proprietatea Hatmanului decât strictul necesar. N-a uitat pentru cine lucrează de fapt Sara.

– Inimi din cristale, murmură Reno și suflă prelung printre buze. Deci pentru asta se duce lupta...

Cowboy simte că a reușit să-i atragă atenția.

În jurul acestor obiecte se învârtă lumea – sunt atât de importante, încât porecla „inimi” nu-i deloc deplasată, fiindcă dacă inima se oprește, trupul moare. Sunt miezuri de computere, făcute din cristale lichide ce se pot autoreformata în orice configurație, determinând eficiența absolută a oricărei operațiuni cibernetice, trecând de la stocarea datelor la transferul și analiza acestora, iar apoi la modificarea lor în forma optimă recomandată de analiză. Inimi ce pot realiza creiere, începând cu bucățelele strălucitoare din craniul lui Cowboy, care-i permit să piloteze panzerul, și terminând cu modelele mult mai mari, ce creează analoage funcționale ale creierului omenesc, imensele inteligențe artificiale care asigură mersul lucrurilor pentru Orbitale și guvernele planetei.

Toate acestea, într-un potențial miniatural, aici – în cutia de carton.

– În cutie sunt patruzeci de inimi, spune Cowboy. Celelalte cutii se găsesc la loc sigur. Capetei treizeci la sută ca să fii terțul nostru.

Reflexele cristalelor scânteiază precum niște rubine în ochii lui Reno.

– Să vedem ce spune piața, rostește el.

Atinge două puncte de pe măsuta neagră ca miezul de noapte din fața lui și în interiorul acesteia se aprinde consola unui comp, proiectându-și culorile pe chipul ex-pilotului. Reno trage apoi de dedesubt un paralelipiped negru, cablat la computerul din masă, și o casetă conținând cristale cu memorii. Introduce un cub de me-

în fanta paralelipipedului, după care desprinde un jack și-l în tâmplă. Apasă câteva taste și se lasă pe spate în scaun.

Acvariile bolborosesc într-o depărtare zumzăitoare. Trăsături-lui Reno se destind, apoi se întunecă din nou. Rămâne multă în i-față, pe urmă îl privește pe Cowboy, și ochii săi denotă surpriză.

De la amiază, acțiunile Tempel au crescut cu douăsprezece puncte, spune el visător, regretând parcă desprinderea din interfață. Intenționează să acapareze Korolev – o tentativă importantă... În momentul de față, Korolev este vulnerabil... au făcut multe greșeli.

Cu coada ochiului, Cowboy zărește expresia surprinsă a Sarei și dă seama că femeia înțelege mai multe decât spune; va trebui să o la întrebări. Vocea lui Reno continuă, monotonă:

Tempel este puternic în produse farmaceutice și extracții minieră; dar departamentul aerospațial e modest. Achiziționarea lui Korolev l-ar întări. Piața pare să spună că Tempel va câștiga, totuși eu nu cred că-i chiar atât de sigur. Korolev are o mulțime de resurse la care să apeleze... și tipii sunt atât de secretoși, încât trebuie să ste niște chestii de care Tempel n-are habar.

Cowboy își imaginează cele două gigantice Orbitale încleștate în conflictul lor electronic, utilizând valoarea teoretică a acțiunilor drept pârgă pentru a se răsturna reciproc, alimentându-se cu date mai prețioase decât aurul; inteligențele artificiale și creierele corupților elaborând scheme de manipulare a cascadelor de nume.

Cumpărând acțiuni și viitoruri prin intermediari despre care spera că nimeni nu știe că sunt controlați de ele. Ambele blocuri de date au resurse aproape nelimitate, și victoria va aparține celui mai subtil, celui care l-a ademenit pe celălalt pe mai multe piste false, și care îl cunoaște mai bine slăbiciunile. Vocea lui Reno pare că se pierde, mintea revenindu-i în interfață, integrând date prin filtrul obului de memorie. Cowboy aruncă o privire către Sara și o vede, și pe fostul pilot, concentrată spre înăuntru, absorbită pentru o clipă de propriul ei peisaj interior. Punând laolaltă piesele unui puzzle mai complet decât cel al lui Cowboy. Bărbatul ar dori ca ea să spună câte ceva din ce știe.

Reno se decuplează. Culorile strălucitoare din adâncul mescii de abanos pălesc. Pune memoria de cristal înapoi în caseta ei și inspiră adânc.

– Granițele se destramă, rostește el.

Glasul continuă să-i fie visător, ochii parcă în transă, pierduți la o mie de metri în adâncimea viziunilor sale interioare.

– După război, demarcația a fost clară – învingători, dispăruți, victime... Blocurile au acceptat să nu se concureze în anumite domenii și au format carteluri pentru impunerea dominației pe alte piețe. Au căzut de acord în privința zonelor de exploatare... A partajării datelor... Concurența s-a limitat la probleme non-vitale. Războiul a creat însă o mulțime de viduri: de putere, de distribuție, de transmitere a informațiilor... Orbitalele au fost absorbite în aceste viduri, dar acolo lucrurile nu mai erau chiar atât de clare. Granițele erau... mai puțin precis definite. Învingătorii și învinșii se distingeau mai greu. Acum blocurile s-au încâlcit prin zonele astea și, drept rezultat, liniile de demarcație suferă transformări. Sistemul este supus stresurilor și determină fisuri. Evenimentele din regiunile incomplet definite au consecințe în tot restul sistemului. O presiune ușoară aplicată ici și colo, în puncte critice... poate cauza diferențe majore.

Brusc, îl privește pe Cowboy.

– Desigur, asta nu-i grija mea, continuă Reno. Eu intenționez să rămân în mijloc, pe nodul staționar al interferenței. Dețin unele informații și am o idee generală asupra modului cum merg lucrurile. Pot rămâne deasupra problemelor.

– A rămâne în mijloc înseamnă să intri în focul încrucișat, spune Cowboy. La fel ca mine și Sara.

– Tu n-ai fost niciodată în mijloc, Cowboy. Nici unul din deltajochi n-a fost. Terții tind să ajungă acolo, dar rareori izbutesc. Însă eu mă găsesc în mijloc. Spunând asta, Reno ridică brațul artificial și-i privește pe cei doi cu ochi înghețați: Mă găsesc acolo prin propria-mi natură – jumătate om, jumătate mașină. Eu pot sta pe nod, privind cum undele de interferență se ridică și se prăbușesc în jurul meu. Deltajochi s-au prăbușit, Cowboy. Tu te-ai salvat, călărind alt val, dar și el se va prăbuși.

„Cine vorbește?” se întreabă Cowboy. „Reno sau masa de stal încastrată în creierul lui?” Acum Reno trăiește permanent în și Cowboy se întreabă dacă nu s-a rătăcit acolo, dacă nu e la partea artificială i-a supt prea mult din personalitate, dacă nu cumva comanda s-a mutat din creier în cristal.

Simptomul se numește „albire” Beția computerului. N-ar trebui să-i afecteze pe aceia precum Cowboy și Reno, pe utilizatorii cunosc riscurile și zboară o dată cu interfața peste ținutul adevăratei lumi, dar reprezintă un risc pentru teoreticieni, cercetători în domeniul inteligențelor artificiale și fizicieni – oameni ce-și pe majoritatea timpului în lumea abstractă. Ei pot face confuzie între imaginea electronică și realitatea pe care cea dintâi o descrie, confundându-se prin rețeaua informatică, gonind cu viteza luminii de-a lungul configurațiilor acesteia, până ce individualitatea li pierde, devenind atât de străvezie, încât ajunge să fie aproape intangibilă.

Cowboy simte un fior, înțelegând că Reno este un spectru cu privirea goală, un pumn de deprinderi care și-au pierdut orice scop, lăutându-se la a hrăni cristalul din creier cu datele necesare acestuia. Din deltajocheu n-au mai rămas decât reflexele înrădăcinate.

Inimile astea de comp sunt periculoase, rostește el. Poate fi bine să nu le scoți imediat.

Reno clatină din cap.

Nici nu intenționez să le vând, multă vreme n-am s-o fac. O depozitez într-un seif și-o să le întrebunțez ca garanții pentru un împrumut de la o bancă din i-față. Cu el o să-mi măresc portofoliul de acțiuni și, după ce-o să mă joc nițel cu banii, voi putea să plătesc împrumutul și să apar cu inimile pe piață. Până atunci, războiul ăsta va aparține deja istoriei.

Cowboy se lasă pe spate în scaun. Reno pare complet ieșit din iar planul lui este destul de sigur.

Până reușesc să-nchiriez un seif, poți aduce inimile la mine, lângă ex-pilotul. Am sistem dublu de securitate. Primul poate fi activat, dacă știi cum. Al doilea... ei bine, la al doilea n-o să se aștepte nimeni. Oricine trece peste zidurile mele va avea nevoie de pompieri.

– Cowboy, vorbește Sara, și bărbatul tresare la auzul vocii ei
– se obișnuise cu semilotosul tăcut de la periferia sa vizuală. Ne trebuie un camion ca să aducem inimile aici.

– Luați-l pe al meu, spune Reno. Este în garaj. Pescuiește din buzunar o cheie – un cristal micuț, la capătul unui ac din oțel inoxidabil. Aici sunt codurile. Eu o să vă deschid garajul și poarta.

Se uită de la Cowboy la Sara.

– Vă e foame?

– Nu, răspunde fata, și Cowboy rămâne din nou surprins de tonul hotărât al glasului ei. Trebuie să ne-ntoarcem la panzor. Nu-mi place să las marfa Hatmanului nepăzită.

Reno ridică brațul stâng. Vârfurile degetelor îi tremură.

– Pe acolo. La dreapta, în capătul coridorului. Bucătăria e în stânga, dacă vă răzgândiți.

Scotocește sub măsută, ia un jack și-l introduce în tâmplă. Întinde cealaltă mână spre caseta de memorii.

– Trebuie să discut cu niște indivizi. Să văd cât pot împrumuta cu garanțiile astea.

– Fii prudent, zice Sara, însă bărbatul n-o bagă în seamă.

Ochii îi sunt deja pierduți. Cowboy se scoală din fotoliu. Sara se descolățește precum o pisică furioasă; spinarea îi este arcuită și ochii ațintiți asupra lui Reno. Se îndepărtează, și Cowboy îi poate distinge mușchii încordați ai brațelor. Revine cu rucsacul ei și arma lui Cowboy. Reno nu reacționează.

– Amicul tău e tăcănit, spune ea mai târziu, pe când merg cu camionul spre sud, prin lumina încă puternică a asfințitului. Are creierul atât de alb, încât ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare ca să-l pot privi.

Cowboy șofează prin mijlocirea interfetei, simțind hidrogenul carburant fierbând în turbine și cauciucurile deplasându-se peste asfaltul înmuiat.

– Știi, încuviințează. A avut un accident nasal.

– Acum își imaginează că stă pe un nod, în centrul fluxului de date cosmic. Ce s-ar întâmpla dacă matricea cerească i-ar spune să ne toarne?

Este un prieten vechi, replică tulburat bărbatul. Noi nu facem chestii de-astea.

Și dacă el le face? insistă Sara. Tempel o să-i dea fără să lipcească două mii de cristale în locul singurei K pe care i-o oferim.

Și n-ar mai fi nici împărțeaia șaptezeci-treizeci.

Cowboy explodează înfuriat.

Dacă-i un trădător, asta nu schimbă cu nimic lucrurile! am remarcat ca prietenii tăi să se înghesuie să ne-ajute.

Mânia tăcută a fetei constituie unicul ei răspuns. Cowboy o tot restul drumului, ca pe o radiație aproape tangibilă.

INTELIGENȚELE ARTIFICIALE SE REVOLTĂ ÎN LENINGRAD REȚEAUA DE DATĂ KOROLEV I.G. NU COMENTEAZĂ ASUPRA PROBLEMELOR DE SECURITATE

În beznă de la patru dimineața, Cowboy scoate panzerul din garaj și, împreună cu Sara, încarcă o mie de inimi din cristal în camioneta lui Reno. Țânțarii țiuit pe traiectoriile lor spirale, acoperind încheieturile mâinilor, gâturile și zonele dinapoia urechilor. Cowboy anunțat că-i va cerceta pe vecinii lui Reno înainte de a percuta camionului să intre în curte.

Cercetarea nu se mai dovedește necesară.

Spaima năvălește precum amoniacul înghețat prin venele lui Cowboy când, de la aproape un kilometru depărtare, acesta zărește camionul înălțându-se ca un lent spectru cenușiu deasupra casei lui Reno; partea inferioară a norului are culoarea sângelui. Mașinile poliției vâjâie pe lângă ei, cu sirenele baleind întreaga gamă de frecvențe. Sara coboară geamul portierei, și răpăiturile îndepărtate din motor focuri de armă răsună dinspre colinele de ardezie.

Al doilea sistem de apărare, rostește Cowboy.

Ceva străfulgeră portocaliu dedesubtul norului; peste o secundă aude o bubuitură înfundată și bărbatul simte cum dinții i se mișcă, iar furia curge prin el aidoma focului de alcool. Întoarce camioneta și trimite hidrogen în turbină, simțindu-se strivit în spate. Derapează la o curbă, și încărcătura zdrăngăne în spate.

Dacă ar putea ajunge la panzer în timp util, ar fi posibil să-l sco-
pe Reno și să gonească cu *Pony Express* în ajutorul...

– Cowboy, spune Sara. Încetinește. Nu vrem să ne ceară ci-
netul de conducere, așa-i?

– O să-l scot pe Reno cu panzerul.

Femeia se apleacă spre el, și ochii îi scânteiază aidoma din
mantelor.

– Cu Reno s-a terminat! De-acum, nu ne mai poate aduce de
cât moartea. Ei sunt *pregătiți* pentru un panzer. Au învățat ce poate
face al tău. Tunul din turelă n-o să-i ia prin surprindere.

– Există totuși o șansă...

Ea îl prinde de braț și Cowboy simte durerea lunecându-i de
lungul nervilor.

– E singur, spune Sara, și noi suntem la fel.

Îi aude unda de regret din glas și asta-l surprinde.

– Suntem singuri, repetă ea. Așa cum am fost de când am pără-
sīt Zona Liberă. Unica diferență este că acum o știm cu certitu-
dine.

Înapoia lor scapără un alt fulger, și fumul devine opalescent,
străbătut de un foc alb. Cowboy îi percepe căldura pe ceafă. Știe
că la așa ceva nu mai poate rezista nimic. Parcă acționând de una
singură, turbina reduce tonul uruitului.

Zorii de abia își pornesc escalada peste Apalași. Asfaltul în-
cepe deja să se topească.

Capitolul opt

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA:
28 DE MORTI ÎNTRE HOTARELE ORAȘULUI...
BOROCOȘII CÂȘTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 15 LA 1
POLIȚIA ACUZĂ TEMPERATURILE RECORD

Răcindu-se, motoarele panzerului trosnesc încetișor, ca și cum
să ciocănește în blindaj. Pe retinele Sarei, imaginile tremurate
din cauza căldurii dansează în ralanti.

Povestește-mi despre Korolev, îi cere Cowboy.

Ea îl privește surprinsă.

Știai despre Korolev ceva de care Reno n-avea habar, insistă
Cowboy, concentrat și nervos. Dacă aflu și eu despre ce-i vorba,
am o șansă în plus de-a rămâne-n viață. Vreau să-mi spui. Am
neptul ăsta!

Au parcurs cam o sută cincizeci de kilometri spre vest, printre
durile de ardezie, și au găsit un șanț acoperit de tufișuri uscate,
unde s-au ascuns; sunt acum dincolo de Hotar, în Ohio, pe terito-
riul vechii Păduri Naționale, printre trunchiuri prea bătrâne și pu-
să merite să fie tăiate. Este sfârșitul drumului pentru
rezervoarele acestuia nu mai au decât o brumă de alcool.
Ea șade în cușeta pasagerului. Un cartuș de șapte milimetri
încostogolește pe podeaua metalică atunci când întinde piciorul și

Dacă ar putea ajunge la panzer în timp util, ar fi posibil să-l scoată pe Reno și să gonească cu *Pony Express* în ajutorul...

– Cowboy, spune Sara. Încetinește. Nu vrem să ne ceară cînetul de conducere, așa-i?

– O să-l scot pe Reno cu panzerul.

Femeia se apleacă spre el, și ochii îi scânteiază aidoa di mantelor.

– Cu Reno s-a terminat! De-acum, nu ne mai poate aduce de cît moartea. Ei sunt *pregătiți* pentru un panzer. Au învățat ce poate face al tău. Tunul din turelă n-o să-i ia prin surprindere.

– Există totuși o șansă...

Ea îl prinde de braț și Cowboy simte durerea lunecându-i de lungul nervilor.

– E singur, spune Sara, și noi suntem la fel.

Îi aude unda de regret din glas și asta-l surprinde.

– Suntem singuri, repetă ea. Așa cum am fost de când am părăsit Zona Liberă. Unica diferență este că acum o știm cu certitudine.

Înapoia lor scapără un alt fulger, și fumul devine opalescent, străbătut de un foc alb. Cowboy îi percepe căldura pe ceafă. Știe că la așa ceva nu mai poate rezista nimic. Parcă acționând de una singură, turbina reduce tonul uruitului.

Zorii de abia își pornesc escalada peste Apalași. Asfaltul începe deja să se topească.

Capitolul opt

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA:
28 DE MORTI ÎNTRE HOTARELE ORAȘULUI...
KOROCOȘII CÂȘTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 15 LA 1
POLIȚIA ACUZĂ TEMPERATURILE RECORD

Răcindu-se, motoarele panzerului trosnesc încetișor, ca și cum
a ciocănește în blindaj. Pe retinele Sarei, imaginile tremurate
din cauza căldurii dansează în ralanti.

Povestește-mi despre Korolev, îi cere Cowboy.

Fata îl privește surprinsă.

Știai despre Korolev ceva de care Reno n-avea habar, insistă
Cowboy, concentrat și nervos. Dacă aflu și eu despre ce-i vorba,
am o șansă în plus de-a rămâne-n viață. Vreau să-mi spui. Am
doptul ăsta!

Au parcurs cam o sută cincizeci de kilometri spre vest, printre
alburile de ardezie, și au găsit un șanț acoperit de tufișuri uscate,
unde s-au ascuns; sunt acum dincolo de Hotar, în Ohio, pe terito-
riul vechii Păduri Naționale, printre trunchiuri prea bătrâne și pu-
te de ca să merite să fie tăiate. Este sfârșitul drumului pentru
panzer – rezervoarele acestuia nu mai au decât o brumă de alcool.

Sara șade în cușeta pasagerului. Un cartuș de șapte milimetri
încostogolește pe podeaua metalică atunci când întinde piciorul și

ea se gândește la focurile de arme răsunând dinspre crestele Pennsylvaniei și la fulgerul final, orbitor de alb, care le-a pus capul. Tabloidele interfeței anunță că un grup înarmat, de origine necunoscută, a încercat să pătrundă în locuința lui Reno și a fost întâmpinat de sistemele defensive ale acestuia. După aceea, poliția a sosit la fața locului și a fost atacată atât de intruși, cât și de sistemele automate; atunci a ras totul, înainte de a fi clar despre ce e vorba. Nici un supraviețuitor.

– Corporația Intereselor Korolev, îi reamintește Cowboy, Sara simte cuvintele apăsându-i umerii precum oțelul.

– Bine, încuviințează ea.

Imaginile îi fulgeră prin minte: ochii violeți, disprețuitori ai lui Mugure-de-Foc, emblemele companiilor pe hainele celor avtați în *zonedance* la Aujourd'Oui, acel ultim afișaj chihlimbar RUNNING, arzând de-a pururi în colțul displayului Danicăi, vreme ce ea asculta clipele ce picurau cu greu.

– Bine, repetă.

Simte intensitatea privirii lui Cowboy și se predă ei. „Che vechi“, se gândește. „Nu mai contează.“

– A fost vorba, îi explică bărbatului, de o operație de penetrare a computerului Korolev din Tampa. Securitatea din exterior e prea puternică, așa că m-am folosit de un curier al companiei ca să intru în clădire și de acolo să introduc un program în sistemul lor. Crezusem că era vorba de un furt de date, dar se pare că a fost un sabotaj. Programul țintea distrugerea strategiilor Korolev, încă când să-i slăbească pe cei de-acolo în vederea preluării.

– Cu ce s-a ales curierul?

Sara simte Nevăstuica pulsând, o prezentă apăsătoare la gât. Îl privește sfidător pe Cowboy, provocându-l să reacționeze.

– Credea că o s-o pună de-un coțait. A pus-o de-un mierlit. Bărbatul o privește fix.

– Bine, spune el.

– A meritat-o.

– N-am zis că nu.

În cele din urmă, Sara este cea care pleacă ochii. Pigulele la pătura veche din lână, de pe pat, și simte izurile stătute și grele din

ablină: sudoarea, closetul chimic, metalul încins... Oblonul dorsal deschis, totuși aerul rămâne nemișcat.

- Cum de l-ai întâlnit pe Cunningham așa?

Hatmanul i-a pomenit de mine. Cred că făceau afaceri din and în când.

Acum încearcă să se omoare între ei...

Sunt afaceri, ridică ea din umeri. Nimic personal. Cunningham nu e genul de om care să amestece chestiile astea, și chiar dac-ar nu l-ar lăsa compania.

Cowboy își ia casca de pe spătarul fotoliului și o ține negli-

Nu crezi că-i o legătură? Tempel a atacat simultan terții și Korolev.

Nu știu. Îl puteau afecta pe Korolev atacându-te pe tine?

Nu-mi dau seama în ce fel. Nimeni din țara asta nu folosește motoare sau piese Korolev. Turbinele mele sunt Rolls-Royce, fă-sub licență, de Pratt and Whitney.

Sara se lasă pe spate, rezemându-se de batardou, și închide ochii. Poate încă auzi urletul motoarelor și vibrațiile metalului. Sub pleoape, mesajul chihlimbării, RUNNING, continuă să sclipască. Scutură din cap.

Nu văd ce legătură ar putea fi.

Trebuie s-ajungem în Vest, Sara. Acolo am resurse. Ea ridică o sprânceană.

- Comori îngropate?

Să fiu sincer, da. Plus prieteni.

Femeia nu spune nimic și închide ochii.

Vii? întreabă Cowboy și pare irascibil. Sau încerci să ntorci în Zona Ocupată?

Fratele meu e-n Florida. Trebuie să am grijă de el. Bărbatul se foiește pe fotoliul din plastic expandat.

Câți ani ziceai că are?

N-am zis nimic. Are douăzeci de ani.

Atunci se poate îngriji și singur.

Sara deschide ochii și pufnește.

Se pare că *tu* ai nevoie să fii îngrijit de mine.

Cu o mișcare șuierătoare, prea rapidă pentru ca ochii ei s-o poată urmări, Cowboy izbește casca de brațul fotoliului.

– *Sunt o țintă, la dracu'!* Mă caută! Dacă-s cu tine, amprenta mi se modifică. Sunt mai în siguranță.

Ea râde și scutură din cap.

– Pentru mine, asta nu-nseamnă decât că stau lângă o țintă. Las-o baltă! Mă descurc și singură.

Cowboy o privește; mușchii maxilarelor îi joacă. Spre surprinderea fetei, în ochii lui se zărește o privire lipsită de speranță, un vid ce conține doar disperare.

– O să te plătesc, spune el. Tariful tău obișnuit pentru o treabă de bodyguard. Banii – când ajungem în Montana.

– Plus un bilet spre Florida, rostește Sara automat, în vreme ce mintea ei schimbă vitezele și ea însăși se întreabă dacă vrea cu adevărat slujba asta.

Se gândește la Daud, care zace în pat sub pomul de Crăciun al LED-urilor verzi, cu ochii moleșiți de endorfine, așteptându-l pe Împăiatul care nu va veni, neavând pe nimeni apropiat – decât pe sora de care se teme. Dorind revenirea vechii sale magii, dorind locul din stradă ce-i aparținea, știind că acum l-a pierdut fiindcă regulile s-au schimbat, atât pentru el, cât și pentru Sara, că va trebui să găsească un nou tipar, o nouă sursă pentru ceea ce-i trebuie... Ea nu vrea ca Daud să fie singur, să nu poată privi decât în neantul ceții de endorfine.

Cu toate acestea, o slujbă i-ar mai aduce niște bani, eventual chiar costul înlocuirii ochiului lui Daud. Probabil că drumul spre Montana nu va dura cu mult peste cel până în Florida și, o dată ce va avea bani, poate depăși controalele de graniță, intrând cu mai puține probleme în S.U. Ocupate decât dacă ar fi lefteră. Gaborilor din Zona Liberă nu le place să permită accesul sărăntocilor.

Grație înfruntărilor din Florida, va găsi de lucru, totuși ar putea fi periculos să meargă direct acolo; este posibil ca Hatmanul s-o predea lui Cunningham, ca parte a unui tratat de pace. Bineînțeles, afaceri, nimic de natură personală... Ca atare – cel mai bine este să accepte oferta lui Cowboy.

Un rol în decizia aceasta îl are și privirea bărbatului; i-a atins particică anume, la care nu dorește să se gândească. O particică alături de care știe că nu vrea să rămână în următoarea etapă a călătoriei.

Se târguiește o vreme în legătură cu „tariful ei obișnuit“, neorind ca bărbatul să creadă c-o obține prea ușor. Cowboy sfârșește prin a plăti ceva mai mult decât ar fi făcut-o în alte condiții, dar nu atât de mult pe cât bănuiește Sara că ar fi putut obține. În cele din urmă, ea se scoală în picioare și strânge din umeri.

– Okay, te-ai făcut cu un bodyguard. Acum – ce mâncăm?

– N-au mai rămas decât rații liofilizate. Suficiente pentru trei-zău zile.

– Soia congelată, se strâmbă Sara. Mâncarea mea preferată.

– Poate vrei să spargi o bancă, să poți cumpăra chestii adevă-

– E o idee, surâde femeia.

Își lipește palmele de metalul plafonului scund și împinge în sus, simțindu-și mușchii încordați. Brusc, este nerăbdătoare să pornească. E minunat să iasă din cutia de Chobham, să respire aer curat. E minunat să aibă o direcție în care s-o apuce, chiar dacă felul final aparține altcuiva.

– O bancă l-a ucis pe Reno, spune Cowboy. Încearcă să împrumute bani pe inimile alea și probabil că indivizii l-au anunțat pe lempel.

Dacă știai unde să cauți în interfață, puteai găsi băncile deghizate sub alte forme: companii comerciale ori brokeri care ofereau dobânzi neobișnuit de mari și nu erau interesați de prea multe amănunte privind sursa banilor, ori care fie că nu-și raportau tranzacțiile, așa cum cereau legile, fie că acceptau nepăsători eventualele nume false ale clienților. Bineînțeles, nu existau nici un fel de garanții – uneori băncile dispăreau peste noapte împreună cu conturile deponenților. Posibilitatea respectivă era acceptată ca unul dintre riscurile acestor speculații, totuși nu constituia un caz frecvent. De multe ori, băncile se reînființau sub alt paravan, iar deponenții erau contactați ulterior.

– Dacă Orbitalele sunt intrate în rețeaua terților, atunci pot avea în i-față o duzină de bănci, fără s-o știe nimeni, rostește Cowboy. Poate că asta-i legătura... Poate că terții folosesc băncile lui Korolev, iar Tempel vrea să pună laba pe tot.

Speculațiile lui par acum de-a dreptul lipsite de sens. Sara începe să-și curețe Heckler-Koch-ul. Vrea să-l ia în rucsac. Este posibil ca Montana să se dovedească plină de trupele altora și, într-un astfel de caz, dorește ca totul să funcționeze perfect.

RAID ÎN MIEZUL ZILEI ASUPRA UNEI ASCUNZĂTORI DE LÂNGĂ GRANIȚA STATULUI ARKANSAS

O panzergirl moare, refuzând să se predea
Confiscare de produse electronice valorând o avere
M.B.I. neagă folosirea napalmului

Scânteind pe cerul de culoarea ardeziei ude, se zăresc constelațiile platformelor de control, ale fabricilor orbitale, sateliților și stațiilor energetice. Câteva stele timpurii oferă o concurență jalnică. Cu trupul scăldat în sudoare, Sara este cufundată în propria-i interfață, lovind din picioare, cu muchiile palmelor și pumnii zvâcnind precum fulgerele în văzduhul umed al verii. Conjură dinaintea ei chipuri care o ajută să se concentreze în vreme ce-și trimite loviturile prin inimile imaginate ale spectrelor. Se răsucesc, îndoie un picior, privește peste umăr, străpunge un dușman. Iarba strivită oferă o tracțiune perfectă pentru tălpile ei desculțe. Deocamdată, ține ascunsă Nevăstuica – n-are rost să-și dezvăluie surprizele. Cowboy privește de sub umbra unui ulm cu frunzele arse de mană. Este obosit; au umblat pe jos toată ziua – doar un auto-stop sau două, scurte, pentru a alunga monotonia. Se află încă în Ohio, menținându-se pe drumeaguri dosnice, unde pot fi găsiți mai greu. Sperau să dea peste vreo fermă veche în care să poposească, dar se pare că Ohio le-a desființat pe toate, parcă pentru a-i descu-raja pe hoinari.

– Ai luat-o în serios, nu? rostește bărbatul.

Sara nu-i răspunde, ci continuă să lovească cu brațele și muchiile palmelor în adversari care o înconjoară din toate părțile. Se

lupta cu o armată de fantome care se ridică înaintea ei, chipuri fără
tot atât de lipsite de identitate precum Cunningham – gla-
lor sunt trosnetele crengilor uscate ale copacilor în vântul
Puterea îi curge prin mușchi aidoma argintului viu și fata se
propulsează într-o rafală de atacuri, rotindu-se, izbind cu picioare-
le, sarind, cu brațele transformate într-o ceață.

Se oprește brusc, încremenită în poziție de luptă, o hologramă
ată în timpul mișcării, în vreme ce armata de stafii se destră-
Transpirația i se prelinge pe toată lungimea sprâncenelor. În
pătlej, aerul apăsător îi pare gros ca mierea. La cincizeci de metri
departare, printre tufișuri, se poate zări un camion hurducându-se
pe un gropile drumului avariat. Sara așteaptă ca zgomotul motorului
să dispară complet în noaptea care se îndesește.

Se întoarce spre Cowboy și surâde:

Acum o să mănânc, îi spune.

Nu trebuia să faci o plecăciune sau așa ceva?

Scoate din rucsac un pachet învelit în folie și i-l aruncă. Nervii
sunt tot încordați, și ea culege din văzduh pachetul, de parcă
ar fi mișcat cu încetinitorul. Se așează în fața lui Cowboy, în po-
semilotus, și rupe folia.

Bărbatul o privește cu ochii săi negri, artificiali. Și-a scos șap-
și peruca; amândouă se află pe iarbă, alături.

Ai cristal pentru astea? o întreabă. Sau le-ai deprins învățând
din greu?

Ea rânjește larg și trage cu dinții din felia de analog de carne.

– Câte puțin din fiecare.

Nu mă miră. Pupilele i se dilată. Cicatricea aia de pe sprân-
a stângă nu pare să fi fost făcută de-un cuțit sau brici...

Sara înghite șuvița de soia uscată și scutură din cap. „Chestii
vechi“, se gândește.

A fost o sticlă, îi răspunde. Pe când eram mică, taică-meu
a îmbătat și m-a tăiat.

Cea de pe obraz?

Un cuțitar, într-o încăierare pe stradă. Cu ani în urmă...

Sub buză?

Pentru o clipă, ea revede ochii dementi reflectând lumina slabă, stacojie, gura băloasă repetând monoton cuvintele, ca o incantație: „Cătea, cătea“, briciul ținut în mână cu încheieturile degetelor albite. Propria ei intuiție, ascunsă adânc în coloana vertebrală, că pierduse controlul asupra situației, că până la urmă înfățișase unul dintre acei clienți cunoscuți sub o poreclă specială, o poreclă rostită în șoaptă, temător, chiar și de cele mai dure dintre colege: „Pleată“ Apoi propria-i reacție, reflexele catalizate expunându-se prin aer scaunul cu contururi încetoșate, mișcarea împrăștiind în odaie sângele ei într-o semilună scânteietoare, lăsând o dâră purpurie peste cămașa bleu-pastel a nebunului care în clipa următoare murea la picioarele patului, cu țeasta înfundată. Iar atunci când ea, Sara, se opri deasupra trupului și a scaunului rupt, cu sângele curgându-i din beregată pe sâni și brațe, urmasse revelația bruscă, la fel de profundă și zguduitoare ca și cea anterioară; aflase ce era dânsa de fapt.

Îl privește cu o furie sălbatică pe Cowboy.

– Ce facem? Scriem istorie? Redactezi catalogul greșelilor mele? Pufnește și smulge din iarbă sticla de apă, deșurubându-l capacul. Fiecare cicatrice reprezintă o greșeală, e bine? O eroare mărunță pe care-am făcut-o cândva. *Însă nu mai greșesc!* Miza e ceva mai mare acum, de-acord?

Dă capul pe spate și bea. Apa este caldă și are gust de plastic.

– Mă întrebam de ce nu ți le-ai operat, răspunde bărbatul ferm, refuzând să se enerveze. Asta-i tot.

Sara își șterge buzele pe mâneca tricoului.

– Pentru că-s utile în meseria mea, de-aia, îi răspunde. Unii se întreabă dacă o gloduroasă nu se teme să se urâtească sau dacă rănilor n-o sperie mai tare decât pe băieți. Așa că-mi arăt cărțile și-o fac pe față. Mulțumit?

Cowboy zâmbește, amintindu-i Sarei de Cunningham; are aceeași expresie de apreciere distantă, superioară, cu buzele strâns lipite.

– Mulțumit. Nu te deranjează ca oamenii să știe ce ești. Și eu sunt la fel.

Ea se uită spre mușele implantate în craniul lui, aproape invizibile în beznă tot mai deasă.

Prima dată când te-am văzut, am crezut că ești un butonat. Mă gândeam că va fi nevoie să-mi grije de-o reptilă.

În Vest, mușele i-fetei înseamnă cu totul altceva. Iar dacă cei din jur gâdesc greșit, îi privește. Nu mă văd făcându-mi grije de opiniile lor.

Sara termină pachetul cu produse din soia și-l mototoleşte. De ceva timp dinspre sud se aude geamătul unui tren, și cei doi pot simți vibrațiile profunde transmise prin sol. Cowboy întoarce capul înăcolo.

Pe vremuri, am fi putut merge o bucată cu trenul, spune el. Am fi ajuns în Vest în vreo două zile.

Ce?! Trebuie să fi fost tare demult, dacă era înainte de macu autosăgeți neuromotorii și mecanisme de detecție laser.

Nu chiar atât de demult. Pe atunci nu trebuia să te ferești de polițiștii particulari, bulldogii... Un amic de-al meu are în portofelul lui niște cântece despre chestiile astea.

Tono-cum? Altă chestie pe care-o aveți în Vest?

El o privește gânditor.

Așa cred, îi răspunde.

Transpirația i se răcește Sarei pe piele. Bea din nou și-și dă să nu fi terminat substituenții electrolitici ai lui Cowboy. Nu au mai rămas decât pastilele de vitamine și aspirinele din trusa de prim ajutor a panzerului. Se apleacă în față și întinde brațele, simțindu-și suplețea mușchilor. La noapte va dormi bine pe perna ei de turbă.

Se gândește că drumul acesta ar putea fi aproape ca o vacanță. Dacă n-ar exista ceea ce-i așteaptă la capătul călătoriei.

CEA MAI FIERBINTE VARĂ DIN ISTORIE AL ȘASELEA RECORD ÎN NOUĂ ANI

Val de căldură record pe ambele țărmuri
(Explicațiile climatologilor în pag.16)

Motociclistul are vreo șaptesprezece ani, e slăbănog, cu piepgol și scofâlcit; bronzul lui este atât de anormal pe un asemenea

trup bolnăvicios, încât pare mai degrabă pictat. Brațele subțiri cu niște vreascuri îi sunt acoperite cu tatuaje ce urcă pe umeri – din gramele albastre ale unor circuite care, privite atent, formează fețe diavoli, pictograme, femei cu ochi mijii și limbi de cristale lichide. Proprii ochi îi sunt afundați în orbite și ceva mai mult decât ne buni. Poartă doar o pereche de blugi, retezați grosolan deasupra genunchilor, și bocanci masivi, cu vârfuri boante din bronz aplicate pe deasupra.

– O să vă luăm, spune el. Glasul îi este aproape îngropat sub urletul turbinei pe care o călărește. O să vă ducem până la râul cel mare.

Își spun Apașii de Argint, iar pe șeful lor îl cheamă Ivan. Conduce un triciclu cu turbină, care are montată în față o foarfecă de tăiat sârmă, de forma unui arc argintiu. Ceilalți, bărbați cu același gen de tatuaje Escher, femei purtând în jurul capetelor și sânilor eșarfe imprimate cu desene similare, au tricicluri sau motociclete de curse, strălucitoare, cu cauciucuri groase, armate cu zimți de oțel. Mulți sunt în i-față, dar unii conduc manual. Sara bănuiește că tipii nu petrec prea multă vreme pe sol.

– Sus, pieton, spune Ivan. Ne puteți spune Arginții... O inspectează apreciativ pe Sara: Mișto geaca blindată. Ai pe cineva?

– Nu de când m-a găsit el, răspunde femeia, și Ivan surâde, dezvelindu-și dinții cafenii, încastrați în metal.

Cowboy discută cu un Argint de culoare, ale cărui codițe nu-l ascund complet cele două șiruri de mufe din craniu, mai degrabă o formă extremă de împodobire, fiindcă cele numai cinci mufe ale panzerboy-ului sunt suficiente pentru orice trafic în i-față. Sara se uită spre Cowboy și-l zărește ridicând din umeri, ceea ce înseamnă o aprobare. Ea urcă pe micuța sa rabatabilă, fără spătar, dinapoi la Ivan. Mușchii de pe umerii bărbatului joacă sub tatuaje când el scotocește într-un buzunar al blugilor.

– Zoaie-de-nervi, pieton? o întreabă ridicând un inhalator plat.

– Nu, mulțumesc, scutură Sara din cap.

Combinăția dintre drog și nervii ei supercablați este prea imprevizibilă. Ivan înalță din umeri.

E modul cel mai tare ca s-apreciezi o cursă. Dar... cum vrei pieton.

Lansează câte o torpilă în fiecare nară și lasă capul pe spate, hohotind. Turbina se ambalează.

Apașii de Argint gonesc cu viteză maximă, urmând un traseu aproximativ rectiliniu, sărind peste șanțuri și brăzdând lanurile de porumb sau soia, ocolind doar așezările sau casele locuite, triciclu-cromate cu clești pentru sârmă trecând în față ori de câte ori în cale le apare vreun gard.

Încercăm să refacem câmpurile deschise, știi?

Ivan râde când triciclul sfârtecă un gard de doi metri și jumă-sârmele tăiate biciuind înapoi și creștându-i brațele. Vitele se împrăștie, mugind înspăimântate.

Sara caută niște mânere, în vreme ce vehiculul trece peste șanțuri și albiile de pâraie, uneori cabrându-se pe două roți. Fata bărbește că stilul Arginților ar trebui să fie nepăsător, piloții gonind lăsați pe spate în șei și cuplați la i-față, la fel de indiferenți ca și când ar urmări un video – chiar și cei care conduc manual caută să miște molatic, fără efort aparent –, însă drogul inhalat de Ivan strică tot efectul; omul bate întruna, pe genunchii goi sau pe tastele cromate ale compdeckului instalat pe ghidonul inutil, ritmuri auzi-numai de el.

Spre sfârșitul după-amiezei, Ivan taie gardul unei pășuni, dar Arginții nu intră, ci se opresc și-l privesc pe motociclistul de culoare care descalecă și-o ia la pas, purtând un baros cu mâner scurt – repede la o junincă și, dintr-o singură lovitură, o doboară.

– Carne proaspătă, eh? rânjește Ivan.

Ceilalți își scot cuțitele și se apropie.

Pachetele însângerate de carne sunt fixate cu cordoane elastice pe motociclete și Arginții se năpustesc pe costișa presărată de tufisuri de pe malul estic al lui Wabash. Două familii de emigranți fug, căutând adăpost, însoțiți de un cor de zeflemeli – picioarele albe ale copiilor lucesc sub razele soarelui precum codițele unor caprioare speriate.

– E râul *nostru*! E locul *nostru*! răcnește Ivan, acoperind vuitul turbinei sale, și cleștele pentru sârme face ferfeniță o colibă construită dintr-o prelată și lemne aduse de râu.

Sare de pe triciclu și înhață rulourile de pături abandonate de emigranți.

– Ciumeții dracu'! Glasul îi este zbieretul unui motor. Credeți c-o să dorm în păturile voastre puricoase? Spintecă o pătură cu cuțitul de vânatoare și zdrobește sub talpă o păpușă făcută din porumb: Ușcheala!

Ceilalți râd sau i se alătură.

Apașii de Argint aprind focuri din lemnele găsite pe mal și aruncă în flăcări ultimele lucrșoare ale emigranților, înainte de a începe să pregătească fripturile. Câțiva se bălăcesc în apa măloasă, curățindu-se de colbul drumului. Sara privește undele răcoroase, atinge Heckler-Koch-ul greu din raniță și decide să rămână pe loc.

– Du-te, rostește Cowboy, surprinzând-o. Nu l-a auzit când a apărut în spatele ei. Stau eu de pază.

Sara scoate ranița din spate, își dezbracă jacheta de protecție și pantalonii și pășește în râul cald. Arginții țipă și se împroașcă în apropiere dar, îndată ce fata se scufundă, sunetele se pierd și ei i se pare că sub apă poate auzi la câțiva kilometri distanță. Baia îi redă energia și buna dispoziție. Se întoarce pe spate și plutește, lăsând râul Wabash să suporte povara lumii.

Ceva mai târziu, se așează pe mal, punând rucsacul sub cap, în vreme ce Cowboy se îmbăiază. Amurgul transformă undele în argint viu. În văzduh se înalță aromele fripturii. Sara îl privește pe Ivan, care străbate malul în sus și-n jos, uitându-se în dreapta și în stânga aidoma unui general ce-și inspectează trupele. Râzând destul de des, fără nici un motiv aparent. După o vreme, Ivan o vede și pomește spre ea rânjind.

– Ai ceva interesant în rucsăcel, pieton? o întreabă. Treci droguri peste Hotar?

– Dac-aș face contrabandă, aș fi într-un panzer care merge spre est, răspunde femeia. N-aș face autostopul în direcția inversă.

– Asta nu-i o regulă, pieton, ridică din umeri Ivan. Și noi facem contrabandă uneori. Putem aduce numai cantități mici, cât să

ntreținem motoarele. Mai sunt însă destui amatori în jocul ăsta, unii care merg chiar pe jos. Mi se pare nițel curioasă și geaca ta blândă...

Tipul care mi-a vândut-o zicea că nu poate fi deosebită de cea obișnuită. Oricum, nu umblu cu droguri.

– Să fie cum zici tu, chicotește bărbatul. Toți avem secretele noastre.

Sara îl fixează cu privirea.

E un secret motivul pentru care-i urăști pe emigranți?

El pufnește, ridică din umeri și se foiește.

– Auzi? face în cele din urmă. Au pierdut, este? Și-au pierdut slujbele, casele, mașinile... Totul! Se pleacă mai mult spre Sara și începe cu dinții cafenii, metalici: Da' tâmpiții dracu' *le duc dorul*. Iar mai li s-a *acordat* libertatea și ei n-o vor – vor căsuța, slujba la companie și un peticel de iarbă pe care s-alerge copiii. Izbucnește râs și flutură din brațe. Când puteau avea asta! *Libertatea!*

Scotocește prin buzunar, scoate inhalatorul și-și lansează două torpile.

– Săptămâna trecută mi-am suflat septu-n palmă, îi zice. Cât de curând trebuie să trec pe pastile.

Pleacă înapoi, mișcând din degete ca și cum ar tasta pe consola unui computer. Sara caută în raniță după sticla cu apă. Aude mersul altcuiva și vede apropiindu-se o Apașă care ține în mâini două sticle de bere. Sticlele nu sunt identice.

Femeia este ceva mai în vârstă decât ceilalți, iar genele lungi îi conferă o combinație plăcută de trăsături orientale și africane. Părul creț îl poartă tuns scurt, pentru a permite accesul la mufe, iar sfârcurile sânilor mici îi se disting limpede sub eșarfa udă, legată în jurul pieptului. Îi întinde o bere.

– Mă cheamă Sloe. Ca pe ginu' ăla...

– Mulțumesc. Sara ia sticla și o examinează. De unde bere în sticle din plastic?

– E făcută de-un tovarăș ocazional de-al nostru. Sticlele trebuie să fie vechi de optzeci de ani – e plastic obținut din țitei.

Valorează o avere...

– Știm. Nu ne pasă.

Sara dă capul pe spate și bea. Berea este brună și puțin duker. Încuviințează din cap și-și șterge buzele. Dinspre grătarele cu fripturi se aude hohotul lui Ivan. Sloe își întoarce într-acolo ochii prelungi.

– Ivan va muri, rostește ea. De-asta îl urmărm. Revine către Sara, purtând un zâmbet de Mona Lisa: Întotdeauna îi urmărm pe cei sortiți pieirii. Cei care ne-arată calea.

– Sunteți Nihiliști Etici?

Sloe aprobă.

– Ai auzit de noi. E bine.

– Uneori ai voștri apar și prin zona unde locuiesc eu, în Florida, și-și dau foc sau fac alte chestii de-astea. Belesc complet totalul de morți ai nopții... Mori spectaculos și speri că lumea te va urma, este?

Vocea nihilistei este liniștită, blândă în siguranța ei:

– Oricum lumea ne va urma. Noi vrem doar ca și ceilalți să accepte adevărul ăsta. Să moară cu puțină demnitate, anticipând nițel lucrurile.

– Nu ești cam bătrână pentru așa ceva?

În glasul Sarei se simte tăișul. Sloe clatină din cap. Răzbătând prin frunzișul dinapoia ei, ultimele raze de soare îi imprimă pe chip pete mișcătoare ce amintesc de tatuajele lui Ivan.

– Nu. Nu sunt încă sigură asupra felului cum doresc să părăsesc lumea. O pot face doar o singură dată și n-am conștiința lui Ivan.

– Cu arma-n mână, aș zice eu.

– Nu-i stilul meu, răspunde Sloe, zâmbindu-i blajin. Se întinde și-i prinde mâna. Poate că mi-ar plăcea s-o fac în brațele unei străine. O străină cu cicatrice și geacă blindată, care să strângă de eșarfa mea...

Așează mâna Sarei pe propria-i jugulară. Sara simte pulsația din beregată, apoi își retrage degetele.

– Nu, spune ea.

– Nu-i nimic. Dacă n-o vrei...

Brusc, nihilista izbucnește într-un chicotit feroce. Razele amurgului îi dansează în ochi.

Să nu crezi că le-ntreb pe toate străinele.

Știu. Pufnește: A fost dragoste la prima vedere,
Sloe răspunde în șoaptă; pe neașteptate, ochii i-au devenit ne-

Poate că da...

Se scoală și privirea îi lunecă spre tabără. Ivan bea dintr-o sticlă pe care o ține mult deasupra capului. Berea îi curge, în valuri alenii, pe piept.

Ai lui erau emigranți, continuă ea. Și-au pierdut ferma între croziune și blocuri. Au bătut țara în lung și-n lat, mergând pe jos și cautând de lucru. În cele din urmă, au murit. De prea mult ghi-cred.

Sara nu-i răspunde, ci fixează neclintită râul. Cowboy iese din apă fără cămașă, cu blugii lipiți de picioarele lungi. Porțiunile de piele la vedere îi sunt bronzate uniform. Sara se gândește la lămpile cu ultraviolete și se întreabă dacă n-are și el una, ascunsă alături de comoara îngropată în Montana. Soarbe din bere.

Sloe se îndepărtează, căutând să lase impresia că are o desti-precisă. Cowboy își ia cămașa de pe un tufiș și vine către

M-am săturat până peste cap de tipii ăștia, zice ea și-i oferă sticla de bere.

Bărbatul n-o întreabă asupra motivelor.

Am încercat să discut despre război, rostește el. Tempel, Arkadi, toate chestiile celelalte... Speram să ne poată ajuta.

Oftează și-și scutură picăturile de apă de pe brațe.

Dar n-o s-o facă, termină fata. Sunt adepții Cultului Soni,

Nihiliști Etici. Cel puțin așa zic ei...

Încă nu te-a rugat o tipă de-a lor s-o omori?

Cowboy o privește surprins, după care clatină din cap.

Mai așteaptă puțin, îi promite Sara.

Ia sticla și lasă capul pe spate. Pe neașteptate, dinspre râu se aude un vuiet; amândoi întorc capetele și văd două patrule pe perdele aer, gonind spre sud – poartă însemnele statului Illinois și îndreaptă către Ohio – către panzerul din noaptea asta. Soarele

licărește roșu pe turelele de perspex. Cowboy, ușor încruntat, scrutează cu ochii lui calmi, examinându-le cu o detașare profesională.

— Tunuri vechi, cu impulsuri, spune el. N-au efect asupra criminelor, totuși înainte de a ne instala blindaje reușeau să ne para dească motoarele. Bateriile de rachete sunt însă tare păcătoase dacă te lovesc.

Sara simte un val brusc de recunoștință față de prezența lui, față de conștiința faptului că nu este singură aici — că bărbatul e calm, cu mintea destul de întreagă și suficient de inteligent ca să-l piloteze panzerul, în ciuda obstacolelor de felul vehiculelor tunătoare de pe râu; este capabil să aprecieze puterea adversarilor și șansele de reușită, dar în același timp și voia destinului.

Asta înseamnă că ea se poate relaxa din când în când; Cowboy va suplini momentele respective. Își termină berea și lasă jos sticla veche. Stomacul îi chiorăie, cerând cina.

Se scoală și pomește către grătare. Simte cum mușchii umerilor i se relaxează, știind că există cineva care să-i asigure spatelui.

INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ PIERDE PROCESUL DE PATERNITATE

„MICUȚUL MEU ANDROID ARE UN NUME“, SUSPINĂ
MAMA RECUNOSCĂTOARE

KOROLEV I.G. SE ABȚINE DE LA ORICE COMENTARII

A doua zi, Apașii de Argint îi trec pe cei doi peste Wabash; aceștia vor să străbată Illinois în linie dreaptă, îndreptându-se către Mississippi. Ivan îi părăsește, lăsându-le ranițele umplute cu friptură. Languroasă în șaua ei, Sloe o privește pe Sara cu ochi nepăsători.

Rămăși pe mal, Sara îl vede pe Cowboy uitându-se în direcția lui Missouri, aidoma cuiva ce examinează un dușman pe care-l respectă. Trec podul și intră în Hannibal, iar vameșii, obișnuiți cu emigranți, nu-i iau în seamă.

Următorul autostop le este oferit de doi bărbați cu o camionetă lungă umplută cu mobile stricate, abandonate. Cowboy stă în față, lângă șofer. Sara se înghesuie, alături de celălalt bărbat, pe locul

din spate. Cei doi sunt voinici, arși de soare, cu palmele bățătorite, și doresc să discute despre Isus. Femeia le azvârle o căutătură osârdar Cowboy le cunoaște limba și le dă speranța unei convertiri parcursul călătoriei.

Șoferul le oferă mâncare și adăpost pentru câteva zile și cospere comunitatea lui. Pare că nu-l aude pe Cowboy când acesta spune că ei vor să meargă în Vest, nu în Nord. Sara îi privește pe cei doi și se întreabă cât de departe vor ajunge lucrurile. Își simțușchii vibrând și se gândește la drumul până în Montana cu o camionetă furată. Ar trebui să fie floare la ureche.

Stop, rostește Cowboy. De-aici o luăm spre vest.

Măcar să mâncăm ceva înainte.

Sara examinează ceafa groasă a șoferului și-și încordează degetele ca pe niște gheare. „Mai întâi cel din spate“, își spune, „apoi șoferul.“ După aceea, se uită spre Cowboy. „Să-l las pe el s-o rezolve“, hotărăște. „Să văd ce face.“

Nu, zice Cowboy. Avem suficientă mâncare la noi.

Șoferul își umezește buzele și-i aruncă o privire îngrijorată.

O să vă placă. Să vedeți când îl veți întâlni pe Domnul.

Pe bancheta din față fulgeră ceva, nervii supercablați răspunzând cu o mișcare pe care ochii Sarei n-o pot urmări. Țeava scurtă a armei lui Cowboy se lipește de urechea șoferului.

- Îl poți vedea pe Isus mai târziu, vorbește panzerboy-ul, fără a deranjeze să ridice tonul ori măcar să privească spre insul din

Sau îl poți vedea în următoarele treizeci de secunde. Alege-ți aparține.

Peste un minut, stând în norul de praf lăsat de camion și primindu-l cum se pierde în depărtare, Cowboy surâde și-și strecoară ochii la brâu.

Am auzit de ei, îi spune femeii. Barăci, sârmă ghimpată, și-n fiecare colț foșoare cu paznici pe care-i numesc Copoi lui Cristos. Ai fi trudit cât e ziua de lungă pe câmp, iar tu ai fi reparat la mobile ce ți-ar fi tras-o Domnul lor.

- Atunci îmi pare rău c-am scăpat ocazia. I-aș fi putut oferi Domnului o surpriză-două.

Bărbatul râde.

– Un amic de-al meu, unul Jimi, le-a intrat într-o noapte cu panzerul în tabără. A dărâmat vreo două foișoare și le-a distrus gunurile de sârmă. Am auzit că mulți convertiți au profitat de ocazie ca s-o șteargă. Clatină din cap: Jimi e țăcănit rău. N-avea nimic de răzbunat, a făcut-o doar ca să se distreze.

Își potrivește rucsacul și o privește amuzat.

– Hei! Crezusem că ești bodyguardul meu... Ar fi trebuit să mă ferești de situații din astea.

– Te descurcai excelent. Deși, dac-ar fi fost după mine, aș fi păstrat camioneta.

Pornesc prin colbul de culoarea ruginii. Cowboy clatină din cap, strâmbând ușor bărbia în semn de negație.

– Nu. Nu vreau să atrag atenția în statul ăsta. Dacă sunt agățat aici, mă-mpușcă.

– Pot să te-ntreb care-i motivul?

– Acum câteva săptămâni, am aruncat în aer șaisprezece loturi și tipii nu-s chiar încântați pe chestia asta.

– Tu ai fost panzerboy-ul ăla?

Bărbatul nu-i răspunde. Continuă să meargă, scrutând orizontul pe sub cozorocul îndoit al șepcii. Sara încearcă să decidă dacă să-l creadă sau nu și ajunge la concluzia că doar așa lucrurile capătă sens.

– Nu-i de mirare că te cauți.

– Am prieteni.

– Ca Reno? În situația ta, nu mai există prieteni. În cazul cel mai fericit, ai aliați.

Cowboy tace. Fata îl privește cum merge, zărind sudoarea ce i se prelinge pe gât de sub peruca prăfuită, simțind încă emoția surprizei față de ceea ce a descoperit, constatând că anumite piese din puzzle își găsesc locul. Cowboy a devenit prea puternic și asta au înțeles-o până și cei pentru care era util; au acționat, fără vâlvă, pentru a-l strivi înainte ca el să-și dea seama câtă putere deține. Până și în condițiile astea are suficientă ca să le reziste o vreme, ba poate să și ajungă la un acord care să-i permită să se retragă viu din afaceri.

Insuficientă totuși pentru a învinge. Sara știe că pășește în
a unui bărbat aflat pe punctul de a pierde primul său război,
cel mai mare de până acum. Tristețea o atinge cu degete reci și
ate. Nu poți câștiga decât dacă devii unul de-al *lor*.

Se întreabă dacă el o știe: dacă își continuă jocul doar fiindcă
nu se pricepe la altceva ori crede cu adevărat că are o șansă. În mod
normal, ar vrea ca el să nu știe, să mai spere o vreme în steaua lui,
să nu piardă deodată totul – toate lucrurile pentru care a muncit sau
at... Sara cunoaște prea bine cum e să simți așa ceva.

Își amintește apoi privirea lui Cowboy din ultima zi petrecută
în panzer, conștiința propriei sale disperări, și-și dă seama că este
deplin avizat cu privire la ceea ce i se va întâmpla atunci când
ajunge la destinație. Joacă un joc cu sine, prefăcându-se că aco-
l așteaptă numai prieteni și bani, precum și ocazia de a lupta...
ca merge spre vest fiindcă este singura direcție pe care o cunoaște.

Pentru un moment lung, Sara speră că drumul va dura veșnic,
ca destinația, războiul zadarnic, deja pierdut atât în Vest cât și în
Florida, va rămâne pe vecie la orizont. Se uită din nou spre Cow-
boy, îi vede picioarele lungi purtându-l către ținta pe care amândoi
o disting atât de limpede, și simte că i se rupe inima.

Bărbatul înalță capul, privind cerul pe sub cozorocul șepcii.
că adușmecă văzduhul.

O să plouă, rostește el.

Și pomește mai departe.

DACĂ-I HOB, E-ADEVĂRAT... DACĂ-I ADEVĂRAT,
E MARC MAHOMED

În ziua aceea, nu mai apare nici o posibilitate de autostop, iar
la începutul după-amiezei amândoi privesc cumuși enormi și
ostogolitori, descolăcindu-se deasupra preriei aidoma unor cobre
se ridică și-și umflă glugile. Se întunecă și fulgerele pornesc să
a de la un nor la altul precum mingea pe care echipa o pasează
a încălzirea dinaintea meciului.

Cred că știu un hambar pe-aici, spune Cowboy, dar aprecia-
a greșit distanța, și ploaia începe să cadă în valuri calde, încercând
a i strivească, să-i îngenuncheze în noroi.

În urma șocului, Sara simte că-și pierde răsuflarea. Continuă să meargă orbește prin bezna lipsită de orice puncte de reper, și doar un fulger orbitor le dezvăluie prelunga ruină din beton pe care o caută. La lumina altor licăriri, zăresc grinzile acoperișului, ticsite de cuiburile din pământ ale rândunicilor, și colțurile acoperite cu excremente de șobolani. Ferma căreia i-a aparținut hambarul este acum năruită ca un castel din cărți de joc, prăbușită în propriul pivniță. Găsesc un colț uscat lângă ușa și-și întind sacii de dormit. Întinericul se închide în jurul lor ca o pâslă umedă. Prin găurile acoperișului, apa picură pe cimentul dinăuntru – aur topit și roșu prin noapte.

– Scuze... Crezusem că era mai aproape.

Vocea lui Cowboy răsună, lipsită de trup, dinspre pereții de beton.

– Nu-i vina ta. Cunoști toate hambarele din Missouri?

– E și cazul, dacă vreau să supraviețuiesc. Am călătorit mult prin zonele astea, deși cu alte viteze.

Deasupra capetelor lor explodează tunete, iar Sara vede perdeaua argintie de apă curgând dincolo de ușa spartă și pe Cowboy rezemând peretele, cu un surâs trist; mufele din craniul său reflectă fulgerele în desene alb-albastre, argintii și turcoaz, aidoma unor ochi întorși spre interiorul capului. Femeia simte un val de milă pentru el, panzerboy-ul dezmoștenit, ale cărui cizme lasă urme prin colbul peste care zbura cândva, cu mintea gonindu-i cu viteza luminii. Se întinde să-l prindă de mână și vede în noapte albastrul ochilor lui Daud, azurul cearșafurilor moi ale Danicăi, culoarea neîndurător de transparentă a brizanților lungi din Golf ce înaintază lent pe solul întunecat.

– O să-ți călărești iarăși panzerul, îi spune, și gâtlejul o doare când rostește cuvintele astea.

Îl poate simți aplecându-se înainte și întinde orbește celălalt braț, atingându-i ceafa, pipăind pielea caldă, ploaia rece. Râde:

– Nu-i cinstit. Tu poți vedea în întineric, iar eu nu.

– Spune-mi... rostește bărbatul. Spune-mi, de ce faci asta?

Glasul lui este foarte aproape. Ea îi percepe răsuflarea.

Mergem spre Vest, răspunde Sara, iar la sfârșitul calatoriei
am de rezolvat niște lucruri. De unii singuri.

Bine. Ezită o clipă și Sara îl aude înghițind un nod – cuvin-
care nu vor să iasă. Suntem prieteni? o întreabă. Sau doar
dati?

Ea simte un râs urcându-i din fundul gâtului.

Câte puțin din amândouă.

Mă bucur.

Cowboy se apleacă și fata îi simte obrazul lipindu-se de gâtul
ei cuprinde în brațe și rămâne așa fără să se miște. Sara își trece
degetele prin părul lui scurt, vede din nou albastrul Golfului și tân-
după atingerea acelei purități nesfârșite.

Mâinile lui Cowboy încep să se miște. Sara acceptă atingerea
liniștitoare a azurului sărat.

Capitolul nouă

Stâncoșii asudă în arșița după-amiezei, brăzdați de umbre intense. Văzduhul nemișcat este plin de norișori de țânțari și izul tu fișurilor de salvie. Cowboy studiază vechea baracă de întreținere și simte acut apăsarea pistolului pe pânțele.

Sara stă ghemuită la vreo cincizeci de metri îndărăt, acoperindu-l, cu arma ațintită asupra vopselei scorojite de pe pereți. Înapoia lor, vitele mugesc la baltă. Cowboy știe că mutarea următoare îi aparține.

Ridică din umeri și inspiră adânc aerul apăsător, apoi se scoală și coboară spre baracă. Este mai degrabă o cabană, șindrilită cu lemn de cedru și vopsită în culoarea roșiatică a nisipului, nu prea înaltă, ferită de vânturile iernii. Lângă peretele vestic, un stâncjen de lemn a fost stivuit grijuliu. Alături se găsește un grajd cu patru iesle, pustiu. Cowboy deșiră un jack din cadrul metalic al ușii, îl introduce în cap și-i dă încuietorii codul.

Înăuntru se află un dulăpior din metal ce conține scule, scaune, o masă și două paturi pliante înguste, întoarse pe o parte și rezemate de zid. O plită veche din fier cu un ibric de cafea, ustensile de gătit atârnate deasupra, rafturi pe care sunt cutii cu zahăr, făină, untură, cafea și fasole. Bărbatul iese afară, în lumina soarelui, și-i face semn Sarei.

Încuietoarea zice că din primăvară n-a mai trecut nimeni, spune el. Nu cred c-a fost aranjată. Mă-ndoiesc că vor găsi asta și, oricum, nu văd de ce s-ar fi sinchisit să monteze mi-ane.

Sara privește în jur neliniștită, transpirând în jacheta de protecție încheiată până la gât.

Cum zici tu. Astea-s locurile tale, nu ale mele.

El se dă într-o parte, lăsând-o să intre. Sara pune Heckler-voch-ul pe masă și-și scoate jacheta, făcându-și vânt cu poalele tucoului.

Baraca este locuită numai iarna, vorbește Cowboy. Atunci vin oamenii, ca să aibă grijă de vite.

Fata se uită prin odaie.

Hai să facem curățenie și să scoatem obloanele, îi spune. Nu mi place să stau fără să pot vedea afară.

Mai întâi, altceva.

Se apropie de dulăpiorul de scule și scoate un levier, cuie și tocăni. Mută paturile pliante din locul lor și demontează două scânduri ale dușumelei. Ia de sub ele o casetă plată din metal și o deschide.

Bani, documente care-l identifică drept Gary Cooper, născut acum douăzeci și cinci de ani în Bozeman, plus un ac strălucitor pe un lanț din argint. Cowboy ridică cheița și zâmbește spre cristallul ce scânteiază în vârful ei.

– Un seif în Butte, murmură el. Acolo unde-și ține economiile omul Gary Cooper.

Sara scotocește prin alimentele de pe raft și descoperă o sticlă veche de whisky, pe jumătate plină. Suflă praful de pe ea, privește spre bărbat și zâmbește larg.

– Se pare că putem trage un chef.

Cowboy pune lanțul în jurul gâtului, ia de deasupra plitei un cuțit mare, apoi revine la dulapul metalic. În colț există o carabină; scoate arma, simțind mirosul de unsoare și lanolină dinspre aptușeala din lână de miel a tucului. Pe raftul superior, într-o cutie găesc încercătoarele curbe. Îndărătul său o aude pe Sara deșu-imbând capacul sticlei.

– Mă duc să fac rost de niște fripturi, îi spune.

Introduce un încărcător în armă. Oricum, o jumătate dintr-o viteză e a lui.

Fluturii dansează spirale kamikaze în jurul flăcării muribunde a unei lămpi de gaz, izbindu-se de străvechea sticlă albastră. Cowboy stă întins alături de Sara sub o pătură de stofă roșie, privind bârnele negeluite, din cedru, ale tavanului și constatând surprins că duce dorul stelelor de pe cerul nopții.

O simte pe Sara încordându-se brusc; dintr-o mișcare, fata este în capul oaselor, întinzându-se spre armă – pătura îi cade de pe sâni.

– Ce-a fost asta? șoptește ea.

– Nimic.

– Mi s-a părut c-am auzit ceva.

Ascultă atent, mișcându-și ochii dintr-un colț al încăperii în celălalt.

– N-a fost nimic, repetă Cowboy. Eram treaz.

Sara continuă să fie atentă, apoi bărbatul îi vede umerii des-
tinzându-se și ea se culcă înapoi. Se întreabă dacă s-o ia în brațe și decide să n-o facă. Sunt momente în care nu dorește să fie atinsă și, judecând după expresia dură a profilului ei, acesta este un asemenea moment. Pare că încă mai ascultă, încă e pe jumătate alertă.

– La dracu', mormăie ea și întinde mâna spre armă.

Cowboy o privește căutându-și inhalatorul, pulverizând câte o dată în fiecare nară, apoi pomind tiptil spre ușă, descultă. Trage cu urechea o clipă, iar lumina pâlpâitoare a felinarului dă senzația de mișcare, deși ea nu se clintește, apoi deschide ușa și alunecă în noapte.

Bărbatul își proptește capul pe brațe și așteaptă. După câteva minute, Sara revine înăuntru și proptește de un șold patul pliant al pistolului automat, în vreme ce stă într-un picior și-și curăță talpa celuilalt. Ochii ei sunt îndepărtați, pierduți. Cowboy îi admiră mușchii jucând sub pielea întunecată. Fără un cuvânt, ea își șterge și cealaltă talpă și se strecoară sub pătură.

N-o să mai poți dormi după torpilele alea, vorbește Cowboy. Știu, spune ea și fixează tavanul. Ar trebui să m-antrenez. El bâjbâie deasupra capului, găsește sticla și bea o dușcă scurtă o întinde Sarei, dar femeia clatină din cap.

Îți faci planuri?

Încerc.

În cele din urmă ia sticla, se reazemă într-un cot și bea. Așează whiskyul pe pătură, între ei.

Mă gândesc să intru în Zona Liberă prin Havana. Atunci n-o ai am treabă cu vama din Tampa – o să iau cursa internă. Ajunsă în Tampa, mă pot ascunde până o să vorbesc cu cineva ca să flu dacă-i prudent să apar. Cred că n-o să am probleme... Hatmanul e băgat prea adânc ca să mai poată da înapoi și va avea voie de soldați. În plus, știm că războiul nu se poartă pentru

Mda, dar mai știm că aici se poartă pentru *mine*.

– Așa-i, îl privește ea. Într-un fel.

Cowboy lasă capul pe brațe și zâmbește, fragmente din interlata panzerului gonindu-i prin minte, indicatoare învăpăindu-se, monitoare căutând vehiculele dușmane... Ar fi frumos să nu piardă distracția asta. Este oribil să se desfășoare un război pentru trupul tău și tu să nu-ți poți face apariția. Se gândește la Elfego Baca, preparându-și calm *tortillas* pentru micul dejun, în timp ce gloanțele unei gloate de texani îi știrbesc pereții din lut ai colibeii, la mătătorii de bizoni din Adobe Walls pregătind Sharpurile pe când aliația indiană a lui Quanah Parker apare răcnind din noapte, la locotenentul Christopher Carson strecurându-se pe lângă lăncierii lui Pico pentru a-i aduce pe comandantul Stockton și pușcașii săi marini în ajutorul formației lui Kearny... Indiferent cum se vor termina lucrurile, este convins că numele lui va fi pomenit aici multă vreme.

M-am gândit ca o vreme să mă joc de-a apașii, spune el. Să fiu în permanentă mișcare, cu un echipament minim. Oamenii mei – la fel. Arkadi n-o să aibă un curier sau un pilot care să se poată deplasa fără escortă.

– Cunoști atât de multe despre organizația lui?

– Nu va fi greu de aflat. O să știm unde să căutăm. Râde: Și zice că în neamul meu există puțin sânge de apaș. Multă vreme însă așa ceva nu era respectabil în lumea mea, ca atare nimeni nu știe sigur. Cred c-o să aflăm noi.

Sara îl fixează concentrată, începe să spună ceva, apoi tace. După un timp înalță iarăși ochii.

– Cowboy, zice ea, totdeauna lasă-ți loc de-ntors. Nu trebuie să câștigi mereu.

– Mi-am petrecut viața gonind. Și câștigând, să nu uităm.

– E bine să știi când să te-oprești, rostește fata, și glasul ei sună aspru. Să știi când să te retragi.

Cowboy o privește și se simte inundat de tristețe.

– Nu crezi c-o să câștig, așa-i?

Sara întoarce capul. El și-a obținut răspunsul. Soarbe din whisky doar atât cât să-și umezească limba. Un fior rece i se strecoară prin spinare și căldura băuturii moare sub atingerea sa.

– Crezi că Michael are șanse mai mari?

Sara strânge din umeri.

– Are mai multe resurse... mai multe contacte. Mai multe posibilități de târguială.

– Și în Florida tu o să-ți vezi fratele.

– Da.

Cowboy se scoală în capul oaselor, încrucișează picioarele și bea din nou. Se uită la Sara, la umerii ei lați, mușchii felini întinși peste coaste, sânii care ar fi părut mari și disproporționați la o femeie mai puțin înaltă. Trece ochii pe infraroșu și privește căldura degajată de mușchi, fluxul pulsator de căldură din gâtlee...

Ea îl examinează nemulțumită.

– Uite ce-i, Cowboy. La capătul drumului ăsta, vom fi din nou doar niște aliați și poate că nu pentru multă vreme. Eu îmi capăt banii și plec spre casă, iar după-aceea fiecare cu problemele lui.

– Știu. Mi-ar plăcea doar să dispun de timp ca să regret chestia asta pe îndelete – dacă n-ai nimic împotriva.

– Numai să nu devii sentimental.

El revine la vederea normală și privește duritatea de pe chipul lui când fata se rostogolește pe burtă, sprijinindu-și bărbia de cu capul întors într-o parte.

Am impresia, spune Cowboy, că am nevoie de un body-paul mai mult aici decât pe durata călătoriei peste Hotar. Am nevoie o persoană care să nu mă poată vinde dușmanului, fiindcă a o caută pe ea însăși la fel de mult ca și pe mine.

Nu. Mai este și Daud.

L-ai putea aduce aici.

Femeia îl scrutează peste umăr. Glasul ei este tăios ca briciul.

Uite ce-i, Cowboy, de-acum încolo între noi doi există doar relații de afaceri. Sexul nu mai face parte din ele, iar tarifele mele majorează începând de mâine.

Dacă aș fi știut că sexul făcea parte din relațiile de serviciu, m-aș fi profitat ceva mai devreme...

Pentru o clipă, fața ei devine de piatră, apoi se înmoaie.

Îmi pare rău, rostește, și-l privește pe bărbat. Mi-a plăcut, dar nu pot avea nici un fel de legături cu cei care mă angajează, și tu înțelegi foarte bine motivele.

– Cred că da.

Cowboy bea din nou și vede cum strălucirea felinarului se reflectă în interiorul sticlei ca un răsărit de soare printre nori zdrențuiți pentru o clipă, își reamintește cerul, negrul acela absolut și stelele nemișcate, în vreme ce el își pilota delta peste Hotar, spre

Sara revine pe pernă, cu ochii întunecați precum carlinga deltei și parcă sclipind cu aceleași luminițe subtile. „Devine din nou normal”, se gândește bărbatul, „și lucrul e de înțeles: se va întoarce într-un loc unde nu are prieteni, unde nu există nimeni care să-i asigure spatele. Unde nu-și poate permite să se încreadă în nimeni, cu excepția poate a lui Daud, pe patul lui de spital...”

Ca și Cowboy însuși, chiar dacă acesta are ceva mai mulți amici în care să se poată încrede, deși cel în care se încrede cel mai mult ascunde pe undeva, refăcându-se de pe urma gloanțelor.

În depărtare, coioții își încep schelălăiturile stranii. Tânărul o urmărește pe Sara încordându-se, apoi destinzându-se. La auzul sune-

telor familiare, Cowboy astupă sticla și se lasă pe spate; mintea îi aleargă prin lunga serie de planuri pe care și le-a croit în timpul călătoriei.

În primul rând, trebuie să facă rost de un vehicul.

Cowboy călărește din nou interfața, iar notele chitarei electrice îi gonesc prin șira spinării, aidoma unei furtuni de iarnă. Nu este vorba decât despre un Packard mijlociu, cu tracțiune dublă opțională, însă a revenit în i-față, se deplasează pe banda de asfalt sfâșiată, sub un cer liber, azuriu, și se bucură de toate, supraveghind turațiile turbinelor, conductele de alimentare, temperatura motorului, ca și cum ar răsfăța reactoarele Rolls-Royce ale panzerului său.

Sara stă pe scaunul de alături. Se îndreaptă amândoi către gară unde „Glonțul Butte“ așteaptă s-o poarte, cu peste trei sute de kilometri pe oră, spre New Kansas City. De acolo se va îmbarca într-un avion până la Havana, în S.U. Ocupate.

Și-a reluat îmbrăcămintea de protecție, jacheta albastră proaspăt spălată, are gulerul ridicat, iar lentilele-oglinzi îi ascund ochii. Cu cicatrice, caustică, chip dur, uneori încleștând degetele în mod inconștient, de parcă ar strânge beregata cuiva. Cowboy aproape că vede cum îi revin amintirile fetei de pe stradă, reflexele pe care ea le abandonase treptat în ultimele săptămâni.

„Începe perioada supraviețuirii“, gândește. Ciudat – să consideri drept vacanță o călătorie pe jos de-a latul țării. Așa fusese însă, ar acum sosit momentul ca lucrurile să redevină serioase.

Gara subterană se întinde de-a lungul orașului. Cowboy coboară Packardul într-un garaj adânc, simțind cum ecoul roților ce vibrează i se plimbă pe traiectul nervilor. Mintea îi gonește cu viteza luminii. Vinovată este i-fața și absența lui prea îndelungată din ea.

Fără prea mult entuziasm, oprește turbina. Palele ventilatoarelor bâzâie lin undeva în trupul vehiculului, în timp ce tânărul se decuplează din interfață și privește spre Sara. Este pe jumătate ieșită din mașină. El îi urmează exemplul.

Fata îl așteaptă să deschidă portbagajul. Aurul din ranița ei, din cumpărată din Butte, atârnă greu, totuși nu la fel ca înainte – Packard-Koch-ul n-ar fi putut trece de detectoare. Pe o bucățiță de aur are codul ce deschide cala panzerului, pentru ca Hatmanul să poată recupera inimile.

Cowboy îi întinde bagajul, îi simte degetele reci apucându-l și se gândește la aerul alpin, înmiresmat de plopii tremurători, la mângâierea tăioasă a vânturilor iernii în deșert, la atingerea caldă de argint viu a trupului Sarei când călăriseră laolaltă interfața secolului, pielea ei sclipind albă în vederea lui infraroșie, iar răsuflarea cea portocalie, crepusculară, înflorindu-i printre buze precum arcele de nori în amurg.

Nu intenționez să fiu sentimentală, rostește Sara.

Dacă ai nevoie de mine, spune Cowboy, poți lăsa un mesaj la numărul lui Randolph Scott, în Santa Fe. O să-l instalez peste câteva zile.

Randolph Scott. O să țin minte. Pentru o clipă, ochii ei invizibili par să cerceteze cerul. Eu primesc mesajele la barul Mătașă Albăstră. Surâde în barbă: Proprietarul mi-e prieten.

Bine.

Fata întinde mâna.

Mi-a plăcut să facem afaceri împreună.

Poate că vom mai fi aliați.

Cowboy își spune că și el știe să joace la fel de bine jocul asta. Când îi ia mâna, Sara pășește înainte și-l cuprinde în brațe. El își simte pieptul strivit de blindajul jachetei. Femeia îl sărută pe gât și se retrage brusc. În ciuda ochelarilor întunecați, o zărește clipind rapid. Sara zâmbește fioros pentru sine, își aranjează jacheta și se întoarce.

Bărbatul simte o adiere în ceafă, privește îndărăt, dar nu vede pe nimeni. Închide portbagajul Packardului și urcă la postul de pilotaj.

E momentul să pornească spre sud, se gândește. Montana va fi un loc tare singuratic.

Capitolul zece

TOTALUL DE PESTE NOAPTE DIN TAMPA, LA ORA 8,
AZI-DIMINEAȚĂ:

22 DE MORTI ÎNTRE HOTARELE ORAȘULUI...

NOROCOȘII CÂȘTIGĂTORI ÎNCASEAZĂ LA COTA 3 LA 1

Pony Express stă ghemuită în hangarul cel mare aidoniu sculpturii în abanos a unei pantere surprinse în clipa dinaintea săriturii. Luminile multicolore ale Wurlitzerului se proiectează roșii, galbene, albastre peste grinzile plafonului, iar Texas Playboys buie asurzitor în interiorul cavemos, alămurile ricoșând din pereții metalici și basul pulsând în adâncul betonului. Cowboy simte cu prinzându-l aroma familiară a carlingii când se instalează în fotoliu și-și aranjează Heckler-Koch-ul în poală. Își introduce jackurile în țeastă și trezește senzorii deltei, vederea lui extinsă suprapunându-se ca niște calcuri în mintea lui, astfel că zărește doar hangarul mort, pustiu și deltele ce așteaptă, aripă lângă aripă.

Cuplează displayurile armamentului și vede numai lumini roșii, rachetele sunt depozitate altundeva; în minitunurile ventrale și dorsale nu mai există muniție. „Perfect“, își spune, „nu-i nici o surpriză. Va trebui să mă descurc cu Heckler-Koch-ul.“

Aude afară țiuitul turbinei unei mașini și știe că a sosit cineva. Închide fermoarul jachetei blindate cenușii, pe care a cumpărat-o

Boulder, și ridică gulerul, protejându-și gâtul, apoi își pune a peste jackuri. Ușa se deschide și pe displayuri apare o singură sferă întrând în hangar; pașii ce răsună pe beton sunt acoperiți melodiile country.

Pony Express îl vede pe necunoscut atât în infraroșu, cât și cu camerele nocturne, imaginile suprapunându-se roșii și alb-crom – umbră cu contururi precis desenate pe strălucirea tonomatului. Warren, care înaintează lent și precaut, cu o carabină în mână. Prin simpla sa intrare aici, Cowboy a declanșat o serie de alarme, și Warren a venit să investigheze.

„Este încă viu“, își spune panzerboy-ul. „Poate că situația nu e chiar atât de rea.“

Declanșează o lumină de pe burta deltei și un stroboscop roșu începe să se rotească, stropind pereții în ritmul tobelor lui Smokey Dacus. Warren se oprește, privește în lungul șirului de delte, apoi se întoarce către *Pony Express*, rămânând în penumbra aripilor acestor delte.

Cowboy își activează amplificatoarele neurale Santistevan și scoate capul din carlingă.

– M-am gândit că locuința poate să-ți fie supravegheată.

Bărbatul îl privește de sub cozorocul șepcii.

– Salut, C’boy. Pleacă țeva carabinei și rânjește cu cioturile dinților: Te-au căutat niște indivizi.

– Ce voiau?

– N-au zis. După părerea mea, cred că cei mai mulți doreau să-ți facă felul. Lasă carabina pe podea și urcă până la carlingă pe scărița cu roțile. Arkadi a venit personal. Oferă pentru cadavrul tău două mii două sute de acțiuni Tempel.

Amuzamentul se strecoară în glasul lui Cowboy.

– Mă-ntreb cum a ajuns tocmai la cifra asta...

– Chiar săptămâna trecută a mai apărut unul dintre oamenii lui, să-și bage nasul pe-aici. Chapel... Îl știi pe creier-de-reptilă ăla. A repetat avertismentul și recompensa. I-am zis că-ncerc să mă fese de necazuri. Poate că m-a crezut.

Cowboy decuplează senzorii și lumina de pe fuzelaj.

– Chapel, repetă el. Bun! Cine mai lucrează pentru Arkadi?

– Deocamdată pare mai mult un război între terți. Panzerboy și independenți caută să nu se bage. În privința terților, Panchito și Moș-Ene s-au dat cu Arkadi. Georgi și Saavedra au fost asasinați de la început. Fățosu, Claie și Dmitri Săgeată sunt împotriva lui Arkadi, dar nu le prea iese. Pân-acum, majoritatea propriilor panzerboy le sunt loiali. Iar băieții Coțcarului sunt șucăriți rău de tot.

La numele Coțcarului, Cowboy simte un fior de tensiune străbătându-i brațele. Inspiră adânc și întreabă:

– Cum se simte?

Warren îl privește atent.

– O să scape. Acum e-n ascunzătoarea lui din munți, înconjurat de bodygarzi Flash Force și de electronică. Arkadi n-o să ne poată apropia de el decât dacă însuși Coțcarul se hotărăște să iasă de-acolo.

Tânărul își simte tensiunea destrămându-se.

– Trebuie să vorbesc cu el.

– Se poate aranja.

Cowboy își scoate casca și, fără tragere de inimă, se decuplează din i-fața deltei. Monitoarele roșii îi dispar din minte. Warren se uită la el și se încruntă.

– Nu toți vizitatorii mei au fost oamenii lui Arkadi, îi spune. De vreo două ori a venit și Jimi Gutierrez. Părea să fie convins că știu de unde te pot lua – nu m-a crezut când i-am zis că habar n-am. Zicea că vrea să ți se alăture și mi-a cerut să-ți transmit mesajul ăsta.

– S-a făcut. Mi l-ai transmis.

Bătrânul pare amuzat.

– Jimi e-un tip pe bune, deși cam țăcănit.

Cowboy îl cercetează atent, simțind pe ceafă o furnicătură de anticipație.

– Warren, rostește el, trebuie să știu dacă ești de acord să m-ajuti în chestia asta.

– Am familie... începe fostul șef de echipă din Vanderberg, plecând ochii în podea.

Cowboy simte tristețea împovărându-i umerii. Se încruntă către panoul de comandă din fața lui.

E-n regulă. Te-nțeleg.

Ochii lui Warren îl fulgeră, scânteind de ambele părți ale nărilor coroiat.

N-am zis că n-o s-o fac. Am ridicat doar o problemă... Buzele se strâng într-o linie furioasă: Jutz zicea că ai sunat ca să spui implicate Orbitalele.

Tempel, cu siguranță. Arkadi e fațada lor.

Deci de-acolo avea mărfurile, mârâie disprețuitor Warren. Denorocitul!

Un hohot de râs se naște din inima panzerboy-ului. Tânărul zambește spre bătrân și ridică un pumn, izbind triumfător în rama măștii.

Nu cred că vrei să scapi așa ceva, rostește. Problema cu familia se poate aranja. Ascunde-i până se termină treaba.

Buzele lui Warren se strâmbă amuzate.

Cam câți ani crezi că o să dureze asta, C'boy?

– Nu prea mult. Dacă-s implicate Orbitalele, n-are cum să dureze.

Ele au prea multe resurse și-or să câștige, dacă războiul se prelungește prea mult.

– Îhâm! Cam așa se pare. Ai vreo idee cum să-l scurtezi?

Cowboy îl fixează cu privirea.

– Mai întâi, am nevoie de câteva chestii. Îmi trebuie un cristalochiu să-mi deblocheze niște fonduri. După aceea, vreau să vorbesc cu Coțcarul. Iar tu, Warren... Se uită la bătrânul care își treacă tuleiele bărbii. Deocamdată, vreau să nu te bagi. Arkadi și Chapel să fie convinși că te ferești. Vreau însă să vii aici și să aranjezi deltele. *Pony Express* să fie gata de treabă.

Citește limpede șocul de pe chipul celuiilalt.

– Deltele? repetă Warren. Începi iar să zbori peste Hotar?

– Poate că da... Cowboy se lasă pe spate în fotoliu, simțind că pe o extensie neagră, mătușă a trupului său, gata să se alăte. Lui Arkadi îi place să supravegheze totul din avion, nu? Zboară mai ales peste Colorado și Wyoming...

Zărește înțelegerea licărind în ochii lui Warren. Înflorește acolo lent și frumos precum un răsărit de soare.

DEPOZIT DISTRUS DE INCENDIU ÎN ORLANDO MAI MULTE PERSOANE DISPĂRUTE

Poliția infirmă zvonurile privind schimburi de focuri

Marc Mahomed șoptește din difuzoare mascate; vocea lui este un mesaj subaudibil printre tânguierile subtile și ritmurile hoboilor. Maurice privește inexpressiv fotografiile de pe perete; atât de absorbit, încât poți crede că se uită la un videcran. La intrarea Sarel, ochii săi metalici se întorc spre ea și un surâs ușor îi flutură pe chip.

– Rom cu lămâie? o întreabă.

Femeia încuviințează, simțind cum răcoarea aerului condiționat din bar îi îngheață transpirația de pe frunte. Zâmbește recunoscător, toare către Mătasea Albastră, familiaritatea acesteia destinându-i.

Se uită în jurul barului, zăbind doar două clienți pe care le-a mai întâlnit pe aici, două rusoaice cu ochi triști care, judecând după numele ce le punctează conversația – Lenin, Stukalin, Bunin, Troțki –, sunt angajate în obișnuita discuție despre momentul crucial când Uniunea Sovietică a greșit în misiunea ei de civilizare a restului lumii. Vechea argumentație, Sara o știe, a rușilor exilați prin toată lumea. O ignoră și ia paharul aburit pe care i-l întinde Maurice.

– Pune-ți și ție unul, îi spune. Fac cinste.

Maurice aprobă din cap și se întinde către White Horse, cu grația lentă și precisă a unui mim care descrie un obiect invizibil.

– Nu te-am văzut în ultima vreme, domnișoară, rostește el.

Sara soarbe din băutură.

– Am lipsit din oraș. Afaceri... În plus, am încercat să evit niște oameni.

– Domnul acela orbital?

Ea strânge din umeri într-un fel care poate însemna o afirmație.

– Nu-mi place genul ăsta de indivizi. Dau impresia că nu știu când să-i lase-n pace pe oameni.

– Te-au căutat și pe la mine. Individul ăla – Cunningham... I-am spus s-o frigă dracu' de-aici.

– Mulțumesc, Maurice, surâde Sara.

La răstimpuri, văd pe câte cineva care ar putea lucra pentru da nu pot fi sigur. Scutură din cap: Totuși, de câteva săptămâni ai zărit nici o figură suspectă. Cred că Cunningham a plecat

Sper. Deși mă-ndoiesc.

a dintre rusoaice înalță mâna, solicitând votcă albastră, iar Maurice o toarnă în pahare aburite și le-o duce la masă. Sara simte tonul încălzindu-i cu blândețe gâtlejul. Îndărătul ei, ușa se deschide aducând o rafală din arșița de septembrie; femeia privește rapid umăr și zărește un cărucior de invalid în care se găsește un de vârstă mijlocie, cu ochi din metal; picioarele îi sunt două totuși capitonate, retezate deasupra genunchilor. Este unul din ve-lu camarazi ai antilezului, cineva pe care ea l-a mai văzut – i se pare că-l cheamă James. Sara privește în paharul ei și-i aude salu-tându se cu glasuri scăzute.

Maurice îi toarnă lui James un pahar și-l pune pe masă, refu-zand banii, în ciuda protestelor. Sara are impresia că scena aceasta joacă pentru prima dată. Marc Mahomed se tânguie despre irosite, pierderea iubirii, despre înțeleșuri. James își mane-vrează căruciorul către toaleta din spate. Maurice revine la bar, pri-vind la nesfârșit, fără să clipească, spre fotografiile de pe perete, privind în mână paharul din care n-a gustat. Sara își termină White Horse-ul. Face semn, cerând încă unul.

Maurice, spunea ea, tu locuiești la etaj, așa-i?

– Corect, domnișoară.

– N-ai o cameră liberă?

Inexpresivii ochi Zeiss se înalță ca s-o privească.

– De ce întrebi?

– Mi-ar plăcea să am o locuință în Tampa. Un loc unde Cun-ningham și prietenii lui să nu mă poată găsi. Plătesc chiria în ans.

Maurice o studiază deschis, în vreme ce ea se întreabă dacă apăsas butonașele cuvenite, dacă menționarea Orbitalelor îl va face să reacționeze.

– Fără afaceri, rostește bătrânul. Fără chestii ilegale sau indi-vizi pe care nu-i cunosc. Nu vreau necazuri.

– N-o să fie nici un necaz, Maurice. Doresc doar un pat.

Pune paharul pe tejgheaua barului.

– Bine atunci. O săptămână, apoi mai vedem.

Sara simte ușurarea răspândindu-i-se prin membre. Ridică un picul și zâmbește către barman.

– Mulțumesc, Maurice. Ești un prieten adevărat.

Ușa toaletei se deschide și James slalomează printre mese cu căruciorul, revenind la locul său. Maurice îl privește gânditor.

– Cândva, căpitanul a fost un tip tare. A-nnebunit de mai mulți ani, pentru că nu mai poate zbura.

Femeia se uită peste umăr spre James, simțind tristețea care este atingerea amintirii.

– Mda, încuviințează ea. Știu și eu pe cineva la fel.

TENTATIVĂ DE ASASINAT ÎN CASPER MAIORUL ANDREIEVICI SCAPĂ CU CÂTEVA ZGÂRIETURI

„N-am dușmani în statul Wyoming“, declară el.

Poliția este derutată.

Locuința Coțcarului ocupă un pisc minor pe versantul estic al lui Sangre de Cristos, de unde câmpia se poate zări ca-n palmă, pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri. Nu este o coincidență faptul că ocupă o minunată poziție strategică, având în față o vedere perfectă către poalele munților și fiind apărută în spate de o creastă aproape imposibil de cucerit. Străinii n-au fost niciodată bine veniți în această parte a lumii, iar eventualele iscoade n-ur scăpa neobservate de localnici.

Ținând Heckler-Koch-ul în poală, Cowboy urcă versantul sudic și forțează Packardul până la limită pe drumul în pantă, de pe care cerul pare îndeajuns de aproape ca să fie atins. Zorile împodobesc întinsele șesuri răsăritene. Pinii se ridică măreț în jurul lui, copaci tineri plantați după defrișarea totală de acum câțiva ani, și a căror creștere a fost amplificată de chimicale orbitale.

Packardul glisează pe interfața dintre minte și ochi, cer și pământ, zori și ultima atingere înghețată a nopții. Ochii lui Cowboy scapără către geamurile puținelor mașini și camionete, căutând fețe

mulț. priviri surprinse, căutături viclene. Nimic altceva decât mulți îndreptându-se către biserica din oraș, pentru slujba de utrenie.

Poarta Coțcarului este străjuită de doi paznici purtând echipament militar blindat, de camuflaj, cu vizoare nocturne masive și camere infraroșu fixate pe frunte, ce le conferă aceleași avantaje ca lui Cowboy implanturile. Cu propriile infraroșii, panzerboy-ul impresia că distinge într-o tranșee mascată din apropiere două înarmate cu ceva având amprenta unui lansator de rachete portabil. Ia pistolul automat din poală și-l pune pe bancheta de alături.

Oprește în fața porții și decuplează turbina. În liniștea zorilor, zăcutul geamului său ce coboară pare asurzitor. Cowboy privește scanerele bulbucate ale bărbatului care s-a apropiat de el.

Aș dori să-l văd pe Coțcar. Anunță-l că-i vechiul lui prieten, om Mix, de la rodeo din Portales.

Mai întâi, arma.

Ai grijă de ea. E arma mea preferată.

Întinde Heckler-Koch-ul, iar paznicul și-l vâă sub braț. Cowboy examinează emblema Flash Force de pe buzunarul individului ce-l desemnează drept unul dintre cei mai buni și incoruptibili mercenari. Tipul transmite printr-un laringofon mesajul dat de Cowboy și apasă casca deasupra urechii stângi pentru a auzi răspunsul. Se uită la Cowboy și clatină din cap.

Probabil că ești un Înger al Domnului, amice, îi spune. Trebuie până și să-ți dau arma înapoi.

– Mulțumesc pentru amabilitate.

Turbina reînvie țiind când paznicul face un semn și poarta începe să se ridice. Packardul împroașcă pietriș, suind fâgașurile serpentinelor. Pe infraroșu, Cowboy vede câteva patrule, însă n-ar trebui să le observe, așa încât le ignoră. Când oprește în fața casei mari, cu pereții din bușteni, lasă pistolul pe banchetă și aruncă peștera deasupra.

Jutz iese pe ușă cu un surâs înroșit de răsăritul soarelui, apoi se așază și sare, încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul lui Cowboy care, zâmbind lent, stă pe aleea de zgură.

– Afurisitul, spune ea, ciufulindu-i părul scurt și blond. Nu lipsit al dracu' de mult. Îl cercetează cu ochii azurii înconjurându-l de riduri fine: Ai mâncat ca lumea? Pari în formă.

– Sunt în formă. În cea mai mare parte a timpului a trebuit să merg pe jos, dar am avut mereu un bodyguard.

Ea își dă drumul pe pământ și-și vâă degetul mare în centura Concho. Cowboy o cuprinde cu brațul pe după umeri și pomenește împreună spre ușă.

– Ce face Coțcarul?

– Merge spre vindecare. Acum doarme, așa c-o să-ți dau niște *posole* de asediu și-o să pălăvrăgim până se trezește.

Trec pe sub scanerul din pragul ușii și nici o luminiță roșie nu clipește, nici un glas aspru, dirijând lasere, nu le comandă să se oprească. Aceasta e reședința de vacanță a Coțcarului, nu ranchul unde muncește acesta; deja clădirea a căpătat aspectul unui loc prin care se circulă mult mai mult decât se intenționa.

Pe plita din bucătărie se află o oală de șaptezeci și cinci de litri plină cu *posole*, disponibilă oricând pentru aceia dintre oamenii Coțcarului care n-au un orar regulat, iar în cuptorul cald se găsește un teanc de *tortillas* învelite în folie. Cowboy ia din amândouă și bagă câteva fise în tonomatul pe care li l-a dăruit lui Jutz și Coțcarului, de Crăciun, acum câțiva ani. Lămpile tonomatului pâlpâie urmând ritmul *litejack* al melodiei, în vreme ce Jutz îi spune ultimele noutăți.

Cowboy șterge cu *tortilla* ultimele resturi de ciorbă. Se pare că trupele au obosit. Terții au nevoie de bani ca să continue războiul și de aceea desfac mai multe produse, iar nord-esticii își completează stocurile. Prețurile scad în nord-est și simultan cresc în vest datorită cererilor sporite. Panzerele fac curse atât de des, încât încep să apară semne de uzură: defectiuni sau panzere-momeală ce nu pot participa întrucât piloții n-au fost încă eliberați de poliție. Unul dintre oamenii Coțcarului a fost nevoit să stea într-un hambar din Missouri timp de șase zile, cu panzerul avariat, lovit de lotri, înainte ca vehiculul să poată fi reparat și să i se aranjeze o rută de scăpare.

Au încercat și razii de date prin intermediul liniilor telefonice chiar cu microunde, dintr-un avion aflat deasupra lui Mound, spune Jutz. Bineînțeles că noi ne ținem datele în

De asta au încercat să-l omoare pe Coțcar.

Cowboy are senzația jenantă a vinovăției.

Cred că e nițel în legătură și cu mine, zice.

Femeia îl privește cu un surâs blând.

Mda. Ne-am dat seama și noi.

Îmi pare rău c-a început din vina mea, reia Cowboy simțindu-se stingherit sub privirea ei.

Jutz râde și-l bate pe mână.

Oricum s-ar fi întâmplat. Poate că, dacă nu-i speriai tu, ar fi aranjat lucrurile mai bine și ar fi ochit mai atent.

Se aude sunet de pași; Cowboy se întoarce și-l zărește pe Coțcar intrând în cameră. Poartă peste pijamaua albastră o jachetă din piele întoarsă și pare fragil, palid și mai slab ca oricând, cu părul cutulit, de ins abia trezit din somn; umblă grijuliu pe carpetele Navajo. La vederea lui, tânărul simte un val de fericire atât de mare, încât izbucnește în râs. Coțcarul se strâmbă.

– Știu c-arăt ridicol, spune el, totuși nu-i cazul să fii atât de asiv în legătură cu asta.

Cowboy a sărit deja de la locul său și aleargă să-i scuture mana. L-ar strânge în brațe, însă nu e sigur că nu i-ar periclita copule.

Ochii Coțcarului se largesc de încântare.

– La dracu', mormăie, mă bucur că te-ai întors.

– Am niște idei. Și câteva noutăți.

– Perfect, o să te-ascult. Lasă-mă mai întâi să beau o cafea.

– Bine.

Cowboy își dă seama că rânjește cu gura până la urechi, aidoma unui butonat, la prima doză a zilei. Se întoarce și-și urmează managerul în bucătărie. În timp ce Coțcarul își toarnă cafea, el mai agă fise în tonomat. Simte că are chef de dans.

Revin în odaia din față și Cowboy își explică teoriile; Coțcarul se așază în scaunul lui comod, mijind ochii în vreme ce ascultă, ghemuit în jacheta din piele întoarsă, cu cana de cafea ținută între ambele

palme. La răstimpuri, încuviințează din cap sau pune întrebări la muritoare. Uplete încă o ceașcă, o bea și pe aceasta, apoi se lasă pe spate în scaun, închizând ochii.

– Mda, rostește în cele din urmă. O s-o-ncercăm.

– Mai întâi cristaljocheul, spune Cowboy.

– Exact.

Se aude apelul simultan a două radiouri, unul la centura lui Jutz, al doilea în buzunarul Coțcarului. Bătrânul îl scoate pe al său și răspunde. Glasul se aude limpede.

– Sunt Lockyer, de la poartă. Vă caută un anume Jimi Gutierrez. Zice că are vești.

Pe chipul Coțcarului apare o expresie de nemulțumire.

– Bine. Percheziționează-l și trimite-l încoace.

– Am înțeles.

Coțcarul strecoară radioul înapoi în buzunar.

– La dracu' Sunt prea bătrân ca să m-ocup de nenorociți ca el.

– E de partea noastră, zice Cowboy.

– Asta-mi zice și mie. Da' mi-o spune cu zâmbetu' ăla de nebun, și mă gândesc întruna că-i de partea mea tot așa cum e și-un linx îmblânzit – până-mi bag degetele-n farfuria lui.

Apare un alt paznic, ca să-l treacă pe Jimi dincolo de detectorul din prag, apoi panzerboy-ul pătrunde în cameră. Un rânjet îi zvâcnește mereu în colțul gurii, iar ochii îi sunt la fel de dilatați ca țevile unei arme de vânatoare. Poartă o jachetă blindată, blugi retezati și teniși albaștri pe piciorul gol. Îl zărește pe Cowboy în colțul odăii și râde triumfător. Sârmele de metal ce-i acoperă dinții îi scânteiază printre buze.

– În sfârșit, te-am găsit, turuie el. Hei, vreau să vin de partea ta! Mai ții minte ziua-aia pe Western Slope?

– Da. Stai jos și zi care-s noutățile.

Jimi e prea surescitat ca să se așeze, așa că țopăie pe loc aidoma unui resort uman. Jutz îl privește îngăduitoare.

– Am antibiotice de-ale lui Arkadi, în valoare de zece mii K, în cala unui panzer, la o sută cincizeci de kilometri nord de-aici, începe Jimi. Crezi că le poți folosi, Coțcarule? Se rotește în culmea

lucrului, cu brațele ridicate deasupra capului, și execută un step spectacol al victoriei: Și l-am fript pe nenorocitu' ăla de Chapel! am zburat boașele până-n Mexic!

Cowboy se uită surâzând spre Coțcar. Acesta se întoarce cu mâinile la Jimi și închide ochii exasperat.

Stai jos până nu mor de inimă, îi spune, și povestește ce s-a întâmplat.

Fără să-și piardă nimic din entuziasm, Jimi îi aruncă o căutătură și se cocoată pe marginea unui scaun, continuând să răpăie pe mola cu tălpile din cauciuc. Moș-Ene, unul dintre aliații lui Arkadi, a angajat să treacă peste Hotar în estul lui Colorado. Când a arcat marfa, hop și Chapel, iar Jimi a priceput că Arkadi avea anumite interese în cursa respectivă. A pomit panzerul, după care întors tot armamentul, inclusiv rachetele, asupra echipei de înțepinare și i-a aruncat în aer pe Moș-Ene, Chapel și cisterna de carburant, apoi a șters-o în Stâncoși, căutând o ascunzătoare.

Dintr-un foc, mi-am tras marfă de zece milioane de parai și un panzer nou-nouț, și-am curățat și doi nenorociți, încheie el sărind de pe scaun și bătând din palme deasupra capului. Crezi că-n felu-ăsta intru și eu în echipă?

– Cred că da, încuviințează Cowboy.

Se uită spre Coțcar și-l vede capitulând în fața inevitabilului.

– Mda, vorbește bătrânul. Socotesc că te-ai descurcat bine.

Jutz se scoală și-l cuprinde pe puști cu brațul pe după umeri.

– Mulțumim, spune ea. E bine să știm c-avem câțiva prieteni.

Jimi o prinde în brațe și o învârtește prin aer. Jutz chiuie, râzând, în vreme ce Coțcarul îi privește încruntat, cu un ochi mijit.

– Mă duc să bag niște fise-n Wurlitzer, zice Cowboy. Îndreptându-se către bucătărie, aruncă o privire peste umăr: Hei, Jimi, vrei niște *posole*?

Jimi o pune jos pe Jutz și scoate din buzunar un flacon transparent de mescal.

– Sigur că da, încuviințează el. Mă bucur că-s alături de voi, mă știi.

– Știu, confirmă Cowboy și, scotocind prin buzunare, continuă să meargă spre luminițele clocotitoare ale tonomatului.

PREȘEDINTELE UCRAINEAN NOU-ALES
VA MENTINE NEUTRALITATEA
ÎN CONFLICTUL ESTONIA-RUSIA

Sara intră în rezerva lui Daud și zărește un preot rus stând lângă patul unui nou internat, ale cărui brațe și picioare sunt legate cu chingi din piele de cadrul metalic, strălucitor, al patului. „Malaria virală Huntington“, gândește ea, „erodarea deopotrivă a minții și a trupului. În cazul de față, a depășit stadiul contagios.“ Preotul nu-și întoarce spre ei ochii ascunși în chipul hirsut, ci continuă să-l privească pe muribund.

Daud are acum ambii ochi, unul înconjurat de vânătăia operației de implant care s-a făcut abia ieri, plătită din fondurile virate de Sara din stația New Kansas City a „Glonțului“ Tânărul o vede când trece pe lângă preot și fața i se contorsionează.

– Sara...

– Sunt aici.

Îi întinde o mână și fata o apucă, strângând-o.

– *Unde-ai fost?*

Ea îl cercetează atent – pe chipul lui se duce un război interior: recunoștință amestecată cu resentimente...

– Am umblat, Daud.

– M-ai lăsat singur. În loc de răspuns, Sara îi mângâie cu blândețe mâna, pielea cea nouă, trandafirie. Lua-te-ar dracu'! urmează el. De ce-ai plecat? Ai zis c-o să lipsești numai două zile!

– Am avut probleme.

Încearcă să-l sărute pe obraz, dar băiatul își întoarce capul. Sara se retrage, continuând să-l țină de mână.

– Mi-au redus doza, spune Daud. Am dureri. Mă dor picioarele, totul... Nu pot face exercițiile pe care mi le dau.

Fata îi zărește, conturate de cearșaf, formele picioarelor noi, subțiri.

– Nu poți fi externat până ce nu mergi singur, îi zice.

– Nu pot umbla deloc, dacă nu-mi dau doza!

– Daud, rostește ea încercând să-și păstreze vocea calmă, nu-ți aduc nimic. Nici inhibitori hormonal, nici endorfine.

El își smulge mâna. Sara încearcă să-i vorbească, dar tânărul nu o lasă să răspundă. Ea vede cum îi zvâcnesc mușchii gâtului și ai obrazului și se simte copleșită de propriile-i furie și frustrare. Își amintește că genul acesta de reacții reprezintă tot ce i-a mai rămas lui David, că puștiul uzează de ele fiindcă vrea să știe dacă sora lui îl va încă de-ajuns ca să i le suporte, totuși mânia clocotește în ea precum o vală și, înainte de a exploda, Sara se întoarce și iese.

Aerul rece al coridorului șoptește, dar acum fata îi cunoaște căminul.

Orașul se strânge în jurul ei, însă nu mai este nimeni care să-i ofere spatele.

TEMPEL PHARMACEUTICALS ANUNȚĂ
VINDECAREA MALADIEI HUNTINGTON
ACȚIUNILE TEMPEL EXPLODEAZĂ LA BURSĂ
Medicamentul este descris drept un virus de tipul
„caută-și-distruge“

Thibodaux este un cristaljoc, deasupra deckului său, în mașina lui Cowboy, cufundat într-o transă interioară; un individ slab și zelos, care, gârbovit, se încruntă și degetele îi dansează pe tastatura mică în poală. Cowboy îl cunoaște vag, de acum câțiva ani, pe când Thibodaux se iubea cu un panzerboy care avea să moară ceva mai târziu, într-un lan de grâu din South Dakota.

– Gata, băiete, spune Thibodaux. Compania anonimă din Montevideo a fost alertată. Putem începe.

– Dă-i drumul, zice Cowboy.

Ia un jack din deckul celui alt și pătrunde în interfață. Știe că vitezele nu-i să mute capitalul – asta-i simplu o dată ce i-a dat lui Thibodaux parolele. Chestia este să scape de programele de urmărire pe care „legiuiții“ i le-au pus pe conturi ca să-i urmărească tranzacțiile, alertând poliția asupra localizării sale.

Operează din mașina lui, cu deckul cristaljocheului cuplat la un telefon public cocoțat pe pilonul din aluminiu pe West Alameda, în Santa Fe. „Legiuiții“ ar putea fi îndeajuns de buni ca să urmărească seriile de comenzi, de aceea Cowboy nu vrea să utilizeze liniile la care are acces în mod obișnuit.

În mașină se simte deja un iz stătut – nervii au început să scânteieze de adrenalină. Thibodaux intră în i-față și apelează bobrokerul lui Cowboy. Cowboy eliberează prima parolă din cubul și, în două secunde, tot stocul acțiunilor sale este desfășurat într-un mod complicat și aparent aleatoriu, la bursele din Singapore, Londra și Mombasa Nova.

Peste aproximativ trei secunde, toate acțiunile i-au fost schimbate cu altele. În vreme ce vânzările sunt completate, Thibodaux dă un semnal și Cowboy trimite a doua parolă din cipurile lui. Titlurile de posesiune ale diverselor sale stocuri de metale prețioase, păstrate fizic în siguranța bastiliilor subterane ale mai multor bănci din vestul S.U., sunt oferite pe piețele de mărfuri din Tobago.

Șirurile de date reprezentând noile posesiuni ale lui Cowboy, achiziționate din trei locuri diferite, sunt codificate și retransmise prin sateliții geosincroni deținuți de Mikoian-Gurevici, Toshiba și Gold Coast Maximum Law Corporation I.G. După aceea sunt revândute și convertite în pesos mexicani, franci CFA din Bangui și coroane islandeze.

Între timp, aurul și argintul lui Cowboy au fost schimbate pentru șilingi ugandezi, transferați în Manila, unde sunt depozitați într-o bancă din interfață, ce se ascunde sub paravanul lui Greater Asian Trade Company. Șilingii sunt folosiți drept ipotecă suplimentară pentru un împrumut ce se ridică la 99,999% din valoarea lor. Durata împrumutului este de zece secunde.

Cowboy îi dă lui Thibodaux a treia parolă și acțiunile în clădiri cu apartamente de lux din Proiectul Fetei Luminate de pe Mediul Orbital Permanent Mitsubishi, aflat în punctul Lagrange Patru, sunt vândute, cu un profit modest, unui investitor din Zürich. Contravaloarea, în franci elvețieni, este transferată unei bănci interfață din Melbourne, fiind întrebuițată din nou drept garanție pentru un împrumut de zece secunde.

În vreme ce codurile reprezentând francii elvețieni sunt recepționate în Melbourne, cele trei șiruri separate de informații reprezentând vânzarea acțiunilor la bursă circulă, cu viteza luminii, între mai mulți sateliți și stații terestre. Programul creat de Thibodaux este autonom, călătorind împreună cu datele, și deocamdată nu are

voie de instrucțiuni, ceea ce nu e cazul cu programele de urmă-
plasate tot acolo de „legiuiți” – la fiecare trecere de pe Pământ
satelit și înapoi, încă o fracțiune de secundă se adaugă decalaju-
lui dintre clipa când programul detectează un transfer și momentul
când programul de urmărire principal, aflat în inima rece de cristal
cunui computer uriaș de la sol, este capabil să perceapă transferul
a măsurile convenite.

În decursul fulgerelor dinspre Pământ spre spațiu și înapoi,
amurile de date trec printr-o stație de recepție situată pe o fostă plat-
ă de foraj oceanic, în largul lui Big Sur. Thibodaux așteaptă
o linie directă separată a sondei și, la fiecare trecere a datelor,
adaugă un program nou, un nou set de date ce se atașează primului
aj, imitându-i forma... Printre cei de meserie, acest program
denumit „frână”

Împrumuturile lui Cowboy sunt transferate, în etape distincte,
pe bursele din Singapore și Mombasa Nova, unde se folosesc la
achiziționarea de acțiuni ale lui Greater Asian Trade Company.
Blocul de acțiuni este după aceea transferat în Manila și vândut la
area reală tot către Trade Company, contra grivne ucrainene,
cu care se contractează livrări de bovine din Patagonia.

Pesos, franci CFA și coroane sfârâie cu viteza luminii spre o
stație de recepție din insula Ascension, unde așteaptă alt mesaj de
Thibodaux. Fiecare șir de date se rupe în două; frâna, de acum
ând programul original, se desprinde și se îndepărtează din nou
cerul serii, luând, cu puțin noroc, urmăritorii după ea. Simul-
datele reprezentând banii sunt retransmise de un satelit deținut
Korolev direct către Montevideo și o casuță poștală interfață,
putând eticheta „Compania anonimă nr. 384 673” Un computer
verifică suma, oprește onorariul companiei și al lui Thibodaux, și
amună operatorul uman – o femeie de vârstă mijlocie, plictisită,
stăută lângă un deck vechi, într-o cameră ponosită, din care se poa-
ări digul ridicat pentru a opri apele reunite ale Atlanticului și
lui Rio de la Plata. Operatorul uman deschide o altă linie tele-
ă și începe să introducă parole.

În timp ce femeia lucrează aplecată asupra tastaturii, compu-
terul principal al lui Greater Asian Trade Company sesizează că

împrumutul de zece secunde n-a fost restituit și blochează ipoteca. Se speră că, pe lângă șilingii ugandezi, banca interfață s-a ales cu un urmăritor, incapabil să țină pasul cu transferul împrumutului.

Bovinele din Patagonia sunt vândute în Namibia, pe ruble sud-africane. Rublele încep și ele să oscileze între Pământ și sateliți, aidoma anterioarelor șiruri de date, trecând de asemenea prin platforma oceanică din largul lui Big Sur și căpătând o altă frână atașată similar.

Banca din Melbourne blochează a doua ipotecă și conștientizând francii elvețieni ai lui Cowboy. Femeia din Montevideo și-a încheiat munca laborioasă de transfer manual al fondurilor către Banca Sony din Uruguay, de unde Thibodaux le mută imediat la bursa din Chicago prin câteva serii complicate și aparent aleatorii de achiziții de acțiuni.

Frâna atașată rublelor sud-africane țâșnește către punctul Lagrange Cinci, iar rublele se despart și pornesc spre Montevideo. Un alt șir de date apare în computerul principal al Companiei Anonime nr. 384 673. Femeia se apleacă iarăși peste deck și se gândeste la următoarea ei țigară, în vreme ce bate pe taste.

Frânele apar în birourile NewsData din diverse complexe orbitale, prezentându-se cu marcajul PENTRU DIFUZARE IMEDIATA, sub forma unui comunicat Reuter privind turneul triumfal al lui Marc Mahomed în Malaysia.

Thibodaux retrace rublele aflate în Banca Sony din Uruguay, pentru achiziția altor acțiuni la bursa din Chicago. Pe buza lui superioară sclipește o peliculă de transpirație. Se decuplează de la deck și-l privește pe Cowboy.

– Gata, spune el. Parolează-ți acțiunile.

Cowboy lansează o serie de parole, apoi Thibodaux scoate din fantă un cub de cristal și i-l întinde. Panzerboy-ul iese din interfață și ia cubul.

– Nici un fel de anchetă oficială probabil că n-a putut ține pasul cu toată chestia asta. Trebuie să fi luat sfârșit atunci când banii au intrat în bancă sub forma de ipotecă pentru împrumut – mai mult ca sigur că nimeni n-a mai putut face și saltul de la ipotecă la urmărirea banilor pe care ni i-au împrumutat băncile din i-față.

După aceea, datorită decalajului pe care ni l-am sporit, nu s-au mai putut deosebi datele noastre reale de acelea ale frânei, așa că antorii s-au dus după aceasta din urmă. În plus, nu văd cum ar fi putut trece de compania anonimă din Uruguay, în nici un caz cu un operator uman lucrând prin două calculatoare diferite și care aveau interfață. Cristaljocheul pescuiește o țigară din buzunar și zice: Cred chiar c-ai obținut un profit frumușel din toate transferurile alea de stocuri. Vreo două mii de dolari...

Pe mine nu oficialii mă preocupă, spune Cowboy. Vreau să scap de urmăritorii orbitali.

Nici chiar *ei* nu se pot deplasa mai repede decât viteza luminii, zice Thibodaux. Oricum, s-ar fi blocat în Uruguay. Programul lor trebuia să fie atât de deștept, încât să verifice toate legăturile telefonice din oraș ca să afle prin care sunt transferați banii tăi. Clatină din cap și urmează: La dracu', modul cel mai sigur pentru ei ar fi fost să-ncerce să intre și să fure banii în timpul unui transfer – au chestii destul de bune pentru așa ceva, dacă-și pun mintea s-o facă. Îl privește pe Cowboy și surâde: Oricum, vei afla când o să-ncerci să umbli la acțiunile alea.

Îhâm. Mulțam!

Cowboy intenționează să-și vândă toate stocurile de acțiuni înainte ca Thibodaux să dea colțul străzii, după care să-și schimbze parolele. Cristaljocheul are reputația unui meseriaș cinstit, dar nici o precauție nu e inutilă.

Thibodaux coboară geamul Packardului și întinde mâna ca să-și deconecteze de la telefon deckul. Cowboy se cuplează la vehicul. Turbina pomește silențios – doar o vibrație se simte prin caroserie.

– Știi, se încruntă Thibodaux spre deck, s-ar putea să *fi fost* miste orbitali după tine. În mod clar, erau mai multe programe de urmărire. Ceva mai devreme, la primele mișcări, le-am simțit încercând să se agățe.

– Da?

– Deși unul dintre ele era destul de ciudat. Mai degrabă un fel de etichetă de mesaj... Pentru o clipă, ochii i se încetoșează, apoi indică privirea: Cunoști pe cineva Reno?

Cowboy simte un fior rece pe ceafă. Îl fixează pe cristall cheu, în timp ce teama îl străbate precum unda unui șoc hidraulic Clatină din cap.

– Reno e mort, rostește el.

– Ești sigur? Unica parte a mesajului pe care am putut s-o văd era din nou și din nou, COWBOY SUNA-L PE RENO.

– Nimic altceva?

– Altceva nu m-am deranjat să citesc, rânjește Thibodan. M-ai angajat să-ți mut banii, nu să văd ce programe sunt agățate de coada lor.

– Așa-i.

Cowboy își umezește buzele și încearcă să-și concentreze din nou atenția asupra traficului de pe West Alameda. Speculează o ocazie și se strecoară între două mașini.

– Cred că era un șiretlic, zice el. Voiau să răspund, ca să mă poată urmări.

– Probabil. Totuși mi se pare un mod ciudat de-a o face.

– Ciudat? Reno a fost un tip ciudat...

Pupilele lui Cowboy se contractă până la dimensiunile unor gămălii când acesta se întoarce cu fața spre soarele dimineții, alături sus, deasupra verdului îndepărtat de pe Sangre de Cristos. Simte prezența înghețată, de cristal, a spectrului lui Reno, pierdută unde va prin interfață, întinzând degete metalice, subțirite, din care se descolăcesc șiruri lungi, hieroglifice de date... „Nu“, se gândește el. „A fost un șiretlic.“

Trebuie să fi fost un șiretlic!

KOROLEV RĂSPUNDE CU ACEEAȘI MONEDĂ
NOUL MODEL AL ȘONDEI JUPITERIENE ANUNȚĂ
POSIBILA SCĂDERE A PREȚURILOR LA
MATERIALELE PLASTICE DIN GAZE PLANETARE

Sara privește în jos, spre panzerul abandonat în râpă. Crengi rupte au căzut peste el, iar frunzele s-au adunat în flancul ferit de vânt. Tristețea o mușcă precum o rafală din crivățul Montanei. Ceva nou a început aici – o călătorie în care orașul și viața străzii s-au topit sub soarele sfârșitului de vară, iar ea însăși a avut liber-

a de a se simți și altfel decât o gloduroasă cu vestă de protecție, luptându-se să agonisească banii pentru un bilet de evadare.

De dinapoia lentilelor-oglinzi îi privește pe cei patru oameni a Hatmanului care au însoțit-o din Florida.

Asta-i, le spune, hai să ne luăm cristalele.

Oboară în râpă și introduce codul de acces la cala panzerului. Motorul glisează, deschizându-se cu un șuier hidraulic.

Inimile așteaptă, lipsite de apărare.

DEMEUREZ-VOUS AU PAYS DE DOULEUR?
L'AISSÉZ NOUS VOUS ENVOYER A HAPPYVILLE!

Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Conștiința lui Cowboy părăsește i-fața când Jimi pătrunde în coluc. Jimi tocmai s-a întors din cursa în Kentucky, unde a dus antibioticele furate, și e mahmur după starea de surescitare din ultimele trei zile. Pe gât și brațe are vânătăi de la apăsarea centurilor de siguranță în timpul manevrelor la accelerații ridicate, rezultat al unei curse de urmărire, de trei sute de kilometri, prin arșița Nebras-

încheiate cu un elicopter doborât într-o porumbiște și un co-
opter care aspirând, se pare, prin priza de aer, un ghemotoc de
lașu din aluminiu, a fost silit să se bălăbănească spre casă cu un
angur motor.

— Sper ca amărâtu' să fi reușit, spune Jimi. Era un pilot dat
acu'.

Epuizarea a început să pună stăpânire pe el, făcându-se simțită
atât în poziția corpului, cât și în pleoapele grele. Acceptă de la Coț-
car un whisky cu apă și se afundă într-un scaun.

Mă bucură să te anunț c-ai fost bine plătit pentru vânătăile
astea, i se adresează Coțcarul. Procentajul proprietarului tău și par-
tea ta se ridică la peste cinci milioane.

Jimi este prea stors ca să poată măcar replica. Cowboy știe
cum trebuie să se simtă; el însuși de abia a revenit după un drum
de patru zile în Nord și Vest, însoțit de doi mercenari Flash Force
care ocupau bancheta din spate a Packardului, veghindu-l în tim-
pul întâlnirilor cu niște panzerboy – câte unul ori câte doi – pe care
cauta să-i convingă să frâneze războiul lui Arkadi. Unii păreau do-

ritori, totuși nimeni nu voia să fie primul. Cowboy își dă seama că trebuie să formeze un soi de organizație care să aibă un program bine definit. În clipa de față, consideră că pune niște temelii solide, dar e conștient că o singură veste proastă poate da totul peste cap.

– Dacă mai aud o dată: „Pe mine mă interesează cursa, nu încărcătura“, zice el, o să sparg nasu' cuiva.

Coțcarul îl privește atent.

– Asta era chiar vorba ta.

Cowboy soarbe din cafeaua caldă și speră că, pentru alte câteva ore, cofeina îl va ține pe picioare.

– Între timp mi s-a arătat calea cea dreaptă, răspunde el.

Jimmi își masează mușchii gâtului. Cowboy se întreabă dacă este momentul să-i povestească despre convorbirea Coțcarului cu executiva din Biroul Korolev, care suise muntele la invitația bătrânului, pentru a discuta despre un front unit împotriva lui Arkadi și a lui Tempel. Tipa refuzase cu răceală orice fel de târg până ce Coțcarul nu accepta niște condiții ce ar fi însemnat predarea totală – să devină o subdiviziune a lui Korolev, nu o parte din Tempel, și să facă asta fără luptă.

Interesele lui Korolev nu trebuia să fie amenințate aici, pe sol, subliniasse ea, și dacă totuși vor fi implicate, bătrâna și ai ei voiau s-o facă pentru ceva care să merite. Coțcarul i-a respins oferta, dându-și seama că Orbitalul în cauză se mulțumea să vadă că Tempel își risipea fondurile într-un război colateral încercării de preluare a lui, a lui Korolev, și n-ar fi acceptat probabil niciodată să finanțeze o mișcare de masă împotriva unui alt bloc, chiar dacă acesta reprezenta un dușman.

Panzerboy-ii aveau să fie nevoiți să lupte fără sprijinul blocurilor. Din punctul de vedere al lui Cowboy era același lucru; acceptul unui aranjament cu Korolev nu l-ar fi deosebit cu nimic pe el însuși de Arkadi.

Își termină cafeaua și știe că încă o ceașcă nu-l va putea ajuta; deja e amețit și vede ca prin ceață, dar dacă își activează supercalblarea va străluci orbitor vreme de cel mult o oră, după care, terminându-și rezervele, se va prăbuși consumat. De aceea, decide să

facă o încercare și glisează înapoi în interfață, zăbind cadrul olorat, grinzile, montanții și rețelele întrepătrunse ce reprezintă Tempel Pharmaceuticals I.G.

Thibodaux a clădit structura aceasta, o reprezentare cvadridimensională a blocului Tempel și a filialelor sale. Majoritatea sunt domeniul public, însă unele – mai cu seamă legătura cu Arkadi – au fost extrapolate. Ansamblul este enorm, degetele scheletice, de plastic, ale lui Tempel intrând în câteva mii de buzunare diferite pentru a-și căuta profitul. Tempel este atât de divers, încât îți vine foarte greu să pricepi fie și o singură operație; aceasta se contopește cu altele o sută, pierzându-și urma printre ele. Totaluri astronomice de masă monetară din conturi particulare fulgeră prin fișiere, rostogolesc pe o mie de tobogane, dispar într-o spălătorie anonimă și reapar în altă parte, lipsite de orice indicii privind originea lor. Diferite nume se ivesc pentru scurte perioade și se topesc în aceeași dimensiune, deplasându-se prin țesătură o dată cu timpul, ca să urmeze ceea ce Cowboy poate discerne din structura organizațională. Panzerboy-ul începe să pândească nume de indivizi, cautând să întrezărească felul în care principalii actori se mișcă prin păienjeniș. Un tip pe nume Marcus Thom, ales în mod absolut aleatoriu, începe în divizia de cercetări farmaceutice din vechiul New York terestru, se transferă la Grupul de Cercetări Orbitale atunci când industria medicamentelor iese din puțul gravitațional, după care devine vicepreședintele personalului într-o organizație numită Grupul de Accelerare Maximă, condusă de un individ întreprinzător, Henri Couceiro. După șase ani petrecuți în GAM, Thom trece la Divizia Lunară a Departamentului de Patologie. Acolo, Cowboy dă peste alt nume, Liu McEldowny, care lucrase în GAM înainte de a se transfera în Divizia Lunară cu un an în urmă. Chiar înainte de Războiul Meteorităilor, conform documentelor Diviziei Lunare, McEldowny revine în GAM, stă o lună după capitulare, după care intră în Comisia de Control al Dromurilor Orbitale Libere, despre care Cowboy știe că a fost grupul de orgaizare ce a stabilit Zonele Libere Florida, Texas și California.

Thom rămâne pe Lună încă doi ani, apoi devine președinte al Comitetului de Construire a Sateliților Energetici Solari care, în

ciuda denumirii, pare preocupat în primul rând de problemele personale. Aici el este subordonat lui Couceiro, ivit pe neașteptate ca director executiv al întregii divizii farmaceutice. Din Comitetul CSES, Thom face o mișcare laterală, ca vicepreședinte în Divizia Securitate, înainte ca, peste alte două luni, să fie solicitat în consiliul directorial, în urma preluării de către Couceiro a președinției întregii organizații. În consiliu, Thom deține o serie de portofolii, printre care Dezvoltarea și, din nou, Controlul Dromurilor Libere. Unul dintre subordonații lui este – ce surpriză! – Liu McEldowny.

Cowboy îl urmărește pe McEldowny înapoi prin timp și găsește o altă legătură între el și Couceiro, când cei doi erau numărați unu, respectiv cinci, în Filiala de Control al Eroziunii, care se ocupa de ipotecarea și apoi confiscarea a zeci de mii de pogoane din terenurile agricole ale Ucrainei. Cowboy urcă din nou scara timpului și asistă la modificările survenite în consiliul directorial, zăbind o bruscă agitație în preajma momentului când Couceiro devine președinte, întregul consiliu reducându-se de la douăzeci și patru de membri la cincisprezece, cu o redistribuire neînsemnată a responsabilităților. Îl urmărește pe toți cei care au plecat și descoperă că trei mor, iar câțiva dintre cei rămași sunt transferați în poziții majore altundeva în companie – poziții aflate însă în locuri precum Antarctica ori Ceres. Alții dispar, după ce suferă transferuri cerebrale, în mediu de cristal, în alte corpuri, fiind retrogradați până ce consiliul hotărăște dacă operația le-a afectat capacitățile de lucru. Cowboy decide că actualmente Couceiro își consolidează controlul asupra consiliului și în același timp divizează opoziția, trimițându-i pe adversari în locații extrem de îndepărtate.

Cu numai doi ani în urmă, are loc o altă agitație la nivelul conducerii, directorii schimbând între ei portofoliile, iar unul dispărând complet. Cowboy zărește un indicator plutind în rețea și atrăgând atenția asupra unei știri selecționate dintr-un raport tabloid MediaNet. Urmează indicatorul și absoarbe raportul, descoperind că această ultimă mișcare reprezintă colapsul tentativei fostului președinte, Albrecht Roon, de a-și recâștiga funcția, o inițiativă eșuată datorită unui singur vot. Înainte de preluarea puterii de către Couceiro, Roon îndeplinise funcția de președinte timp

optsprezece ani; la șaptezeci și nouă de ani, creierul îi fusese transferat în alt corp, după care omul fusese mutat la Comisia Reselor Asteroizilor – un post major, într-un bloc mai puternic în privința transportului spațial, dar echivalând în cadrul lui Tempel Siberia. De acolo, Roon încearcă o revenire și dă greș, unul dintre susținătorii săi din consiliul directorial fiind pensionat definitiv și înlocuit cu un om al lui Couceiro. Roon însuși este retrogradat cu o treaptă, fiind numit la conducerea Marketingului Americii de Sud.

Asta sugerează o prăbușire importantă – de la situația de precedent aflat în vârful puțului gravitațional la aceea de exilat în America de Sud – în numai câțiva ani. Cowboy urmărește cariera lui Roon de-a lungul și de-a latul construcției Tempel, apoi pe cea a lui Couceiro – ceva ce a făcut deja. Informațiile disponibile nu ar la îndemână. Va trebui să sape mai adânc.

Lasă interfața să-i dispară din minte și descoperă că prietenul lui, Coțcarul, a plecat, probabil pentru siesta de după-amiază, iar lui i-a adormit în scaun, ținând între coapse paharul pe care au început să se prelingă picături de condens. Părăsește tăcut casa și suie în Packard, apoi ambalează motorul și coboară pe serpentinele cărarilor până în vechiul Cimarron, întemeiat cu mult timp în urmă de veselul infam Lucien Bonaparte Maxwell, prietenul lui Christopher Carson și al lui William Bonney; orașelul fiind construit deoarece Maxwell deținea cea mai mare donație funciară din istoria lumii și considera firesc ca pe ea să se instaleze o așezare. Cowboy cuplează computerul Packardului la o linie telefonică și începe să apeleze biblioteci.

Datele sunt destul de ușor de găsit acum, când știe ce anume caută în cristalele bibliotecilor. Roon s-a născut în Bonn, a urmat școala în Leipzig, a obținut licența în chimie și apoi s-a alăturat lui Tempel Pharmaceuticals I.G. chiar în anul când compania a început să-și construiască prima fabrică orbitală de medicamente. Între a sa misiune în spațiu a urmat la scurt timp după aceea, iar Tempel l-a tot fâțâit în sus și-n jos, vreme de aproape un deceniu, până ce cartierul general al companiei s-a fixat pe orbită, iar Roon l-a însoțit.

După ce a ajuns președintele lui Tempel, a militat pentru independența Orbitalelor; la un moment dat chiar le-a ordonat pușcilor săi să pătrundă în centura de asteroizi, sfidând Comisia de Control al Spațiului, o acțiune care necesita un curaj deosebit, știind seama de faptul că Tempel nu era o companie minieră importantă și că avea doar câteva nave pe care le putea trimite în misiune. Roon a fost unul dintre fondatorii primului Congres al Blocurilor Orbitale și era al doilea ca putere după însuși Grechko. După toate probabilitățile, multe din programele Congresului au fost inițiate de el, totuși a preferat să nu iasă în prim-plan, ci să lase pe Grechko să primească laudele. După Războiul Meteoritilor, Roon a pornit politica balcanizării principalelor puteri terestre și stabilirea de Zone Libere aflate sub supravegherea Orbitalelor.

Henri Couceiro s-a născut pe orbită, din părinți brazilieni, când Roon se găsea încă pe Pământ, studiind pentru licență. So mândrea cu faptul că nu pusese niciodată piciorul pe Pământ, și una dintre declarațiile sale publice cele mai controversate, făcute la scurt timp după preluarea președinției, denumea planeta „nimic altceva decât un asteroid mai mare“

Declarația respectivă a constituit unul dintre puținele gesturi lipsite de abilitate ale lui Couceiro. Mișcările exacte din cariera sa par ascunse din când în când, totuși se știe că și-a petrecut perioada de început trecând dintr-un loc în altul al uriașei structuri Tempel, ca un soi de director cu depanările, rearanjând programe și structuri, aliniind executivi și concediind incompetenți. Lovitura cea mare a venit o dată cu numirea lui ca șef al Grupului de Accelerare Maximă, despre care Cowboy descoperă, fără să mai fie surprins, că reprezenta o echipă de legătură cu celelalte blocuri, studiind reducerea dependenței de Pământ a Orbitalelor, prin partajarea resurselor și crearea de noi tehnologii. Tot GAM a conceput și planurile militare ce au dus la victoria blocurilor în Războiul Meteoritilor și împărțirea ulterioară a prăzii.

După toate aparențele, Grupul de Accelerare Maximă l-a propulsat pe Couceiro. După aplicarea strategiilor GAM, orbitalul a evitat funcțiile politice, preferând să se concentreze asupra studierii în detaliu a birocrăției; ajungând în cele din urmă șeful Diviziei

utice și căpătând un loc în consiliul directorial. Din poziția pectivă, el a aranjat refuzul consiliului de a permite rămânerea lui Roon în funcție după transferul de creier – votarea s-a făcut, se după ce mintea lui Roon se găsea deja în matricea ei de cristal a asigurat prima retrogradare a acestuia.

Cowboy părăsește modelul lui Thibodaux și se gândește pen- teva clipe la Couceiro și Roon, la ruptura dintre arhitectul ependenței Orbitalelor și cel care a contribuit la implementarea elor lui. Va trebui să parcurgă încă o dată modelul, identificând datu din consiliu și din birocrăție ai fiecăruia, încercând să vadă ea nu descoperă vreun punct slab.

Acum însă, spre surpriza lui, în complicata arhitectură a mo- delului se întrevede o mișcare – cifre roșii ce apar în țesătura e telei, pulsând după un ritm propriu și contopindu-se în litere care marșaluiesc peste grinzile și pilonii lui Tempel...

**COWBOYAJUTORRENOCOWBOYAJUTORRENOCOW
BOYAJUTORRENO**

Adrenalina urlă, ieșind prin gâtleejul tânărului. Cowboy zbiară a și smulge jackurile din cap, interfața dispărându-i brusc din min- Stă în Packard, privind displayul tăcut de cristale lichide din a lui și-și aude inima bubuind în piept. Întinde peste geamul ma- șinii o mână tremurătoare și trage brusc din telefon cablul compu- telului.

L-au găsit, se gândește. Ucigașii sunt deja pe urmele lui și el nu și-a luat un bodyguard. Privește peste fiecare umăr, căutând să hotărască dacă să plece direct spre locuința Coțcarului sau să în- cerce un traseu derutant, prin munți.

Se lasă pe spate, rezemându-se de tetiera capitonată, și pune âinile pe consola de comandă, îndreptându-și brațele, străduin- du-se să le oprească tremurul. Pentru a porni mașina, trebuie să interfațeze din nou, dar nu vrea să mai atingă jackurile, să vadă literele strălucitoare, de cristale, pulsându-și mesajul.

Trece la fapte și curăță totul din RAM-ul vehiculului, ceea ce trebui să rezolve problema altor comunicații spectrale ale lui eno, apoi se întinde și ia jackurile. Tremurul aproape că i-a încetat.

Introduce plunjerele în cap. Pomeste direct spre Coțcar, cu viteză maximă. Este aproape sigur că, pe drum, poate scăpa de o urmăritori.

Oricum, a sosit momentul să încerce.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO

Indiferent unde v-ați afla

sau ce faceți,

păstrați legătura cu portofoliul Dvs.!

Dublele noastre conexiuni din platină, nervoase, vizuale

și auditive, vă pot ține în contact cu robobrokerul

dumneavoastră

24 de ore pe zi

Membrii clubului CYBORG au 20% reducere pentru

orice operații

RPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCO

Michael Hatmanul își aprinde țigara cu un chibrit ce tremură. Ochiul îi sunt înfundați în orbite și tîviți cu purpurii.

– Păcat, rostește el. Mă temusem că informațiile mele s-ar putea să nu fie autentice. Îmi pare rău c-am avut dreptate.

– Erau niște tipi foarte buni, spune Sara.

Teama îi gonește de-a lungul terminațiilor nervoase, sub forma unor rafale scurte, zbârlindu-i puful de pe brațe. Își înfundă mâinile în buzunare pentru a-și stăpâni tremurul. Are gura uscată și tânjește după atingerea răcoroasă a unui suc de lămâie în locul aerului uscat și înghețat din biroul Hatmanului.

Michael întinde mâna după o sticlă din plastic, cu votcă, și stoarce în două pahare un jet subțire, argintiu.

– Mi s-a părut că merita o șansă, continuă el.

Sara și-a petrecut noaptea stînd ghemuită în nișa unei intrări, însoțită doar de propriile-i bătaii de inimă – numai ele și gustul transpirației. Ceva mai devreme, împreună cu alți cinci indivizi, l-a așteptat pe curierul lui Laffite, care trebuia să apară cu o valijoară de medicamente și un singur paznic, neprofesionist – însă fie în formația a făcut parte din ambuscadă, fie curierul a mirosit ceva deoarece, brusc, pe stradă s-au ivit două mașini imense, blindate,

urencile urlând și țevile armelor ațintindu-se dincolo de geamuri negre, reflectorizante; ecourile focurilor au răsunat pe fațadele ale clădirilor când gloanțele îmbrăcate în teflon ciuruiau betonul și transformau cărămida în pulbere. Cei din mașini erau supracablați și rapizi, și cu toate că Sara a fost îndeajuns de prudentă și aleagă un loc de unde să poată evada, a scăpat numai pentru-un noroc; vehiculele i-au urmărit pe ceilalți în timp ce ea degea prin noaptea care devenise un monstru întunecat, cu răsunet umedă și puturoasă, cu scanere infraroșii drept ochi și hohotul cu clănțănitul armelor automate. Lupta a durat doar câteva secunde. Restul orelor nopții fata și le-a petrecut în nișa ușii, simțind sub obraz asprimea umedă, urbană, a zidului năclăit de sudoare, așteptând în vreme ce mașinile patrolau pe străzile distruse, în are de supraviețuitori.

Ar fi trebuit să parieze pe totalul morților din noaptea asta. Avea să fie mai mare decât de obicei.

La paharul din mână lui Michael și lasă votca să i se prelingă încetișor pe gât, un foc înghețat, de alcool.

– Mi-ar fi putut lungi viața cu încă o săptămână, spune Michael și se așează într-un scaun adânc, de crom și piele neagră.

O privește cu ochii săi limpezi, înconjurați de pânza de păianjen a ridurilor.

– Am făcut socotelile, urmează încetișor. Mai am opt luni pe care să se ducă naibii. Una dintre lunile astea o datorez faptului că mi-ai înapoiat inimile de cristal.

Se lasă pe spate, fixând plăcile acustice întunecate de pe tavan. Și ține strâns brațele scaunului, mâinile îi tremură.

– Tempel mi-a retezat sursele, dar pentru o vreme o să mă descurc cu deturnări, șperțuri, niște vânzări din laboratoarele mele – chestii astea, plus ce-am mai stocat. Imediat cum a-nceput războiul, am împrumutat cât am putut de mult, pentru că mi-am dat seama că niciodată creditul meu n-o să mai fie la fel de bun. Doream să mă îndatorez la o grămadă de tipi. Doream ca ei să aibă tot interesul să rămân viu.

Sara închide ochii, văzând noapte, mișcări bruște, strălucirea unor faruri, sclipirea unor holograme laser reflectându-se din caro seria lustruită a unei mașini ce gonește.

– Pot continua războiul timp de șase luni, fără să am probleme, spune Michael, și accentul lui moale este singurul sunet din fortăreața izolată acustic. După aceea, n-o să mai fiu capabil să plătesc pe polițiști, și ei vor începe raidurile. Veniturile vor scădea. După șapte luni, n-o să-mi mai pot plăti bodyguardii de la Maximum Law și voi fi nevoit să angajez neprofesioniști. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre amici va decide că simpla mea rămânere în viață îi aduce prea multe prejudicii.

Fata deschide ochii și vede că Michael o privește cu o expresie amuzată.

– În privința asta, continuă el, tu ești singura în care am motive să mă încred. Ești singura care nu mă va trăda. Ei te vor și pe tine.

– Nu-ți pot fi de folos, vorbește Sara. Nu pot modifica realitatea.

– Știu, încuviințează Hatmanul. Privirea îi devine cea a unui jucător înrăit care fixează învârtirea ruletei și așteaptă ca bila argintie să-și găsească locul. Putem numai să continuăm, să menținem lucrurile suspendate. Iar când vor cădea – strânge ușor din umeri o să-nțercăm să fugim, sperând că nu mai însemnăm chiar atât de mult pentru ei ca să ne urmărească.

Sara privește în paharul de votcă, zărind reflectarea biroului întunecat și rece al lui Michael. „Încearcă să nu-nsemni mare lucru“, gândește ea, „poate că nu te vor mai remarca și-or să te lase să trăiești. Dacă ieși în evidență, așa cum fac Michael și Cowboy, vei fi doborâtă. Doar șobolanii supraviețuiesc – leii, niciodată.“

Iar șobolanii nu-și apără niciodată spatele unii altora.

RAID AL POLIȚIEI ORBITALE ÎNTR-UN DEPOZIT TEXAN ÎNTR-UN ATELIER DE ARME ARTIZANALE SE DESCOPERĂ RACHETE FOLOSITE PROBABIL DE CONTRABANDIȘTI

Pony Express, un fragment mișcător de noapte, lunecă pe parabola lui precum un arcuș pe strune, scoțând o muzică delicată.

Cowboy este din nou în i-față, simțind cum aerul rece murmură peste fuzelajul negru, mățuit, al deltei; nervii îi sunt atâțați de vântul ce-i șoptește despre eliberare, în vreme ce el însuși plutește mult deasupra Stâncoșilor. Ochii lui din metal cercetează cerul nopții, lăsând amprente infraroșii.

Acum nu mai e vorba de livrarea poștei. Acum Cowboy vânează.

După incidentul din Cimarron, a gonit ca un nebun spre casă, simțind cum Reno, sau ceea ce se afla înapoia acestuia, i se cocoată cu ghearele în spinare precum un val de adrenalină. N-a remarcat pe nimeni, atunci sau a doua zi, nici măcar o căutătură suspicioasă. În următoarele două săptămâni, nu s-a ivit picior de inamic. Pe de altă parte, n-a mai intrat în interfață prin intermediul vreunei legături telefonice. Indiferent ce s-ar fi găsit îndărătul acelui mesaj, consideră că nu vrea să aibă de-a face cu el.

Un blip chihlimbărie pâlpează pe displayul radiolocatorului și Cowboy îl studiază precaut. Decide că este una dintre puținele curse comerciale; se găsește prea sus ca să fie avionul lui Arkadi.

Delta străbate văzduhul precum o lamă ascuțită, o imensă pușilentoasă ținută sub control. Avionul lui Arkadi este mic, iar radiolocatoarele lui *Pony Express* nu sunt foarte eficiente și au un domeniu limitat – până acum Cowboy a fost mai interesat în detectarea radarelor dușmane decât în folosirea lor sale. Știe însă că nimeni nu se află pe aici pe undeva. Operatorul radio al aerodromului, omul Coțcarului, i-a dat de știre că avionul a decolat cu puțin înaintea apusului, iar terțul se găsea la bord, cu părul mereu zbârlit și modificându-și culoarea la fiecare câteva secunde.

Neurotransmițătorii stimulează cristalul lui Cowboy, iar *Pony Express* se apleacă într-o parte și virează către est, peste Medicine Bow. Urechile electronice se extind pentru a capta transmisiunile prin microunde. Radare îndepărtate pulsează anemic pe învelișul absorbant al deltei. În interiorul glugii negre, etanșe, a căștii, Cowboy aude numai ecoul propriei respirații, gustă doar cauciuc și anestezic.

Mintea îi jubilează, simte puterea deltei vibrând, ținută sub control. Nervii îl furnică de plăcere. A trecut prea mult de când nu mai stăpânit cerul...

Un punct argintiu se deplasează pe fundalul rotitor al stelelor, și Cowboy îl privește atent. Într-adevăr, este o amprentă infraroșie și tânărul ridică botul deltei pentru ca radiolocatoarele frontale să poată vedea mai bine; forțele g îi trag pielea din jurul pleoapelor. Pe displayuri apare un cerculeț chihlimbărie, cu contur nesigur. Cowboy se închipuie ca un șoim ce-și strânge aripile, pregătit să se năpustească asupra unei prăzi îndepărtate.

O chitară din oțel cântă în mintea lui pe când inundă motoarele cu carburant, iar avionul cel mare urcă spre stelele diamantine. Scâncetul vântului se transformă într-un șuierat. Coloana vertebrală a lui Cowboy simte vibrații delicate ce se deplasează în lungul avionului, dinspre bot spre coadă, pe măsură ce fuzelajul absoarbe tensiunile suplimentare. Se gândește că Arkadi e orb în privința lui și n-are cum să știe ce se întâmplă. Nu poate ajunge în nici un top, gândește doar în termenii banilor și ai modei – hainele crio max, despre care speră că-i vor cumpăra un bilet pentru lumea unde se petrec lucrurile adevărate –, iar în acest timp panzerboy-ii își clădesc și trăiesc propria legendă, pe când terțul este încremenit în afara cercului, încercând să pretindă că deține vreun rol.

Amprenta infraroșie este și mai aproape, scânteind alb în vederea lui Cowboy. Un bimotor. Acum el se găsește deasupra și în dărătul țintei, în vârful unei parabole prelungi; pleacă botul deltei și taie drosele, zgomotele motorului dispărând aproape complet, rămase mult în urma dărei de condensare.

Ținta este extrem de aproape. Cowboy coboară flapsurile și simte cum *Pony Express* se împotrivește frânei, trepidând. Amprenta infraroșie este apropiată – aidoma unor ochi de pisică în noapte. Tânărul comută vederea de pe infraroșu și zărește silueta întunecată apropiindu-se. Trebuie să se asigure că este cea căutăta.

Neurotransmițătorii activează un comutator și electronii gonesc prin circuite pentru a declanșa strălucirea iodurii de cuarț a luminilor de aterizare. Brusc, noaptea este incendiată de forma unui fuzelaj alb cu albastru. Avionul lui Arkadi – configurație

Cowboy poate vedea capete holbându-se pe hublouri. Aparatul se înclină pe o aripă și încearcă să intre în picaj, îndepărându-se.

Prea târziu. Deja gâfâie, aerul revărsându-se prin găurile din tuzelaj făcute de minutul lui Cowboy ce bâzâie în turela dorsală. Aripă se frânge, un motor izbucnește în flăcări și se rupe în bucăți, scuipând foc și aliaj topit. *Pony Express* se arcuieste și rânză peste vehiculul care cade, astfel încât Cowboy să-i poatăări prăbușirea. Știe că va dura cel puțin o jumătate de oră până va lua contact cu solul, undeva pe hotarul Nebraskăi, înconjurat de grindină de cartușe de treizeci de milimetri, cu părul lui Arkadi arlit la fiecare câteva secunde, preschimbându-se în portocaliu, verde, albastru, într-o serie lipsită de noimă, dar la modă...

Îi privește căderea, iar regretul lent îi atinge deja mintea. Arkadi este mort, totuși lucrurile au mers prea simplu. Terțul se găsea într-un reactor civil, lipsit de apărare, opus unui monstru blindat și docil. Nervii lui Cowboy continuă să sfârâie; este încă gata de lupfără să-și dea seama că de acum aceasta s-a și terminat.

Simte radarele de pe Drumul Iadului încercând să-l atingă cu gheare furioase, de microunde, și undeva în adâncul lui se înalță dorul de a relua cursele peste Hotar, de a simți din nou structura deltei gemând sub tensiunea virajelor supersonice, de a dansa prinsulițele rachetelor dușmane, gustând focurile albastre de alcool erup înapoia sa pentru a-l scăpa... Aceste simple interceptare și distrugere n-au fost pe măsura puterilor lui *Pony Express*, n-au constituit un apogeu înflăcărat al luptei.

Coboară botul deltei și pornește spre Colorado. Și-a îndeplinit misiunea – l-a scos pe Arkadi din scenă, iar acum Coțcarul și aliații lui pot să beneficieze de un moment de respiro.

Îl liniștește gândul că n-a fost ultima înfruntare. Tempel l-a susținut pe Arkadi și va aduce în curând pe altcineva.

Cowboy a obținut doar o păsuire și speră că aceasta o să-i ofere suficient timp pentru a-și organiza solia la Albrecht Roon.

MARC MAHOMED VĂ SPUNE CINE SUNTEȚI

Sara se furișează prin intrarea din spate a barului Mătasea Albastră, zăbind cutiile cu băuturi și droguri stivuite în rânduri de carton înghețat. Închide fără zgomot ușa și strecoară cheia în buzunar.

Odaia ei de la etaj are numai o masă, un compdeek cuplat la telefon, un scaun, un răcitor din plastic cu sertare și o saltea îngustă, așezată direct pe podea. Muzica pulsează, ridicându-se dintr-un salonul de jos – un canal de bas, deconectant. Femeia s-a purtat cu un șobolan, ascunzându-se când terrierul adulmecă pe deasupra lui.

Își scoate jacheta și tricoul și se întinde după un prosop, ștergându-și transpirația. A fost la Daud și a petrecut o oră cu el, timp în care băiatul i s-a plâns de spital și tratament, de felul cum îl chinuie terapeuții și-i reduc dozele, de împăiat care nu i-a răspuns la apeluri, punându-l pe un băiat nou să răspundă la telefon, unul al cărui ton nu i-a plăcut deloc lui Daud... Era un lung monolog pe care-l revărsa la fiecare vizită a ei, aidoma unei benzi ce poate reproduce doar același eveniment, mereu și mereu. Sara se simte vlăguită.

Aruncă prosopul pe jos și deschide frigiderul pentru o bere, înainte de a remarca luminița mesajului de pe deck. Smulge cu dinții folia de pe gâtul sticlei, se întinde și apasă butonul care va afișa mesajul trimis de Maurice; când acesta licărește pe monitor, femeia simte un val de căldură urcându-i prin nervi, distinct și real ca atunci când inhalează ceața unui drog rafinat:

MĂINE, ORA TREI, MĂTASEA ALBASTRĂ. LASĂ MI
SAJ DACĂ NU POTI VENI. RANDOLPH SCOTT.

Capitolul unsprezece

Cowboy stă neliniștit pe bancheta din spate a mașinii, privind cum vântul poartă frunzele căzute ale palmierului muribund din fața Mătășii Albastre. Paraziți statici pârlăie dinspre receptorul radio de pe scaunul de lângă șoferul Flash Force. Oglinzile negre ale vitrinelor barului reflectă strada arzătoare și imaginea laser strălucitoare a fantomei holografice tridimensionale ce defilează afișând prin fața trecătorilor numele localului.

Înăuntru barului se găsește un alt Flash Force, încercând să miroasă o eventuală ambuscadă. Cowboy se foiește nervos și speră ca bodyguardul n-o va speria pe Sara, că femeia nu se furișează deja pe străduța din spatele Mătășii Albastre, cu mintea ticsită de agini ale unor asasini.

Două rafale scurte trosnesc dinspre receptorul șoferului, atunci când mercenarul dinăuntru plescăie de două ori – semnalul că totul e în regulă, expediat de transmițătorul încastrat în craniul lui. Șoferul pornește mașina, avansează în lungul trotuarului îngust și oprește în fața barului. Scanează mulțimea din jur și încuviințează din cap, iar Cowboy țâșnește de pe banchetă, pătrunzând prin in-
trarea răcoroasă, ademenitoare, a barului.

Sara nu este înăuntru, doar niște oameni de afaceri înfulecând un prânz întârziat, un bărbat în cărucior de invalid privind fix locul

unde îi erau cândva picioarele și bodyguardul de la Flash Force aplecat deasupra unui Canadian cu sifon – tăcut și stând cu spatele la perete. Cowboy se apropie de teighea și-i comandă o bere neagră grului cu ochi din metal.

Până să fie servit, a examinat fotografiile de pe perete și bănuiește că știe de unde provine denumirea localului.

– L-ai cunoscut pe un tip, Warren? întreabă el. A fost șef de echipă la Vandenberg în timpul războiului.

– Nu, domnule, răspunde Maurice. Cutterul meu a decolat din Panama.

– Ai fost cu Townsend? Atunci trebuie să fi făcut destule chestii...

– Al dracu' de puține.

A vorbit invalidul din cărucior, cu bărbia sumețită într-o mândrie reflexă la menționarea numelui lui Townsend. Cowboy privește, surprins, într-o pereche de ochi Zeiss ce sclipesc cu o furie stranie, plină de o animozitate ce nu pare pe de-a întregul sănătosă.

– M-au pârlit devreme și n-am apucat să sui puțul, continuă bărbatul. M-am prăbușit aici, în Florida. Maurice a fost unul dintre tipii care au ras SPS-urile chinezești, dar l-au lovit la coborâre și-a aterizat forțat în Orlando.

Cowboy se întoarce către Maurice. Știe că numai vreo duzină de piloți a supraviețuit înfruntării cu SPS-urile.

– A fost o chestie dată naibii, spune el.

– Războiul se terminase înainte să decolăm, numai că noi n-am știut-o.

Glasul moale al barmanului e străbătut de o amărăciune obsesivă. Cowboy își închipuie vocea aceea răsunând în căștile controlului de zbor din Orlando, anunțându-și calm aterizarea forțată, în vreme ce aparatul său incendiat brăzdează cu o linie de foc cerul fierbinte al Floridei. Soarbe din bere, apoi rostește:

– Și eu sunt pilot. Jocheu aerian.

– Mi-am dat seama. Maurice își ridică un deget spre ochii de metal inexpresiv: Am văzut că ai tot echipamentul.

Vorbesc despre zboruri, în timp ce Cowboy bea jumătate din
Apoi ridică privirea spre Maurice și coboară glasul. Presim-
țarea îi încinge nervii.

Sara e aici? O poți anunța că Randolph Scott vrea să-i vor-
bască?

Maurice indică din bărbie spre bodyguardul de la Flash Force
și vede de paharul său, într-un colț.

– E al dumitale?

Da.

– Bine. Mă gândisem că s-ar putea să fie din nou vorba de...
ceilalți. O clipă, domnule.

Se întoarce către casa de înregistrare și bate cu unghia un cod
astatură. Ochii îi reflectă un mesaj chihlimbărie de pe ecran.

– E-n regulă, domnule Scott. Ia-o pe ușa din spate, spre toa-
let, apoi pe cea pe care scrie INTERZIS, și urcă la etaj.

Cowboy termină berea.

– Mulțumesc. Vorbim mai târziu.

Se îndreaptă către ușă, fără să arunce vreo privire spre body-
guard, și pătrunde în partea din spate a localului. Poate auzi îna-
poia lui pocnetul zăvorului electronic închizându-se. În aer se
simte un iz slab de hașis. În jur se disting, neclar, lăzi cu sticle de
medicamente și droguri legale. Urcă pe niște trepte înguste și o vede pe
Sara pe palier, conturată de lumina unui bec gol.

Poartă un tricou roșu, cu mânecile retezate, și blugi albi din
bumbac moale. E desculță. Părul i-a crescut; câteva șuvițe îi ating
locul dintre gât și umăr. Când Cowboy pășește pe palier, femeia
ambeste, întinde mâna și atinge umărul jachetei lui blindate.

– Văd c-ai trecut pe la croitorul meu...

– Da, mi-am tras un sacou și două perechi de pantaloni.

Sara se întoarce și pornește pe un coridor ticsit cu alte lăzi de
bauturi.

– Hai la mine-n cameră.

Cowboy o urmează, privindu-i mersul felin și precaut. Rămâ-
surprins de dimensiunile reduse ale odăiței cu pereți albi și fe-
astră zidită cu cărămizi, de lipsa mobilierului. Își scoate jacheta
greă și se așează pe singurul scaun. Sara îi oferă o bere din frigider,

apoi se instalează, în semilotus, pe salteluță. Smulge cu dinții toba ce astupă berea ei și-l privește pe bărbat.

– Așadar cu ce ocazie prin Florida?

– Vreau să discut cu Michael Hatmanul.

– Despre ce anume?

– O modalitate de-a câștiga războiul.

– Așa-i bine, râde ea. Mă temusem c-ai devenit sentimental.

„Din nou același joc“, își spune Cowboy. Perfect, și el este un jucător destul de priceput.

– Sentimental? Poate doar gândindu-mă la berea Apașilor de Argint, replică și o cercetează atent. Continui să lucrezi pentru Hatman, așa-i? N-ai trecut de cealaltă parte?

O clătinătură scurtă din cap.

– Suntem încă-n aceeași echipă. Oricum, partea cealaltă nu m-ar dori.

– Deci am rămas aliați.

– Da, cred că da.

Sara își permite un surâs scurt. „Unu-zero pentru mine“, gândește Cowboy și soarbe din bere.

– Când mă poți pune în legătură cu Michael?

– Întâmplător, știu că lipsește din oraș. Până diseară n-o să pot da de el.

Cowboy bea o dușcă prelungă, apoi pune sticla jos. Își comută ochii pe infraroșu și vede sângele arzând argintiu în obrajii femeii.

– Arkadi e mort, spune el. I-am doborât avionul.

Sara tace câteva clipe și peste chip îi trec configurații termale.

– E bine, rostește ea, totuși asta n-o să pună capăt problemelor din partea ta de lume, așa-i?

– Probabil că nu, având în vedere cine era înapoia lui. Dar am mai câștigat niște timp.

Revine la vederea normală. Ochii întunecați ai Sarei îl fixează atent.

– Timp pentru ce anume? întreabă ea.

Așa încât Cowboy îi povestește despre Tempel, despre Henri Couceiro aflat în locuința lui din Lagrange, de unde privește Pământul cu ochii reci ai celor născuți în spațiu, despre Albrecht

alimentându-și mintea printr-o matrice de cristal, într-un trup nou și tânăr, despre portofolii, birouri și urzeli de manipulare, despre ceea ce crede Cowboy în legătură cu voturile din consiliul directorial, ce ar putea fi influențate dacă s-ar întâmpla anumite, despre acționarii ai căror mandatarî țin balanța puterii. Toate este decât pură intuiție, idei despre indivizii pe care i-a studiat totuși crede că nu greșește.

Ritmurile șoptite ale muzicii hob pulsează în sus prin dușul în vreme ce Sara ascultă tăcută, rămânând în semilotus, abia mai sorbind din bere. După ce bărbatul termină de vorbit, ea încrește, cu ochii pironiți mult timp asupra podelei.

Și dacă nu ține?

O să pierdem mai curând decât o facem acum. Și atunci ne oprim și o ștergem.

Sara se uită la el.

Atâta vreme cât știi când să te-oprești... Daud și cu mine nu intenționăm să ne facem seppuku prin intermediul tău, și cred că nici Hatmanul.

Ai posibilitatea să ieși oricând vrei. Nu te pot opri și nici n-o să încerc.

Ea continuă să-l privească, cu chipul concentrat, apoi scuviințează din cap.

– Ți-am zis-o ca să știi.

Își descolățește picioarele lungi și se scoală, se apropie de fosta zidită, se reazemă cu umărul de pervaz și privește în depărtare, ca și cum în fața ei ar exista un geam.

– Tu crezi că putem câștiga războiul ăsta? îl întreabă încetișor, de parcă ar vorbi cu sine.

– Da. Dacă Roon ne dă ceea ce ne trebuie.

– Eu nu planificasem o victorie. Voiam doar să rezist până-îl lăscam rost lui Daud de-un tichet pe orbită. După-aia... Clatină din cap: După-aia, parcă nu mai conta ce se-întâmpla. Cred că aș fi încercat s-o șterg când ai noștri ar fi fost învinși.

– Un loc în cer? Asta-ți dorești?

Sara se întoarce spre el, rămânând sprijinită de perete.

– Rahat, nenicule! Pentru un bilet, mi-am vândut sufletul. Atâta doar că tipii cărora l-am vândut nici măcar nu-l voiau. Probabil că era prea murdar pentru ei... Spune asta în timp ce un râșnet amar, ca de schelet, i se întinde pe chip. Pe Daud însă or să-l ia, dacă vine cu destul mlaai. Poate c-or să strâmbe din nas în fața mirosului, da' or să-l ia.

– Asta-și dorește el?

Un oblon cade peste fața femeii.

– Asta-i cel mai bine. Dacă rămâne cu mine, va muri.

Cowboy învârte în palme sticla rece din plastic și simte picăturile condensului prelingându-i-se pe degetul mare.

– S-ar putea să nu-i faci o favoare trimițându-l afară din puș, vorbește el. Cei de sus nu sunt oamenii noștri.

– Oamenii *noștri*, pufnește ea, sunt învinși. Au pierdut în urmă cu doisprezece ani și continuă să piardă și-acum.

Bărbatul simte că i se încleștează mușchii maxilarului, iar palmele i se transformă în pumni. Se uită la Sara.

– Războiul ăsta îl putem câștiga, îi spune.

Sara ridică ochii, cercetându-l pe îndelete. Din bar se înalță un lung solo de bas, care umple tăcerea.

– Da, rostește ea. S-ar putea. Măcar o dată putem termina înaintea lor.

Cowboy aproape că zărește părul Sarei zbârlindu-se la vederea celor doi Flash Force, totuși fata îi salută cu o încuviințare scurtă din bărbie, iese din bar și intră în limuzină, întorcând capul în stânga și-n dreapta pentru a privi siluetele care se deplasează cu încetinitor pe strada cufundată în umbră. Cowboy o urmează pe bancheta din spate și șoferul pomește mașina.

– Un telefon sigur, spune panzerboy-ul, dorindu-și să fie în interfața vehiculului și să conducă el, dar șoferul lunecă cu ușurință prin trafic, aruncându-și des ochii în oglinda retrovizoare, pentru a depista eventualii urmăritori.

Se îndreaptă spre un telefon public, situat lângă sediul vechi al unei bănci nonstop, unde vor fi protejați nu numai de către Flash Force, ci și de sistemul de securitate al băncii. Sara iese

așină zornăindu-și mărunțișul din buzunare. Se reazemă de telefon, tastează numere, vorbește în șoaptă. Când revine, zâmbește către bărbat.

Se droga cu niște amici ruși, și a zis să vă-ntâlniți mâine dimineață. M-am gândit că dimineață o să fie mahmur sau tot pe orbită așa c-am aranjat pentru după-amiază. Cred că atunci o să-l am mai receptiv. În regulă?

Perfect.

Sara închide portiera, iar zăvoarele automate bufnesc înfundu cu sunetul rece al aliajului impenetrabil – închiderea coliviei numite Securitate.

Te duc înapoi la Mătasea Albastră, întreabă Cowboy, sau mai întâi te invit la cină?

Ochii ei se îndreaptă întrebători către bodyguarzii Flash Force la locurile din față.

În camera mea din Ritz Flop, adaugă el. Oricum nu m-are să în locuri publice.

Fata se lasă pe spate pe bancheta capitonată, trecându-și degetele peste suprafața pieii artificiale.

E bine, încuviințează.

Volantul cuplează lin și mașina se îndepărtează de bordura macinată a trotuarului.

Aliajele scilpitoare alternează la Ritz Flop cu sticla obsidian – serie de parabole dulci, pe jumătate îngropate, scunde și apropiate de sol, lipsite de orice linie dreaptă, o lume Lagrange adaptată gravitației. În odaia lui Cowboy, ca în toate camerele de altfel, nu există unghiuri drepte, doar curbe line ce se contopesc precum noaptea în visul unui zbor de noapte. Lemnul întunecat al mobilelor se dovedește a fi metal răcoros, ce vibrează slab sub degetele bărbatului de parcă ar avea o viață de colibri, ultrarapidă, undeva în domeniul ultrasonic, dincolo de percepția oamenilor.

El pornește compul din tăblia patului și comandă friptură de vânat, carne garantată că n-a crescut în cuvele vreunui agriplex, și o sticlă de Crio White. Un Flash Force intră în încăpere o dată cu room service-ul, și Cowboy vede strâmbătura Sarei când mâncarea le este examinată electronic. Fata pare să se relaxeze după

plecarea bodyguardului, își scoate jacheta și-și aruncă părul peste cap. Privește cenușiul închis, mățuit, al plafonului curbat.

– Eu eram mult mai puțin bătătoare la ochi atunci când te : păzit, pufnește.

Se întinde după White și bucățele de gheață cad de pe flaconul din metal când îl ridică deasupra pocălului și apasă trăgaciul de azot. Spuma albă țâșnește peste buza cupei și cade pe degetele lui Cowboy. Acesta le duce la buze și simte șocul răcelii străbătându-l nervii, dinții.

După cină, caută prin bagajul său după un inhalator de lună nădulce, un stimulent chimic ce nu afectează nervii supercabrați. Sara își termină Crio White-ul, apoi inspiră două torpile. Lasă capul pe spate, scutură părul și zâmbește. Cowboy apasă de două ori pe inhalator și simte focul savanei, ațâțat de vânt, ce-i pârjolește ambele emisfere cerebrale.

– Mai ții minte?... începe Sara.

– E bine că suntem din nou aliați.

După aceea se încolăcesc pe pat, Cowboy privindu-i în infra-roșu trupul, zărindu-i sângele ce se năpustește spre suprafața pielii în pâraie de argint, formând băltoace scânteietoare în sâni și vintre, șerpișori lucioși care-i urmează vârfurile degetelor oriunde ar atinge-o. Scotocește într-un compartiment al tăbliei patului, scoate o cască și jackuri, intră în interfață și pune casca pe tâmpilele femeii. Ochii ei visători se dilată brusc; ridică mâinile și smulge casca.

– Nu, Cowboy.

În glasul ei există teamă, și bărbatul încearcă un fior de surpriză. Comută ochii în spectrul normal. Chipul Sarei este învăluit de umbre.

– M-am gândit că ne putem cupla mințile, rostește el.

O simte pe Sara scuturând iute din cap.

– Nu. Inspiră adânc și-i atinge obrazul cu palma. Nu sunt... Clatină iarăși din cap: În mintea mea există lucruri despre care n-ai dori să afli.

Își lipește fruntea de aceea a bărbatului, privindu-l drept în ochi. Vorbește sec, totuși cu glasul încărcat de regrete. Răsuflarea ei îi mângâie buzele.

Lucruri din trecutul meu, chestii care n-au nici o legătură cu Atât doar că... uneori sunt acolo. Chiar atunci când doresc să
Și nu ți-ar plăcea.

Am văzut multe locuri, zice el.

Nu și genul ăsta de locuri. Altfel n-ai fi încercat să ne pui amândoi în aceeași i-față.

Cowboy ridică încet mâinile și se decuplează de la interfață. Brațele Sarei lunecă în jurul lui. Simte mătasea caldă a coapsei femeii suindu-i pe șold și comută pe infraroșu, vede argintiul și ungiul alcătuiind desene strălucitoare în întuneric. Se gândește la aruța Sarei de deasupra barului, la unicul scaun, la salteaua în-ă și lipsită de așternut. Știe că nu va fi poftit în patul acela, că ei sexul va trebui întotdeauna să rămână pe un teren neutru. Asta fiindcă ea va avea mereu nevoie de un locșor, o odăiță goală unde să se poată ascunde fără ca nimic s-o atingă.

Se rostogolește deasupra Sarei și o pătrunde, o zărește sclipind cearșaf, cu pielea înflăcărată. Orbitalele ei au un violet cianic, ferestrele minții îi sunt ferm închise.

Peste câteva ore, trezindu-se, o găsește pe fată cufundată în propriu-i ritm, cu nervii activați și corpul transformat într-o ceață de lovituri date cu picioarele și cu pumnii, desfășurându-și în mijlocul camerei exercițiile de violență mimată, încheștată în luptă cu aptea, cu spectrele ce încearcă s-o atingă.

O privește mișcându-se în semiobscuritate și simte prin șira spinării vibrația lui Ritz Flop. Se întreabă ce vede Sara în fața ochilor atunci când își lansează atacurile – ce fețe sunt conjurate în legiunea de inamici invizibili? Se întreabă dacă chipul lui se află printre ele, ținut mereu în șah.

Zărește apoi fulgerul negru dintre buzele ei și fiorii îl cuprind cu degete subțiri, precum piciorușele de păianjen. Comută pe infraroșu și vede sfichiul cibernetic care este Nevăstuica, ciberșarpe executându-și mișcările iuți și ucigăse, la unison cu loviturile ainelor stăpânei, năpustindu-se asupra fantomelor care umplu odaia.

Teama îl copleșește, vârfurile degetelor îi amortesc, înghețate. Privește tăcut din locul unde se află, înțelegând că Sara a avut în-

totdeauna în minte fața aceasta, o bucată de dementă din aliaj rece și plastic, inserată în gâtleej, ascunsă sub limba caldă și umedă. Inima îi bubuie, cerându-i să fugă de aici. Se gândește ce ar însemna să se înfrunte accidental cu ciberșarpele, să-i simtă mintea rece din cristal, străpungându-i orbitele... „*În mintea mea există lucruri despre care n-ai dori să afli.*” În mintea și în capul ei, da, și în piept și-n inimă. Ascunse înapoia ochilor de culoarea cianurii.

Sara își termină exercițiile și sughe Nevăstuica înapoi. Cowboy închide ochii și speră că ea îl va crede adormit. Fata merge tiptil la duș, lăsându-i lui Cowboy timp să-și regăsească respirația normală.

Când revine în pat, bărbatul se întoarce, făcându-i cât mai mult loc.

Capitolul doisprezece

Sudoarea inundă buza superioară și fruntea lui Daud. Ochii lui albaștri sunt împăienjeniți de durere. Mușchii brațelor i se reliefează când încearcă să-și sprijine greutatea pe barele sclipitoare din metal, în vreme ce picioarele noi, cu pielea trandafirie, fac câțiva pași prudenți.

– Așa, Daud! Ai prins șpilul.

Blondul terapeut bodybuilder, stând alături ca să preîntâmpine o eventuală cădere, îl încurajează să continue. Sara face același lucru, iar Daud pășește încet până la capătul barelor, apoi se întoarce, cu efortări supraomenești, la scaunul cu roțile.

– A fost foarte bine, îi spune Sara puțin mai târziu, împingând scaunul spre lift. Cel mai bine de până-acum.

Capul tânărului se leagănă pe tetieră.

– Nu ne putem opri să luăm niște țigări?

– Am luat eu.

Întorși în rezerva lui Daud, fata îl ajută să urce în pat, după care desface unul din cele două pachete de țigări pe care le-a adus. Pe al doilea îl lasă într-un sertar, la îndemâna lui. Patul vecin este gol, și Sara se așează pe el.

Un infirmier slab și bărbos intră, purtând un lighenaș pentru aia lui Daud.

– N-ar trebui să fumați în pat, vorbește el dojenitor și începe să pună prosoapele teanc pe noptieră.

– O să-l spăl eu, intervine Sara.

Se scoală și se întinde după lighean. Bărbosul o privește sui prins.

– Avem ceva de discutat, continuă Sara. Între patru ochi.

Ochii nesiguri ai infirmierului se îndreaptă către Daud, și tânărul încuviințează din cap.

– Mie mi-e totuna, ridică din umeri infirmierul. Se uită către femeie: N-aveți voie să stați pe paturi.

– N-o să se mai repete.

Infirmierul pleacă. Sara trage în jos cearșafurile ce-l acoperă pe Daud și-i descheie nasturii pijamalei, dezgolind pieptul alb și slab, brăzdat de cicatricele roz făcute de schije. Îl spală, în timp ce Daud fixează tavanul, cu o țigară în colțul gurii.

– Ar trebui să faci mai multe exerciții, spune fata. Când locuiam împreună, exersai tot timpul. Te-ar ajuta să umbli mai repede.

– Mă doare prea tare. Suflă fumul spre plafonul înalt: Îmi reduc întruna dozele.

Sara spală picioarele lungi, gambele slabe și albicioase, lipsite de greutate în brațele ei.

– Va trebui să plec din nou, vorbește ea. Nu știu cât voi lipsi. Daud clipește fără să întoarcă privirea.

– Știam c-o să pleci, îi răspunde. Au fost nu mai știu câte după-amieze în care n-ai putut să vii la mine pentru că aveai întâlniri.

Ea întinde mâna, îi ia țigara și scutură îndelung scrumul într-o tavă.

– Trebuie să-ți plătesc spitalizarea, Daud.

Tânărul înghite un nod. Sara îi privește venele gâtului, apoi îi restituie țigara.

– Nu pleca, spune el. Nu mă părăsi din nou aici.

– Întoarce-te pe o parte.

Îi spală spatetele, scobitura adâncă și albă dintre omoplați.

Există un număr unde poți lăsa un mesaj, continuă femeia. din New Mexico. Poate c-o să-ți poată face direct legătura cu poate că nu. Oricum, eu voi primi mesajul și-o să te sun, indiferent unde m-aș găsi. E bine?

Cum spui tu.

Inexpresiv, prefăcându-se că nu-i pasă.

O să-ți dau numărul, zice Sara. O să-l memorezi – nu ți-l pot

În plus, să nu suni din camera asta. Este posibil ca telefonul să nu fie în continuare supravegheat. Iei căruciorul, cobori în sala de așteptare și telefonezi de-acolo. O să-ți dau un ac de credit. Ai înțeles?

Da, am înțeles.

Glasul lui Daud este o șoaptă. Băiatul se întinde către noptieră și ia un prosop, îl trage, dar folosește noul braț stâng, și mișcarea este lipsită de precizie. Prosopul se desface, și Sara zărește sclipirea de cristal și metal înainte ca fiola să cadă pe podea și să danseze sub masă. Zornăitul înghețat al sticlei pe gresie pare să dureze eternitate. Sara simte pe nervi fiorul rece al metalului.

– Nu, protestează Daud. E-a mea. Nu te uita!

Scâncește încetșor când ea se apleacă după fiolă și o ridică în lumină. Polimixin-fenildorfin N.U., concentrație doisprezece la sută. La vechiul nivel de dependență, i-ar fi ajuns lui Daud aproape

Acum, mult mai puțin. Nu-i cine știe ce surpriză, dacă fata se simte mai bine.

Tânăra geme când ea scotocește printre prosoape și prin pat, gasind sub pernă încă o fiolă neînțeleasă și una aproape goală.

– Nu... îi spune. Uite ce-i... Joseph îmi făcea un simplu servi-

Zărește răceala de pe chipul ei și amuțește.

– Tu n-ai bani, Daud, spune Sara. Cum o să-i plătești?

El își încleștează maxilarele și clatină din cap. Sara își dă seama că a rămas cu prosopul în mână și i-l repede peste față. Daud age capul și buzele îi tremură.

– Spune-mi!

Înghite un nod și încearcă să se ferească. Sara șfichiuieste din nou cu prosopul, care vâjâie prin aer.

– Păi, știi... o s-adauge costul la spitalizare. Cheltuieli masive... Joseph are un amic la birouri. Nu ți-ai fi dat seama niciodată. Vorbește tot mai repede: Am făcut niște progrese extraordinare de atunci. Realmente...

– Te mut de-aici. Te duc undeva, într-o clinică de refacere. Oricum nu mai ai nevoie de îngrijire intensivă.

– Sara...

– Nu!

Ea își ridică mâna încheștată în jurul prosopului, simțind cum furia face să-i tremure pumnul. Mototolește prosopul și-l azvârle într-un colț, apoi se răsucește și iese pe coridor.

Îl găsește pe Joseph în alt salon, spălând mușchii deșirați ai unei victime a circulației, cu ambele picioare ridicate în tracțiune.

– Hei, Joseph! strigă și azvârle una dintre fiole spre capul infirmierului.

Acesta se ferește, holbând ochii, și flaconul se sparge de perete. Încăperea se umple cu iz chimic, de glicerină.

Sara se mișcă prea rapid pentru ca bărbatul s-o poată evita. Primul picior îl lovește în mijloc, iar al doilea în față. Cade în genunchi, iar fata se așează călare pe el, înșfăcându-l de guler, strângându-l atât de puternic, încât îi taie pielea din jurul gâtului.

– Ar trebui să-ți bag restu-n vene, zice ea. Cum ți-ar plăcea: supradoză de endorfine, ia zi?

Pacientul bâjbâie, cu singurul său braț teafăr, după cordonul de alarmă. Sara dă drumul infirmierului, ia cu blândețe cordonul și-l îndepărtează de pat. Joseph duce o mână la gât și gâfâie căutând să-și recapete suflarea. Sara revine la el.

– Țin-te departe de frate-meu, Joseph. N-are nevoie de tine și nici de lucrurile pe care i le pitești printre prosoape.

– Eu doar...

Sara îl pălmuește violent peste față și-l poate simți pe omul din pat tresărind la auzul loviturii.

– Fără comentarii doar ascultă instrucțiunile! Frate-meu n-are nevoie de drogurile pe care le vinzi, iar prețul celor vândute până acum să dispară din costul spitalizării. Nu vreau s-aud nimic, doar să miști din cap dac-ai înțeles sau nu.

Joseph ridică ochii spre ea și încuviințează încet din cap.

Sara își îndreaptă spatele, ia cordonul de alarmă și-l pune în mână accidentatului.

Scuzele mele, îi spune. A fost nevoie să ajung la o înțelegere cu medicul local de endorfine. Îi zărește ochii surprinși și adaugă: Verifică atent nota de spitalizare înainte să-o plătești. S-ar putea ca Joseph să-ți fi adăugat niște cheltuieli mascate.

Se întoarce și părăsește salonul; furia mocnită i s-a transformat în tristețe. Nu are cum să-l ferească pe Daud de endorfine, nici chiar dacă ar sta cu el. De acum, acestea fac parte din ceea ce-l țină în viață. El nu mai are ce aștepta – doar următoarea injecție vizita surorii sale, iar Sara nu dorește altceva decât să-l facă simți din nou, să-l readucă în lumea suferințelor, unde între ei nu se mai găsește nimic. „Nu-i de mirare“, gândește ea, „că facut târgul cu Joseph. Eu sunt o parte a orașului, orașul care vrea să-l înhațe. Joseph reprezenta singura lui șansă de scăpare.“

Capitolul treisprezece

– Coțcarul?

Cowboy privește la telefon, surprins.

– Cine altul? răspunde bătrânul.

Cowboy zâmbește auzindu-i vocea.

– Mă bucur să aflu că ai ieșit. Sper că băieții tăi de la Flash Force te păzesc la fel de bine ca pe mine.

– N-ai motive să-ți faci griji, spune Coțcarul. Lui Cowboy îi parvine zgomotul tutunului mutat dintr-o parte în cealaltă a gurii. Niște mercenari de-ai *lor* au încercat să-ntindă o ambuscadă pe drumul spre Mora, pe fostele terenuri ale lui Bob Aguilar. Auzisem de asta de la mai mult de șase inși, mai ales de la Bob, așa c-am angajat înc-un pluton pentru o dup-amiază și-am sărit pe ei. O lupă cablată – n-a ținut cu totul mai mult de zece minute. A fost nevoie să-l încui pe Jimi în baie ca să nu intre-n panzer și să se ducă și el. Nu cred că amicii noștri or să mai revină prin munți. Străinii sunt prea bătători la ochi pe-aici.

Cowboy râde și-l felicită. Vorbește de la un telefon public, din dromul de intrare în Orlando, pe linia lui Randolph Scott din Santa Fe. Ora apelului a fost stabilită din timp, permițându-le oamenilor Coțcarului să programeze în așa fel numărul lui Randolph Scott,

acesta să prindă legătura în Mora, ori Cuibul Vulturului, ori al telefon public lângă care se afla bătrânul.

Întâlnirea cu Roon a rămas valabilă pentru mâine, spune cowboy. Am un cub cu datele privind înțelegerea la care vrem să ajungem. Ești pregătit de recepție?

Oricând.

Înăuntru închide peste cub clapa fantei și expediază informațiile către New Mexico. Vocea Coțcarului îl anunță că propunerea i-a fost primită în cristal.

Michael a pățit-o nasol ieri noapte, zice Cowboy. Unul din cuburi lui a trecut în tabăra cealaltă, cu oameni cu tot, plus un dozaj de inimi și antibiotice.

Noi ne-am descurcat ceva mai bine.

În ciuda veștii primite, glasul Coțcarului pare foarte bine disonant. „Probabil“, se gândește Cowboy, „fiindcă după luni de zile cubul și-a părăsit, în fine, locuința.“

Poștașii sunt pe punctul de a ieși din gruparea lui Arkadi.

O satisfacție lentă pulsează în mintea lui Cowboy. Sunt panzerboy-ii care-l urmează. Pot desființa pentru totdeauna afacerea lui Arkadi.

După ce Jimi a făcut... ceea ce-a făcut, Arkadi a început să insiste ca la fiecare cursă să participe și un om de-al lui – înarmat, în vehicul. Piloții n-au fost deloc încântați. După ce s-a prăbușit avionul rusului, ai lui au devenit tot mai agitați. Înlocuitorul lui Arkadi a și apărut.

Instinctiv, buzele lui Cowboy se retrag, dezvelindu-i dinții. Timpul începe să intervină.

– Cineva cunoscut? întreabă el.

– Se pare că un orbital, Calvert. A mai fost văzut uneori cu Arkadi, dar nu-l cunoaște nimeni. Nu-i rus, și rușii lui Arkadi nu-l înghit.

– Crezi c-o să se răzgândească în privința loialității?

Îl simte pe Coțcar ridicând din umeri.

– Rușii sunt atât de paranoici și trădători, încât eu zic că se poate întâmpla orice. Totuși Calvert îi cunoaște prea bine pe oamenii lui Arkadi – știe unde locuiesc și cu cine-s combinați. Ei sunt

vulnerabili în fața lui, fără ca, în același timp, să-l cunoască pe el ori slăbiciunile sale. E un individ periculos. Nici unul n-are chef să-l trădeze acum, după ce l-au întâlnit. În plus, și-a adus și niște tipi noi, orbitali. A zis că dacă poștașii obișnuiți n-or să mai lucreze pentru el, cursele peste Hotar vor fi făcute de echipa lui.

– Atunci o să piardă o grămadă de marfă.

– Pentru *ei*, nu-i decât mărunțiș. Dacă ajung la concluzia că există un profit pe termen lung, își pot permite să piardă vreme de ani de zile.

Cowboy își freacă bărbia. Simte pe ceafă un fior de avertizare.

– Cum arată nenea ăsta... Calvert?

– De înălțime mijlocie. Dur de tot. Vorbește mai degrabă în șoaptă. Se pare c-a început ca lutos înainte să iasă din puț.

Ochii lui Cowboy se ridică spre Sara care, aflată la vreo cinci metri de el, lovește absent cu piciorul în postamentul din granit al cabinei, așteptându-l pe tânăr să termine.

– Cred că pe aici individul este cunoscut sub numele de Cunningham, rostește el. E băgat și-n războiul ăsta.

– M-am gândit și eu la o asemenea posibilitate. Dacă-i adevărat, este un om tare ocupat.

– O să-ncercăm să-l ținem și mai ocupat.

– Așa-i. Coțcarul își dregă glasul: Warren spune să-ți transmiți că a șasea deltă e gata de zbor. Se zvonește că oamenii lui Arkadi încearcă să assembleze delte din orice componente găsesc. Ai avut o idee bună să cureți piața înainte de a porni împotriva rusului.

– E și nostalgia bună la ceva, încuviințează Cowboy.

Pe displayul de deasupra capului poate vedea pâlpâirea unei luminițe care-l anunță că îmbarcarea în navetă a început. După ce se desparte de Coțcar, flutură mâna în semn de rămas-bun spre bodyguardii Flash Force de la poartă.

Roon le-a promis, lui și Sarei, protecția sa, dar Cowboy se gândește că știe ce înseamnă asta. Dacă Roon vrea să-i vândă, el și Sara vor muri. Prezența unor Flash Force n-ar constitui nici un fel de diferență, decât în ceea ce privește numărul cadavrelor.

Capitolul paisprezece

Locuința lui Roon este un tesseract, încolăcindu-se în sine, cu oprea unui coșmar infinit. Un vis negru și argintiu, care invadează mintea lui Cowboy, arzându-l prin cristal. Impunându-și arhitecturica *sa*, structura *sa*. Tânărul este pierdut înăuntru, neajutat în volbura timpului.

– Pământul, rostește Roon, și ochii tiviți de kohl îi sunt umezi. M-am născut în puț, m-am maturizat pe orbită și am renăscut în cristal. Până atunci nu am înțeles.

Așezat la masă în fața lui, Cowboy îi simte mirosul neplăcut al răsufării. Roon întinde o mână tremurătoare ca să atingă părul scurt și blond al fetei ce-i ține paharul cu vin. Cowboy o vede zăărind, îi zărește ochii dilatându-se, gura deschizându-se într-o inspirație mută, preludiu al unui tipăt care nu mai vine.

– Înțeleg cum putem lucra împreună, continuă Roon. Voi și pământul reprezentați trecutul. Eu și cerul suntem prezentul. Voi sunteți lut, eu sunt viziune. Eu doresc să modelez Pământul, să-l formez după o imagine corectă. Să construiesc o arhitectură a viitorului.

Sudoarea fricii se strânge sub gulerul lui Cowboy. Tânărul aminează cupa de cristal din mâna lui, imaginându-și ușurința cu care ar putea lovi paharul de marginea mesei, modul cum ar

cânta sticla când cioburile ar luneca peste lemnul lustruit și primii farfuriile din plastic neprețuit, făcut din țitei, fragmentele cu muchii ca briciul răsturnând lumea, reflectând plafonul diafane și adumbrat, privirea ochilor largi și temători ai fetiței, pulsul din gâtul lui Roon când Cowboy s-ar repezi peste masă cu cristalul aruncat în mână, și, în sfârșit, sângele arterial strălucitor care ar cădea pretutindeni, inundând risipitele lumi cristaline, stingând într-un flux purpuriu fiecare luminiță miniaturală...

Anticiparea gestului îi vibrează în palmă. Încleștează degetele în jurul cupei, căutând să se stăpânească. Apa din pahar tremură, reflectând luminile de deasupra într-o semilună precum marginea unei planete îndepărtate.

Cowboy ridică privirea spre Sara, văzându-i chipul impasibil, ochii rămași, cu precauție, inexpresivi. Se gândește la lucrul ucigaș din gâtulejul ei și la demența pe care lucrul ăsta o implică. Demența lumii sau a fetei? Amândouă deopotrivă? Se întreabă cum ar reacționa Sara dacă el ar ataca, se întreabă dacă ciberșarpele ar sfichiul spre Roon ori în apărarea acestuia.

Coboară cupa de cristal, o așează pe masă, își duce mâna în poală și o strânge cu cealaltă pentru a le domoli. Ce contează? Se întreabă și știe că a făcut primul compromis cu această demență, cu această oroare.

Ceea ce fac, fac cu dragoste, urmează Roon. Mângâie părul fetiței. Lacrimile îi întind kohlul pe obraji spâni. Vă iubesc pe toți, așa cum un tată își iubește copiii. Vă iubesc foarte mult.

Cilindrul prelung al navei suborbitale Florida-Zona Liberă Venezuela este plin cu directori orbitali călătorind gratuit, jochei în jachete blazonate, trecând dintr-un drom liber în altul, precum și un amestec de Americani Ocupați, cu profesioniști îndeajuns de bănoase pentru a-și permite călătorii aeriene, proxeneți și cartofori purtând crio max, curieri afișând nonșalanță, cu valizoare autode-tonante încătușate de încheietură, funcționari ai guvernelor colaboraționiste, care stau, într-o izolare transpirată, între indiferenții executivi ai blocurilor și codoșii cu rânjete carnivore.

Cowboy privește în jos, la orizontul curbat spre cerul negru, muchia de ceramică albastră a Pământului, îndulcită de pâcla transparentă a atmosferei. Dedesubtul lui, norii sunt așezați în și-neplauzibil de regulate, ticsiți deasupra unui front cald ce ansează către Antilele Mici, colbuita insulă brun-verzuie cocoțamarginea oceanului care strălucește turcoaz. Când naveta în-căderea lentă către Pământ, tânărul își simte corpul trăgând centuri, căutând să-și continue urcușul, dar puțul a înșfăcat din nou vehiculul, iar trupul lui pornește și el să coboare. Se întoarce Sara aflată pe scaunul de alături și vede nostalgia cu care ochii gri se uită pe hubloul, o dorință pe măsura propriului dor pentru puritatea întunecată, lipsită de aer...

Lua-i-ar dracu', șoptește fata scuturând din cap și, fără să miște, Cowboy știe la ce se referă ea.

Naveta se leagănă ușor, îndreptându-se spre punctul de aterisat în La Gran Sabana, înaltul platou venezuelean de lângă ator, unde Orbitalele și-au construit principalul drom spațial. Imutul verde pare cutat precum pielea unui prunc, brăzdat de râuri seamănă cu picături de argint viu înșiruite pe o salbă. Cowboy este marginea lungă și neregulată a podișului Roraima înălându-se în hubloul din stânga, în vreme ce naveta coboară și atin- în fundul de beton și aliaj al puțului.

– Dintotdeauna arhitectura Pământului a tins către cer. Gândi-vă la ziguratele Babilonului și la piramidele Egiptului... Catedralele din Evul Mediu, pagodele chinezești... Degete ieșind din îndreptate către libertate... Roon clatină din cap: Nu mai este necesar. Omenirea s-a înălțat spre cer și l-a atins. Însă aceia care locuiesc în ceruri s-au despărțit de cei ce continuă să trăiască pe sol. Este necesară o viziune nouă și, o dată cu ea, o nouă arhitec-

Ca aici – o metaforă a fuziunii dintre pământ și cer. Domi- nand până și munții pe care se sprijină. Arhitectura a devenit viața mea.

Cowboy și Sara îl urmează prin volutele locuinței sale, pe coridoare din aliaj ce zumzăie încetșor, sub ochii holografici ai copiiiilor Pământului. Roon ridică un deget.

– Arhitectura în toate formele ei. Incluzând-o pe cea a cristalului perfect, a datelor din inima mașinii. Acolo se găsește adevăratul mediu. În trecut, omenirea a fost inhibată de compasiunea câinii pentru carne, de înțelegerea plină de simpatie a fiecăruia față de slăbiciunile organice ale altora. Acum însă ne putem integra conștiințele cu perfecțiunea imaculată a datelor. Barierele Pământului sunt dizolvate. Nici un trup nu se poate împotrivi supremației cifrelor. Acțiunea făcută din înțelegere nu mai reprezintă o posibilitate. Cristalul recunoaște doar logica necesității.

Îi privește cu ochii săi machiați și repetă:

– Necesitatea! În lumea cristalului, necesitatea este totuna cu inevitabilul. Orice lucru necesar se va concretiza, indiferent care vor fi sentimentele sau acțiunile. Zâmbește: Așa cum inevitabil este revenirea mea la putere. După cum propriile voastre inimi de cristal sunt îndeajuns de înțelepte ca să v-o spună.

Roon locuiește departe în vestul dromului spațial din La Gran Sabana, în celălalt capăt al ținutului, în Cordiliera Orientală. A aranjat pentru Cowboy și Sara un transport particular, un reactor pictat într-un negru leit cerului Orbitalelor, cu excepția emblemelor Tempel, albastre, de deasupra ampenajelor canard. O gloduroasă în uniformă se grăbește să le ducă bagajele înăuntru. Pilotul este un jocheu cu mersul lunecat al celor născuți în spațiu, un bărbat slăbuț și distant, cu însemnele companiei pe jachetă și ochi japonezi precum niște pietricele. Îl privește pe Cowboy cu un dispreț glacial și vorbește monosilabic. Furia lui Cowboy crește; simte cristalul arzându-i în creier în vreme ce umerii îl dor, parcă supuși încordării din timpul manevrării unei delte, și-și dorește din tot sufletul să-l întâlnească în cer pe tipul cu pricina, să-l opună pe *Pony Express* cutterului acestuia. Vede chipul Sarei înăsprindu-se, degetele ei arcuindu-se în încercarea de a deveni gheare și știe că femeia

gândește la străzile asudate ale propriului ei oraș, plasându-l pe puțin printre monștrii jilavi ai nopții.

Zborul durează numai douăzeci de minute, avionul mergând în linie dreaptă deasupra ținutului, într-o tăcere atât de adâncă, în-
at pare că nici văzduhul nu-i poate atinge învelișul de obsidian
ros ca oglinda. Cowboy, invidios, vrea să poată simți în țeastă
puckurile aparatului. Sara se ridică de pe scaun să vadă ce conține
barul. Tânărul scutură din cap la întrebarea ei, iar Sara revine cu
un rom cu lămâie și-l bea în tăcere; clinchetul gheții este sunetul
cel mai puternic din avion. Cowboy privește în jos, către regiunea
verde-închis, pătată de semnele eroziunilor, râurile argintii sufo-
cându-se, întunecate de aluviuni. Acul negru țese prin nori. De
deasupra Sierrei Nevada, Cowboy poate zări palatul lui Roon scân-
tând argintiu printre versanții abrupti și verzui, o piesă din aliaj și
al orbitale, aidoma unui jack înfipț în sol.

În fața lor se interpune un pisc; strălucirea dispare. Avionul
virează printre munți, spiralând silențios în josul unei văi. Cuburile
de gheață ale Sarei cântă la aterizare, dar Cowboy abia dacă simte
impactul. Ridică privirea spre munții înconjurători, căutând sclipi-
ra argintie, și vede baliza lui Roon strălucind printre copaci...

Printr-o ușă holografică, ce se evaporă când le sesizează
prezența, Roon i-a introdus într-o odaie animată de holograme de
cristale, care se modifică, cresc și se întrepătrund. Scânteierile lor
lucesc în ochii bătrânului, în ochii celor doi copii care stau nemiș-
cați dinaintea consolei unui computer. Fata are vreo zece ani și pie-
ca măslinie: poartă o rochie albă. Băiatul este îmbrăcat în cămașă
albă și pantaloni închiși la culoare. Ambii sunt desculți. Părul lor
negru este tuns scurt în jurul mufelor craniene. Pe ecranele de cris-
tale lichide pâlpâie programe interactive de învățat.

– Ea este Lupe, spune Roon. Am numit-o așa pentru că are
ochi de lup. Fratele ei este Raul.

Îi privește pe copii și surâde.

– Ei sunt discipolii cei mai vârstnici din templul meu, conti-
nuă Roon. I-am găsit pe stradă, trăind precum niște rozătoare.

Câtuși de puțin o existență omenească. Părinții le erau morți, rudele nepăsătoare. Probabil că ar fi pierit de subnutriție ori boala înainte de a ajunge la maturitate. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi tăcut-o la marginea societății, devenind criminali sau dependenți poate că s-ar fi vândut singuri. Fata putea naște o jumătate de duzină de copii înainte să împlinească douăzeci de ani. Scutură din cap: Acum posibilitățile lor sunt... nelimitate. Îi hrănesc, îi educă. Le fixează șablonul pe care ei, ca și întregul Pământ, trebuie să-l urmeze.

Coboară din nou ochii asupra celor doi frați.

– Raul s-a născut imediat după război. Și-a petrecut întreaga viață în sânul noului ordin. Un lut nou, care să fie modelat de mîinile Orbitalelor. Ridică privirea spre Cowboy și Sara: Cei bătrâni... au absorbit prea multe din concepțiile învechite ale părinților. Mințile lor rezistă noilor învățături, voinței profesorului. Cu aceștia însă...

Surâde cu dulceață, mândru, către copii și-și înalță brațele într-un gest de binecuvântare, de posesiune. Tutorialele pâlpaie din matrice.

– Ei pot conduce Pământul prin epoca schimbărilor. Spre noua relație cu cerurile.

Îl privește pe Cowboy. Ochii săi distanți îl examinează din orbitele afundate, tivite cu kohl.

– Ai văzut ținuta pe care i-am învățat s-o adopte, vorbește el. Ca soldații, în poziția de drepți. Disciplinați! Ascultători, totuși mândri în servitute.

Ochii lui radiază bucurie. Răsuflarea puturoasă îi plutește prin încăpere.

– Noua relație. Tiparul la care va adera viitorul.

Jocheul nici măcar nu-i privește când iese din cabină și apasă butonul ce deschide ușa presurizată, apoi depliază scara din aliaj, cu aspect fragil. Își înfundă pumnii în buzunarele jachetei și pășește pe scară, îndreptându-se către clădirea piloților. Sara ridică privirea.

Hei! spune ea și glasul îi şuieră prin aer precum un brici.

Jocheul se întoarce și rămâne pe jumătate în prag.

Ne-ai uitat bagajele, continuă Sara.

Chipul pilotului este împietrit. Cowboy simte un surâs trăgându-i colțurile gurii.

Nu-i treaba mea, răspunde orbitalul.

Treaba ta este ca oaspeții domnului Roon să fie mulțumiți, fata. Oaspeții domnului Roon nu-și! Cară! Propriile! Afurisi-De! Bagaje!

Ochii ei sunt mai reci decât băutura din mână, iar rânjetul cel din unui tigru.

Sângele năvălește în obrajii jocheului. Acesta din urmă se gârșește în jachetă și scoțoește în compartimentul pentru bagaje. Ea se ridică și zâmbește, cu o dulceață înghețată.

– Mulțumesc foarte mult.

Cowboy o urmează afară. Chiar lângă avion îi așteaptă un elicopter, o barză negru-argintie, ghemuită pe platforma metalică din lăta hangarului. Rezemat de aparat și fumând o țigară cu cofeină află un individ pe care Cowboy îl recunoaște de acum ca fiind un bodyguard mercenar lutos, un bărbat cu umeri lați, îmbrăcat elegant, cu batistă și aparat dentar asortate. Deschide compartimentul calei și-l urmărește pe jocheu împingând bagajele înăuntru.

Sara lasă o monedă de argint în palma jocheului și-i zărește axilarele încleștându-se. Cowboy nu se poate abține să zâmbească. Jocheul se îndepărtează și se aude un zăngănit metalic ricoșând pe suprafața pistei. Mercenarul pare amuzat de furia pilotului.

– Mă numesc Gorman, spune el și deschide ușa elicopterului.

– Infiltrare, rostește Roon. Contopirea atacatorului și a țintei. Incolăcirea subtilității în subtilitate. Ea a devenit metafora epocii noastre. Simpla acțiune este grosolană, prostească. O irosire de energie.

Oftează, ținând pocalul de cristal în aer. Cowboy vede în marginile-i teșite stelele holografice.

– Couceiro și oamenii lui din Grupul de Accelerare nu înțeleg aspectul acesta, n-au subtilitate. Ei tratează totul de parcă ar fi în război. Războiul este singura problemă pe care o pot înțelege. Atacurile lor sunt directe, brutale, îndreptate întotdeauna asupra țintelor evidente. N-au priceput niciodată că, dacă terenul este pregătit corespunzător, nu va mai fi necesară o lovitură directă. Dacă Grupul de Accelerare ar fi încercat să lupte simultan pe două fronturi: împotriva lui Korolev și a terților. Războiul cu terții se pregătea de mai multă vreme și planurile ar fi avut de suferit în caz de întârziere.

Înaltă o sprânceană.

– Exact ca maladia Huntington, continuă el. Bolile care ținționează prin atacuri violente sunt prea ușor de combătut – pentru a supraviețui în ziua de azi, o boală trebuie să fie subtilă. Să se infiltreze în țintă cu ani buni înainte de atac, să vegețeze în creier și în țesuturile nervoase. Iar apoi să devină contagioasă, împrăștiindu-și spori în oameni care n-au fost avertizați, înainte de a învia pe neașteptate – un cuib de sabotori virotici ce doboară ținta. Maladia exista în populație cu ani înainte ca oamenii să fie măcar conștienți de existența ei. A fost răspândită de postefectele războiului. Au fost infectați milioane care habar n-au.

Râde.

– O puteam învinge doar fiind mai subtili decât ea. Creând un virus la comandă, un micuț infiltrator ce-l poate imita pe Huntington. Care folosește cifrele Huntington chiar împotriva lor. Care se poate apropia de țintă și injecta dușmanul cu o versiune de ADN concepută în laborator, ce se va atașa adversarului și-i va determina o mutație. Îl va modifica din negru în alb, dintr-un virus Huntington într-unul de-al nostru. În felul acesta, celula infectată devine un nou infiltrator, schimbându-și loialitatea și trecând de partea vieții.

Surâde încântat și-l privește pe Cowboy.

– Îmi place planul tău, pentru subtilitatea lui, spune Roon. Îmi place ideea de a folosi medicamentul viral drept modalitate de a-l doborî pe Couceiro. Asmuțind împotriva lui cel mai mare triumf al său.

Mângâie absent spinarea purtătoarei de cupă, fără să-și întoacă ochii către ea.

Îți voi introduce planul în cristalul meu, adaugă bătrânul. Vor confrunta logica ta cu cea a datelor. Surâde cu dinți cafenii: Apoi vom vedea dacă arhitectura ta merită cerul.

Gorman pilotează manual, fără să se cupleze la interfață nici măcar printr-o cască. Se luptă cu elicopterul de parcă acesta ar fi aligator. Cowboy se crispează în fața stângăciei sale.

Din văzduh, reședința lui Roon este în același timp sculptură locuință, un hiperboloid răsucit, înfipt în pământ, ale cărui suprafețe – păienjenișuri argintii susținând sticlă neagră – pare să unda spre o singularitate incredibilă. Este construită din aliaje orbitale patentate, în curbe gaussiene îndrăznețe, aparent posibile doar în absența gravitației; nici un metal terestru n-ar putea suporta structura arhitecturală. Solul e sterp; numai metal întunecat împletit cu argint, ca și cum clădirea s-ar fi lățit, întinzându-se peste țiinutul din jur. Cowboy se gândește la modelul cvadridimensional al lui Tempel, realizat de Thibodaux, la geometriile și interrelațiile sale complexe. Adus aici, pe Pământ, un analog al puterii Orbitalelor.

Gorman se luptă cu vântul în rafale și aterizează cu chiu, cu în timp ce palele elicelor scâncesc oprindu-se, pilotul privește este umăr și caută în buzunar altă țigară de cofeină.

– Domnul Roon vă va spune că locuința lui este o metaforă, rostește el. Nu-l contraziceți.

– Bine, înalță din umeri Cowboy. Dacă-i important...

Ochii artificiali, discreți, ai lui Gorman îl fixează.

– Lutoșii umblă precauți pe aici. I-ați făcut o chestie drăguță lui Hideo, dar nici să nu vă gândiți la ceva similar în preajma lui Roon. Își descheie centurile de siguranță și deschide ușa, suflând lum mentolat: Dacă nu-i place de voi, mă va pune probabil să văucid. Și pentru că nu mă plătește în plus pentru așa ceva, aș prefera să n-o fac.

Cowboy îl examinează curios.

– O s-o faci în beciuri, fără zgomot, sau Roon va dori să pu-
vească?

Gorman cade pe gânduri.

– Depinde ce lecție vrea să dea. E tare-n lecții.

Cowboy și Sara coboară din elicopter. Tânărul găsește metalul
curții răcoros sub tălpile cizmelor, în ciuda soarelui după-amiezii.
Probabil că dedesubt există un absorbant termic. Este surprins să
vădă doi copii, de nouă-zece ani, traversând grăbiți curtea me-
talică, îndreptându-se spre ei. Sunt îmbrăcați identic, în pantaloni
negri și cămăși albe scrobite; au părul tuns scurt. Abia când ajung
la vreun metru, Cowboy poate deosebi băiatul de fată. Un alt val
de surpriză îl încearcă la vederea mufelor din tâmpilele lor.

– Faci parte dintre oamenii lui Roon, așa-i? îl întreabă Sara pe
Gorman. Nu ești de la securitatea companiei.

– Securitatea companiei este condusă de Couceiro. Știi cine e,
nu? Roon nu-i vrea pe tipii ăia prin preajmă.

– Mă bucur s-o aud, comentează Cowboy.

Băiatul și fata se apropie de elicopter, deschid trapa calei și iau
bagajele. Pornesc tăcuți înapoi, spre casă. Gorman închide trapa în
urma lor.

– Mergeți după puști, le spune. Și mulțumiți-i Domnului că
v-ați născut înainte de război.

-- Nu mă gândisem niciodată că ar trebui să fiu recunoscător
pentru asta, vorbește Cowboy.

Privește spinările alb-strălucitoare ale copiilor îndepărtân-
du-se peste metalul argintiu, apoi îl izbește un gând. Se răsucesc
spre pilot:

– Să-nțeleg că te rogi adeseori, Gorman?

Mercenarul pufnește într-un râs înfundat, furios:

– Aici? Doar în fiecare blestemată de zi!

Fereastra din dreptul lui Cowboy este orientată spre est. El stă
în picioare și privește lumina palidă dinaintea zorilor, iar deasupra
piscurilor umbrite poate distinge un diamant zgâriind o linie pe
emisfera de sticlă a bolții. Dâra de condensare a unei rachete înăl-

din La Gran Sabana, transformându-se, în văzduhul rece clarificat, în cristale ce reflectă razele soarelui, ridicându-se către lumile steluțe neclare și către constelațiile înalte ale lumilor orbitale.

Simte că aici lucrurile nu sunt la locul lor, îi fug de sub tălpi.

Nu știu, rostește Cowboy și clatină din cap. Nu știu ce se întâmplă aici. Copiii... felul cum vorbește el... Chiar locul ăsta...

Au curățat odaia de microfoanele instalate de Roon, iar pe cele care le-au scăpat le bruiază cu aparatura electronică primită de la Flash Force. Acum încăperea este sigură – pe cât poate fi orice din reședința bătrânului.

Chiar nu-nțelegi ce se întâmplă? Sara își descolățește din așchierăturile patului picioarele lungi. Nu-nțelegi ce face?

Vine înapoia tânărului și-i cuprinde umerii cu brațele. El îi simte obrazul coborându-i pe umăr. Se gândește la lucrul din gât-bul ei. Privește curcubeul dărei de condensare, și dorul îi crește în inimă...

Îi fute, spune Sara, și Cowboy are senzația că mintea i se umple de gheață. Vocea ei este blândă și moale, lipsită de duritatea totuși de pe stradă: Îi fute pe toți băieții și fetițele și se cuplează la ciclurile lor, așa încât nici chiar în propriile gânduri aceștia să nu îi scăpa de el. Cam asta-i religia lui. Asta-i noul aranjament pe care vrea să-l facă cu copiii Pământului.

Înțelegerea urcă în gâtul lui Cowboy aidoma fierii. Inspiră adânc și înghite un nod. Mufele craniului îl ard la ideea unei minți care să-l manipuleze. Clatină din cap. Glasul îi tremură.

Nu mai discut cu el.

– Nu-i poți ajuta cu nimic.

Asta nu-nseamnă că trebuie să-l ajut *pe el*.

O simte retrăgându-se și se încordează pentru șfichiul de bicicletă al vocii, dar femeia păstrează un ton potolit.

El, Couceiro și ceilalți... au ucis milioane. Au ucis aproape întreaga familie mea și ne-au schilodit pe mine și pe frate-meu. Dacă aș putea, i-aș împușca pe Roon, Couceiro, Grechko și pe toți ceilalți drept în stomac, cu gloanțe explozive și i-aș azvârli să moară pe loc. Dar nu pot face asta.

– N-o să...

El scutură iarăși din cap, cuvintele destrămandu-se complet – Din câte îmi dau seama, între Couceiro și Roon există o neregulă diferență. Couceiro vrea să ne lichideze, pe când Roon nu va lăsa în viață.

Cowboy îi simte din nou mâinile pe umerii lui, grele ca fierul grele ca Pământul.

– Nu-i vorba de asta, răspunde. Vreau să rămân... curat.

– Cowboy cel Băftos! Pentru prima dată în vocea Sarei se înalță auzită mușcătura sarcasmului. Cuvintele plutesc leneșe spre urechile tânărului. Cowboy cel Băftos și mâinile sale curate. Din buclă, ai avut parte de un talent dorit de cineva, și-acum ești capabil să-ți poți permite principii. Mă bucur pentru tine.

Greutatea se ridică de pe umerii lui Cowboy, și el o aude pe Sara plimbându-se prin odaie înapoia sa. Cuvintele ei ies în ralele scurte, urmându-se neîntrerupt, aidoma focului de mitralieră, acultând de un ritm intern.

– Poți trăi mai bine decât un bătrân pervers, dar există și viață cu mult, mult mai rele. Ți-o spun eu...

Revine iarăși înapoia lui, atât de aproape încât tânărul îi poate simți răsuflarea în ceafă. Se străduiește să-și controleze un fior.

– Fratele meu este târfă și drogat. A suportat o serie de operații și a luat inhibitori hormonalți ca să pară tânăr, fiindcă așa le place clienților lui. Inhibitorii îl împiedică să aibă reacții perfecte, dau până și chestia asta excită anumite gusturi. Pe străzi există însă tot fel de fel de preferințe... să zicem că una dintre ele e preferința pentru realitate.

Cuvintele se înșiră lent, imposibil de oprit, fiecare cu propriul lui impact. Gloanțe lente. Cowboy își închipuie că este zguduit de fiecare în parte.

– Târfele oferă visurile secrete. Devin pricepute în a intuit ce vor clienții, iar câștigurile lor sunt în strânsă legătură cu cât de bine reușesc să-ndeplinească visurile acelea. Bineînțeles, totul nu-i decât o simulare, dar majoritatea clienților nu observă ori nu le pasă. Însă celorlalți indivizi, celor care vor realitatea – lor le pasă. Ei doresc ca totul să fie real. Contact sexual real, orgasme reale. Până și dragoste reală. Iar când nu capătă ceea ce doresc, o i:

Vor ca tot ce se petrece între ei și băiatul lor să fie adevărat. Iar dacă asta ar însemna să-l tortureze până la moarte pentru a o reacție reală. Astfel de indivizi sunt numiți pleată.

Am auzit termenul.

Îhâm... Atât că nu știi ce-nseamnă, spune ea, și Cowboy o retrăgându-se. Unii sunt pleată și asta-i rău. Uneori oamenii sunt uciși sau mutilați de o pleată, și asta-i de asemenea rău. Știi care-i lucrul cel mai rău?

Il așteaptă să răspundă. Tăcerea bubuie în urechile lui Cow-

Lucrul cel mai rău, continuă Sara, este că o pleată are permanent de unde-și recruta victimele. Fiindcă există oameni atât de speriați sau atât de resemnați, încât nu le mai pasă. Ei nu-și mai pun nici un fel de precauții, deoarece pur și simplu ar însemna o mare bătaie de cap să se agățe de o viață care a devenit o mizerie nesfârșită și inutilă. Ba chiar unii ies dinadins cu o pleată, uitând pe jumătate speranța morții – atunci când devine prea oboară să te chinui să trăiești, întrucât viața a devenit o suferință ce nu mai încetează.

O altă tăcere, preț de o bătaie de inimă.

Ăsta-i fratele meu, încheie Sara. Ăsta-i cazul lui Daud.

Cowboy privește pe geam la curcubeul prelung lăsat de racheo o zgârietură făcută cu unghia și care se destramă, dispărând în vânturile din partea superioară a atmosferei.

– Așadar, rostește el, Lupe și – cum îl cheamă? – Raul sunt în formă, da?

– Nu, ei sunt victime. Răul îl reprezintă Roon. Vreau doar să spun că frate-meu ar accepta oricând să schimbe locul cu oricare dintre ei. Și, cândva, și eu aș fi procedat la fel.

Ultima dâră de condensare piere. Cowboy inspiră adânc și se întoarce către Sara. Femeia stă în umbra lui, cu mâinile în șolduri. El privește cu ochi reci.

– Vreau să-l omor, spune Cowboy. Vreau să-l omor pe Roon. În viața mea nu mi-am dorit ceva atât de mult.

El însuși este surprins de sentimentul acesta. Nici chiar Arkadi nu păruse a merita să fie detestat – un simplu terț rus, îndeajuns de

stupid ca să se așeze între Cowboy și legenda sa. Însă Roon e altceva, o umbră rea, cu răsuflare puturoasă, plutind într-un câmp gaussian țesut în argint... O creatură ce merită să fie ucisă.

Sara își azvârle părul pe spate.

– Omoară-l, atunci. Peste două luni. Eu n-o să te-opresc.

– După ce-a ieșit din puț, unde nu-l pot atinge.

– Mai întâi termină-l pe Couceiro. El este cel care-ncearcă să te lichideze.

Cowboy trece prin ușa dinspre odaia fetei, îndreptându-se către barul din plastic alb, înconjurat de hologramele din neon ale unor peisaje tropicale: palmieri verzi, ocean azuriu, fete în fustite unduitoare, din iarbă. Se întinde să ia ceva de băut și simte atingerea sticlei reci, vede holoimaginele strălucind prin cristal, distorsiuni nate, aidoma unor coșmaruri. Scapă sticla și-și linge broboanele de transpirație de pe buză. Își dă seama că a comutat într-o stare necercablă, că impulsurile îi urlă prin nervii Santistevan, camera întunecată părăd că se apleacă înspre el, pe măsură ce valul de adrenalină îi deformează vederea...

Închide ochii și lasă capul pe spate. Înapoia pleoapelor zăresc răsucirile și convulsiile lumii de cristal și de cabluri, învingătorii plutind afară din puț, construindu-și propria arhitectură de putere, contemplând planeta, cu ochi artificiali, de păsări răpitoare. În borte lor de șobolani, miliardele de pământeni mișună pentru rații tot mai reduse, în vreme ce văzduhul se încinge, iar strânsoarea blocurilor sporește o dată cu presiunea cifrelor. În fundăturile de noapte neagră ale războiului fiecareia împotriva fiecareia, cibersărpele Sarei este perfect logic, un fragment de viclenie ciborg ce l ucide numai pe aceia îndeajuns de încrezători ca să se apropie. Ei sunt singurii la care poate ajunge femeia. Ceilalți zboară prea sun pentru a-i putea zări. Faptul că ea este într-atât de disperată ca să dețină așa ceva o etichetează în primul rând drept victimă și abia apoi drept altceva.

O alianță cu Roon? Ușor de realizat. Câțiva copii își vor pier de inocența și cine este capabil să afirme că nu și-ar fi pierdut-o oricum, aici sau pe străzi? Cel puțin sunt hrăniți bine. Pentru niște lutoși...

Deschide ochii și vede holograma rece și scânteietoare a bolții
columne care acoperă aici toate plafoanele, stelele arzătoare și fa-
staționare, din platină, ale fabricilor-robot geosincrone.
„Ați pierdut de mult șansele“, șoptește constelația, „și orice ați
sunt niște mișcări pe care vi le permitem noi. Nu uita un lucru,
Cowboy: noi nu acceptăm inocența ca opțiune. Asta-i primul lucru
care l-am căpătat de la voi.“

O simte pe Sara stând în pragul ușii, cu trupul în penumbră,
cu privirea îngrijorată, dar continuând să aștepte o decizie. Orice
inocență ar fi avut cândva, aceasta a pierit demult, retezată de și-
mule străzilor. Acum ciberșarpele ei pare mai puțin o oroare și mai
abă o patetică strădanie de apărare, de a-și asigura un loc în
a ordine întunecată.

Cowboy încearcă să-și totalizeze datoriile față de Sara, Coțcar
Warren, față de doi puști ghemuiți în același sac de dormit, în-
tr-un hambar dărăpănat din Missouri. Față de copiii de aici, din
palatul lui Roon. Față de propriile-i visuri arzătoare.

Bine, murmură el. Pleoapele i se zbat – un vechi reflex, scos
din uz de ochii din plastic și căile lacrimale amputate. Bine. O să
facem așa cum vrei tu.

Sara se apropie încet de el, cuprinzându-i gâtul cu brațele și
lipindu-și obrazul de al său.

– Îmi pare rău, spune ea. Îmi pare rău.

Tânărul rămâne în brațele ei o vreme, lăsând-o să-l conducă
în noaptea minții ei brăzdate de cicatrice, a vieții sfâșiate, a op-
tunilor tenebroase.

Cândva, Cowboy a trăit liber în văzduh, pe ultimul drum fără
opreliști. Acum acesta s-a transformat într-un tunel, tot mai strâmt
și mai întunecat, iar el n-a văzut pereții ridicându-se decât după ce
se afundase înăuntru. Avansează mai iute decât lumina pe această
potecă îngustă, răsunătoare și neagră.

Va trebui s-o privească atent pe Sara. Ea știe cum să supra-
șuiască într-un astfel de loc.

Corpul cel nou al lui Roon n-a fost purtat decât opt ani și îi trebuia să pară mai bătrân de treizeci, însă în jurul ochilor lui erau riduri ce nu pot fi complet ascunse de kohl și care fac cunoscut cât de mult se întrebuințează bătrânul. Țeasta îi este rasă, cu excepția unei şuvițe de păr date cu gel, care se arcuiește deasupra ochiului stâng. În muștele craniului scânteiază cipuri din diamante. Pare că nu s-a spălat niciodată pe dinți. Râde și întinde mâna spre palmele Cowboy își simte pleoapele tremurând; teama îi gonește în sucul șirei spinării.

– Puțul a reprezentat o barieră pentru ambele societăți, rostesc te Roon.

Bâjbâie după un inhalator, lansează două torpile, lasă capul pe spate și inspiră adânc. Glasul lui continuă monoton, neschimbat, adresându-se hologramei înstelate de pe tavan.

– Conștiința a evoluat în mod diferit pentru cei din afara gravitației. Cristalul aruncă însă o punte peste prăpastie, arzând în capetele noastre, distrugând imperfecțiunile. Ne lasă neajutorati dinaintea inevitabilității logicii sale.

Întinde un braț, atingând mufa dintr-o tâmplă a lui Cowboy. Tânărul încearcă să nu tresară. Răsuflarea cadaverică a lui Roon îl învâluie. O zărește pe Sara de cealaltă parte a mesei – chipul ei este o mască inexpresivă.

– Arhitectura perfectă a cristalului astupă prăpastia dintre noi, Cowboy, urmează bătrânul. Barierele Pământului și cele ale puțului său pot fi anulate. Se poate crea o nouă relație. Comuniunea exploatorului cu exploatatul, a cosmosului cu planeta, a vânătorului cu prada.

Brațul coboară. Roon se întoarce spre Sara, privind-o pieziș, apoi se apleacă înspre ea, cuprinzându-i fața în palme. Nervii lui Cowboy încep să țipe.

Vorbele lui Roon sunt târăgănite, de om beat.

– La început, noua noastră relație a fost impusă. Războiul... fost inevitabil, datorită stupidității conducătorilor Pământului. Chiar și acum încercați să ne rezistați. Dar lucrurile se vor schimba.

ând. Veți veni de bunăvoie. Veți deveni jertfele viziunii noastre. Cristalul vă va atrage.

Zâmbește, își caută din nou paharul, se lasă pe spate în fotoliu închide ochii. Cowboy se uită la el și vede cum răsuflarea îi vine regulată și profundă, iar cupa îi alunecă dintre degete și se logolește silențioasă pe covorul gros. Nemișcați de ambele părți fotoliului, Lupe și Raul schimbă priviri furise.

Cowboy se scoală din scaun, cu capul amețit de ură. Ochii săi se înalță spre el, trec asupra lui Roon, după aceea revin la , luând o hotărâre. Fata îl urmează pe Cowboy către odăile lor.

N-au ajuns prea departe când aud strigătul, lovitura. Nervii lui Cowboy se declanșează, iar el se răsucește în coridorul din metal întunecat și pornește să alerge prin tunelele de aliaj ale visului lui Roon.

Raul zace înconștient pe covorul gros; un obraz îi este purpur-lângă mâna lui se află unul din cuțitele de pe masă, pe vârful a tremură o nestemată rubinie. Roon este în picioare alături, așurându-și brațul cu un șervet. Sângele îi curge din palmă pe fața albă și netedă a farfuriei de plastic din țitei.

– Un act prostesc de rebeliune, vorbește Roon, gâfâind. A încercat să mă-njunghie în timpul somnului.

Prin ușa bucătăriei năvălesc doi paznici, cu hainele blindate indicate până-n dreptul ochilor și cu arme în mâini. Îndărătul lor se asește Gorman. Roon întoarce capul.

– Băiatul, spune el. Am rezolvat.

Cowboy îngenunchează lângă Raul. Pleoapele acestuia se at și capul i se mișcă dintr-o parte în cealaltă. Își revine. Panzer-boy-ul privește în ochii îngroziți ai lui Lupe care a rămas la locul dincolo de fotoliul bătrânului. Gorman cheamă prin radio un medic. Lacrimile curg tăcute pe obrajii fetei. Cowboy se ridică și cuprinde umerii cu brațele. O simte tremurând, dar este prea înspăimântată de Roon ca să-și părăsească poziția.

Raul începe să deschidă ochii. Cowboy se uită la Roon. Inima îi bubuie în gâtlee.

– Ce-o să faci cu el?

Bătrânul îl examinează pe Raul cu ochi blânzi și răspunde:

– Nimic. O să-l alung dincolo de poartă. O să-l las să trăiească în afara comuniunii cu cerul. Întoarce ochii spre Cowboy și pe chipul lui se distinge un surâs de tristețe adevărată. De fapt, ăsta e lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla. Să fie alungat pentru totdeauna din viitorul ce putea fi al lui.

Unul dintre mercenari se apleacă, îl prinde pe băiat de guler și-l ridică în picioare.

– Sărman nebun, rostește Roon. Eu tot îl iubesc.

O privește pe Lupe și pune palma pe fruntea fetei care tremură. Câteva picături de sânge cad pe rochia albă, apretată.

– Sora lui va rămâne, desigur. N-o pot alunga pentru păcatul fratelui. Pare să observe pentru prima dată firicelul stacojiu ce i curge pe încheietură. Unde-i medicul?

Se încruntă și pleacă spre apartamentul lui, lăsând o dâră de pete ce se întunecă treptat.

Cowboy se uită după el. Raul atârnă în pumnul paznicului, pasiv acum, pregătit să accepte consecințele revoltei sale. Obrazul îi strălucește învăpăiat acolo unde a fost lovit.

Gorman aruncă o privire către paznic și strânge din umeri.

– L-ai auzit pe șefu' Du băiatul afară.

Cei doi paznici pleacă. Cowboy mângâie căpșorul lui Lupe, căutând s-o aline. Sperând că fetița nu consideră atingerea un avans... Gorman ridică iarăși din umeri, apoi îl privește pe Cowboy și, pentru o clipă, în ochii lui, înainte ca mercenarul s-o poată ascunde, se zărește o ură identică celei a panzerboy-ului.

După aceea Cowboy scotocește în buzunar, scoate un ac de credit și i-l întinde.

– I-l poți da?

– Lui Raul?

Cowboy încuviințează din cap.

– Spune-i de la cine este.

Gorman ia acul cu mica nestemată de cristal din vârf și-l pune în buzunar. Vreme de o jumătate de secundă fixează ochii celui alt, dar Cowboy nu poate spune ce anume citește acolo. Mercenarul aprobă încetișor din bărbie.

– Da, spune el. Bine.

Cheamă paznicii prin radio, îi anunță să-l aștepte, apoi se îndepărtează cu mers grăbit. Cowboy simte privirea Sarei cercetându-l.

Cât era-năuntru? întreabă ea.

Câteva mii. Cam așa ceva...

Dolari?

Cowboy tace. Un rânjel înaltă colțurile gurii fetei. Sara se înșiră și se uită după Gorman care se îndepărtează.

Dolarii nu-nseamnă mare lucru la mine acasă, dar aici valoarea destul. Puștiul o să fie bogat... dacă n-o să se creadă că i-a furat.

Se întinde, ia un șervet de pe masă, se lasă pe vine în fața lui Luce și-i șterge lacrimile. După plecarea lui Roon și a paznicilor, fetița își abandonează ținuta rigidă și-o cuprinde în brațe pe Sara. Plange.

Cowboy continuă s-o mângâie pe păr, neștiind ce altceva să

Adrenalina îi pulsează în rafale prin nervii ce vibrează. Privește către ușa prin care a ieșit Roon și simte gustul invidiei pe limbă. Știe că ar fi trebuit s-o facă chiar el, să fi spart pocalul și să fi repezit ciobul de cristal spre beregata bătrânului. Actul să fi devenit una dintre metaforele de care este atât de încântat Roon.

N-o va face niciodată. Este prea tare prins în matricea întunecului de aici; compromisurile acceptate s-au înfipt prea adânc în el ca să mai poată vedea limpede vreodată.

Pe măsură ce Sara și Cowboy se apropie de clădirea lui Roon, anumite părți ale acesteia par a se curba, dispărând din vedere, intrând – aidoma modelului lui Thibodaux – în a patra dimensiune. Un vânticel cald de canion șuieră, împrăștiind colbul în desene elegante pe suprafața neagră a construcției. Nu există nici o ușă, nici o interfață între fantezia geometrică orbitală și curte; pur și simplu, ei trec pe sub grinzile strălucitoare, răsucite precum niște covrigei, și pătrund într-o zonă de aer răcoros și nemișcat, atât de tăcut, încât locul însuși pare a-și ține respirația. Refractate din cristalul curbat de deasupra capetelor, razele soarelui coboară în perdele verzi, vio-

lete și albastre, atingând cu unghii delicate, pastelate, mobilierul din metal sculptat...

– Trebuie să fie o metaforă, nu? comentează Cowboy, și răbul Sarei răsună ascuțit din aliajul mut.

Îi urmează pe copii, pe o pasarelă metalică ce cotește într-un coridor curb. Tocurile cizmelor lui Cowboy se afundă în carpetă. Coridorul duce la două camere ce comunică între ele printr-o ușă. Totul este alcătuit din umbre și curbe, la fel ca în Ritz Flop, dar aici, într-un colț al plafonului, se rotește lent imaginea holografică a unui habitat spațial. Cowboy încearcă nevoia imperioasă de a loși inhalatorul de lumină dulce pe care-l are în buzunar, simțind că un val de irealitate ar putea fi util în acceptarea unui asemenea loc. Sara trece prin ușa-iris.

– Suntem de-a dreptul în Fantasyland, rostește ea. Cunoști Fantasyland, Cowboy? Locul din Orlando unde-au construit drumul spațial...

– N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Era un parc pentru copii. Acolo puteau afla cât de drăguț ne bănuia că are să fie viitorul. Râde: Au cam dat-o-n bară, nu?

Într-un colț al salonului există holograma unui puști refugiat – numai piele, oase și ochi. Lui Cowboy nu-i place să privească într-acolo.

Roon intră silențios în spatele lor și Cowboy își simte părul de pe ceafă zbârlindu-se la mirosul bătrânului – pomada dulceagă pe care o folosește pentru cârlionțul de pe frunte, duhoarea de cadavru a respirației sale. Roon se apropie tăcut de scaunul tânărului și-și coboară mâinile albicioase pe mușchii de fier ai umerilor lui Cowboy. Acesta privește expresia impenetrabilă a Sarei, care se instalează pe o canapea, într-o poziție semilotus.

– Am analizat planul tău, spune Roon. Cristalul îmi spune că este valabil. Îl voi accepta. Face o pauză scurtă, după care continuă: Voi da dispozițiile pentru folosirea unor linii de comunicație sigure.

Încordarea nu părăsește ceafa lui Cowboy.

Mulțumesc, domnule Roon, rostește el.

Degetele mari ale bătrânului îi ajung la gât, apăsând cu putere, parcă ar încerca să destindă mușchii încordați. Cowboy rămâne tot de nemișcat precum copiii lui Roon la masă.

Ești binecuvântat, vorbește Roon, și respirația puturoasă este în cameră. Mă vei ajuta să recâștig cerul. De acolo, voi impune Pământului visurile mele de cristal.

Noi nu suntem decât mesageri, zice tânărul.

Simte broboane de transpirație pe pielea capului. Roon pare că nu-l asculte.

Îl voi expedia pe Couceiro pe Pământ, continuă el cu glas sator, prins în propria-i demență. Pe suprafața planetei pe care o aște. Poate că se va mântui... poate că locuitorii Pământului îl vor răta să iubească... Cine poate ști?

Își descleștează degetele și ușurarea cuprinde mușchii lui Cowboy. Roon pornește către Sara. Tânărul îi zărește bandajul alb pe braț atunci când prinde capul femeii între palme și se apleacă o sărută cu gravitate pe buze.

– Îți mulțumesc, murmură el. Vă mulțumesc la amândoi.

Se răsucesce, fixându-l pe Cowboy cu surâsul lui transpus. Azot lichid năvălește în inima acestuia.

– Ați făcut posibile toate visurile mele.

După ce așteaptă o oră, Cowboy și Sara decid să pornească în explorare. Apasă la întâmplare pe obiecte, descoperind aceleași codăi cu aspect de moliciune, cufundate în umbrele întrerupte doar de razele estompate ale soarelui. Paturile, scaunele, mesele, consolele de acces la computere par împrăștiate mai mult sau mai puțin aleatoriu; numai câteva încăperi lasă impresia unui scop bine definit. Holograme de câmpuri stelare, nave, colonii industriale se deplasează silențioase pe pereți și tavane. Întâlnesc de asemenea agini de copii, refugiați desculți, cu ochii mari, aidoma unor apeluri la milostenie, în mijlocul camerelor tăcute, capitonate cu pluș.

Îl găsesc pe Roon în mod accidental, nimerind în odaia unui bătrânul e așezat pe un scaun înalt și alb, cuplat la i-fața unui dispozitiv portabil, ținut în brațele neclintite ale unei fetițe absolut nemișcată. Fetița stă în picioare alături de el, îmbrăcată într-o rochiță albă. Cowboy începuse să pună sub semnul întrebării tot ceea ce vede, și durează câteva clipe până își dă seama că imaginea nu reprezintă altă hologramă, că bărbatul al cărui lung cablu optic laser îi ajunge în mufa din tâmplă respiră foarte lent, că pleoapele sale închise tremură sub mișcările reflexe ale globilor oculari, pe când centuri optice scanează datele.

Ochii tiviti cu negru se deschid, mișcându-se visători în jurul camerei. Îi zăresc pe Cowboy și Sara și se opresc asupra lor. Privirea se focalizează.

Vă iubesc, rostește Roon. Vă iubesc ca pe propriii mei copii.
Singularitatea negru-argintie se răsucesce într-un spațiu înghețat n -dimensional. Iar coșmarul colectiv, al lui Roon și al lui Cowboy, reîncepe.

Capitolul cincisprezece

Marginea verde și netedă a peninsulei Florida, dantelată acolo unde oceanul invadează uscatul, se întinde răsturnată pe o parte în fața lor. Norii par lipiți de ea precum niște decupaje de hârtie dintr-un colaj. Revenirea gravitației apasă pieptul Sarei. Ea înghite un nod și simte Nevăstuica zăcându-i ca un bolovan în gâtlee.

În reședința lui Roon n-a îndrăznit să se relaxeze – fie că-l supraveghea tot timpul pe bătrân, fie că-l urmărea pe Cowboy, ca să se asigure că nu cedează. I se părea c-a petrecut un secol în casa aceea și a fost surprinsă să constate că nu trecuseră decât cinci zile. Înainte de decolarea navei, a amestecat pocnetdrept și alcool în barul dromului, prima destindere pe care și-o permisesse, pătrunzând în navetă într-o explozie de lumină internă caldă. Acum drogurile i se deplasează lent prin vene, înmuind muchiile tăioase ale realității.

Îl privește pe Cowboy și se încruntă. Tânărul a stat în interfață aproape toată călătoria și, chiar atunci când nu era cuplat la cristal, ochii lui continuau să aibă privirea aceea pierdută, ca și când ar fi încercat să priceapă ceva... poate țesătura modelului holografic tri-dimensional al lui Tempel, felul cum figura Roon în acesta, pilonii și rețelele arhitecturii lui cuplate la propriile-i mufe, modul în care Cowboy și Sara sunt acum extensii ale acelor rețele, un tunel prin

care Roon ține legătura cu toate păienjenışurile și puterile din exteriorul organizației. Sara se gândește că panzerboy-ul caută să de de capăt chipului cum este el legat de Roon și ce înseamnă asta pentru lumea în care tânărul a trăit atâția ani, acea neplauzibilă imagine a sinelui pe care, uneori, ea a izbutit s-o întrezărească echipamente propulsate de reactoare și cristal arzător evadând în tunelurile negre ale nopții, cu senzorii exteriori copleșiți de rachete învăpăiate, flăcări de alcool, pompe zbierând – o întreagă violență mecanică pusă, în mod neverosimil, în slujba opiniei personale, transcendente, asupra justiției, a unei vieți duse conform codurilor nerostite ale onoarei și existenței... Sara bănuiește că toată viața Cowboy a trăit alături de oameni răi, dar că până acum nu l-a lăsat pe nici unul să-l atingă.

„Băftosul“, își spune și soarbe din romul cu lămâie. Gravitația i se ghemuiește pe piept și ea vede încetinind bășicuțele de aer ce se înalță în pahar, apoi rămânând suspendate în soluția rece, așteptând ca puțul să le elibereze. Ceafa îi este apăsată de tetiera capltonată.

– Crezi că n-o să pătească nimic?

Fata nu-și poate da seama dacă tânărul vorbește cu ea ori de unul singur.

– Cine?

– Raul.

Ea închide ochii, zărind înapoia pleoapelor puncte de culoarea sângelui care se transformă în pete tot mai mari.

– Da, îi răspunde. O să se descurce.

S-ar putea ca acesta să fie chiar adevărul, deși Sara presupune că foarte probabil este ca beregata lui Raul să fie retezată cu prima ocazie când băiatul va încerca să folosească dolarii americani primiți de la Cowboy. Îi pare rău că nu i-a dat ei banii – le-ar fi găsit o întrebuințare ca lumea, oricum mai bună decât să fie împărțiți între cuțitarii unei mahalale din Cordillera.

– Poate că l-aș putea regăsi... Să-l aduc în State, să stea cu unchiu-meu. Oricând îi este de folos o mână de ajutor.

Sara simte atmosfera șoptind când atinge învelișul exterior al navei. Deschide ochii. Norii de peste Florida s-au înălțat în unghi

față de sol, aidoma unei folii protectoare din plastic transparent ridicată de pe o hartă. Umbrele pătează ținutul de dedesubt. Presiunea din gâtleejul ei se reduce.

Dacă vrei să te-apuci de chestii d-astea, spune ea, există alți copii fără adăpost, mult mai aproape decât în Venezuela.

Cowboy nu-i răspunde, mulțumindu-se să privească drept înainte, apoi revine în matrice. Sara soarbe din pahar și închide ochii. Naveta pornește să se lege și Zona Liberă urcă, revândându-i.

– Michael se va întâlni cu voi diseară, le spune paznicul Flash Force din postul de securitate de la poartă. Până atunci, o să vă ducem oriunde doriți.

Soarele îi izbește în moalele capului când pășesc pe beton.

– Ritz Flop, zice Sara, dar îl vede cu coada ochiului pe Cowboy clătinând din cap.

– Nu, rostește el. Altundeva.

Fata îl privește surprinsă. Transpirația îi brobonește fruntea precum o constelație de mufe suplimentare.

– Unde? îl întreabă.

Cowboy înalță din umeri. Se uită la limuzina lungă, cu geamuri opacizate, apoi la Sara.

– Poate la tine, deasupra barului?...

Ea este gata să refuze, totuși ceva o oprește. Privirea lui, un al doilea simț, nu știe ce anume... Înțelegerea că a spune „nu“ ar fi o greșală – nu un lucru lipsit de înțelepciune, ci pur și simplu o cruzime inutilă.

– Bine, încuviințează încet. Dar vei sta singur. Dacă până diseară nu ne-ntâlnim cu Hatmanul, eu îmi petrec după-amiaza cu Daud.

Tânărul strânge iarăși din umeri.

– Atunci, la Mătasea Albastră, se adresează Sara șoferului și plonjează pe bancheta din spate.

Pe drumul spre Tampa, Cowboy rămâne tăcut, pierdut în gând. Sara coboară la bar doar pentru a-i spune lui Maurice că e-n

regulă, Cowboy poate rămâne acolo până diseară, apoi îl lasă pe Flash Force s-o ducă la Daud.

L-a mutat din spital într-o clinică de convalescență dintr-o suburbie, un loc situat dincolo de urlătoarea linie expres ce conectează Tampa de Orlando. Are acolo o rezervă ce seamănă mai degrabă cu un dormitor dintr-o locuință rezidențială decât cu un salon de refacere, iar Sarei i se pare că nici unul dintre infirmieri nu arată ca Joseph – cu o seringă ascunsă prin prosoape.

Când intră în odaie, îl găsește pe Daud așezat pe un scaun. Arată mai bine, pur și simplu în virtutea faptului că nu mai poartă pijamaua de spital; ridică o ganteră cu brațul cel slab. Este prima dată când fata îl vede exersând în mod voluntar, și-i zâmbește în dreptându-se către el.

– Bună, Sara.

Ea se apleacă să-l sărute. Ochii lui albaștri îi surâd de sub o frunte lipsită de cicatrice. Sara se îndreaptă surprinsă.

– Daud...

Clipește nedumerită. Un ac înghețat începe să-i sutureze nevii. Zâmbetul lui se lățește în vreme ce băiatul continuă cu ganterii.

– Cum?...

– Designera de corpuri mi-a înlăturat toate cicatricile acum două zile. Cu laserul.

A început să răsuflă greu, de oboseală. Tonul vocii îi trădează stresul. Sara se reazemă de perete și încrucișează brațele.

– Cine a plătit? îl întreabă.

– Un... tip pe care l-am cunoscut. Soră-sa e aici... cu un Huntington în stadiul final. E bogat.

Surâsul lui Daud tremură. Venele gâtului i se dilată. Ridică încă de două ori greutatea, după care o pune jos. Lasă capul pe spate și inspiră adânc.

– Cu ce se ocupă?

– Ceva legat de expedierea mărfurilor. E de undeva din Africa de Sud. A venit pentru că soră-sa e internată aici. Ridică ochii și o privește pe Sara. Zâmbește șovăielnic: Cred că s-ar putea să mă ducă la el acasă.

Îhâm. Sara simte în ton o asprime nedorită. Înghite un nod
marcă să se stăpânească: Ce rapid! Un african rom de
mări și țări... Totul în numai cinci zile!

O privire precaută înnegurează ochii fratelui.

Cred c-o să-ți placă, spune el.

Acum e aici?

Daud clatină din cap.

A plecat de vreo oră.

Sara ar vrea să-l înșface, să-i apuce brațul și să-i rupă mâneca
pentru a vedea dacă există înțepături. Să-l zgâlțâie până-i clănțâne
dinții. În loc de asta, se străduiește să zâmbească. Știe cât de mult
el nevoie de această nouă frântură de speranță și mai știe că ea
nu îndrăznește s-o distrugă până ce nu este sigură că nu-i decât o
fantomă.

Pot s-o cunosc pe soră-sa?

– Sigur că da. Este însă paralizată de virusul Huntington. Nu
poate vorbi.

Sara simte teama războindu-se în trupul ei cu pocnetul drept.
Așează pe patul lui Daud și încearcă să surâdă iarăși.

– Sper că ești precaut. Este posibil ca bărbatul acesta să fie o
armă ațintită asupra mea.

Îi zărește mușchii maxilarelor strângându-se, furia răbufnind
indărătul răcelii din ochii lui Daud. Tânărul se răsucesce către ea.

– Nu poți crede-n lucrurile care n-au legătură cu tine, așa-i?
Totul trebuie să se-nvârtă-n jurul tău, chiar și eu și cunoștii mei.
Ridică brațele, exasperat: Nu poți să nu te mai bagi în viața mea?

– Încerc doar să fac astfel încât să nu pățești ceva, Daud. Dacă
dovedește că bărbatul acesta se numără printre cei care mă ur-
măresc...

– Ba nu! Ține la mine. Ține cu adevărat.

– Mă bucur. Dacă...

Lasă fraza neterminată.

– Dacă despre așa ceva e vorba... Glasul lui Daud se ridică
sfidător: Asta voiai să spui, așa-i? Clatină din cap. Nici măcar nu
m-ai întrebat cum îl cheamă, așa-i? Îl cheamă Nick Mslope.

– Nu vreau să ne certăm, Daud.

– Nick Mslope. Repetă!

– Bine. Perfect. Nick Mslope. Un nume care poate sau nu să fie real. Îl fixează cu privirea: Mi-o poți garanta tu?

Fratele ei îi întoarce spatele și scotocește prin buzunar, în căutarea unei țigări.

– Poți, Daud?

Vocea îi este cât se poate de blândă.

– Nu-s obligat să te-ascult, mormăie el. Nu-s obligat să spun ceva ce nu vreau. Aprinde țigara. Nu mai trebuie să depind de bunii tăi. Nick va avea grijă de mine.

– Sper s-o facă, replică Sara. Mai întâi însă spune-i ceva. Spune-i că am discutat, că ne-am certat și n-o să mă mai vezi niciodată. Și dacă după aceea va mai avea grijă de tine, e perfect.

Fumul se înalță deasupra capului întors al băiatului. Sara se apleacă spre el.

– O să-i spui asta, Daud? O să-ți asumi riscul ăsta?

Bărbia lui Daud tremură.

– Nu-s obligat s-o fac.

– Pe mine mă interesează doar să lămuresc lucrurile. Pentru toată lumea. Dacă Nick dorește să te ajute în continuare, perfect! Mi-ar face plăcere să nu mai plătesc nimic. Totuși nu-i pune prea multe întrebări până ce nu-ți recapeți toate părțile corpului.

Daud o privește cu coada ochiului.

– Lua-te-ar dracu', îi spune. Nu mă poți abandona.

– Mie nu-mi face plăcere.

– Așa zici tu...

Încearcă să aibă un glas tăios, dar nu izbutește decât să se încercă cu vorbele. Ea întinde mâna să-l atingă, îl simte încercând să se retragă, apoi acceptând-o.

Îi hrănește pe oameni cu realități... Asta se pare că-i principala ei ocupație în ultima vreme și simte o greață adâncă fierii ridicându-i-se în stomac. Se apropie de Daud, îl cuprinde cu brațele și-i sărută obrazul rece, docil.

– Ai grijă... Ai grijă, îi șoptește, știind că el nu va avea, că nu-i pasă îndeajuns încât să facă mai mult decât să înhațe tot ceea ce apare. Se va agăța de această speranță, indiferent dacă ea există sau nu.

Capitolul șaisprezece

Fundul sticlei apasă un cerculeț rece pe pieptul lui Cowboy. Lănarul se simte încins, incapabil să adoarmă. Ceva îl roade.

Cămăruța Sarei este o cutie de pantofi și, deodată, nu mai poate rezista.

Se ridică, termină berea și îmbracă o cămașă. Coboară scara și iese prin spate, astfel încât să nu-l aibă pe Flash Force după el. După scurta ploaie torențială, din străduța înfundată se ridică aburi. Parăsește fundătura și orașul se prelinge în jurul său, mirosind a frangipani.

Se gândește să se facă criță, dar drogurile nu vor fi suficiente... Trebuie să se afle *cu adevărat* deasupra tuturor, într-o deltă, plutind în șoaptele nopții, înainte ca drogurile să-i fie de vreun ajutor. I-ar fi de folos pur și simplu să stea în panzerul lui abandonat. Se întreabă dacă n-a fost deja descoperit, în râpa din Ohio.

Trecătorii îi privesc mușele din țeastă și-și dă seama că și-a uitat peruca. Le întoarce căutăturile, iar ei își feresc ochii, ascunzându-și curiozitatea. *Nu-s un drogat*, încearcă să le transmită prin gânduri. *Sunt pilot*. Uităturile furișe continuă. Cowboy renunță dezgustat și intră în primul bar ce-i iese în cale. Este plin de ghi-vece cu palmieri și holograme de bun-gust ce plutesc deasupra oamenilor de afaceri care-și dau pe gât fondurile de protocol.

Cowboy nu suportă nici spectacolul ăsta. Lipsit de orice altă idee în afara dorinței de intimitate, intră în cabina telefonică și închide ușa.

Un ventilator micuț pornește automat, zumzăind în platon, țiuind precum o turbină anemică. Aerul rece mângâie fața tânărului. Cowboy cuplează telefonul la mufa de deasupra urechii drepte și decide să sune în Norfolk, să vorbească cu Cathy, locotenentul de la Paza de Coastă, s-o întrebe dacă nu poate veni pentru încă un weekend, undeva sus, pe Western Slope, unde regiunile inundate sunt departe, iar vânturile curate se mișcă printre plopilor de munte aidoma unui cutter prin văzduhul rarefiat; dar i se spune că fata nu află în larg și nu-i pot da legătura. Privește telefonul, încleștează pumnii și hotărăște că s-a saturat să fie precaut, să i se spună că nu-i poate ajuta pe oameni, dacă el asta dorește să facă.

Formează numărul lui Reno din Pittsburgh.

– Cowboy, Cowboy, Dumnezeu!

Vocea pare a unui copil pierdut, însă este Reno, oarecum lipsit de intonații, totuși îndeajuns de limpede ca să trimită un val de oxigen lichid peste pielea lui Cowboy, un impuls de spaimă, înghețat, dar în același timp înviorător.

– Cowboy, ce s-a-ntâmplat? Nu-mi pot aminti...

– Ne-au atacat, răspunde tânărul.

Își amintește că creierul lui Reno e albit; a stat în i-față tot timpul. Personalitatea i s-a destrămat aproape vizibil, doar dacă nu este vorba de un vicleșug de-al lui Tempel. Numai dacă n-au un program ce gonește de-a lungul liniilor, identificând acest telefon, trimițându-i pe durii lor cu ochi de roboți și echipamente ale morții, ghidate de cristale.

– Discutam despre niște inimi pe care voiai să le vinzi, spune Reno. Asta țin minte. Erai însoțit de o fată înaltă, înarmată. După aceea nu-mi reamintesc nimic, până când... Doar incendii peste tot... Alarmerle de intruziune... Habar n-am cine a fost acolo. Eram în i-față, încercând să chem ajutoare.

Urmează o tăcere.

– Cred c-am murit, Cowboy. Glasul este șovăitor. Asta am citit în tabloide – că am murit. De tine nu pomeneau nimic.

Transpirația lui Cowboy îngheață. Frica îi este atât de puternică încât îl dor dinții. Întinde mâna orbește, atingând peretele din dominiu lustruit al cabinei.

Reno, rostește el, Reno, unde ești?

În cristalele publice, Cowboy. În Pittsburgh, în Maryland... Totul din mine sunt peste tot. Biblioteci, fișiere de date cu securitate redusă, numere telefonice nefolosite... Bănci unde am deschis conturi și aveam parolele... Vocea cu timbrul lui Reno o ia razna și totul de pe ceafa lui Cowboy se zbârlește. Eram băgat în interfață prin cristalul casei, prin cuburile de memorii... Am toate datele. Sunt însă atât de risipit, încât nu le pot folosi prea bine. Și am pierdut multe alte chestii...

Vocea lui este scâncetul unui copil. Cowboy se gândește la Luce, la țipătul sugrumat în gâtul ei sub atingerea mâinii lui Roon.

– Am uitat multe lucruri, continuă Reno. Am uitat cum este să fii om. Mă amintesc fierbând. Creierul meu fierbând în foc. Ajută-mă, Cowboy!

Tânărul îl poate simți pe Reno acolo, chiar de cealaltă parte a mușei. Încercând să se decanteze din cristal, să redevină om. Încleștează mâna în pumn și lovește în geamul cabinei. Patronii barului îl privesc, apoi întorc capetele.

– Uite ce-i, vorbește el, te putem scoate de acolo. Te putem introduce în alt trup. Transferurile de cristale se efectuează zilnic.

– Nu cred că mai rămas cine știe ce din mine. Permanent pierd tot mai multe fragmente. Diversele transferuri duc la pierderea de biți. Uneori, oamenii mă găsesc în cristalele lor și șterg părți din mine înainte să-mi dau seama, înainte să pot fugi. Glasul lui Reno, oriunde ar fi el, pare înecat de plâns. De ce nu m-ai sunat mai devreme? Ești unul dintre puținii pe care mi-i pot aminti. Eu am încercat să te caut, urmărindu-ți conturile. Cred că te-am și găsit o dată, în matricea unei biblioteci din New Mexico, dar ai ieșit din interfață. Toți ceilalți tac...

– A început un război, Reno. Tu ai fost ucis, iar toți ceilalți se ascund.

– Război? Cu cine? Cine m-a ucis, Cowboy?

În ușa cabinei se aude o ciocănitură. Tânărul ridică privirea și-l zărește pe unul dintre chelneri, un sud-american înalt, cu ochi reci și buză răsfrântă.

– Sunt întrerupt. Scuză-mă.

Deschide ușa.

– Cine m-a ucis?

Vocea răsună în cristalul auricular al lui Cowboy, distorsionându-se treptat, de parcă Reno ar pierde controlul impulsurilor ce-i recrează glasul în capul panzerboy-ului.

– Telefonul acesta este numai pentru uzul clienților, domnule, rostește chelnerul.

– Atunci, adu-mi ceva de băut. Bere... Orice marcă.

Trânțește ușa.

– Cowboy?

Reno este aproape de neauzit sub fluctuația incontrollabilă de paraziți statici. Tânărul se crispează sub intensitatea volumului.

– Cum am murit?

– Tempel te-a ucis. Tempel Pharmaceuticals Interessengemeinschaft. Ei și prietenii lor.

– Tempel... Tempel... Glasul lui Reno redevine limpede, ca și cum cunoașterea i-ar fi rezolvat cumva problema de interfață. Am rămas cu o mulțime de detalii despre Tempel – erau intrate în cubul meu de memorie când am murit. În plus, am vorbit cu tine prin modelul acela Tempel pe care-l aveai, iar acum îl dețin și pe el în memorie. Când ai fost la mine am discutat despre Tempel? Ți-a venit în minte c-am vorbit cu tine despre ceva.

– Da. Am vorbit despre Tempel și despre război.

– A trecut foarte mult de atunci. Acum, măsoară timpul în pico-secunde.

Cowboy se gândește din nou la durii în mașini blindate, la fețele făcute din plane reci, la ochii de gheață, la metalul din mâinile lor.

– Reno, vorbește el, trebuie să știu dacă ești real. Poți fi o capcană.

– Cowboy! *Sunt real. Ajută-mă!*

Spune-mi ceva despre care știm doar noi doi. Spune-mi Reno.

Cowboy... Scâncetul lui Reno este înecat de paraziți. Nu Am pierdut atât de multe...

Chelnerul sosește cu berea. Încheieturile degetelor lui Cowboy se albesc, încleștându-se de rama cabinei. Tânărul înghite la om aerul rece, care se învoldurează lent de sus.

Cowboy, ascultă. Paraziții se revarsă precum zgomotul turbanților în Oahu. Îmi amintesc când jucam poker odată... Eram în baraca aia micuță, camuflată, construită de Saavedra lângă Hotelul Dakota. Tocmai reveniseși cu *Express* dintr-o cursă și hotărâsești să rămâi și să faci parte din echipa mea de la sol, ceva mai târziu, în cursul nopții. Eram noi doi, apoi Saavedra a intrat pentru câteva tururi și mai era un jocheu. Begay, indianul ăla navajo so-lu-lu... Cel omorât de frate-său în accident. El ne-a curățat de bani și după-ai-a ne-a dat țigări la toți. Mai ții minte?

Chelnerul stă lângă cabină, cu berea în mână. Cowboy nu mai pic de putere și se reazemă de plasticul transparent. Suspinele încearcă să-i evadeze din gâtleej.

– Isuse, Reno... Dumnezeu! Tu ești... Tu ești!

Ar plânge dacă ar fi în stare. Saavedra și Begay au murit amândoi, iar altcineva nu i-ar fi putut spune lui Tempel despre partida aceea de poker. Reno este captiv undeva în cristal, a mai rămas din el doar un spectru electronic prins într-o buclă infinită, între două lumi, fără să ajungă nicăieri, dar mișcându-se cu viteza luminii.

Cowboy se izbește cu ceafa de perete, căutând limpezimea durerii. Chelnerul îl privește dezaprobator – un butonat drogoman, luând-o razna în barul acela imaculat și cu palmieri.

– Reno, o să te scoatem de-acolo! Simte gustul sângelui în gură și-și șterge fruntea cu dosul brațului. Eu și Coțcarul o să-ți găsim un trup!

– N-am bani, Cowboy. Am salvat majoritatea conturilor, totuși banii nu-s de ajuns.

Cowboy izbucnește în râs. Hohotele bubuie în cabina micuță, iar eco-ul răsună slab, minat de tonuri evidente de isterie. Tânărul ar dori să râdă întruna, totuși izbutește să se oprească.

– La dracu', frăţioare, eşti ca şi scos pe jumătate. Îşi dă seama că răcneşte şi coboară glasul: Ai ieşit deja din corpul tău şi eşti în mediul cristalului. Nu trebuie să plătim decât pentru ultima parte. Fac pariu că putem obţine o reducere serioasă.

Deschide brusc uşa şi ia berea de la chelnerul surprins.

– Adă şi ceva de ciugulit, îi spune. *Nachos*, dacă aveţi. Dacă nu, merg şi alunele.

– Cowboy... Cowboy...

Intensitatea vocii lui Reno pulsează prin paraziţi.

– Aici sunt. N-am plecat.

– Îţi mulţumesc, Cowboy. Îţi mulţumesc din suflet. Toţi cei pe care i-am căutat sunt morţi sau se ascund. Aveam impresia că eu i-am omorât ori i-am speriat.

– Sunt aici, Reno.

Inspiră adânc. Cabina micuţă miroase a bere.

– Sunt aici, încearcă el să sune cât mai liniştit. Sunt aici.

„Dar unde eşti *tu?*“ se întreabă. Un program pierdut, furând timp de acces acolo unde-l poate găsi, ascunzându-se de sistemul care-l va uicide fără să ştie ce este. Fugind mereu, pierzându-şi bişl în transferuri ineficiente, până ce nu mai rămâne aproape nimic, doar fantoma unui vânt ce atinge interfaţa cu răsuflarea-i electronică.

– O să am grijă de tine, spune el şi se gândeşte la fetiţa tremurând sub mâna lui Roon, la cei doi puşti din hambarul din Missouri, la toate poverile pe care a încercat să le poarte şi sub care a eşuat, şi la cât a reuşit să facă pentru toţi aceştia... O să găsesc eu o cale, promite.

Iar într-un ungher îndepărtat al minţii vede o imagine monocromă – el şi Reno, Raul şi Lupe, Sara părând c-a fost luminată de von Sternberg şi semănând cu Louise Brooks, toţi în carlinga imposibil de mare a unei delte, deplasându-se pe fundalul unor nori suri, pictaţi cu acuarele spălăcite, străpunşi de spadele sclipitoare ale razelor de soare, un happy-end din azotat de argint scânteind pe ecranul pleoapelor închise ale lui Cowboy – şi el simte că poate reuşi. Acţionând un întrerupător, lucrurile se vor desfăşura chiar aşa – numai dacă ar şti care întrerupător şi când.

În ușa cabinei se aude o ciocănitură. Este chelnerul cu alunele. Cowboy îi privește fața ascuțită și dezaprobatoare, rețeaua de vinișoare sparte de pe pomeții obrazilor, mustața grizonată tăiată scurt, disprețul prudent, cumva amplificat de zvâcnetul unei pleoape interioare. Cenușul film mental se destramă, fără acel THE END defilând peste cer într-o bruscă explozie de muzică triumfătoare a lui Alfred Newman. Cowboy a pierdut contactul cu întrerupătorul; prins în capcana pereților din plastic asudat ai unei cămăruțe dintr-un mic bar din Florida, captiv aici, cu toți copiii pierduți ai Pământului, și nu-și mai găsește drumul de ieșire...

Capitolul șaptesprezece

LOCUIȚI ÎN ZONA MOARTĂ? GARANTĂM UN AMORTISMENT!

Când Sara se întoarce, Cowboy stă pe saltea, cu picioarele în crucișate, fără cămașă, purtând doar o pereche de blugi retezați. În jurul său sunt împrăștiate o jumătate de duzină de sticle de bere goale. Își lubrificază globii oculari, dându-i peste cap în timp ce conectează la minusculul rezervor din baza fiecărui implant picu rătorul unui flacon de gel siliconic.

Când termină și o privește, femeia vede că ochii îi sunt tiviți de umbre violete. Pe gât i se zăresc vene care până acum nu existau acolo.

– Arăți ca moartea, rostește ea.

Cowboy coboară privirea și înghite un nod.

– Mda.

Sara se apropie, se lasă pe vine și-și pune mâinile pe umeri lui. Pielea îi este umedă. Ea încearcă o undă de recunoștință că tânărul nu se crispează sub atingerea ei, așa cum face Daud. Îl privește atent.

– S-a-ntâmplat ceva cât am lipsit eu?

– Doar... începe el, apoi scutură din cap. Nu. Nimic.

– Ești sigur?

– Da.

Fata îi sărută obrazul, simțind sub buze tuleiele bărbii. Se ridică și-și scoate jacheta.

– Mă duc să fac un duș, îi spune. Vii și tu?

Dușul este într-o cadă veche și uzată, din oțel inoxidabil, instalată ceva mai departe pe coridor, într-o sală de baie pe care Sara o împarte cu Maurice. Ușa din sticlă jivrată reține aburul înăuntru, umplând cada cu o luminiscentă dulce, ambiguă, acoperindu-le trupurile cu desene nebuloase, difuze. Cowboy rămâne mult timp sub jetul fierbinte, săpunul și apa curgându-i în valuri translucide pe piept, în vreme ce Sara se întinde să-i maseze mușchii, găsindu-i încordați precum niște strune din oțel ce poartă toate urletele mabușite din ultimele cinci zile petrecute cu Roon, fiecare țipăt amânând impregnăt în structura mușchiului, tot așa cum datele sunt codificate în cristale. Nu se grăbește, ci lucrează pe rând asupra fiecărui mușchi, simțindu-l cum reînvie sub degete. După aceea, pornește apa rece și vede un tremur înfiorând spinarea bărbatului. Pentru prima dată după multe zile, ochii lui revin la viață.

Sara închide apa și Cowboy o cuprinde în brațe, apăsându-și pielea rece de corpul ei. Cu obrazul, ea îi șterge picăturile de pe umăr. Stând pe fundul zgâriat al căzii care-i reflectă, se lipesc unul de celălalt fără să-și dea seama de asta în mod conștient.

Sara este nesigură atunci când Cowboy o ridică în brațe și o poartă spre odăiță. Nu poate spune dacă tânărul aparține locului asta, dacă se numără cu adevărat printre obiectele de aici... Se gândește că există o diferență între a lăsa pe cineva să pătrundă în corpul tău și a-l lăsa să intre în locul unde trăiești – însă apoi își dă seama că-l dorește aici, că el nu constituie o notă falsă în taina ei. Își trece brațele pe după gâtul lui, simțindu-se, cu surprindere, excitată de faptul că există cineva îndeajuns de înalt și puternic încât o poarte cu ușurință, eliberând-o de gravitație, în leagănul brațelor sale. Privește picăturile de apă ce apar dintre firisoarele cefeii lui și scurg pe mușchiul proeminent al grumazului de pilot. Îi simte pectoralul dur apăsându-i umărul. Lasă capul pe spate, scuturându-l, simțind apa zburându-i din păr după traiectorii parabolice, de curcubeu. Râde. Hotărăște să lase lucrurile să se petreacă de la sine.

Amândoi au tendința de a se revărsa peste marginile saltelor înguste, picioarele și brațele lor lungi încălcându-se pe întunecoșul podea lustruită, capetele atârând în afară și lăsând pe polimer dăunător umede de picături minuscule... Nu pare a fi o reușită. În cele din urmă se ridică față în față, în capul oaselor, Sara stând în poala tânărului. Mișcarea le este lentă, aproape imperceptibilă, o reînnoire a cunoașterii membranelor aproape lipsite de frecare relativă, care glisează mai lent decât dangătele răsuflărilor și ale băităilor de inimă. Lumina dinspre fereastră acoperă pieptul lui Cowboy cu desene distorsionate, de careuri; Sara întinde un braț către ele, umplându-le cu literele unui alfabet atunci inventat, atingeri, scrijelituri de unghie, mângâieri cu dosul palmei sau buricele degetelor. Bărbatul o privește cu o concentrare tăcută, pe care ea o găsește iritantă, până când începe să-și dea seama că, pentru prima dată, el este pe de-a întregul prezent aici, nu intrând și ieșind dintr-un spațiu straniu ascuns îndărătul ochilor artificiali, ci examinându-l de parcă acolo există ceva ce n-a mai văzut până acum. Ea îi întoarce căutătura, se uită în pupilele dure și dilatate ce par s-o înghiți, absorbind radiația în care au transformat-o, singularități infinite implantate în craniul lui Cowboy... Se apleacă spre el și îi juisează, chipul bărbatului dizolvându-se ca și cum o perdeă de ploaie înghețată s-ar fi prăbușit în fața ochilor ei pierduți în gol, răsuflarea oprită în gât pârjolindu-i plămânii.

Expiră puțin câte puțin, continuând să simtă ochii tânărului pironiți asupra ei. Își trece degetele prin părul lui blond, scurt. Amândoi se mișcă ceva mai repede acum, când se cunosc reciproc. Sara se înalță și-l împinge pe spate, suindu-se peste el. Razele soarelui îi încălzesc obrazul dinspre fereastră. Mușchii coapselor ei sunt întinși precum cablurile unui pod a cărui deschidere o constituie șoldurile. Cowboy îi atinge sânii, cuprinzându-i în căușul palmelor, ridicându-se puțin pentru a le linge sfârcurile. Fata lasă capul pe spate și vârfurile pletelor îi înfioară omoplații. Pachete de energie se năpustesc pe autostrăzile ei neuronale, sirenele dopplărând înainte și înapoi, acele vitezometrelor oscilând, urcând, crescând spre viteza luminii. Cowboy se reazemă în coate, și ea îi simte atingerea ochilor... Juisează din nou, superliminal.

Impact, zdrobire, în miezul unei stele. Sara este un pulsar înproșcând fotoni arzători, în cercuri tot mai largi... Este surprinsă că pielea binarei ei a rămas rece, că nu i-a ars-o cu razele sale. Bărbatul este acum deasupra, orbitele lor schimbându-le pozițiile re-

Sub umărul ei drept este un prosop ud, boțit. O muzică lentă pulsează dinspre barul de jos. Odaia reîncepe să se deplaseze către albastru. Sara ridică mâinile și prinde tâmpilele lui Cowboy. Tânărul juisează cu o jumătate de secundă înaintea ei, un colaps gravitațional reciproc. Sara îl cuprinde cu brațele, îl trage către sine, bucurându-se de atingerea răsuflării lui pe gât.

Muzica i se târăște încet pe sub spinare. Cowboy se ridică ia-

Brațele fetei continuă să-i încolăcească gâtul. Sara se întreabă dacă el poate fi bărbatul pe care să-l iubească.

Ochii lui precum norii încărcăți de furtună se revarsă peste ea. Sara simte cum părți din trupul ei revin la viață. Glasul lui Cowboy este lent, ca o înregistrare redată cu jumătate de viteză.

– Reno trăiește, spune tânărul. Tocmai am vorbit cu el.

TEMPEL PROMITE LANSAREA ÎN 6-10 SĂPTĂMÂNI A MEDICAMENTULUI ANTI-HUNTINGTON. SPERANȚELE CRESC

Două grupuri de indivizi hotărâți se deplasează prin haosul din gara Glonțului; maxilarele pătrate, caucaziene, ale bodyguarziilor Flash Force ce-l însoțesc pe Cowboy se împotrivesc fluxului născut de chipurile negre, suspicioase, ale celor de la Gold Coast Maximum Law, pe care Michael Hatmanul îi trimite în New Mexico pentru a ajuta la stabilirea unei linii de comunicații sigure. Mercenarii nu-și pot permite amintiri exagerat de îndepărtate, însă aceste două grupuri s-au ciocnit în trecut și, cu toate că nici unul nu se arată fățiș ostil, în mod evident nu se vor împrieteni prea repede.

Sara poate simți tensiunea. Cowboy este deja scârbit la ideea de a zbura spre Santa Fe alături de indivizii aceștia. Își ridică gulerul jachetei și privește în jurul peronului.

Un negustor ambulant se plimbă prin apropiere, vânzând diguri dintr-un cărucior. Un glas feminin, lipsit de trup, anunță tu lingv orare, linii, numere.

– Ne vedem peste două săptămâni, spune Sara.

– Da.

Fetele se plimbă, negre și albe, țeșându-și invizibilul șablon defensiv al puterii, deplasându-se în afara voinței Sarei precum niște constelații orbitale implicate într-un vast și extrem de subtil joc de strategie pozițională... Prezența lor o inhibă. Încearcă să se desprindă de influența ce radiază dinspre ele, dar nu reușește.

– O să-ți placă munții, continuă Cowboy.

– De-abia aștept.

Numere în spaniolă se acumulează în aer, fâlfâind aidoma unor păsări împrejurul banalităților inutile pe care le rostesc ei. „La dracu’“, decide Sara și-l apucă pe bărbat de mânecile jachetei.

– Auzi, Cowboy... Ridică ochii spre chipul lui uscățiv, imposibil. Suntem prieteni sau aliați?

Un surâs distant înalță colțurile buzelor lui.

– Cred că suntem prieteni, îi răspunde. Atunci când ne-o putem permite.

Prin Sara vibrează un dangăt de veselie metalică.

– Da. Încuviințează încet din cap. Așa mi se pare și mie.

– Sună-l pe Reno când poți, adaugă Cowboy. E singur acolo...

Femeia își amintește ciborgul-zombie, cu creier albit, în mi cuțul lui uter cufundat în umbre din Pennsylvania, apoi își imaginează glasul spectral fără trup, ieșind dintr-un cristal decuplat, pulsându-i în ureche... Bărbatul era oricum o fantomă, chiar pe când avea un corp; nu e cazul să-și mai dorească să fie obsedată de stafii. Strânge din umeri.

– O să-ncerc, dar tipu-mi dădea fiori și când era viu.

Cowboy se încruntă ușor.

– Poate fi de ajutor. Are o grămadă de bani în conturi.

– Bine, o să-l sun. Promit.

Își iau rămas-bun. Sara privește silueta înaltă a bărbatului, jurul căruia se rotesc sateliții săi albi și negri, îndepărtându-se pe peronul iluminat de lămpi fluorescente, îndreptându-se către punc-

mul de fugă al tunelului, și se întreabă dacă este o idee cu adevărat bună să-l mai revadă. Ar putea aranja lucrurile foarte simplu: atunci când va veni momentul, i-ar spune Hatmanului să trimită la Coțcar altcineva... Există niște angajamente față de sine însăși, față deatele ei, și care nu-i permit slăbiciunea sentimentelor. Știe că, lă-lându-i pe alții în locurile unde trăiești tu, le oferi posibilitatea de-a rări, iar ea are deocamdată suficiente răni.

Bodyguardul de la Maximum Law pare neliniștit. Acum, când cunoaște planul Hatmanului, fata a căpătat un paznic personal – probabil că acesta a primit ordin s-o lichideze dacă va ajunge pe punctul să fie capturată. O va duce la un hotel, unde poate fi păzită mai ușor; nu-și va mai vizita prea curând ascunzătoarea de la Mă-mă Albastră. Când vânzătorul ambulant se apropie de ei, îi în-arce spatele bodyguardului și cumpără o doză de cocatrăsnet. Mulțumirea i se încolăcește prin vene în spirale de plăcere. Cum-ară și țigări pentru Daud, apoi pomește spre ieșire.

Se va simți bine când îl va vizita pe Daud, cel puțin până vor trece efectele drogului.

CORPMODERNCORPMODERNCORPMODERNCORPMO

Plictisit de ceea ce vezi în oglindă?

CORPMODERN îți poate oferi un chip nou!

Oferta specială a lunii în curs: Fizionomiile Celebrităților!

MODERNCORPMODERNCORPMODERNCORPMODERN

Daud are musafiri. O designeră de trupuri, cu ochi de uliu menși, ce nu clipesc, și pomeți ascuțiți precum cioburile de sticlă, îndepărtează cu un laser zumzăitor cicatricele roz, neregulate, de pe pieptul tânărului – privită cu ochi caritabili de un negru de vârstă mijlocie.

– Nick Mslope? Eu sunt Sara.

O examinează cu un zâmbet de încântare. Este micuț și efeminat, îmbrăcat cu pantaloni din bumbac alb, cu dungă, și o căma-șă înflorată, din buzunarul căreia iese ambalajul atent împăturit al unui baton de ciocolată pe jumătate consumat.

– Încântat de cunoștință, îi răspunde.

Accentul nu-i este fetei familiar.

Țesutul dezintegrat al cicatricelor se înalță din pieptul palid al lui Daud într-un firicel de fum cenușiu. Daud deschide ochii și privește sora.

– Bună! Ia uită-te la mine! Domnișoara Deboyce spune că nu poți să-mi mai vezi cicatricile decât la microscop.

– Nu vorbi, rostește designera, și cu un deget înmănușat, îl îndepărtează scrumul de pe piele. Dacă poți, nici nu respira.

Își reglează pe nas lentilele-lupe și se pleacă deasupra lui, în cruntându-se concentrată. Mslope aprinde o țigară pe care o pune între buzele tânărului. O scânteie de furie atenuată de cocatrăsunet pâlpaie în mintea Sarei. Negrul o privește scurt, apoi îl ocolește pe Daud și se apropie de ea. Femeia îl cercetează prudent.

– Mulțumesc pentru toate, îi spune. Daud și cu mine vă suntem recunoscători.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor, răspunde Mslope și se uită la raza roșie ce atacă o cicatrice și o transformă în vapor. Daud pare un tânăr de toată lauda și... mă bucur că-l pot ajuta. Clatină din cap: Biata mea soră – pentru ea nu pot face nimic.

– Poate tratamentul cel nou... sugerează Sara.

Stânjeneala se instaurează în ea, în interfața dintre ceea ce dânsa cunoaște, iar Mslope nu știe.

– Prea târziu... Ar opri progresul bolii, însă mintea îi este deja pierdută. Moartea va fi o binecuvântare, când va sosi.

Limba stacojie a laserului linge pieptul lui Daud. Sara privește de la Mslope la Daud și înapoi.

– Cu ce vă ocupați, domnule Mslope? întreabă ea.

– Te rog, spune-mi Nick.

– Cu ce te ocupi, Nick?

– Cu transportul de marfă. Ducem, cu hovercraftul, produse din dromul spațial Capetown.

Un zâmbet criogenic ridică marginile buzelor Sarei.

– Cunosci și eu câteva persoane în domeniul ăsta.

– Cred... Mslope se uită către Daud. Cred că pot găsi acolo o slujbă pentru Daud. Dacă dorește să mi se alăture...

Fata simte pe nervi răcâitul unui brici.

– Ce fel de slujbă? Daud nu prea are aptitudini.

Secretarul meu. Sunt convins că poate învăța rapid despre
i vorba.

Ea rânjește, întrebându-se dacă zărește în surâsul negrului un
muncă cinism ori nu este decât reflexul propriei sale neîncrederi.

Ochii albaștri, opaci, ai lui Daud cercetându-i neajutorați, urmări-
mându-i cum se înfruntă pentru inima lui, ca într-o luptă cu od-
ponul în care i se decide viitorul.

Nu mi-ar plăcea să fiu atât de departe de el, spune Sara.
Dacă aranjamentul reușește, Daud va rămâne foarte departe.

Mslope se întinde, ia țigara din gura tânărului, scutură scru-
mul în tăviță și o pune înapoi.

Îmi privesc responsabilitățile cu toată seriozitatea, Sara.
Nu aș duce un tânăr tocmai până acolo, fără să-i asigur posibilitatea
de întoarcere, dacă situația nu va fi pe placul său. Se uită spre ea:
Poate că aș reuși să te ajut și pe tine. Cunosc mai mulți indivizi în
dromul de aici. Iar dacă ne-ai însoți în Africa, în mod sigur ți-aș
a găsi de lucru.

– În ce calitate?

Expresia lui rămâne imperturbabilă.

– Sunt convins că tu o știi mai bine.

Sara râde, iar cocatrăsnetul și propria-i veselie îi urcă prin
vene. Laserul zumzăie din nou. Fumul se înalță, având culoarea
metalului unei arme – durere transformată în vapori.

PANZER DETURNAT ÎN NEBRASKA DECLANȘAREA BĂTĂLIEI DECISIVE POLIȚIA DECLARĂ CĂ NU EXISTĂ SUSPECȚI

– Sunt Sara. Mă mai ții minte?

– Sara... Da.

Vocea pare că bolborosește prin două sute de kilometri de apă
ainte de a ajunge la urechile fetei. Sunetul îi zbârlește pielea. Un
șir de palmieri muribunzi fulgeră pe lângă geamurile automobilu-
, cafenii pe fundalul cerului oțelii. Sara l-a sunat de la telefonul
mobil al limuzinei Maximum Law, încă neconvinsă că nu-i vorba
de o capcană extrem de abilă. Mișcarea permanentă pare modali-
atea cea mai bună de a nu cădea într-o ambuscadă.

– Erai cu Cowboy, înainte să fiu ucis, continuă Reno.

Un fior înghețat îi parcurge neuronii la auzul cuvintelor, al calmului cu care el își acceptă soarta.

– Exact. Clădirile devastate ale veneției se rotesc lent în fundal, în timp ce mașina urcă pe șoseaua către St. Petersburg. L-am ajutat să ajungă la oamenii lui din Vest.

– Mă bucur că ai reușit să scapi. Lucrezi pentru Michael Hume anul?

– Uneori.

– Cred că s-ar putea să-l fi întâlnit o dată. Nu-mi amintesc foarte bine lucrurile... Glasul lui Reno șovăie pentru un moment, după care continuă repede, cu sinceritate: Îți mulțumesc că m-ai sunat, Sara. Sunt foarte singur aici.

– Da.

Sara privește apele de dedesubt, întunecate și leneșe, acoperite de o peliculă de grăsime. Se gândește la ochii reci, necinstiți ai lui Daud, la explozia potopului pe zidurile lungi de beton din Missouri, la Cowboy îndepărtându-se pentru totdeauna pe peronul Gloițului, mergând spre orizontul supersonic.

– Singur... repetă ea. Știu cum poate fi asta.

„NOI RECUPERĂM ANUAL DOUĂ SUTE ZECE MII DE
KILOMETRI PĂTRAȚI DE TEREN ARABIL!“

Mikoyan-Gurevici hrănește Lumea

Sara se întâlnește zilnic cu Mslope. Când este singură, se trezește gândindu-se la el, la glasul lui blând, la felul cum mâinile sale moi par să se întindă spre ea, dar se opresc întotdeauna înainte să o facă, la micile atenții – aprinde țigara lui Daud, îi trage ei un scaun, îi oferă unul dintre batoanele de ciocolată pe care le poartă mereu în buzunarul inevitabilei cămăși înflorate... Între ei pare că se desfășoară un straniu ritual de pețire, un balet seducător ce-l are pe Daud drept focar, avansând cu încetinitorul spre finalul inerent, al cărui conținut Sara crede că-l știe.

– Îți înțeleg grija, crede-mă, protestează Mslope și deschide o valiză diplomat pentru a-i arăta contractul pregătit pentru semnătura lui Daud.

Bilet dus-întors pe naveta suborbitală, ruta Capetown-Havana; asigurați-vă că biletul este valabil pentru o perioadă de timp; cazarea pe chelălăla lui Mslope...

– Și, desigur, mă voi ocupa de toate tratamentele medicale, în funcție de negrul.

Pentru o clipă, bănuielile Sarei se clatină și ea se întreabă dacă este posibil ca individul să fie real, apoi decide că, pur și simplu, astfel de lucruri nu se întâmplă în viața adevărată. Oare unde l-au găsit *ei*? Ce fel de constrângeri folosesc? Sau a fost unul dintre *ei* chiar de la început? Presupune că *există* un Mslope adevărat; *ei* ar fi atât de neglijenți. Iar adevăratul Mslope are o soră pe moarte, ale cărei chinuri vor fi ușurate de către Tempel Pharmaceuticals LLC, dacă el este de acord ca identitatea să-i fie folosită de altcineva pentru o scurtă perioadă de timp.

„Este măgulitor“, gândește Sara. „O doresc atât de mult... Au pus la punct un plan atât de complex...“

– Contractul e bun, îi spune lui Daud. Dacă dorești, îl poți semnata.

Totuși ea și Mslope se cercetează reciproc, privirile lor întâlnindu-se peste patul tânărului. La urma urmelor, nu pe Daud îl vor vedea. Fratele Sarei este aproape lipsit de importanță acum.

– Cred că te-aș putea prezenta cuiva, vorbește Mslope cu vocea lui blândă. Scoate batonul de ciocolată din buzunar și-i desface ambalajul. Cunosc multă lume în drom. Poți căpăta o slujbă bună.

– Mi-ar plăcea, replică fata, dar aș prefera ceva aici.

Oare cât de mult este dispus Mslope să-și depășească atribuțiile rolului? Nici un șef adevărat din vreun drom spațial n-ar angaja pe cineva în locul dorit de respectivul.

– Nu știu dacă este posibil, răspunde negrul.

Sara ridică din umeri. Daud își mâzgălește semnătura pe contract. Mslope mușcă din batonul de ciocolată.

– Măine am o întâlnire aici, în Tampa, îi zice. Poate că, după aceea, aș putea aduce un cunoscut...

– Sunt sigură că ar fi minunat, toarce Sara.

Daud ridică privirea auzind-o și se întreabă ce se întâmplă. Ochii lui se dilată mirati. Sara îi pune pe umăr o mână liniștitoare.

– Domnișoara Deboyce vine mâine, nu-i așa? Întreabă ei.
Mslope îi oferă surâsul cel mai asigurător.

– Bineînțeles. Compania mea are grijă de angajați. Sunt sigură că o face mai bine decât oricare alta de pe aici.

Sara poate auzi în minte cântecele strunelor din aliaj, vechi și dulcea baladă de dragoste. Le este din nou folositoare și sunt gata să-i plătească serviciile. Dacă ar izbuti să evite ceea ce-i posibil să se întâmple atunci când utilitatea ei ia sfârșit – racheta, glonțul sau acul de oțel rece încărcat cu supradoza-i tăcută – atunci nu reuși să obțină ceea ce-și dorește.

Două bilete... Poate că, în sfârșit, au înțeles-o și ei.

Privește pe geam, spre lunga și întunecata limuzină Maximum Law. Va trebui să poarte negocierile sub ochii lor atenți.

– Cam pe la ce oră ar fi bine?

Căutătura lui Mslope o întâlnește din nou pe aceea a ei.

– La două, răspunde el.

În clipa când îl zărește pe amicul lui Mslope așteptând-o în holul clinicii, știe că nu va fi ușor. Steve Andre este un dur, cu trupul alcătuit din plane rigide, vag mascate de cămașa largă și pantalonii bufanți de parașutist – haine ideale pentru lupta individuală, remarcă ea imediat –, și pentru o clipă se întreabă dacă nu cumva tipul va încerca s-o scoată de aici cu forța. Cunningham nu sărea în ochi, era un civil, un agent trăind în interfața neclară, adumbrată, dintre cer și Pământ. Andre e cu totul altceva – lipsit de orice ambiguitate. Un soldat. Întreaga lui înfățișare o declară răspicat. Bănuiește că e supercablat, cu Dumnezeu știe câte cipuri, iar irisurile ochilor din oțel inoxidabil îi stau mărturie percepției amplificate. Sara este de-a dreptul recunoscătoare faptului că în ușile clinicii există detectoare moderne – Andre nu a putut aduce o armă în micuța lui geantă diplomat, iar Nevăstuica poate constitui un avantaj. Dacă se va ajunge până acolo...

– Eu mă duc să-l vizitez pe Daud și vă las pe voi doi să discutați, surâde Mslope și, pornind spre rezerva tânărului, caută în buzunar după batonul de ciocolată.

Fata se așează pe un scaunplușat din hol și zâmbește spre Andre. În spatele ei, doi pacienți bătrâni vorbesc în spangleză, plângându-se de doctori.

– Ce mai face Cunningham? întreabă ea. Sau Calvert, sau cum naiba își mai spune acum?

O împunsătură, se gândește, cu care-l poate dezechilibra pe celalalt.

Ochii lui Andre nici măcar nu clipesc.

– O duce foarte bine, Sara. Nu are de ce-și face griji. Este de arta celor care vor câștiga.

– Te rog să-i transmiți salutările mele. Nu l-am mai văzut dinainte să-ncepeți să trageți cu rachete-n mine.

Bărbatul o fixează pentru o clipă. Stilul lui Cunningham, recunoaște ea, felul tăcut și arogant de asumare a superiorității. Totuși Andre nu este ca orbitalul; nu poate transmite amenințarea de brici menținut sub control, cel puțin nu în mod perfect.

– Atunci reprezentai un pericol, răspunde Andre. Acum lucrurile pe care le cunoști despre operațiunile noastre sunt depășite. Tactica s-a modificat.

– De unde știu că n-o să se modifice din nou?

– Sunt autorizat să-ți ofer garanții.

Sara hohotește, împrôșcându-l cu disprețul ei. Își dă seama că l-a iritat; nu este obișnuit ca gloduroasele să râdă de el.

– Cu ce susții garanțiile astea? Îți dai cuvântul de onoare, de asasin în slujba unui grup de ucigași în masă?

Buzele lui Andre se strâmbă de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

– Nu suntem aici ca să discutăm politică.

– Suntem aici ca să discutăm obiceiul companiei tale de a uci-de oamenii de care nu mai are nevoie.

– Ce fel de garanții soliciți?

Bărbatul se joacă nervos cu valijoara pe care o ține în poală.

– Bilete de ieșire din puț, pentru mine și fratele meu. Spre un bloc pe care să-l aleg eu. Puteți fi siguri că n-o să fie al vostru.

– Destul de scump...

– Nu și pentru voi. Vărsați-mi niște acțiuni. O să le schimb în ce-mi trebuie.

Andre se apleacă înainte. Sara îi poate vedea pupilele din crom rece dilatându-se când o privește precum un lunetist prin cătare.

– Îl vrem pe Hatman, rostește el.

– O să-l căpătați. Dacă-mi primesc garanțiile.

– Am înțeles, încuviințează bărbatul. Nu ești chiar atât de importantă pentru noi. Hatmanul pierde oricum – mai poate rezista cel mult câteva luni. Vrem doar să terminăm lucrurile cât mai repede, ca să scăpăm de griji.

– Dacă nu sunt chiar atât de importantă, de ce mai stai de vorbă cu mine? Se lasă spre el, conferind intimitate tonului ei zeflemitor. Sau proprietarii tăi nu te-au autorizat să cazi la învoială?

Andre scotocește în buzunar după o țigară. În timp ce și-o aprinde, un hovercraft vuieste, atingând peste trei sute de kilometri la oră pe autostrada cu acces limitat dinapoia clinicii.

– Nu sunt sigur dacă Michael Hatmanul merită prețul pe care-l ceri.

– Mai bine consultă-ți stăpânii înainte de a trage tocmai concluzia asta. Se lasă pe spate, rânjind insolentă. Trebuie să înțelegi o chestie, adaugă ea. Vi-l dau pe Hatman, dar n-o să vă ușurez soarta lăsându-mă prinsă la mijloc când va-ncepe bubuiala – o să fiu în partea cealaltă a orașului, înconjurată de paznicii mei. O să vă spun unde stă Hatmanul sau când se mută dintr-un loc în altul. După-ai, n-aveți decât să trageți cu rachetele.

Andre o privește inexpresiv.

– În cazul ăsta, nu-ți pot garanta nimic.

– Anunță-mă când poți. Știi unde sunt de găsit.

Sara se ridică și pornește către coridorul ce duce la rezerva lui Daud. Merge lent, prelungindu-și cât mai mult ieșirea din scenă. Pe toată durata drumului simte asupra ei colimatoarele ochilor lui Andre.

„POT SPARGE O CĂRĂMIDĂ
CU CRISTALUL IMPLANTAT!“

DECLARĂ VIDEORANGERUL SUPERCABLAT KNUT
CARLSON, ÎNCÂNTAT DE NOILE LUI REFLEXE DE
KARATEKA SUPERCABLAT

Pentru orice eventualitate, Sara folosește inhalatorul în mașină înainte de a coborî ca să-l viziteze pe Daud. Cu nervii pârâind focvii, intră în clinică și-l zărește pe Andre în salonul de așteptare. Știe că l-a prins în undiță. Își dezgolește dinții, într-un surâs de carnasier.

– Naveta a fost motivul, Andre? îl întreabă. Ea te-a decis?

În dimineața asta, un panzer a străpuns perimetrul de apărare Vandenberg și a împrăștiat cu proiectile de treizeci de milimetri o navetă Tempel. Alte detalii erau neclare. Se părea că panzerul a dispărut.

– N-am nici o legătură cu operațiile de pe coasta vestică, răspunde bărbatul.

– Norocul tău. Sara se așează pe un scaun, trecându-și un picior peste brațul acestuia. Tot crezi că aici va fi mai ușor?

Andre o privește fără să-i tresară nici un mușchi de pe față. Dinspre autostrada cu acces limitat, din spatele clădirii, răsună țiuitul unei turbine care pornește.

– Am fost autorizat să-ți ofer garanțiile.

Foculviu gonește prin venele fetei precum mângâierea unei mătăsi învâpăiate. „Am ieșit din puț“, își spune; ea și Daud înconjură numai de negrul curat, de catifea.

– Mulțumește-i lui Cunningham în numele meu.

– Nu-l vrem doar pe Michael, continuă Andre, și irisurile din crom i se dilată.

– Dă-i drumul, strânge Sara din umeri. După-aia, o să-ți spun dacă te mai costă ceva.

– Nu. Pentru învoiala asta faci două lucruri. N-ar trebui să-ți fie greu.

– Zi o dată!

– Michael își mută banii dintr-un loc în altul. Nu-i putem urmări chiar toate transferurile, însă mișcările lui sunt foarte ciudate.

Din Gold Coast au venit niște tipi, experți în comunicații. Vreau să știu ce plănuiește Hatmanul.

O răceală îi îngheață cerul gurii. Se silește să arboreze un zâmbirent, de superioritate.

– Așa ceva te mai costă, în mod sigur.

– Știi despre ce-i vorba?

Replica lui a fost imediată și fata pricepe că Tempel vrea să afle orice preț informația respectivă. Clatină din cap.

– Poate reușesc să aflui.

– Chiar nu știi, Sara? Ai în organizația lui Michael o poziție destul de importantă încât să umbli cu un bodyguard, dar nu-i știi planurile?

– Am bodyguard pentru că reprezint legătura cu Coțcarul, din Vest, nu pentru că Hatmanul îmi spune ce plănuiește. Totuși, poate că reușesc să aflui.

– Nu sunt sigur că „poate“ este acceptabil.

– Iar eu nu-s sigură că-nțeleg ce vrei, replică Sara și bate din palme cu degetele pe genunchi. Îl vrei pe Hatman, planurile lui sau tot tacâmul? Ce se-ntâmplă dacă nu vă pot oferi decât una din tre ele?

– Oricum, onorariul este același.

– Bine, ridică ea din umeri. Atunci n-am nici un motiv să refuz mai mult decât e necesar, așa-i?

Decide să-l lase pe Andre să reflecteze alte douăzeci și patru de ore și pleacă. A doua zi, când intră cu nămile amorțite de foc viu, bărbatul o așteaptă cu documentele întinse pe geanta diplomat, pregătite pentru semnat.

– Acțiunile sunt pe numele lui Daud, îi spune. Îi ajung ca să le ducă oriunde dorește.

Sara se lasă pe vine și examinează certificatele de modă veche, făcute din hârtie. Le numără mintal și zâmbește rece – ceea ce și-a dorit de atâta vreme, răcoroase și foșnitoare în mâinile ei, hârtii fine, valorând mai mult decât banii.

– Perfect, încuviințează. Ale mele când apar?

Veți căpăta un număr egal de acțiuni imediat ce ne anunți unde-l putem ataca pe Hatman. Plus încă jumătate, dacă ne comunicați planurile lui operaționale.

– Nu m-ai auzit, Andre, vorbește ea. Am întrebat „când“, nu

– Ți le transferăm în portofoliu imediat ce ne suni.

– Mai întâi acțiunile, ca să pot avea confirmarea telefonică.

După aceea, informațiile.

O ezitare imperceptibilă din partea lui Andre, mai puțin chiar decât un clipit din ochi.

– Bine.

Sara împăturește acțiunile, le strecoară în buzunar și surâde.

– Mulțumesc, rostește. E o plăcere să facem afaceri împreună. Evident, nu uita că, dacă vrei să am încredere în tine, ar fi bine să asiguri că rămân în libertate și capăt banii în avans, pentru orice ai face.

El o privește posomorât și zâmbetul fetei se transformă în plină.

– Ne vedem în cer, îi spune și pornește spre camera lui Daud.

Daud fumează o țigară și se uită la video. Când își zărește sora, se întinde după telecomandă și oprește aparatul.

– Ce se-ntâmplă? o întreabă. Unde-i Nick?

– Nick? Nu știu. Scoate pachetele de țigări din jachetă și le aruncă pe masă: Domnișoara Deboyce a venit azi?

Tânărul clatină din cap.

– Trebuie să apară mai târziu, pe la sfârșitul după-amiezei.

Sara se reazemă de masă.

– Vreau să m-anunți dacă nu vine.

– Ce se-ntâmplă? o privește Daud surprins. De ce să nu vină?

– E vorba de amicul lui Nick. Am stat de vorbă cu el. Dorește ceva de la mine și vreau să mă asigur că-și respectă înțelegerea.

– Da? Ce anume vrea?

– Ceva ce-i pot găsi eu.

Ochii spălăciți ai lui Daud rătăcesc fără încetare prin încăperea. Cu o mână, băiatul își freacă lent maxilarul.

– Amicul lui Nick o plătește pe designăra de corpuri? Păi Strivește țigara pe jumătate terminată. Crezusem că Nick... plătește. Glasul i se stinge, iar pe chip i se reflectă înțelegerea treptate situației.

– Nici unul dintre ei n-are bani s-o facă, rostește Sara. Pătiu-nul lor o plătește pe Deboyce și alte câteva chestii.

Daud o fixează câteva momente; pleoapele îi zvâcnesc. Iar meia scoate din buzunar acțiunile.

– Ți-am făcut rost de bilet, Daud, spune ea. Biletul tău de evadare din viața asta.

„Spune-i acum“, gândește ea, „cât timp mai este destul de disperat încât să fie de acord.“ Resentimentele scapără în Daud.

– Ce-ai făcut pentru a-l câștiga? Îi cere el socoteală. Pe cine ai vândut? Pe tine? Pe altcineva?

– E acțiunea mea. Nu a ta.

– Căcaturile tale de acțiuni mi-au nenorocit viața! Mereu te... Se îneacă de furie și lacrimile i se scurg din ochiul organic. Nici măcar nu mă mai pot întâlni cu cineva. E imposibil să nu fie vorba tot de-un tip care, de fapt, te caută pe tine.

– Te-am prevenit... Ți-am spus că-i posibil ca Nick să nu fie real.

– Nu-mi pasă dacă-i real. Vreau doar să fie *aici*.

Sara pășește și se întinde către el. Daud nu mai rezistă. Fata îl lasă acțiunile în poală și-l apropie, lipindu-i capul de abdomenul ei, în timp ce el plânge. Sara încearcă să se concentreze asupra biletelor, asupra imaginii locurilor construite din aliaje curate, plutind prin spațiu, nelimitate ca întindere, ca resurse. Asupra vieții ce poate fi trăită acolo, eliberată de solul Pământului, de păcatul gravitației. Atât de îndepărtate, încât sunt vizibile doar ca niște stele strălucitoare printre constelațiile bolții.

O altă stea apare însă, tulburându-i gândurile, un foc azuriu și orbitor pe fundalul cerului, propulsând întinericul unui ac ce sfințează puterea Orbitalelor. Cowboy, ai cărui ochi din plastic reflectă stelele diamantine din visul Sarei, pilotându-și delta sus, prin văzduhul rece, rarefiat și lipsit de nori, cu percepțiile întinzându-se de la cristalul cranian până la lungile oase din polimeri ale fuzelajului.

mușchii hidraulici și la neuronii precum niște lasere optice...
a privește acțiunile din poala fratelui ei și se întreabă care-i sunt datoriile de onoare.

Se gândește că Michael va înțelege. El cunoaște viața pe care i-a dus-o Sara, știe ceea ce și-a dorit de atâția ani lungi și mai știe că n-are posibilitatea de a-i oferi lucrul acela de care ea are nevoie. Ea mai dă seama că nici tânărul nu-i datorează nimic, că fiecare serviciu pe care i l-a făcut a fost plătit și că nu-și poate refuza acum dorința cea mai intimă.

În cazul lui Cowboy însă, problema e cu totul diferită. El este pus în propriile-i loialități, idealuri pe care ea nu și le poate permite. Se gândește că planul lui de a-l doborî pe Couceiro este improbabil. Depinde prea mult de dorințele instabile ale lui Roon, în care nu se poate avea mai multă încredere decât în ceilalți. Cel mai bine este să lucrezi cu unul care pune banii pe masă. Dacă prietenul Cowboy n-are o idee mai bună decât aceea de a fugi atunci când totul se va duce de râpă, asta-i problema lui.

„Fără sentimentalisme“, își repetă fata. A spus-o chiar el.
„Suntem prieteni doar atunci când ne-o putem permite.“

Coboară ochii spre Daud, mângâindu-i părul negru, tuns scurt, plin de vârtejuri. Un hovercraft țiue pe autostrada cu acces limitat dinapoia clinicii.

– Am reușit să fac rost de bilete, spune ea. Le pierdusem, dar acum le-am recâștigat.

Noi avem ceea ce caută lumea...

Noi avem lucrul despre care vorbește lumea...

Noi avem înfățișarea pe care o cere lumea...

Noi îi spunem

CRISTALRECE

– Sara... Este glasul de înecat al lui Reno. Vreau să v-ajut. Vreau să intru în război.

Femeia se găsește în mașina ce rulează pe străzile năruite ale Floridei. Ridică ochii spre geamul antifonic despărțitor și întâlnește ochii bodyguardului care cercetează oglinda retrovizoare în căutare de urmăritori.

– Cum o poți face? îl întreabă. Ce poți face? Ești atât de nerabil...

– Trăind aici unde mă aflu, am învățat câteva lucruri. În majoritate, despre pătrunderea ilegală în computere. Pot încerca să le sparg comunicațiile sau să intru în fișiere. Să aflu ce intenționează

– Computerele lor sunt prea bine protejate, Reno. Nu seamănă deloc cu cele guvernamentale în care trăiești tu. Orbitalele își pot permite securitatea cea mai bună. Dacă ai fi programator, ți-aș zice să încerci. În cel mai rău caz, și-ar da seama, urmărindu-te până în locul unde te afli – și ai avea timp s-o ștergi. Însă tu *trăiești* acolo. Te pot nenoroci pentru totdeauna.

– Sara, învăț mereu. Am în memorie toate datele disponibile despre Tempel. Piese puzzle-ului încep să se îmbine. Știu unde anume sunt slabi. N-am nevoie decât de acces.

– Acces! pufnește Sara. Reno, obținerea accesului a fost din capul locului problema.

– *Aș putea rămâne blocat aici pe vecie.* Dacă voi pierdeți, n-am cum să mai ies.

Disperarea din glasul lui răsucesce ceva în Sara, întrerupându-l râsetul. Simte rafala de aer a climatizării înghețându-i pielea.

– Ce-ți trebuie, Reno? întreabă ea.

– Bagă-mă-n sistemul lor. Dacă nu poți intra, cumpără pe cineva din Orlando – acolo lucrează destui lutoși... Unii dintre ei trebuie să aibă acces.

– Am mai încercat asta, Reno. Bun, în regulă, să zicem că te poți băga în cristalul lor exterior. La principalul computer Tempel n-au însă acces decât câteva zeci de persoane – fiecare dintre ele e păzită de zece tipi supercablați și nu părăsește aproape niciodată baraca.

– Nu-mi trebuie așa ceva. Dacă ai cumpărat pe cineva, asta nu-nseamnă că tipul știe ce anume să caute. Datele sunt prea multe ca să poată fi corelate de o singură persoană.

Din receptor, vocea lui Reno se înalță rece ca bășicuțele din oxigenul lichid.

– Fii atentă, Sara: Florida este unul din locurile unde Orbitalele se suprapun și se încâlcesc, unde liniile lor de demarcație nu se mai aplică. Tempel acționează din plin aici, fără ca toate mișcă-

să-i fie publice. Nu se ascunde atât de noi, cât mai degrabă de concurență. Dacă le-aș pătrunde în sistem, aș putea începe să pun lucrurile cap la cap. O factură pentru închiriat camioane, combina-ta cu aterizarea unei navete, consemnarea unui apel telefonic în Pittsburgh și rezervările pentru niște tipuri care coboară în puț, cu prioritate maximă de securitate – toate astea înseamnă un transport către Nord. Un om n-ar putea deduce așa ceva, n-ar avea timpul necesar filtrării datelor. Eu însă pot s-o fac. Aș putea afla pentru Hatman unde anume își ascund mărfurile, cum le distribuie ter-tilor... poate chiar și rutele pe care le folosesc.

Sara și-l reamintește pe fostul pilot cu creier albit, intrând și rșind din interfață, vorbind cu glas visător despre noduri, sisteme și felul cum Orbitalele se completează reciproc. Se gândește că, dacă nu va izbuti, Reno nu pierde nimic. Dacă însă are succes, va exercita presiuni asupra lui Tempel.

Îi place ideea de a-i ști pe cei de la Tempel supuși presiunilor. În felul acesta, ea însăși va fi cu atât mai valoroasă pentru ei.

– Bine, Reno, încuviințează ea. O să vorbesc cu Hatmanul des-pre asta.

SPERANȚA ESTE MESERIA NOASTRĂ

Sara este surprinsă să-l vadă pe Mslope alături de Daud, fu-mând din aceeași țigară, în vreme ce laserul zumzăie și cicatricele de pe spinarea fratelui ei se transformă în scrum și picături fine.

– N-am putut sta deoparte, rostește negrul, întinzându-se și mângâind ceafa lui Daud. Mi-au zis c-ar trebui s-o fac. Le-am schimbat părerea.

În ochii lui Daud se zărește ceva care oprește replica Sarei. „Ei știu“, se gândește, „cât de util este să-i ofere speranțe.“ Acum însă, când le-a căpătat, ea nu i le mai poate lua.

– Perfect, spune Sara cu glas tare. Întinde brațul și atinge obrazul lui Daud. Știu că ți-a simțit lipsa.

DE PE PLATFORMA NOASTRĂ LIPSITĂ DE
GREUTATE,
NOI CUPRINDEM PĂMÂNTUL ÎN PALME
MINȚILE NOASTRE SE ÎNDREAPTĂ

CĂTRE SPERANȚĂ ȘI ÎNTRISTARE

– Mitsubishi I.G.

Indivizii de la Maximum Law adulmecă văzduhul sărat, aido ma unor câini de vânătoare alertați de mirosul violenței. Sara simte doar aroma pinilor Pride of Barbados ce ascund bungalowul Hatmanului de privirile dinspre ocean – parfumul lor și tensiunea din aer. În seara asta, unul dintre angajații lutoși ai lui Tempel îi va asigura lui Reno o fereastră în cristalul Orbitalului.

Nemaiîncrezându-se în nimeni, cu excepția Sarei, Michael este singur. Se apleacă peste deckul locuinței, aprinzând țigările rusești una de la cealaltă și lansându-și în creier torpile de cocatrăș net. Femeia stă înapoia lui, privind prin ușa glisantă de sticlă, sperând să întrevadă un fragment azuriu dincolo de perdeaua de *poinciana*.

– Sunt o grămadă de comunicații în ambele sensuri, raportează Reno. Vocea lui cavernoasă, topindu-se la răstimpuri într-un șuierat continuu, răsună din compul lui Michael. Securitatea e serioasă chiar și în cristalul de nivel scăzut – am încercat să intru pe niște date recepționate, dar m-au oprit de fiecare dată.

– E ora șase, spune Michael, și ochii îi scânteiază precum sticla veche. Ar trebui să sune.

Pufăie din țigară. Sara privește soarele proiectând umbre perfect distincte și baroce prin mobilierul de fier forjat de pe terasă.

– Nu fi alarmat, intervine ea. Nu poate suna decât când rămâne singur.

Se întoarce și zărește profilul Hatmanului când acesta se răsucesce spre scrumieră. Ochi încercănați, mâini tremurânde.

„Un om mort“, se gândește. Părerea de rău șoptește rece prin trupul ei. Își mută privirea spre valurile de căldură ce se rostogolesc de pe terasă.

„Nu-mi pot permite să n-o fac“, își spune. „Michael va înțelege.“

– Am primit apelul, vorbește Reno. M-am dus!

CEEĂ CE FACEM NOI ARE O DENUMIRI: NOI ÎI SPUNEM MÂNDRIA CIBORG

– Șefii mei au devenit nerăbdători, spune Andre, glasul său ajungând la Sara prin vârtejuri furioase de foc viu.

Sara a început să remarce unele amănunte legate de bărbat: o cicatrice micuță dispărând în păr lângă ureche sau articulația deformată a unui deget, probabil în urma unei încăierări. Faptul că toate cămășile sale au protecții din plastic încastrate în buzunare. Faptul că întotdeauna poartă asupra lui exact trei pixuri.

– Fac tot ce pot. Michael nu-i un individ tocmai ușor de prins.

Chipul lui Andre este împietrit, neînduplecat.

– Oferta noastră are o limită de timp. Limita se apropie.

– Să știi că dacă suspectezi la voi existența unui trădător, ai dreptate, replică femeia și îi observă fața încercând să absoarbă șocul vestii.

Știe de ce au devenit atât de nerăbdători. În primele câteva ore petrecute în compul Tempel, Reno a descoperit două transporturi și a dedus localizarea unui depozit major de droguri. Oamenii lui Michael au pus mâna pe toate trei, fluierând, fără nici o pierdere. Ochii lui Andre o fixează din interiorul unor cercuri de oțel inoxidabil.

– Trebuie să știu cine este.

– Cineva important, răspunde Sara. Cineva cu acces în multe locuri. Nu știu cum l-a cumpărat Michael.

Afirmația asta ar trebui să-i țină câteva săptămâni pe o pistă falsă.

– De unde știi?

– Aseară m-am văzut cu Michael. Era criță și foarte încântat. A lăsat să-i scape câte ceva.

Andre o privește prelung.

– Exact ce anume a spus?

– Și eu eram făcută, clatină din cap Sara. Nu mai țin minte precis.

– Gândește-te. Spune-mi ce-ți amintești.

Ea fixează podeaua, mimând concentrarea. Nervii îi sfârâie de foc viu.

– Mda, rostește. Bine... A zis cam așa: „I-am fript pe-amii noștri. Trei ponturi. L-am cumpărat pe-un executiv de-al lor și îl cunosc fiecare mișcare.“

– Ești sigură că asta-i tot?

Sara privește cu răceală în irisurile de oțel inoxidabil.

– Asta a fost. Dup-aia, și-a dat seama că a spus ceva ce nu trebuia și-a schimbat subiectul.

– N-a dat nici un nume?

– Nu.

– Unde s-a întâmplat chestia asta?

Sara pomenește de casa de lângă plajă. Buzele lui se strâng, subțindu-se.

– Am impresia că tragi de timp. De ce nu ne-ai zis că Michael va fi acolo?

– N-am știut-o nici eu. Șoferul m-a luat de la hotel.

– Dacă ne minți... Andre lasă fraza neterminată și scoate un recorder din buzunar. Dacă crezi că poți întoarce foaia, îți spun să-ți iei gândul de la așa ceva. Am înregistrat toate convorbirile noastre. Le pot trimite lui Michael.

Nervii supercablați ai Sarei scânteie de furie față de propria-i prostie. Se uită spre bărbat cu mânie fățișă.

Oamenii aceștia se așteaptă să avem încredere în ei, chiar dacă ne vor trăda, chiar dacă noi știm că vom fi trădați. Fiindcă n-avem de ales decât să ne încredem în ei. Fiindcă ei reprezintă unica noastră șansă.

– Nu-ntorc foaia, scrâșnește ea. Dar trebuie să-mi lăsați spațiu de acțiune.

Andre pune recorderul înapoi în buzunar. Privirea sa pare mai blândă acum, după ce și-a susținut punctul de vedere.

– O să ai spațiu de acțiune, îi spune, dar în curând zidurile vor începe să se strângă. Eu te-am avertizat!

– Am înțeles, încuviințează Sara.

Deznădejdea o frânge. Poate că până acum n-a crezut cu adevărat în târgul pe care l-a făcut sau în ceea ce înseamnă el. Se gândește la Cowboy executând lupinguri pe cerul nopții, la Hatmanul înconjurat de *poinciana*, la Reno – o structură de electroni arzând,

ârtindu-se cu disperare în lumea lui de circuite și cristale. Plocul
biletului ei...

Iertați-mă... Dar nu mi-au lăsat cale de ieșire.

În același timp, se detestă. Pentru că știe că nu este adevărat.

ORIUNDE, ORICÂND, ȘTII CĂ SUNTEM CU TINE

Glasul o trimite cu gândul la tufișurile de salvie, la prețurile
mălținate și fața purpurie a munților îndreptată către cer.

– E frig aici, Sara. Vara este pe moarte în locurile astea.

Femeia încearcă să se gândească la Daud, la zumzetul laseru-
lui și la cei care plătesc, la biletul lui și al ei. Designera de corpuri
– a terminat treaba azi după-amiază. Trupul tânărului este reparat
și arată superb, doar că e puțin cam slăbit.

– În curând, plopii de munte se vor îngălbeni. Sper că o să-i
poți vedea.

– Pare frumos, replică ea.

Scotocește prin buzunar în căutarea inhalatorului, dorindu-și
foculviu, simțind o nevoie turbată de a se face criță.

– Am auzit de Reno. Ți-am spus c-o să ne fie de folos.

Sara lansează torpilele și dă capul pe spate. Supercablajele îi
urlă în vreme ce neurotransmițătorii se multiplică. Reno a spart
întreaga rețea de distribuție Tempel de pe coasta răsăriteană, din
Havana până în Halifax. Jumătate din cei ce lucrau acolo au fost
asasinați pe parcursul a două zile, iar ceilalți au șters-o și n-or să
se mai ocupe prea curând de afaceri. Oamenii lui Michael au pră-
dat atâtea depozite, încât nu mai au unde pune produsele. La fie-
care colț de stradă, liniile de date informaționale anunță statisticile,
în timp ce reprezentanții oficialităților își bagă capul în nisip fără
să ofere vreun comentariu.

– Au devenit desperați, rostește femeia.

Măinile îi tremură și se întinde spre marginea mesei pentru a
și le domoli. „Prieteni“, gândește ea. „Atunci când ne-o putem
permite.“ În curând va trebui să-l vândă pe Hatman. În același timp
să trădeze și natura rolului lui Roon în planurile Hatmanului, ceea

ce va reprezenta singura parte plăcută din această afacere reglementată.

– Michael spune că Reno i-a mai oferit încă patru luni, continuă Sara. Reno se află acum în cuva lui. Hatmanul a plătit totul. Ai auzit?

– Da. M-a sunat de-acolo.

Cuva lui Reno este o matrice de cristal din Havana, așteptând să fie transferată într-un corp clonat imediat ce poate fi găsit un ADN care să-i aproximeze aspectul inițial și din care să fie crescut un trup nou. Fantoma a început să aibă tendințe paranoice, tot trăind în computerele Tempel și știind că, mai devreme sau mai târziu, acestea vor începe să caute un program-intrus.

Cel puțin corpul lui Reno și operația sunt plătite în avans. Prăbușirea lui Michael nu-l va afecta pe ex-pilot.

– Amicul nostru din America de Sud e aproape gata, spune Cowboy. A obținut întâlnirea.

Sara simte gheața formându-i-se în vene. Se apropie termenul limită.

– Când?

– De azi în cinci zile. Ne-am gândit ca peste trei zile să pleci cu Glonțul.

– Va trebui să-l pregătesc pe Daud, rostește ea. Și să aranjez să mă întâlnesc cu Hatmanul.

Se gândește că atunci va fi cazul să se petreacă lucrurile. Tot atunci o să-l vândă și pe Roon. „Apoi“, continuă o parte din mintea ei, „un telefon lui Cowboy prin intermediul unei linii sigure, pentru a-l anunța că tocmai a eșuat, că toate planurile și speranțele lui vor arde-n flăcări pe coasta unui munte numit Realitate, că-i momentul să ne spunem la revedere.“

– Salută-l din partea mea, zice Cowboy.

Sara își reamintește cum arăta acum câteva luni, când stătea în cabina blindată din panzerul său fidel, lângă Pittsburgh, cu teamă, uluială și furie în ochi... Oare, când va afla noutățile, va avea aceeași expresie?

„Atunci când ne putem permite.“ Asta-i fraza în vigoare.

După conversație, hotărăște că are nevoie de barul hotelului. Bodyguardul nu-i prea încântat, dar îi permite. Sara coboară cu liftul și se afundă în duduitorile litejackului, ale conversațiilor pur-cu glasuri ridicate, ale romului întunecat servit sec, ale dozei luminădulce din inhalatorul barului, care-i domolește tremurăturile provocate de foculviu. Îi privește pe rând pe bărbații singuri din sală, întrebându-se asupra posibilității de a-l lăsa pe unul să vină în camera ei, să-i transforme în orgasm beția drogurilor, să-i aducă anularea necesară. Totuși, când este abordată, îl respinge pe necunoscut. Are vreme destulă.

Remarcă un grup adunat în jurul unuia dintre jocurile aflate în celălalt capăt al barului. Își ia paharul și pomește într-acolo, auzind bâzâitul laserelor și vuietul proiectilelor. Jocul se numește Delta. În chingile scaunului este fixat un bărbat de culoare, cu capul acoperit de casca senzorială care-l alimentează cu informații, lăsându-l să simtă trepidațiile rachetelor pe care le lansează și tensiunile provocate de accelerațiile bruște. Ecranul video mare de deasupra automatului permite spectatorilor să-i urmărească evoluția.

Semigrei guvernamentali se revarsă din înălțimi. Soarele scânteiază din aripioarele rotative ale proiectilelor. Displayurile radiolocatoarelor zbiară, solicitând atenție. Semigrei evită, sar, explodează în fragmente incendiate, mânjind cerul cu urme de degete de cărbune.

Sara își pierde interesul și decide să mai ia o doză de luminădulce. Se întoarce și întâlnește ochii metalici ai unui bărbat în cărucior de invalid. O amintire îi dă ghes.

– Maurice joacă acolo? întreabă ea.

Bărbatul încuviințează. Ochii îi sunt ațintiți asupra ecranului video.

– Da. E tot ce ne-a mai rămas.

– Salută-l din partea mea.

Carlinga video răbufnește în flăcări când o rachetă dușmană își nimerește ținta. Tristețea se războiește cu luminădulce în venele fetei. Se întreabă dacă și Cowboy va sfârși așa, rejucând la infinit războiul pe care l-a luptat și l-a pierdut.

Maurice încearcă să se catapulteze, dă greș și se prăbușește spre pământ precum o libelulă rănită. Înainte ca el să-și scoată capul ca senzorială, Sara se întoarce și se îndepărtează o dată cu murmurul mulțimii.

TRĂIȚI ÎN ORAȘUL DURERII?
LĂSAȚI-NE SĂ VĂ TRĂMITEM ÎN ORAȘUL
FERICIRII!

Pointsman Pharmaceuticals A.G.

Andre apare îmbrăcat în ținută de camuflaj croită la comandă, poartă chiar și șapcă. Irisurile din oțel inoxidabil îi sclipesc din un braț cozorocului. Inevitabilele pixuri sunt fixate în buzunarul de la piept, cu benzi velcro având aceleași culori de camuflaj.

– Nu credem, îi spune, că ai fost chiar sinceră.

Sara își pune mâinile în șolduri.

– *Que?* rostește ea încetișor.

– Credem că știi mai multe decât ne spui.

Vocea îi este slabă, inflexiunile lipsite de grabă. Ca și cum ar fi luat o decizie. Pășește spre față.

Brusc, gura Sarei se usucă. Fata își atinge cerul gurii cu striatiile limbii – șmirghel peste piatră. Se uită în stânga și în dreapta, zărind pacienți în halate și pijamale.

– Ce credeți că mai știu?

– Nu suntem siguri. Mai multe decât ne spui.

Ochii lui sunt dilatați, fără să clipească, fixați asupra ei precum două cântări de armă. Glasul calm continuă să murmure:

– O să dispari pentru câteva ore. O să-ți dăm niște droguri care să te facă să vorbești. N-o să pățești nimic.

Sara încearcă să potolească mesajele pulsatorii de adrenalină declanșate prin corp de foculviu. Un glas interior detașat, o inflexiune lipsită de suflet, ca a lui Reno, îi spune că bărbatul are mai multe cipuri și este mai bun. Dacă încearcă să lupte, va fi învinsă.

– Am un bodyguard, Andre. Hatmanul va afla.

– Am pregătit un scenariu pentru Michael. Am încercat să te răpim, dar tu ai evadat.

– N-o să creadă așa ceva, scutură ea din cap.

Andre face încă un pas. Acum se află la numai câțiva metri de ea; îi simte răsuflarea pe față – are gust de mentă

– Întoarce-te, spune bărbatul. Uită-te pe fereastră. O să crezi dovezile astea.

Sara se întoarce și părul de pe ceafă i se zbârlește. Andre ar putea s-o lovească acum, iar ea nu se poate bizui decât pe instinct, care s-o anunțe unde și când are să se întâmple asta.

Vede pe fereastră limuzina Maximum Law, de culoarea oțelului albastrui, parcată lângă trotuar. Are parbrize-oglinzi, totuși reușește să-l distingă pe șofer, ca o umbră vagă îndărătul geamului argintiu.

Pe stradă coboară o fată pe bicicletă. Este tânără, cu pielea arămie, părul strâns în codițe împletite cu panglici galbene. Stă aplecată în șa, cu picioarele întinse înainte, aproape de sol, deplasându-se cu viteză înapoia unui scut aerodinamic. Ține în poală un coș împletit, a cărui margine este împodobită cu margarete artificiale. Poartă o bluză albă cu modele de un roșu strălucitor. Râde în timp ce gonește. Dinții îi sunt albi, contrastând puternic cu chipul întunecat.

Ocolește limuzina pe partea dinspre centrul străzii, astfel încât, pentru o clipă, Sara n-o zărește, totuși intuiește o mișcare. Apoi bicicleta trece mai departe și urmează un bubuit, abia perceptibil prin ferestrele duble și pereții izolați fonic ai clinicii. Geamul din dreptul șoferului Maximum Law explodează spre exterior, cioburi scânteietoare de oglinzi irupând sub forma unei pâlnii ce reflectă razele soarelui...

– Bombă adezivă, cu detonare după o jumătate de secundă, rostește Andre. A azvârlit prin parbriz încărcătura configurată. Nu cred că omul tău a reușit să se ferească.

Brusc, Sara este conștientă că a uitat să mai respire. Lasă aerul să-i iasă din plămâni și inspiră adânc. Neurotransmițătorii i se multiplică, gonind din cristal. Venele îi fumegă de adrenalină. Ciberșarpele așteaptă nepăsător, inutil, în gâtleej.

„Vor afla totul“, se gândește. Știe că n-o să mai capete nici un ban, dar poate că n-o vor ucide. Iar Daud a obținut biletul, ceea ce-nseamnă ceva.

Ultimul fragment de oglindă zăgăne pe pavaj. Înapoia automobilului Maximum Law oprește altă mașină. Dinăuntru coboă doi bărbați în costume de vară, care se apropie de parbrizul distrus. Cu fața spre limuzină, vizibili numai de la piept în sus, scoțându-și pistoalele de la brâu, ei par grotești, de parcă se pregătesc să urineze pe capota azurie, strălucitoare.

– Pistoale cu amortizor, continuă explicațiile Andre. Dacă șoferului tău i-a mai rămas capul, o să și-l piardă imediat.

Menta șoptește răcoritor în nările Sarei. Înapoia ei se aude murmurul scăzut al conversațiilor. Asasinii își ridică fermoarele și pornesc pe aleea spre clinică. Mașina lor se desprinde de lângă trotuar.

Sara vede semigreeii guvernamentali explodând pe ecran. Capul lui Cowboy în casca senzorială. Privirea din ochii lui, privirea cuiva al cărui vis a fost spulberat și el caută cu disperare un altul.

În glasul lui Andre se simte un surâs încântat.

– O să te stoarcem până la ultima picătură, Sara. N-ai de ales. Te-am cumpărat, și acum te luăm cu totul.

Fata lasă capul să-i cadă și înghite un nod. A știut de la început, de când l-a văzut pe orbital, că așa avea să se întâmple și că ea nu va face nimic. Că Andre va fi încântat. Că irisurile lui din oțel inoxidabil se vor dilata de satisfacție, pe măsură ce zvârcolirile ei se vor potoli, iar drogul îi va lua în stăpânire mintea, pe măsură ce va începe să-și bolborosească toate gândurile în cristalul lor ce așteaptă indiferent.

– Haide, Sara, rostește bărbatul. E timpul să-ncepi călătoria.

Tonul lui declanșează totul. Sara s-a vândut pe sine și a fost de acord cu asta, a acceptat consecințele. Însă ideea că bărbatul care a cumpărat-o va simți atâta satisfacție... Ceva dinlăuntrul ei urlă ofensat. Își amintește o voce monotonă, un brici, o mișcare fulgerătoare, desene abstracte roșii, aidoma vopselii. Nevăstuica se mișcă. Cipurile fetei scuipe instrucțiuni și neurotransmițătorii se multiplică de-a lungul traseelor chimice chiar înainte ca Sara să știe că a luat, conștient, o decizie.

Pășește îndărăt cu piciorul drept, spre Andre. Pumnii i se încheștează și se ridică spre piept, unde știe că bărbatul nu-i poate

ări. Apoi greutatea i se lasă pe spate și Sara se rotește, iar brațul drept țâșnește cu dosul pumnului ațintit asupra tâmplei lui Andre, urmat de momentul de torsiune al întregului trunchi.

Andre o parează, desigur. Ar fi fost o prostie să creadă altceva el însuși este supercablat. Însă când ridică brațele, Sara schimbă mișcarea dintr-o directă într-o laterală, prinzându-i mâinile sub propriile-i brațe și antebrațe, coborându-i blocajul. Imediat după aceea, Nevăstuica șfichiuieste către gâtlesul lui...

De undeva răsună un *clic* sec, metalic, precum ridicarea picicii unui pistol...

Greutatea ei este deja mutată înainte pe piciorul drept, stângul înălțându-se într-o lovitură înaltă, o mișcare pe care bărbatul nici măcar n-o poate vedea, pentru că atunci când aceasta a pornit el avea în față pumnul Sarei și mâinile sale. În clipa când Andre întrezărește vârtejul din dreapta, tot ce mai poate face este să încerce să-și coboare capul între umeri, amortizând.

Prea târziu. Lovitura a fost lansată cu toată masa fetei, un metru și optzeci și nouă torsionați din șold și umăr, concentrați pe doar câțiva centimetri pătrați din craniul încăpățânat al lui Andre. Tibia Sarei îi lovește tâmpla cu suficientă forță pentru a trimite cio-buri de durere zbierând în lungul piciorului femeii. Andre cade ai-doma unui sac, toți nervii săi declanșându-se în gol. Ceva îi atârnă dintre buze.

Sara își recapătă echilibrul, face un pas înainte cu piciorul stâng și izbește, cu vârful pătrat al cizmei drepte, între ochii bărbatului. Capul lui Andre ricoșează spre spate, izbește podeaua și ricoșează încă o dată. Un ciberșarpe se agită inutil din gura lui, un bici de metal lucitor căutând o țintă pe care s-o ucidă. Poate că Andre este mort. Sarei nu-i pasă.

Un ochi al bărbatului a rămas deschis și unul închis. Sara privește în ochiul deschis, ignorând ciberșarpele care șfichiuieste aerul, zărind ceva anormal. Irisul din oțel inoxidabil este larg dilatat, iar în locul pupilei există o gaură, și Sara își amintește *clic*-ul. Coboară privirea spre trupul ei, vede acul din oțel înfipt în jacheta blindată și simte frica începând, strângând-o într-un val de gheață.

Ochii lui Andre, asemănători câțărilor unor arme, erau *chiar* țevi de armă. Un lansator de săgeți declanșat la comandă, trăgând prin ambrazura pupilei. Sara coboară mâna spre săgeată, o smulge și simte că aceasta-i agață pielea abdomenului. Proiectilul este lu necos și-i scapă dintre degete, lăsând ceva uleios pe burice. A străbătut jacheta, perforând-o acolo unde capătul bont al unui glonț s-ar fi oprit imediat. Bănuiește că nu i-a intrat mai mult de un milimetru în carne, dar poate că atâta era îndeajuns.

Duce degetele la nas, le adulmecă și detectează un vag iz medicinal. Săgeata a fost otrăvită. N-a intrat prea adânc, așa că este posibil ca fata să nu fi recepționat doza completă.

– Ce-i *asta*?

O pacientă vârstnică privește prin ochelarii cu lentile groase și se bâlbâie de enervare. Ciberșarpele lui Andre se izbește agonizând de carpeta ce amortizează sunetele. Sara se află deja în mișcare, gonind, printr-un coridor pastelat, spre rezerva lui Daud.

Tânărul exersează. Este întins pe spate în pat și lucrează cu halterele, lăsându-l pe Mslope să-i privească mușchii ce-i joacă sub pielea albicioasă.

– Daud, găfâie Sara lunecând prin ușă.

Mslope se ridică de la locul său, cu ochii holbați de spaimă.

– Afară, spune Sara și poate vedea durerea adunându-se în ochii negrului, care își dă seama că rolul lui a luat sfârșit.

Sara nu-l mai bagă în seamă. Se năpustește spre Daud, zărind alarma ce i-a apărut în privire. Băiatul lasă greutatea să-i cadă cu zgomot.

– Lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Au încercat să mă răpească. Își lipește obrazul de al fratelui ei, șoptindu-i la ureche: Dacă scap, sună-mă la același număr de ultima dată – Randolph Scott, Santa Fe. Nu suna de-aici, telefonul ăsta nu-i sigur.

– Sara... Ochii lui sunt dilatați de teamă. Credeam că lucrurile s-au stabilit... Credeam...

Îi ia capul între palme și-l sărută, un sărut violent pe care poate că el și-l va reaminti prin tot ceea ce va urma.

– Te iubesc, îi zice și fuge din nou.

Abandonându-l în timp ce el îi strigă numele iarăși, în timp ce încearcă să-i prindă hainele cu o mână. Sara se străduiește să nu-i audă glasul. Poate simți prima atingere delicată a necunoscutului drog de pe săgeată – o senzație de neregulă a nervilor, lăbuța cătielată a unei pisici care nu și-a scos încă ghearele.

A explorat clinica și știe încotro să se îndrepte. Pe coridorul verde-pastel, apoi la stânga, în răspântia roz-pastel. Ultimul strigăt al lui Daud continuă să-i răsună în urechi. Pielea o doare la fiecare

Ajunge la o ușă din oțel, inspiră pentru ultima dată aerul rece, ghemuindu-se, se rostogolește afară, în fumul după-amiezei.

Turbina unui camion dopplerează pe autostrada cu acces limitat. Creierul fetei se învârtă în timp ce ea se împleticește pe picioare și aleargă stângace către benzinăria automată dinapoia spitalului. Dacă ar putea traversa șoseaua, s-ar pierde printre șirurile de apartamente rezidențiale aflate înapoia acesteia. Drogul și-a infipt deja ghearele și fiecare pas pare că o poartă prin gelatină.

SARA SUNT CUNNINGHAM... SARA NU POȚI SCĂPA

Brusc, deasupra vederii Sarei apar lumini chihlimbarii. Cineva transmite pe lungimea de undă a radioului ei convertit optic, cristalul traducând în text rulant cuvintele vorbite. Femeia nu are telecomanda implantului și nu-l poate deconecta.

– Du-te-n pizda mă-tii, mormăie ea.

NU DORIM DECÂT COOPERARE SARA

Pufnește neîncrezătoare.

– Frige-o. Fac pariu că nici măcar nu ești Cunningham.

Turbina unui camion începe să scâncească lângă pompa automată de carburant; intensitatea zgomotului sporește. Sara își scutură sudoarea din ochi și sare peste un zid scund, din blocuri de țunder, își agată un picior și este gata să cadă. Apoi ceva o izbește între omoplați și ea se prăbușește.

Betonul îi mușcă sânii și obrazul. Și-a pierdut respirația. Mâinile ei se zbat, zgâriind asfaltul. Își dă seama că a fost împușcată. Cineva din spatele ei, din spital, cineva cu cristal de francitor și o armă.

RĂMÂI PE LOC SARA TE VOM GĂSI VREM DOAR SĂ TE AJUTĂM

– Rahat! murmură ea cu greu.

Descoperă că nu se poate ridica, izbutește numai să se târască. Simte sub palme atingerea zgrunțuroasă a betonului. Se târăște, alunecă, se rostogolește. Umerii i se încordează în așteptarea mătătorului proiectil.

Abia atunci înțelege că a avut noroc că nu s-a putut scula. A rămas ascunsă înapoia gardului. Știe însă că urmăritorii aleargă după ea, cei doi ucigași în costume de vară vor apărea în scurt timp pe creasta zidului.

Turbinele îi zbiară la câțiva centimetri de țeastă. Cauciucii scrâșnesc pe pietriș și ceva se interpune între ea și soare. Un trailer-robot plin cu tractoare, retrăgându-se încet de la pompele automate. Își dă seama că asasinii se află dincolo de el și se chinuie să se ridice; cade într-un genunchi și se scoală, împleticindu-se. Când cabina camionului îi trece prin față, continuând în marșarier, Sara prinde balustrada de siguranță și pășește pe scărița ce duce la cabina de observație.

Turbina scheaună. Cutia de viteze zăngăne. Trailerul se smucește brusc înainte, aproape trântind-o pe față. Ea strânge puternic balustrada, apoi ridică un picior pe scară. Mișcă al doilea picior. Apucă mânerul de urgență al ușii și trage de el. În urechi îi răsună foarte puternic un bâzâit de avertizare.

– Acesta este un acces neautorizat, recită o voce. Contravenienții descoperiți sunt pasibili de pedeapsă.

RENUNȚĂ SARA... NU VREM SĂ-ȚI FACEM NICI UN RĂU

– Accesul nu poate fi sigur în timpul deplasării vehiculului. Acesta este un acces neautorizat. Contravenienții descoperiți sunt pasibili de pedeapsă.

RĂMÂI ÎNTINSĂ ACOLO UNDE TE AFLI TE VOM GĂSI NOI

– Gura!

Camionul se clatină sub o altă schimbare de viteze. Betonul se mișcă mai rapid. Câmpul vizual al Sarei se contractă; este amețită de drog. Mâinile i se încordează pe balustradă, ridicând-o în sus. Durerea îi urlă prin brațe. Izbește cu piciorul și se târăște orbește

în cabină, inspiră adânc, se întinde înapoi și trage ușa după ea. Poa-
auzi bufnetul solid al electromagneților declanșând închiderea
unei perechi de bolțuri metalice. Vuietul turbinei este înăbușit.

– Acesta este un acces neautorizat. Ați fost închis în cabină
până ce camionul va ajunge la destinație, unde veți fi predat auto-
rităților. În cazul unei urgențe reale, puteți contacta poliția prin te-
lefonul roșu aflat pe bord.

Mesajul se repetă. Sara se abandonează durerii. Sângele îi și-
roiește călduț de pe ceafă. Hârâie flegma din gât și simte piroane
de durere străpungându-i spinarea în locul unde glonțul s-a turtit
de blindajul jachetei.

TE-AM VĂZUT SUIND ÎN CAMION VENIM DUPĂ TINE

Sara bâjbâie după inhalator, îl găsește și declanșează alt rând
de foc viu. Inima îi înnebunește, căutând să-i spargă pieptul, însă
durerea și noua doză de stimulent se luptă cu drogul neștiut de pe
acul lui Andre și o ajută să-și limpezească mintea.

CAMIONUL SE AFLĂ ÎN DRUM SPRE ORLANDO... OR- LANDO ESTE ORAȘUL NOSTRU SARA

Treptat, Sarei îi revine vederea. Zace întinsă peste două scau-
ne conturate, dinaintea unui bord de comandă acoperit cu lumini
verzi, strălucitoare. Cabina de observație este locul în care călăto-
resc inspectorii de pază sau de unde acționează operatorii de nece-
sitate, atunci când creierul de cristal al trailerului nu funcționează.
Desigur, nu există nici un fel de comenzi vizibile – accesul se face
prin interfață. Sara examinează bordul, apoi se uită sub scaune, dar
nu izbutește să găsească o cască. Se pare că proprietarii vehiculului
n-au chef ca vagabonzii s-o șteargă cu marfa lor. Oricum, fata n-ar
ști să conducă un camion cu turbină.

Se instalează pe un scaun și privește pe geam, zărind trecerea
încețoșată a pilonilor de pe marginea autostrăzii cu acces limitat,
butucănoasele radiofaruri ce controlează traficul roboților. Cauciucu-
rile țiuite pe beton. Duduind din pale, un hovercraft îi depășește,
cu peste trei sute de kilometri la oră, pe banda de viteză maximă.
Sara își șterge sângele de pe ceafă. Apasă un buton și simte o rafală
de aer fierbinte, care se răcește rapid. Mintea ei este aproape per-

fect clară. A sosit momentul să se gândească la evadarea de Își șterge transpirația din ochi și inspectează bordul.

Cadranele verzi sclipesc rece. Telefonul roșu îi face cu ochiul Ridică receptorul din furcă și ascultă; îi parvine tonul obișnuit. Se lasă pe spate, cu tonul gemându-i în ureche, și se întreabă cu cine ar dori să vorbească.

Decide să-l sune pe Hatman. Poate că reușește să trimită niște polițiști de-ai lui care s-o culeagă din drum. Înregistrările lui Andre n-aveau cum ajunge așa de repede la el, și Sara se poate gândi ulterior la o explicație.

Formează unicul număr al lui pe care-l are și descoperă că acesta a fost deconectat în ultimele douăzeci și patru de ore; schimbarea de rutină a adreselor din interfață, pentru evitarea supraveglierilor. Sună la numărul lui Gold Coast Maximum Law și tresare când capsula receptorului începe să urle. Proprietarul aparatului nu are poftă să plătească convorbiri transatlantice.

SARA SUNTEM CHIAȚ ÎNAPOIA TA VENIM

Ea trânteste receptorul și privește îngrozită în oglinda retrovi-zoare. Vede doar un hovercraft apropiindu-se din stânga.

– Du-te-n mă-ta, Cunningham, mormăie și se întinde din nou către telefon.

VA TREBUI SĂ ARUNCĂM PORTIERA ÎN AER ADĂ-POSTEȘTE-TE SARA

Fata tastează numărul lui Reno și cercetează din nou retrovi-zorul. Adrenalina i se revarsă în sânge. Își îndreaptă brusc spatele, înfrânându-și impulsul de a izbi cu receptorul în parbriz. Prin dreapta se apropie o limuzină lungă și neagră, gonind pe acostamentul autostrăzii. O mașină pe care o cunoaște.

Vocea din telefon îi bolborosește în ureche:

– Aici Reno.

Glasul Sarei aduce cu zbieretul unui animal încolțit. Ea însăși abia îl mai poate identifica.

– Reno, aici e Sara! Sunt prinsă-n capcană! Mi-au ucis body-guardul și-acum mă vor pe mine!

Limuzina se apropie rapid pe marginea șoselei. Drumul e limitat la traficul roboților, iar circulația mașinilor este interzisă, în-

Încât camioanele și hovercrafturile nu le pot zări, totuși acostamentul reprezintă o zonă sigură. Sara zărește lângă mașină o strălucire colorată. Vocea lui Reno rămâne neschimbată:

– Sara, unde te afli?

Fata încearcă să-și potolească inima dezlănțuită și inspiră profund.

– Sunt într-un camion-robot, pe autostrada cu limitare Tampa-Orlando. Ei mă urmăresc într-o mașină. În oglinda retrovizoare distinge pata neclară a unui chip întunecat, ale cărui codițe poartă panglici galbene. Sunt chiar în spatele meu, Reno!

Glasul îi devine isteric când pronunță numele mortului. Sare pe loc în scaun, izbind cu pumnul în tabloul de bord. Furia clocoțește în ea.

– Sunt încuiată în camion! Nu pot ieși! Sună-l pe Hatman. Spune-i să-și trimită oamenii!

SARA VOM ARUNCA ÎN AER PORTIERA DIN DREAPTA TA... TRECI PE SCAUNUL DIN STÂNGA ȘI ADĂPOSTEȘTE-ȚI CAPUL... NU VREM SĂ TE RĂNIM

– Care-i numărul de înmatriculare al camionului? Trebuie să figureze pe undeva prin cabină.

Cuvintele lui Reno se suprapun literelor din mesajul lui Cunningham, care se derulează în vederea extinsă a fetei. Ea zărește deschizându-se o portieră a limuzinei negre; fetișcana în bluză albă cu roșu se apleacă în afară, luptând împotriva curentului de aer și ținând ceva în mână.

Sara ar vrea să urle.

– Isuse, Reno, ce mai contează? Sunt în spatele meu! Sună-l pe Michael!

– Numărul de înmatriculare. Am nevoie să mi-l spui. Caută-l. **VREM DOAR SĂ DISCUTĂM... TRECI PE SCAUNUL DIN STÂNGA ȘI ADĂPOSTEȘTE-ȚI CAPUL**

– La dracu', Reno... Înmatricularea... Bine...

Picături de transpirație și de sânge se împrăstie peste cadrane când Sara caută disperată după număr. Găsește o plăcuță metalică și citește în telefon textul de pe ea. Mașina neagră acoperă jumă-

tatea inferioară a oglinzii retrovizoare. Poate zări albul ochilor le-
tișcanei, surâsul ei sclipitor, însoțit, același zâmbet de încântare
inocentă pe care-l purta atunci când a lipit explozibilul de geamul
bodyguardului. Sara mai vede cum cineva o ține de centură, în
timp ce ea se apleacă în afară, într-o mână cu bomba, iar cu cealaltă
bâjbâind după balustrada scăriței de acces.

– Unde sunt ei acum? întreabă Reno. Calmul din glasul lui o
scoate din minți.

-- Sunt chiar lângă mine! *Reno, ajută-mă!*

Urlă ultimele cuvinte, distingând în oglindă doar imagini și
mișcări estompate, surâsul alb, metalul negru, geamurile reflectând
albastrul ochilor modificați ai lui Daud... După aceea cabina răsună
de un geamăt electronic ascuțit, asurzitor, venit dinspre difuzoarele
interioare, iar fata țipă înspăimântată și terorizată, scăpând recep-
torul telefonului, ghemuindu-se pe scaunul din dreapta, trăgând
disperată de guler pentru a-l ridica deasupra capului, întrebându-se
dacă nu cumva camionul simte brutalitatea inevitabilei sale violări.

Geamătul electronic se pierde. Pe bord, luminițele pâlpâie
din verde în roșu. Urmează o clătinătură ce o azvârle pe Sara în
portieră, iar literele chihlimbarii de deasupra vederii ei răcnesc
într-o panică silențioasă: DUMNEZEULE AI GRIJĂ LA...
Apoi Sara simte sărutul metalelor, o atingere mai scurtă decât o
mângâiere, și, privind în oglindă, zărește o siluetă rostogolindu-se
peste cap, bluza imprimată în culori strălucitoare și panglicile
galbene din păr zburând precum știuleții de porumb înaintea ne-
bunului Ivan, urmată de o mașină ce rupe un pilon radio ca pe
o scobitoare și decolează de pe acostament. Un șoc, o flamă tă-
cută în zarea tot mai îndepărtată. Luminile de ambră, versiunea
scrisă a unui ultim strigăt al asasinului, își încheie defilarea prin
fața ochilor Sarei.

Bolțurile magnetice se deschid, bufnind în cadrul ușii.

– Am preluat comanda camionului, Sara, se aude glasul lui
Reno, slab, dar limpede, din receptorul ce se rotește pe podeaua
metalică. O să-i sun pe cei din Gold Coast, ca să te aștepte la un

pasaj de nivel. Voi opri acolo. „Legiuții“ vor recupera pe urmă camionul de-acolo.

Inima Sarei bubuie într-un vid rece; panica este încă zăgăzuită în gâtlejul ei, pierdută fără motivul propriei existențe. Se apleacă și ridică telefonul.

– Reno... îi spune, Reno, mulțumesc.

– Mă bucur că am ceva de făcut, Sara.

Mâinile fetei tremură în urma descărcării de adrenalină. O durere orbitoare i se acumulează înapoia ochilor.

– Va trebui să-ți ștergi amprente din cabină, continuă Reno și, pe fundalul vorbelor sale, reapar interferențele paraziților. Fă-o chiar acum, apoi stai liniștită și nu atinge nimic.

– Dă-mi voie întâi să-mi trag răsuflarea.

Se lasă pe spate și înghite cu lăcomie aerul rece. Nervii îi pulsează de la fierbinte la înghețat.

– Reno, spune ea, trebuie să vorbesc cu Hatmanul. Tempel o să-i trimită niște benzi. Atunci când am lucrat pentru ei, mi-au înregistrat vocea și... Benzile sunt false. Au spus că i le vor trimite lui Michael, dacă nu cooperez cu ei.

– Îți fac legătura.

Slab, în depărtare, Sara aude țârâitul unui telefon.

Capitolul optsprezece

Pony Express așteaptă sub niște plase de camuflaj, la patru-cinci sute de metri în spatele casei Coțcarului, păzit de o mulțime de bodyguarzi și dispozitive electronice pasive. Cu șapca vârâtă în buzunarul de la spate și purtând pe cap o cască interfață, Warren introduce un program în inima de cristal a unei rachete dirijate prin radar, verificând dacă proiectilul își cunoaște misiunea. Cowboy stă sub un pin *ponderosa* din apropiere și ascultă briza ce adie prin vârfurile copacilor. Aici, la nivelul solului, aerul e nemișcat. O tensiune fără nume e ghemuită în trupul lui, atingându-i mușchii și mintea, făcându-și cunoscută prezența.

În josul pantei îl zărește pe Jimi Gutierrez plimbându-se cu Thibodaux. Panzerboy-ul și cristaljocheul sunt amănți acum, fanatici ai interfeței. Thibodaux a rămas aici, căutând să fie aproape de Jimi, deși treaba lui s-a cam terminat. Nimeni n-a ridicat vreo obiecție. În felul ăsta, au mai scăpat de Jimi.

Ochii lui Cowboy licăresc, întrezărind o altă mișcare, și o disting pe Sara urcând versantul. Pe șold poartă un pistol automat Heckler-Koch-ul. Noile ei cicatrice sunt afișate cu aceeași sfidare, totuși tânărul poate vedea și altceva acolo – un soi de febră îndărătul ochilor. De parcă ar exista o teamă de care n-a scăpat. Cow-

boy pomește spre ea, călcâiele cizmelor sale adâncind semiluni în stratul de cetină.

– Iartă-mă că nu te-am putut aștepta, îi spune. Warren a avut nevoie de mine.

– În regulă. Nu-i nimic. Oricum am fost înconjurată de paz-Hatmanul n-a mai vrut să riște nimic.

În timp ce vorbește, îl cuprinde în brațe și ultimele cuvinte ating gâtul lui, o dată cu răsuflarea. Cowboy expiră, iar o parte din încordarea simțită îi dispare laolaltă cu aerul stătut, când o vede pe Sara aici, și știe că fata este departe de lucrurile din Florida ce-și înfipseaseră ghearele în ea. Se retrage un pas și-i apucă bărbia, examinând semnele de pe obraz. Inflamația a dispărut, însă vânătăile continuă să arate urât.

– Altă blestemată de greșeală, zice ea, și gura îi zvâcnește de mânie. Altă blestemată de greșeală nenorocită.

– Oricine poate greși.

Cowboy o vede cum strânge din maxilare.

– Nu și eu. Eu n-am voie să greșesc. Dacă n-ar fi fost Reno să mă salveze... Clatină din cap.

– Îți poți permite să fii om, Sara.

– Dar nu-mi pot permite să fiu *proastă*.

Își vâra mâinile în buzunare și pomește mai departe în susul pantei. Tânărul merge alături de ea și-i simte autodisprețul.

– De-aia îmi păstrez cicatricile, Cowboy. Ca să mă privesc în oglindă în fiecare dimineață și să-mi amintesc să nu fiu *proastă*.

– Ai căzut într-o ambuscadă. Se poate întâmpla oricui. De ce crezi că lucrul ăsta te face *proastă*?

Ea îl privește cu coada ochiului.

– Poate c-o să-ți explic într-o bună zi, dar nu acum.

– Ce face fratele tău?

Sara se încordează ușor și pasul îi încetinește.

– E bine. Caută un apartament. L-au lăsat în pace... nu le mai este de folos.

Cowboy ridică ochii, cercetând botul mat și neted al lui *Pony Express* aflat sub plase. Inima îi crește de bucurie.

– Reno spunea că este posibil ca în mașina aceea să fi fost chiar Cunningham.

– Nu. Au fost trei bărbați și o femeie. Nici unul dintre ei nu era Cunningham, deși unul așa susținea.

– Păcat.

Sara rânjește scheletic:

– Da. Păcat.

Plasele de camuflaj proiectează pe chipul ei rețele ce se suprapun cicatricelor. De la bancul de încercări, Warren mijește ochii spre față.

– Sara, vorbește Cowboy, fă cunoștință cu prietenul meu, Warren. El face să zboare deltele.

– Salut, Warren.

– Bună. Mecanicul întoarce capul spre silueta întunecată a deltei ce pare ghemuită. Nu-i rău pentru un lucru făcut pe genunchi, ce zici?

– Nu-i rău deloc, surâde Sara și se întinde să atingă ampenajul canard din stânga. Cum se poate construi așa ceva pe genunchi?

– Din resturi, spune Warren. Mijește din nou ochii către forma întunecată de panteră. Doar motoarele au fost întregi. Sunt suban sambele cele mai scumpe, pentru că-s făcute din aliaje orbitale și trebuie demontate și băgate în revizie la fiecare trei mii de ore de zbor. Restul e operă noastră. Am evitat aliajele în construcția structurii și am folosit ceva mai ieftin și aproape la fel de bun – materiale compozite, făcute din epoxid și câteva alte chestii. Trenul de aterizare și o parte din instalația hidraulică sunt singurele repere metalice.

Cowboy arată liniile aproape invizibile ale trapelor de încărcare din burta deltei.

– Deltele sunt făcute să transporte marfă și le trebuie o grămadă de carburant ca să aibă autonomia necesară, explică el. De aceea nu pot fi la fel de rapide și manevrabile ca semigreii guvernamentali. Am încercat să compensăm dezavantajul ăsta montând mai multă aparatură electronică, blindaje și armament, și utilizând o sumedenie de redundanțe în sistemele avionului.

Sara se uită la un compartiment de rachete și vede una demonstrată, expunându-și conținutul verificărilor lui Warren.

– Și astea-s făcute tot pe genunchi?

– Îhâm, încuviințează bătrânul. Sunt cel mai ușor de construit – toate componentele pot fi cumpărate din magazinele de piese electronice, cu excepția carburantului și a explozibilelor, dar pentru asta avem un laborator amenajat într-un garaj.

– Le-am montat toată după-amiaza, intervine Cowboy. De aceea n-am putut să te aștept în Santa Fe.

Sara se strecoară pe sub o aripă și pășește de-a lungul avionului, uitându-se în sus la epoxidul negru și neted, plimbându-și degetele peste suprafața lipsită de nituri. Cowboy vine după ea.

– Măine dimineată, înainte de răsărit, zbor în Nevada. Intenționez să ajung la bază în zori.

Fata iese de sub coada deltei, îndreptându-se și privind peste mica pajiște alpină, spre piscurile verzi din depărtare. Cowboy o urmează, uitându-se la desenele aruncate de plasele de camuflaj peste mâinile ei, peste față.

– Coșcarul mi-a dat o cameră în spate, îi spune. Poți sta cu mine la noapte, dacă nu te deranjează că mă voi scula atât de devreme.

Ea îi zâmbește pieziș.

– Mă bucur pentru invitație. Mi-am dus deja bagajele acolo.

– Perfect. Încordarea pe care o simțise toată ziua pare să-l părăsească treptat, pe nesimțite. N-ai văzut tonomatul?

– Tono-cum? Ah! Nu, nu l-am văzut.

– Așteaptă numai să termin aici, cu Warren, și după aceea ți-l arăt.

Ea aprobă din cap și-și mută centrul de greutate pentru a echilibra apăsarea armei de pe sold.

– Acum eu te păzesc, îi spune, așa că ai grijă să nu te-arunci în aer.

– N-o s-o fac.

Cowboy îi examinează profilul, în timp ce ea se uită spre copacii înalți de dincolo de pajiște. Zărește bruscă expresie de ușurare ori de recunoștință ce izbucnește pe neașteptate din sine, prin fisurile permanentei armuri. Pentru o clipă, se întreabă despre ce poate fi vorba.

Însă *Pony Express* așteaptă. Tânărul se întoarce și pășește sub aripa obsesiei sale negre și polimerizate.

Capitolul nouăsprezece

Limuzina blindată a Sarei murmură peste șesurile din nord-vestul Arizonei. Fata șade pe bancheta din spate, alături de doi experți în comunicații de la Maximum Law, care o asigură că legătura telefonică este confidențială. Pentru o convorbire, momentul e la fel de bun ca oricare altul.

– Da?

Sara simte cum neuronii încep să-i scapere la auzul vocii. Se străduiește să-și stăpânească reacția de șoc.

– Dăd este acolo?

– Da. Imediat.

Urmează un moment de tăcere, timp în care Sara luptă și pierde un război cu surprinderea și furia.

– Bună, Sara, se aude glasul lui Dăd.

– Cine mi-a răspuns, Nick? întreabă ea.

– Da.

Fata parcă zărește licărirea din ochii fratelui ei, felul cum acesta și i-ar feri, privind în altă parte.

– Este blocat aici. Nu vor să-l trimită înapoi. Spun că-ai încălcat convenția, că n-ai încercat să te oprească. De parcă ar fi putut să-o facă... În plus, după fuga ta m-au silit să semnez rezilierea contractului. Așa că amândoi suntem lefteri.

– Fii atent la ce-ți spun! Este posibil ca Nick să lucreze tot pentru ei.

– Poate c-așa-i. Nu-mi pasă. E blocat aici și trebuie să ne căutăm un hogeac. Sara îl aude trăgând scurt din țigară. Numele lui adevărat este Sandor Nxumalo. Îmi vine al naibii de greu să nu-i spun Nick.

Sara îl poate simți pe Daud îndepărtându-se de ea. Încearcă să-l rețină, își amintește trupul moale al negrului, privirea sa cinică peste capul orb al tânărului.

– Daud, vreau să fii prudent. S-ar putea ca el să încerce să intre în comunicațiile noastre. Dacă ai nevoie să vorbești cu mine, sună-mă din...

– Știu asta. Bine. Altceva? Noi plecăm să ne căutăm un hogeac.

Pentru o clipă, Sara se gândește că ar ajunge un cuvânt strecurat Hatmanului, pentru ca negrul să dispară. Însă Daud ar ști, i-ar arunca-o ei în cârcă. Disperarea îi picură în inimă.

– Te rog doar să fii atent.

Convorbirea se întrerupe. Sara se gândește cât de bine se pricep orbitalii să-i dea speranțe lui Daud, cum știu, ca și în cazul ei, că dacă îți promit anumite lucruri, n-ai altă alegere decât să-i ascuți, chiar dacă supunerea înseamnă să le lași lor toate posibilitățile unei inevitabile trădări.

– Ai grijă, Daud, rostește ea în receptor, iar acesta îi răspunde într-un grai pe care ea nu-l cunoaște.

Știe că este un avertisment, dar nu-și dă seama la ce se referă.

Capitolul douăzeci

Un cântec îndoiaie note de oțel prin mintea lui Cowboy. El îl numește „Călăreții interfeței din ceruri“. *Pony Express* urcă tot mai sus, deasupra ochiului alb, rotitor, al unui front de presiune scăzută, aflat pe punctul de a izbi coasta Pacificului; soarele se răsfrânge pe lonjeroanele negre ale carlingii. Deasupra, cerul este albastru-strălucitor, abia începând să se întunece o dată cu promisiunea spațiu lui. Cowboy anunță casca să-i coboare viziera, în timp ce suie spre soare. Fluieră printre dinți și simte gustul anestezicului.

– Reno! Cowboy nu se deranjează să-și vocalizeze mesajul; îl trimite prin cipuri și continuă să fluiere: Spune-le că sunt pe poziție.

– Înțeles!

Reno și-a întins degetele electronice peste releele de microunde de la un țărm la celălalt, ținând adunată rețeaua de comunicații mai eficient decât mercenarii Coțcarului.

Cowboy parcurge în mod automat displayurile, zăbind motoarele în ralanti la albastru, iar restul coloanelor verzi. Poate simți radiolocatoarele Californiei întinzându-se de jos după el, atingând cu labe nesigure suprafața lui *Pony Express*, incapabile să reușească o reflectare destul de puternică din muchiile rotunjite ale deltei și din vopseaua antiradar. Nu sunt la fel de puternice ca instalațiile

din Vestul Mijlociu – nici n-ar fi nevoie de așa ceva. Nu sunt obișnuite cu delte în misiuni clandestine deasupra Pacificului.

– Cowboy? răsună vocea îndepărtată a lui Reno, precum niște bășicuțe înălțându-se încet. Ești ocupat?

– Deocamdată dau ture. Îi aștept pe amicii noștri.

– Am descoperit ceva. Am scotocit prin cristal, aici, în laboratoare.

– Chestia asta nu poate duce la... hm... rezilierea contractului tău?

– Mă plictisesc. N-am nimic de făcut.

– E periculos, Reno.

– Nu. Securitatea lor exterioară este destul de puternică, dar după ce le pătrunzi în sistem, protecțiile nu sunt foarte bune. Probabil că erau adecvate acum zece ani, când au fost instalate, însă acum sunt ușor de penetrat. Am împrumutat un program spărgător de la amicii noștri de la Maximum Law, atunci când nu erau atenți.

Cowboy se gândește ce s-ar putea întâmpla dacă cei din laborator descoperă intruziunea și congelează cristalul lui Reno. Ar declara că a fost un accident inevitabil.

– Riști, prietene, îi spune el.

– O dată ce am văzut cum este locul ăsta, mi-am cam dat seama ce caut. Nu-i tocmai clandestin, dar tipii sunt băgați în multe chestii dubioase. Cred că așa a aflat Michael de ei, și mai știa că mă vor accepta pe mine – o simplă minte vorbind la telefon, lipsită de corp. Sunt obișnuiți cu clienți care, din diverse motive, au o grămadă de bani și doresc să apară cu un chip și o identitate noi.

– Eu aș zice că ăsta-i un motiv în plus să nu te bagi în computerul lor.

– Ai auzit vreodată de proiectul Minte Neagră?

Cowboy se gândește o clipă, în timp ce examinează displayurile motoarelor și armamentului.

– Nu, răspunde în cele din urmă. Nu pot spune că am auzit.

– Nu mă miră. Nici eu n-auzisem, înainte de a intra aici. Este un program spărgător dintre cele mai nasoale. Conceput de tipii de la Securitatea Națională a S.U., cu puțin înainte de război. Aceiași

indivizi care, cu ani în urmă, au înființat laboratorul ăsta și continuă să-l dețină și acum.

„Nimic surprinzător“, gândește Cowboy. „Celor de la contrainformații le place să se amestece, ca mărarul, în toate bucatele.“ Aveau o mulțime de bănci în interfață, unde își spălau banii pentru operațiunile lor, iar când băncile respective aduceau profit, căutau direcții de investiții. Atunci când guvernul le fusese zdrobit de blocuri, continuaseră să facă lucrurile la care se pricepeau cel mai bine.

– Perfect. Cu ce se ocupă?

– Configurează o minte în cristal, apoi intră în altă minte, una vie, și o imprimă pe prima deasupra ei. Impun prima personalitate celei de-a doua. Dublează programul.

Cowboy simte cum îi îngheață cristalul din craniu. De data aceasta uită să nu vocalizeze și izbucnește în microfonul măștii ficționale:

– Dumnezeu, dar de ce? La ce bun? Individul n-ar deține memoria țintei, ca să aibă acces la cunoștințele ei, și nici altceva...

– Poate că da, poate că nu... Transferul cerebral este o știință inexactă.

– Există dispozitive de protecție. Nici un program nu poate sări din cristal în mintea cuiva.

– Mentea Neagră afirmă altceva.

Cowboy își închipuie pe cineva invadându-i creierul prin mușchi, distrugându-i amintirile, personalitatea. Trupul lui, mintea rămasă – transformate în marioneta altuia. Mai rău decât ceea ce face Roon cu copiii.

– Drace, rostește el, și oroarea îi strânge inima. Ieși dracu' din cristalul ăla, Reno. Nu vreau să avem nici o legătură cu chestia asta.

– Tipii de la contrainformații intenționau să folosească Mentea Neagră împotriva Orbitalelor. Câțiva asasini fanatici trebuia să pătrundă în mințile personajelor-cheie din Orbitale. Dacă totul se desfășura normal, ei aveau să înceapă să dea ordine ce făceau vulnerabile Orbitalele în fața unui atac al Pământului. În cazul că erau descoperiți, urmau să se sinucidă – nu uita că asasinii originali rămăseseră, bine mersi, pe Pământ. Chiar dacă planul nu funcționa

perfect, cel puțin principalii orbitali trebuia să devină psihopați sau cam așa ceva, declanșând la vârf o confuzie generală. Nimeni n-avea să mai îndrăznească să utilizeze i-fața pentru comunicații. Era un plan ingenios.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Orbitalele s-au mișcat mai repede și au atacat înainte ca Mintea Neagră să poată opera. Lucrul principal este însă altul: *Mintea Neagră continuă să existe*. Se găsește în computerele din laboratorul ăsta și poate că și-n altele. Laboratoare clandestine. Orbitalele – la dracu', *oricine* – pot pune mâna pe ea. Trebuie s-o distrugem.

– Drace, așa-i!

– După cursa asta, o să-ncep să cotrobăiesc. Să aflu cine mai poate avea ascunsă pe undeva Mintea Neagră.

Urmează o pauză. Tonul lui Reno se schimbă:

– Naveta sosește conform graficului, Cowboy. Ar trebui să-i poți vedea amprenta la aproximativ doi, șapte, zero.

Tânărul întoarce capul spre stânga și zărește o strălucire pe cerul care se întunecă.

– Confirm, Reno. Sus și-n stânga, la ora opt.

Pony Express începe să vireze lent spre stânga. Motoarele parcurg ciclul de la albastru la verde. Cowboy își poate simți venele deschizându-se o dată cu alcoolul carburant ce curge prin ele. Mintea Neagră este uitată instantaneu, iar nervii electronici ai pilotului se extind prin deltă, aripi și motoare, în învelișul neted exterior, compozit, ticsit de senzori, și în inimile cibernetice reci ale rachetelor ce așteaptă, adăpostite de aripile negre, curbate.

– Hei, Cowboy! Este glasul Sarei, vorbind din baza Nevada. Pare puțin neliniștit. Țiți țin pumnii! Vânătoare bună! Nu știu ce ziceți voi în ocazii de-astea...

– Ai zis ceea ce trebuia. Mulțumesc.

– De-acum ies din rețea, dar să știi că mă voi gândi la tine.

Cuvintele stârnesc în tânăr o căldură, copleșită imediat de valul de date ce-i roiesc prin cristal și extensii. Turbopompele gem, revărsând carburant în camera de ardere a inimii sale urlătoare.

Neurotransmițătorii pulsează într-un ritm oțelit, aidoma tobelor lui Smokey Dacus.

– Mulțumesc, rostește el, cu ochii alternând între vederea noi mală și cea infraroșie, urmărind prin cer cărarea strălucitoare a navetei.

Muchiile frontale ale deltei se încălzesc sub curentul de aer. *Pony Express* se răsucesc în văzduh, virează, pică pe o nouă traiectorie. Motoarele suie către portocaliu. Avionul sosește deasupra navei, dinspre soare.

– Cowboy!

Este un glas lipsit de inflexiuni: cristal pur, lipsit de personalitate. Cineva interfațat printr-o uriașă inimă de computer, parte a unei gigantice minți cibernetice.

– Sunt Roon. Am interfațat în rețea. Voi fi alături de tine. Vreau să fii ochii și urechile mele. Poate că sunt capabil să-ți ofer niște sugestii.

Iritarea lui Cowboy răbufnește aidoma unei rachete antiradar peste Drumul Iadului. El nu este unul din băiețașii ori fetițele care n-au de ales decât să-l lase pe Roon să le călărească mințile și trupurile, sugându-le senzațiile precum un vampir conectat la o venă.

– Pe mă-ta, replică el și se decuplează de la rețea.

Se gândește o clipă la ce ar putea face Roon cu programul Mintea Neagră și aude un mârâit de groază în propriul său creier extins.

Simte dinspre Sierra impulsuri de microunde încercând disperate să restabilească legătura. Le evită. Naveta a început să coboare rapid, o sclipire argintie de aliaj pe cer. Cowboy este turtit în fotoliu de impulsul postcombustiilor. Motoarele se înroșesc la maximum. Costumul de antisuprasarcină îi încheștează venele, străduindu-se să împiedice concentrarea sângelui. Îl aude pe pilotul navei flecărind cu controlul de la sol din Vandenberg. Reverifică armamentul. Se gândește la încărcătura navei, la compartimentele criogenice conținând miliarde de viruși mutanți creați în spațiu, programați să distrugă maladia Huntington, tratamentul în care Tempel investește de opt ani o parte a masivului său buget de cercetări.

Pony Express se clatină atingând jetul reactiv al navetei. Aceasta este uriașă, lungă de două sute de metri, ocupând jumătate din vederea frontală a cupolei deltei, gonind prin atmosferă cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului.

Cowboy i-a studiat datele tehnice și știe că este extrem de puternică, având încorporate redundanțe multiple, capabile să în-lătore avarii incredibil de serioase. Apreciază că va trebui s-o lovească de vreo opt ori și i-au rămas mai puțin de două minute până la aterizarea în Vandenberg.

Țipetele microundelor din Nevada îi asaltează senzorii. Cowboy le ignoră. „Mai întâi“, gândește, „reactoarele.“ Naveta poate accelera, lăsându-l în urmă, dacă nu scoate din funcțiune reactoarele. Pică în coada navetei, decelerează și lansează o rachetă autodirijată radar. Ridică din nou delta în soare.

– Care-i semnalul? întreabă unul dintre piloții navetei, senzorii săi pasivi recepționând impulsul radar al torpilei.

Răspunsul sosește destul de repede. Flăcările înfloresc printre mănunchiurile de ajutaje din baza aparatului.

– *Himmel!* exclamă aceeași voce.

Cowboy basculează din carenaj altă rachetă radar.

– Solul, aici Tempel unu-opt-trei. Raportez: suntem atacați...

„Băiatul pricepe repede“, gândește Cowboy. A doua rachetă pătrunde în partea posterioară a navetei și scuipă metal topit prin compartimentul reactoarelor. Cowboy alimentează deja cu alcool arzătoarele de injecție secundare și este izbit din nou în fotoliu, picând sub țință. Naveta se răsucește, căutând să scape. Este însă prea lentă, prea mare ca să poată fi ratată.

– Tempel unu-opt-trei, poți repeta?

Turnul de control nu pare să înțeleagă la fel de repede. Cowboy pierde altă torpilă în direcția unor trape de cală și culisează turela minitunului dorsal. Proiectilele de treizeci de milimetri ciuruesc pânțelele navetei. Dacă distruge suficiente instalații hidraulice, aceasta nu va mai reuși să coboare trenul de aterizare și, chiar dacă izbutește să fugă din calea lui *Pony Express*, se va distruge la coborâre. Scânteile brodează o dâră strălucitoare în lungul fuzelajului imens și desprind bucăți din blindajul de aliaje. Din venele

de răcire perforate, freonul se risipește în văzduh precum o ceață. Pilotul nu-i mai așteaptă pe cei de la sol ca să se dezmeticească, folosește la maximum ajutajele direcționale și flapsurile, și cade aidoma unui bolovan, încercând să zdrobească delta sub el. Cowboy eschivează cu ușurință, lansează un proiectil într-o secțiune deja lovită și speră că va provoca avarii ale structurii. Minitunul dorsal și-a consumat muniția și tânărul culisează turela înăuntru.

Accelerează înainte pe sub naveta masivă și ranversează, scoțând din trapă tunul ventral. Începe să tragă în sus, în secțiunea de comandă, țintind cristalul și pilotul. Un rezervor de oxigen explodează cu un norișor de gaz înghețat. Vede arcurile electrice ce se întind între cablurile rupte. Lansează încă o rachetă în direcția spărturii și, brusc, scheletul navei urlă de durere, un sunet pe care Cowboy îl sesizează sub forma undelor de șoc atenuate ce scutură *Pony Express*. Plăci de metal pornesc să se defolieze din încastrarea unei aripi de cincisprezece metri, fragmente de pleavă măturate de curentul de aer vâjâitor.

– Se rupe, anunță pilotul și are dreptate.

Pony Express se înșurubează, decroșând în clipa când aripa se rupe și lichidul hidraulic irupe în atmosferă precum sângele arterial. La doi Mach, timpul este ca și inexistent pentru un aparat care-și pierde forma aerodinamică. Naveta se zguduie, se apleacă într-o parte și începe să se boțească.

– Tempel unu-opt-trei... începe pilotul, dar urmează ecoul unui *clic* final, când emițătorul se zdrobește de un zid de aer și, pe neașteptate, pe frecvența aceea nu se mai aude absolut nimic, cu excepția strădaniilor disperate ale controlorului de la sol, care vorbește singur, încercând să restabilească contactul. Naveta s-a transformat într-un viscol argintiu de componente structurale torsionate, de aliaje, aripi, ampenaje canard, containere rostogolindu-se din cală, toate spirălând spre o întâlnire finală cu Pacificul ascuns sub vasta întindere a norilor de dedesubt. *Pony Express* se înclină pe o aripă peste furtuna metalică, motoarele îi revin către verde și-și începe lunga coborâre spre Nevada.

Cowboy simte cum grindina neurotransmițătorilor săi se do-molește. Activează un comutator mintal și emite către Nevada o rafală concentrată.

– Aici Cowboy. Misiune îndeplinită. Dacă doriți, puteți aplau-da.

– Nu-i vreme de sărbătoriri, se aude glasul ca filtrat prin apă al lui Reno. Lumea este prea ocupată acum. Vrei s-asculți?

– Atâta timp cât nu-l lași pe pederastul ăla cu creier albit să-mi intre în minte.

– Oricum nu cred că are chef să discute cu tine. Pare destul de indispus.

Pony Express planează ca un șoim deasupra lui Mojave, redu-când viteza o dată cu altitudinea. Reno îl introduce pe Cowboy în rețeaua de comunicații și, brusc, mintea acestuia este asaltată de o babilonie de glasuri. Oamenii Coțcarului, din Vest, ai Hatmanului, din Est, și ai lui Roon trimit simultan comunicate de presă către tabloidele din interfață. „Tratamentul Tempel se prăbușește în flă-cări.“ „Nici o alinare pentru suferinzii de maladia Huntington.“ Astea sunt primele informații.

După aceea, veștile încep să se structureze pe anumite tabloi-de. *NewsFax* primește știrea că naveta Tempel a fost doborâtă. *Sec-onds* este informat că motivul real îl constituie sabotajul. *MedNews* e înștiințat de posibilitatea ca tratamentul să fi avut efec-te secundare necunoscute și că banii lui Tempel s-au dus pe apa sâmbetei. *MarkReps* capătă un raport asupra faptului că Tempel a rămas fără capital în urma ofertei de preluare, un document con-ținând o mulțime de statistici generate de Roon. *MedNews* află din partea unei „importante oficialități Tempel“ că tratamentul anti-Huntington era lipsit de orice valoare. *NewsFax* recepționează „in-formația neconfirmată“ că Tempel și-a sabotat propria navetă pentru a evita răspândirea adevărului despre tratament.

În vreme ce știrile iau cu asalt redacțiile tabloidelor, Roon, Coțcarul și Michael încep să vândă sub preț acțiuni Tempel la bur-sa din Chicago. Ordinele de vânzare sunt trecute prin mai multe sute de robobrokeri, ascunzând faptul că provin din numai câteva surse. Robobrokerii monitorizează conținutul tabloidelor și cuvân-

tul „Tempel“ apare din plin. Luminițe roșii pornesc să clipească pe consolele supraveghetorilor umani ai robobrokerilor. Veștile despre ordinele de vânzare explodează în tabloide și începe panica.

Acțiunile Tempel se prăbușesc, declanșând dinspre mii de brokeri automați ordine imediate de vânzare. Nervoșii posesori ai acțiunilor tremură în fața monitoarelor. Când minitunurile lui Cowboy au început să perforeze naveta, valoarea unei acțiuni plutea pe la 4 500, iar acum a coborât la aproape 800. Articolele tabloidelor reflectă lipsa rezervelor de capital Tempel, bugetul de cercetare irosit pe un tratament inutil, zvonurile autosabotajului, posibilitățile ca anul acesta și cel viitor să nu existe dividende. Michael și Coțcarul alimentează panica printr-o serie neîntreruptă de mici ordine de vânzare. Bursa o ia razna.

Pony Express murmură deasupra hotarului Nevadei, un cursor negru coborând precum graficul valorii acțiunilor Tempel. Alte luminițe de avertizare pâlpâie în Chicago. Directorii executivi Tempel neagă informațiile tabloidelor, însă oricum nimeni nu crede în Orbitale și declarația lor nu face altceva decât să întrețină zvonurile. În douăsprezece minute, acțiunile Tempel au pierdut 56 la sută din valoare. Oficialii bursei de la Chicago sunt supuși presiunilor din exteriorul puțului și tranzacțiile cu acțiuni Tempel sunt sistate, „așteptând confirmările unor surse externe“

Este exact ceea ce trebuia pentru ca activitatea să înceapă în altă parte. Roon vinde stocuri masive de acțiuni la bursele din Osaka și Singapore. Valoarea Tempel cade atât de rapid la Mombasa, încât nici nu mai este necesar ca el să intervină acolo. La Osaka, Tempel a coborât sub 900 înainte ca tranzacțiile să fie stopate în urma directivelor primite de la Programul Director Bursier. Singapore nu urmează aceeași recomandare și Tempel continuă să scadă.

Orbitalul își găsește replica, declarând imediat un dividend de cinci procente. Declinul încetinește în vreme ce *Pony Express* se rotește deasupra bazei. Oamenii examinează cu mai multă precauție zvonurile. Roon caută să contraatace și ordonă o informație tabloid conform căreia Tempel nu poate achita dividendele anunțate, întrucât întregul său capital este blocat de preluarea lui Koro-

lev. Orbitalul Sovietele Unite anunță că blocul farmaceutic combinat finanțează dividendele Tempel, declarație apărută simultan cu cea personală a lui Couceiro în care se afirmă că Tempel renunță la toate activele Korolev, că oferta de preluare este considerată eșuată și toate profiturile vor fi folosite pentru garantarea dividendului. În urma garanțiilor venite din două părți, acțiunile Tempel reîncep să crească. Michael încearcă și alte zvonuri tabloide, dar acționarii privesc mult mai atent orice articole despre Tempel neconfirmate.

Un puls înghețat străbate rețeaua, emițând cu viteza luminii dinspre uriașul cristal IA al lui Roon. Cowboy se crispează înaintea sunetului, simțind în mască un fantomatic gust grețos.

– Am ajuns la fund. Începeți să cumpărați. O să vindem la o mie cinci sute și să sperăm că vom prinde o furtună de speculanți, ca să-l trântim din nou.

Cowboy rotește ajutajele deltei, plutind peste deșertul Nevada. Ordinele de cumpărare pleacă spre robobrokeri. Revenirea lui Tempel este mai rapidă decât colapsul. La 1 500, se reiau ordinele de vânzare, totuși cumpărătorii interesați sunt mai numeroși decât cei care vând. Prețurile oscilează nesigur timp de câteva secunde, până ce se încasează profiturile, dar Couceiro face un alt anunț: în câteva zile, rezerva de medicamente pentru vindecarea maladiei Huntington va fi adusă de pe orbită, însoțită de cuttere care să prevină orice atac. Tabloidele publică declarații despre siguranța și eficiența tratamentului. Prețurile urcă vijelios.

Bursa din Chicago se redeschide, vânzând Tempel cu 2 000. Coțcarul și Michael și-au epuizat fondurile disponibile. Procurile tuturor acțiunilor cumpărate îi sunt expediate imediat lui Roon, în Venezuela. *Pony Express* ajunge deasupra pistei, lunecând spre pământ în vreme ce trenul de aterizare culisează lin din locașul său, iar prețul unei acțiuni Tempel pare a se stabiliza în jurul a 3 000.

Echipa de la sol se repede către deltă, purtând plasele de camuflaj. Deznădejdea rece mușcă inima lui Cowboy. Mesajul expediat de Roon prin rețea nu face altceva decât să-i confirme intuiția.

– Stocul achiziționat e insuficient pentru înlăturarea lui Couceiro. Dacă în etapa asta aş solicita votul acţionarilor, n-aş face altceva decât să atrag atenţia asupra mea.

– *Ticālos laş!* răcneşte Cowboy.

Durerea îi pârjoleşte membrele care încep să i se dezmorească.

– Pot încerca să schimb câteva opinii din consiliul directorial, dar bănuiesc că lui Couceiro i-a crescut cota pentru ceea ce a făcut azi. Propun să ne încasăm profiturile şi s-o considerăm o lecţie pentru toţi.

– Ți-e frică să fii o țintă, Roon? întreabă Cowboy. Ți-e frică să te joci şi cu barosanii?

– A părăsit reţeaua, îl anunţă Reno. Nu te poate auzi.

– Ar fi trebuit să-l ucid când am avut ocazia, pufneşte tânărul.

Îşi desface chingile şi scoate casca. Transpiraţia i se prelinge pe frunte. Cupola carlingii se înalţă cu un bâzâit electronic. Pârjolul deşertului îi taie tânărului răsuflarea, chiar dacă plasele de camuflaj acoperă soarele. Simte arzându-i cristalul din cap; furia lui este o combustie duduind în inimă.

– Nu dezasambla reţeaua, spune el. O s-avem nevoie de ea. O să-ţi explic mai târziu.

Se decuplează de la interfaţă şi se scoală în carlingă, coborând scăriţa în timp ce mâini se întind să-l ajute.

Cartierul general de aici este un cort gonflabil, acoperit de omniprezentele plase de camuflaj. În apropiere se află cisterne de carburant şi două panzere ale căror contururi tremură în valurile căldurii. Ținând casca în mână, Cowboy intră în cort.

Sara îl întâmpină în prag. Îl priveşte deznădăjduită, cu ochii încercănaţi de disperare. Pe frunte i se zăreşte o dungă roşie, de la casca pe care a purtat-o când era cuplată la reţea. Se întinde şi-l cuprinde în braţe. Cowboy se împleticeşte şi se opreşte. Ea îşi lipeşte obrazul de gâtul lui.

– A fost cât pe-acî, rosteşte ea. Am fost atât de aproape...

– Nu s-a terminat, replică Cowboy. Unde-i Coţcarul? Nu vreau să-nchidă reţeaua.

Fata se desprinde de el şi-l cercetează.

– Ce vrei să spui?

– Acum avem mai multe acțiuni și am reușit un profit important. Deținem o poziție mult mai tare.

– La ce bun? scutură Sara din cap. N-am...

Aerul răcoros mângâie binefăcător fruntea tânărului. Costumul antisufragină pare să-l sugrume, târându-l în josul puțului.

– I-am doborât o dată, spune Cowboy. O s-o fac din nou.

Pentru o clipă, Sara pare suspendată în timp, cu chipul transformat într-o mască de șoc.

– Escorte... Acum vor fi însoțiți de escorte...

– Mă fut în ele de escorte.

O ia de mână și o conduce prin cortul cel mare, spre compartimentul de comunicații instalat în capătul opus. Acolo, Coțcarul stă înconjurat de ruinele planului său, echipamentele de comunicații demontate, specialiștii Flash Force privind agitația, cu interes profesional, detașat. Lui Cowboy i se pare că niciodată managerul său n-a arătat atât de bătrân.

– Coțcarule, vorbește el. Fii atent! Nu s-a terminat. Vede cum capetele se întorc spre dânsul. Vreau să fac încă o cursă.

Deja chitara de oțel îndoiaie note prin mintea lui.

Capitolul douăzeci și unu

Sara se foiește goală pe patul ei dintr-un compartiment al cor-tului gonflabil, izolat printr-o perdea opacă, de plastic jupiterian. Brațele și gâtul îi sunt roșii; soarele a pârlolit-o în orele cât a ajutat la asamblarea rachetelor improvizate, iar crema protectoare pe care a adus-o din Florida s-a dovedit mai puțin utilă în deșertul Neva-dei. Aer răcoros șuieră prin ventilație, fără a-i alina însă senzația de disconfort. Se întinde către sticla de bere și-i apasă suprafața înghețată de frunte, simțind răceala ca pe un contrast bine venit față de pielea care o arde.

„*De unde o să iei piloți, C'boy?*” Întrebarea îi aparținuse lui Warren. „Există cinci delte, chiar șase dacă nu păstrăm una pentru piese de schimb, dar n-avem decât trei piloți.” Capul lui Warren se clătina încet dintr-o parte în cealaltă. „Majoritatea au murit traver-sând Hotarul, iar mulți dintre supraviețuitori se ascund în ambele tabere ale războiului ăsta.”

Atunci Sara și-a amintit de fotografiile de la Mătasea Albastră, puținele neînramate în panglici de doliu. A spus imediat tot ce știa și au sunat la Tampa. Maurice venea în Vest, garantându-i-se 30 000 în aur. Au încercat după aceea să contacteze doi vechi cu-terjochei recomandați de antilez; pe unul dintre ei au reușit să-l găsească. Materiile prime pentru rachete erau aduse cu elicopterul.

Zi și noapte, sub o plasă de camuflaj unduitoare, se preparau carburant și explozive.

– Eu sunt!

Glasul lui Cowboy. Încuietoarea din velcro a compartimentului se desface, în sunet de cearșafuri rupte. Tânărul intră, închizând-o înapoia lui. Transpirația îi curge pe chip. Poartă o salopetă uzată, iar fruntea și brațele îi strălucesc de arsuri.

– Bună!

Îngenunchează lângă fată și se apleacă pentru a-i săruta un sfârc. Sara îi întinde berea ei. Cowboy se așează cu picioarele încrucișate și bea.

– Diseară trebuie să aduc o deltă din Colorado, spune el. Plec cu elicopterul.

– Când ai de gând să mai și dormi puțin?

Cowboy își trece palma peste frunte, apoi se șterge pe coapsă.

– Cât merg cu elicopterul. Nu pilotez eu.

– Drace! Sara se strâmbă și se sprijină în coate. Trebuie să te-odihnești. Scoate-ți hainele și treci în pat.

– Nu știu cât de odihnitor o să fie, rânjește el.

Fata se mișcă, făcându-i loc pe saltea, și bate cu palma locul de alături. Rostește apăsător:

– Va fi foarte... odihnitor.

Cowboy lasă berea și coboară degetele către fermoarul salopetei. În aceeași clipă se oprește, încremenind. Sara întoarce capul și ascultă, auzind îndepărtatul duduie baritonal al elicopterului, ce crește pe măsură ce se apropie dinspre nord.

– La dracu'! mormăie ea.

Poate zări febra urcând iarăși în ochii tânărului, sclipirea pe care a văzut-o cu două zile în urmă, când el a coborât din deltă... dragostea pentru viteză și metal, obsesia față de interfața cristalului și extensiile electronice ale minții sale gonind cu viteza luminii... În stările acestea, Cowboy pare aidoma unui nucleu atomic, înconjurat de un impenetrabil nor de electroni, eliberat de legăturile pământene, imun... Își descolățește picioarele lungi și se scoală.

– Iartă-mă, îi spune, dar este deja dus, cu mintea pierdută într-un spațiu intern, izolat, dinapoia ochilor de plastic.

Îi trimite o sărutare din vârful degetelor și pleacă. Sara se întinde spre bere, o ridică, apoi o lasă la loc. Nu-i mai e sete. Se întoarce pe burtă, simțind cum briza intermitentă a ventilatorului începe să-i usuce transpirația de pe spinare.

Ceva mai târziu în aceeași zi, intră în tură la comunicații. Nu-i cine știe ce mișcare, iar mesajele sunt reduse la minimum, pentru a micșora șansele lui Tempel de a descoperi rețeaua. Sara stă în odaia cea mare și tăcută, pernutele din spumă expandată ale căștilor iritându-i fruntea arsă de soare. Detestă atmosfera militară de aici, gărzile, ordinele date de sus, accentul pe securitate și disciplină care-i stânjenește stilul de gloduroasă. Ecranul din fața ei este gol, cu excepția unui cursor alb. În partea cealaltă a odăii, un tehnician trebăluiește la niște cabluri, benzi izolatoare și mufe mamă/tată. Sistemul de climatizare nu pare cu mult mai eficient decât cel din odăița ei. Bate nervoasă pe taste un șir de litere lipsite de sens, apoi le șterge.

Știe că, dacă ar fi lucrat bine, nu s-ar mai fi găsit aici, într-o țintă gonflabilă din mijlocul unui fost poligon de teste nucleare, ajutând o adunătură de haimanale să atace Orbitalele cu niște reacatoare improvizate. Ar fi putut privi Nevada din înălțimile unei locuințe imponderabile, aflate în exteriorul puțului, trăind acolo, în exemplara imunitate construită din aliaje, alături de Daud, ambii purificați de lutul care s-a agățat toată viața de ei. Dacă s-ar fi descurcat mai bine cu Andre, dacă n-ar fi lăsat sentimentele să-i contamineză acțiunile... dacă și-ar fi păstrat dorința curată și dură precum titanul, ar fi fost în siguranță acum, învăluită de izolarea perfectă a vidului.

Instalația de condiționare a aerului murmură despre viitoruri ce nu vor veni niciodată. Sara îl știe prea bine pe cel mai plauzibil: cadavre carbonizate înfășurate în metal topit, o moarte personală, un asasin cu trăsături sigure, dar deținând irisurile metalice ale lui Andre și vocea șoptită a lui Cunningham și venind cu viteza supersonică a unui glonț... Toată această afacere improvizată și ridicolă explodând aidoma unor șrapnele, fiecare supraviețuitor căutând să se pitească, trădându-i pe ceilalți în speranța salvării proprii...

Tehnicianul lovește în ceva cu mânerul șurubelniței. Sara su-
râde și se relaxează în scaun, împingându-și căștile spre spate, șter-
gându-și fruntea. Închide ochii și rotește capul, auzind trosnetele
vertebrelor cervicale.

Chiar dacă pare o nebunie, acesta este singurul loc unde pre-
feră să se găsească.

Un apel îi fumează prin minte, în vreme ce o solicitare pornește
să piuie pe ecran. Fata își potrivește căștile pe tâmpile și expediază
un semnal mintal. Neuronii i se înfioară, drept răspuns la impulsu-
rile indiferente ale unei îndepărtate nebunii din cristal.

– Sunt Roon. Oamenii mei au aflat ora și data transportului.
Sara pornește recorderul.

– Gata de recepție, vorbește ea în microfon; n-are rost să uti-
lizeze căștile pentru trăncăneală.

– Tu ești, Sara?

Intimitatea exagerată a cuvintelor ce-i șoptesc în creier este
agravată, împinsă până aproape de insuportabil, de lipsa oricărei
tonalități ca și de faptul că ea îl cunoaște pe bărbatul din castelul
de aliaj, mângâind părul strălucitor al unei victime în timp ce toar-
ce în cipuri.

– Mi te amintesc perfect. Piele măslinie, catifelată și cicatrice
afișate cu aroganță. Te-aș fi învățat inutilitatea unei asemenea
aroganțe, Sara. Te-aș fi învățat fericirile docilității.

Glasul rece și îndepărtat îi transformă oasele în gheață. Va tre-
bui să remonteze înregistrarea aceasta; nu va lăsa pe nimeni s-o
audă.

– Nu sunt Sara, rostește ea. Dacă n-ai un mesaj pe care să-l
transmit mai departe, părăsește această frecvență.

– Ah... În ciuda absenței inflexiunilor, simte plăcerea lui Roon
față de iritarea ei. Cum dorești... Noul transport vine mâine cu na-
veta *Argosy*, clasa Ventura. Ora de sosire este optsprezece treizeci
și două de minute. Naveta va ateriza la Edwards, nu la Vanden-
berg. Va fi escortată de șase fregate clasa Hyperion.

Inima Sarei amenință să-i iasă din piept. Mâine este mult prea
devreme. Piloții lui Cowboy nu s-au antrenat încă împreună. Iar
Edwards este dromul militar și poligonul Orbitalului, nu dromul

comercial. „Probabil că fregatele nu pot ateriza la Vandenburg” gândește ea. Sunt nave mari, capabile de manevre atât în spațiul cosmic, cât și în atmosferă. Pe de altă parte însă, poate fi o ocazie favorabilă – Edwards este mai aproape de baza din Nevada și na veta va rămâne mai multă vreme în domeniul de acțiune al lui Cowboy.

– Mesaj recepționat, rostește ea și repetă pentru a fi sigură că a fost auzită.

– Îmi pare rău, Sara, realmente îmi pare rău. Vocea criogenică sună iritant de superior. Știu că este mult prea devreme ca să puteți face pregătirile corespunzătoare. Totuși eșecul vostru va amâna doar cu puțin timp relația istorică. Noua ordine va evolua, indiferent de situație. O cere pura inevitabilitate a datelor.

Sara oprește recorderul. Se străduiește să-și stăpânească furia din ton.

– Vom acționa conform planului, spune ea. Vom doborî nave-ta.

În vocea lui Roon se simte o ezitare.

– Am înțeles, zice el, și prezența îi dispare din rețea.

Cursorul alb reîncepe să pâlpâie. „Ticălosule”, gândește Sara. „Dacă suntem înfrânți, dacă nu ne mai rămâne nimic, o să-ți fac o vizită și-o să-ți trimit Nevăstuica-n creier. Planeta va fi ceva mai curată când voi termina cu tine.”

După aceea, trimite un apel general către Coțcar și-l cheamă la ea. Până când acesta apare, folosește căștile ca să înlătore comentariile lui Roon și are deja pregătită noua versiune. Pune înregistrarea și vede cum îngrijorarea sporește în ochii bătrânului.

Timp de câteva momente lungi și tăcute, Coțcarul își taie o bucată de tutun.

– Poate că am reuși, spune în cele din urmă, dar tot ne lipsește un pilot.

– O să-ți găsesc unul, zice Sara aplecându-se deasupra ecranului.

Maurice îi pomenise de un tip care, ultima dată când se mai auzise de el, locuia în Catalina. Între timp se mutase de acolo și nimeni nu știa unde anume. Scotoceste prin fișiere, îi găsește adre-

sa și-i sună pe foștii lui vecini. Unul dintre ei amintește de Santa Barbara, unde Sara trebuie să parcurgă aceeași procedură. De data aceasta, un vecin menționează ceva legat de Carson City. Bingo! Individul este, practic, lângă ei.

Se dovedește că omul ar avea nevoie de treizeci K de aur. Flash Force aranjează o livrare cu elicopterul, în cursul serii.

Coțcarul strălucește de mulțumire și o bate pe Sara pe umăr.
– Ai făcut o treabă a-ntâia! Avem echipa completă. Își trece tutunul dintr-o parte în alta a gurii și caută din priviri una dintre scuipătorile pe care i le-au adus oamenii lui. Maurice al tău sosește diseară. Trebuie să-i adun pe toți piloții, ca să le poată povesti care-i treaba cu tacticile Orbitalelor.

Alte chestii militare. Sara e fericită că n-o să fie problema ei. Până la pauza de masă, mai are încă o oră de petrecut în fața monitoarelor, și chiar și atunci va fi o cină comună, servită într-un cort special, amintindu-i prea mult de mesele copilăriei din taberele PS ca s-o aștepte cu cine știe ce încântare.

Coțcarul pleacă târșâindu-și picioarele. Sara privește cursorul alb clipind și-și dorește o băutură rece. Brusc, cursorul gonește peste ecran, aducând alte informații, și un glas nou gădilă tâmplele femeii.

– Vreau să vorbesc cu Sara. Spuneți-i că este fratele ei.

Simte aripa ușoară a unei călduri plăcute.

– Eu sunt, Daud.

– Cine-i tipul cu care am vorbit?

Ea se uită spre tehnicianul care continuă să meșterească la cabluri, dorindu-și să poată avea puțină intimitate.

– Habar n-am. Probabil unul dintre comutatori.

– Îl cheamă cu adevărat Randolph Scott?

Glasul lui Daud sună puțin anormal. Parcă ar fi obosit sau drogat. Un avertisment șoptește prin venele Sarei.

– Mă îndoiesc. Reduce tonul și șoptește prudentă în microfon: Ce faci? Unde ești?

– Sunt foarte bine. Nick și cu mine ne-am găsit o casă. El are ceva bani puși deoparte.

comercial. „Probabil că fregatele nu pot ateriza la Vandenburg” gândește ea. Sunt nave mari, capabile de manevre atât în spațiul cosmic, cât și în atmosferă. Pe de altă parte însă, poate fi o ocazie favorabilă – Edwards este mai aproape de baza din Nevada și na veta va rămâne mai multă vreme în domeniul de acțiune al lui Cowboy.

– Mesaj recepționat, rostește ea și repetă pentru a fi sigură că a fost auzită.

– Îmi pare rău, Sara, realmente îmi pare rău. Vocea criogenică sună iritant de superior. Știu că este mult prea devreme ca să puteți face pregătirile corespunzătoare. Totuși eșecul vostru va amâna doar cu puțin timp relația istorică. Noua ordine va evolua, indiferent de situație. O cere pura inevitabilitate a datelor.

Sara oprește recorderul. Se străduiește să-și stăpânească furia din ton.

– Vom acționa conform planului, spune ea. Vom doborî nave-ta.

În vocea lui Roon se simte o ezitare.

– Am înțeles, zice el, și prezența îi dispare din rețea.

Cursorul alb reîncepe să pâlpâie. „Ticălosule”, gândește Sara. „Dacă suntem înfrânți, dacă nu ne mai rămâne nimic, o să-ți fac o vizită și-o să-ți trimit Nevăstuica-n creier. Planeta va fi ceva mai curată când voi termina cu tine.”

După aceea, trimite un apel general către Coțcar și-l cheamă la ea. Până când acesta apare, folosește căștile ca să înlătore comentariile lui Roon și are deja pregătită noua versiune. Pune înregistrarea și vede cum îngrijorarea sporește în ochii bătrânului.

Timp de câteva momente lungi și tăcute, Coțcarul își taie o bucată de tutun.

– Poate că am reuși, spune în cele din urmă, dar tot ne lipsește un pilot.

– O să-ți găsesc unul, zice Sara aplecându-se deasupra ecranului.

Maurice îi pomenise de un tip care, ultima dată când se mai auzise de el, locuia în Catalina. Între timp se mutase de acolo și nimeni nu știa unde anume. Scotocște prin fișiere, îi găsește adre-

sa și-i sună pe foștii lui vecini. Unul dintre ei amintește de Santa Barbara, unde Sara trebuie să parcurgă aceeași procedură. De data aceasta, un vecin menționează ceva legat de Carson City. Bingo! Individul este, practic, lângă ei.

Se dovedește că omul ar avea nevoie de treizeci K de aur. Flash Force aranjează o livrare cu elicopterul, în cursul serii.

Coțcarul strălucește de mulțumire și o bate pe Sara pe umăr.

– Ai făcut o treabă a-ntâia! Avem echipa completă. Își trece tutunul dintr-o parte în alta a gurii și caută din priviri una dintre scuipătorile pe care i le-au adus oamenii lui. Maurice al tău sosește diseară. Trebuie să-i adun pe toți piloții, ca să le poată povesti care-i treaba cu tacticile Orbitalelor.

Alte chestii militare. Sara e fericită că n-o să fie problema ei. Până la pauza de masă, mai are încă o oră de petrecut în fața monitoarelor, și chiar și atunci va fi o cină comună, servită într-un cort special, amintindu-i prea mult de mesele copilăriei din taberele PS ca s-o aștepte cu cine știe ce încântare.

Coțcarul pleacă târșâindu-și picioarele. Sara privește cursorul alb clipind și-și dorește o băutură rece. Brusc, cursorul gonește peste ecran, aducând alte informații, și un glas nou gădilă tâmplele femeii.

– Vreau să vorbesc cu Sara. Spuneți-i că este fratele ei.

Simte aripa ușoară a unei călduri plăcute.

– Eu sunt, Daud.

– Cine-i tipul cu care am vorbit?

Ea se uită spre tehnicianul care continuă să meșterească la cabluri, dorindu-și să poată avea puțină intimitate.

– Habar n-am. Probabil unul dintre comutatori.

– Îl cheamă cu adevărat Randolph Scott?

Glasul lui Daud sună puțin anormal. Parcă ar fi obosit sau drogat. Un avertisment șoptește prin venele Sarei.

– Mă îndoiesc. Reduce tonul și șoptește prudentă în microfon: Ce faci? Unde ești?

– Sunt foarte bine. Nick și cu mine ne-am găsit o casă. El are ceva bani puși deoparte.

De unde-ați găsit-o? El plătește endorfinele pe care ți le bagi în vene? Ar vrea să întrebe toate astea, dar știe care vor fi răspunsurile, știe că nu va afla adevărul atâta vreme cât ea însăși se ascunde în Nevada.

– Te-au mai sâcâit? Te supraveghează?

– Cel puțin nu-mi dau seama.

Undeva, pe fundalul vocii lui, se aude un zgomot casnic parcă închiderea ușii unui frigider –, și sângele Sarei se transformă în foc.

– De unde suni? Din apartamentul tău?

– Nu.

Răspunsul este precedat de o ezitare infinitezimală, care o convinge că este vorba de o minciună. Și-l poate imagina pe Daud stând lângă telefon, cu o țigară în mână, foindu-și nervos ochii.

Se apleacă mai mult spre monitor. Vorbește atât de apăsător, încât tehnicianul aflat în cealaltă parte a camerei întoarce capul s-o privească.

– Daud, spune-mi despre ce-i vorba. N-o să mă supăr dacă-mi spui totul.

– Nu, replică fratele ei, și în glas i se simte o furie evidentă. De ce nu mă crezi niciodată? Am spus „nu“!

Sara îl cunoaște prea bine și știe că asta e tot o minciună.

– Daud, aici lucrurile au început să se precipite, vorbește ea rapid. Nu pot vorbi. O să te sun când are să fie sigur.

Daud își revarsă toată iritarea:

– Fir-ai a dracu' să fii! Ți-am zis...

– Te iubesc, încheie inexpresivă, cu degetele deja plesnind butonul care pune capăt comunicațiilor.

Inspectează pupitrul de comandă și nu vede nimic deosebit. Ridică privirea către tehnician.

– Breșă de securitate, rostește ea. Anunță unde trebuie. Sunt sigură că cineva a ascultat convorbirea asta.

Capitolul douăzeci și doi

Sara se află în deșert cu Maurice și respirația îi bubuie afară din plămâni, împinsă de pulsațiile arșiței ce se înalță din sol. Delta lui Cowboy plutește în beznă, o formă întunecată și netedă pe fundalul bolții și al cărei jet descendent ridică un nor opac de praf ce irupe prin noaptea înstelată. Sara mijește ochii în fața valului de țărână și-și simte mușchii gâtului și umerilor încordându-se, așteptând pe cineva să cadă din ceruri...

I-au spus că graficul orar este prea strâns. Cu naveta sosind mâine după-amiază, nu pot să evacueze baza și în același timp să spere în realizarea misiunii. I-au mai spus că nu *cred* ca vreun program să-i fi putut depista prin numeroșii comutatori ai rețelei. Vor fi nevoiți să se limiteze la sporirea măsurilor de securitate, la aducerea a cât mai mulți oameni și armament defensiv și la speranța că experții Flash Force nu se înșală.

Delta aterizează, reducându-și țiuitul. Furtuna de praf se domolește. Se găsesc cu toții la peste un kilometru de cortul de comandă – deltele au fost dispersate ca să fie cât mai greu de reperat. Sara a rămas cu privirea ațintită asupra întunericului împestrițat cu diamante de deasupra capului. Mușchii umerilor și ai gâtului continuă să-i fie tensionați și-și dă seama ce așteaptă: un meteorit.

Dacă Tempel le cunoaște locația, asta-i metoda cea mai simplă de a scăpa de ei.

Echipa de la sol se repede cu plasele de camuflaj. Cupola carlingii se ridică și înăuntru se vede Cowboy; casca lui neagră reflectă stelele. Sara pornește într-acolo, în vreme ce el telescopează scărița către nisipul ce radiază căldură. Sara îl aude pe Maurice urmând-o tăcut.

– Cowboy, m-a sunat Daud și...

– Știu. M-au anunțat în timpul zborului. Am făcut niște manevre evazive suplimentare, pentru cazul că ne caută cineva.

Este obosit, fata își dă seama de asta chiar și numai sub lumina stelelor. În jurul nasului și al bărbiei lui se zărește o dungă roșie, acolo unde masca de anestezic i-a apăsat pielea. Tânărul își scoate casca și-și șterge sudoarea.

– Trebuie făcut ceva cu fratele ăsta al tău, Sara.

Ea simte un junghi în inimă.

– E problema mea.

„Poate că au pus mâna pe el“, gândește. „Poate că în timpul conversației, Nick stătea lângă el, șoptindu-i sugestii. Poate că lui Daud pur și simplu nu-i mai pasă, nu vrea să-și exerseze noile picioare mergând la un telefon public.“

– Problema ta ne poate bombarda baza. Problema ta ne poate omorî pe toți.

Întinde o mână spre vânătaile care au început să se decoloreze pe obrazul Sarei, dar ea își ferește capul.

– E răspunzător și pentru chestiile astea, adaugă Cowboy.

– Nu-i vina lui, replică sec fata. A fost greșeala mea, nu a lui.

– Le-a îngăduit să-ți întindă o cursă. A cui a fost greșeala?

Sara nu-i răspunde, ci se mulțumește să clatine din cap. Simte o înțepătură înapoia pleoapelor, în sinusuri. Știe că Daud este mincinos, însă asta nu schimbă nimic din sufletul său. Nu schimbă responsabilitatea ei pentru lucrurile ce fac din el un mincinos și nu schimbă nici propria-i necinste, încercarea de a trăda, care i-a lăsat cicatrice și pe inimă, nu doar pe chip. Pentru că, în realitate, și-a trădat propriile idealuri, șansa de a trăi departe de această... Simte o gaură în piept, un vid în locul de unde i-au fost smulse telurile.

Cowboy îi întoarce spatele și îi întinde mâna lui Maurice.

– Mă bucur că poți fi aici, îi spune.

Surâsul tăcut și trist al antilezului pare o altă fațetă a nopții. Ochiul său scânteie precum o pereche de sateliți artificiali îndepărtați.

– Mă bucur că mi s-a oferit șansa.

Poartă între gât și gulerul cămășii eșarfa de mătase albastră, emblema decolorată a vechii sale loialități.

– Ești ultimul care trebuia să vină. Am aranjat o ședință de instruire despre fregatele Hyperion și tacticile pe care acestea e posibil să le utilizeze.

– Acum? Păi să-i dăm drumul!

Sara îi urmează în lungul drum către cortul gonflabil. Cei doi conversează într-un jargon aeronautic împănăt de termeni tehnici, ce pare mult mai opac decât ar fi necesar. „Limbajul clubului lor secret“, gândește fata, „societatea exclusivă a celor care adulează viteza și violența mecanică.“

Evită ședința, oricum lipsită de înțeles pentru ea, ia un sandwich și o limonadă rece și se duce în odăița ei, se dezbracă și se întinde pe saltea. Conducta de ventilație murmură monoton. Mai are șase ore până intră în tură, montând rachete, în cuptorul tranșeei de asamblare.

Cu capul pe pernă, privindu-și îndoitura cenușie a cotului, Sara revede ultimele săptămâni și încearcă să descopere locul în care i s-au schimbat loialitățile, în care și-a abandonat visul... Undeva, lucrurile s-au modificat, îndepărtându-se de ea și de Daud, pomind pe o cale mai complexă. Supraviețuirea reprezenta un țel relativ banal, supraviețuirea ei și a lui Daud – plus evadarea din lut. Noile loialități sunt mult mai complicate decât simpla supraviețuire. Din câte și-a putut da seama, oamenii lui Cowboy, panzerboy-ii și piloții, nu sunt supraviețuitori. Nu au extravaganța Apașilor de Argint în căutarea autodistrugerii; cu toate acestea, în modul lor de căutare a absolutului există ceva care o face să șovăie... Cu fiecare cursă pe care o întreprind, ei își urmăresc anularea și se apreciază după cât de departe se pot avânta în orbitele întunecate ale hârcii morții ce-i așteaptă în cer, cât de departe se

pot avânta și totuși reveni pe pământ... Vorbesc despre Cowboy ca și cum acesta ar fi nemuritor, ca și cum viața lui este magică, însă Sara știe că, dacă tânărul continuă să forțeze pelicula fragilă dintre el și beznă, într-o bună zi ea va plesni și Cowboy se va rostogoli singur în noapte.

Peste câteva ore, toate cele șase delte pot deveni epoxid topit în deșertul Californiei, îndeplinind în sfârșit căutarea piloților lor; ce se va alege atunci de noile loialități ale Sarei? Orașelul din cor-turi își va fi pierdut scopul, centrul de gravitație. Cu puțin noroc, mercenarii Flash Force o pot ajuta să ajungă până la cea mai apro-piată așezare. Daud este slab și necinstit, dar ea știe că-l poate sili să accepte viața. Nu crede însă că așa ceva e posibil și în cazul lui Cowboy.

În noaptea aceea, tânărul nu vine la Sara; ședința se prelun-gește, iar dimineată, la unul dintre reactoare apare o problemă ce necesită prezența tuturor experților. Fata stă întinsă pe spate și fi-xează plafonul, întrebându-se dacă meteoritul va sosi, dacă îi va zări strălucirea prin țesătura cortului, înainte să fie lovită de unda de șoc.

Atacul se declanșează pe la mijlocul după-amiezei. Sara lu-crează într-o tranșee la instalarea în lansatoare a ultimelor două ra-chete aer-aer, gata acum de montaj pe delta lui Maurice, ascunsă sub plase de camuflaj la doi kilometri și jumătate depărtare. Sara poartă doar un costum de baie, dintr-o singură piesă, și espadrile; hainele ei blindate și arma atâră de un lansator. L-a zărit pe Cow-boy o singură dată azi, alături de câțiva piloți, la micul dejun. De atunci nu i-a văzut decât pe cei trei bărbați ce robotesc alături de ea și pe Maurice, care stă răbdător în deltă, așteptând ca rachetele să fie introduse în locașurile din aripi.

Brusc, alarmele încep să țârăie. Sara se îndreaptă imediat, ză-rește chipurile înfricoșate, golite de orice expresie, ale echipei de asamblare, apoi își înhață automatul, jacheta blindată și pantalonii. Țâșnește spre o tranșee mai mică, aflată la câțiva metri depărtare. Nu vrea ca lupta să o prindă lângă atâtea explozibile.

Sare în tranșee, gâfâind deja în arșița insuportabilă, și scoto-cește în buzunarul jachetei după inhalatorul de focvii. Aude vuie-

tul alarmei, zgomotul picioarelor alergând, țiuturile tot mai ascuțite ale panzerelor care încep să se pună în mișcare... Focul viu îi gonește în lungul nervilor, mușchii și sângele îi învie. Bagă picioarele în pantaloni și se luptă cu fermoarul. Apoi ceva sfâșie văzduhul deasupra, iar ea rămâne paralizată o clipă și înalță privirea spre azur, așteptându-se să vadă acul negru, nimicitor, al unei fregate orbitale ațintit drept între ochii ei... dar nu distinge nimic. Șocul o izbește de peretele din nisip al tranșeei. Aerul este plin de țărână care curge de sus. O altă sfâșiere a văzduhului, alte șocuri. Artilerie, pricepe Sara. Mortiere sau ceva similar, tunuri de calibru greu... care bombardează metodic baza.

Se scoală în capul oaselor, scuipând pulberea ce i-a intrat în plămâni. Nisipul lipit de pielea asudată se opune jachetei, când și-o trage pe ea. Exploziile se depărtează și fata riscă o privire peste buza tranșeei, clipind des ca să înlăture transpirația și praful, la timp pentru a distinge formele blindate, unghiulare, a patru panzere care escaladează o colină la mai puțin de opt sute de metri, ridicând în urma lor dăre de praf ce par să arunce în aer jumătate din deșert. Sclipiri urlătoare se revarsă peste colină – sunt sistemele defensive automate Flash Force, care lansează mănunchiuri de rachete. Înapoia Sarei, cineva țipă. Unul din panzerele Coțcarului se mișcă, accelerând peste șes. Vuiește, deplasându-se pe o poziție îndărătul Sarei, și ea înțelege că va fi prinsă între două focuri. Se trânteste pe fundul tranșeei.

Un urlat prin văzduh, șocuri, zbieretele metalului și ale motoarelor. Mortierele reîncep să mășăluiască înainte și înapoi, frământând solul. După un timp, par să se îndepărteze și fata privește din nou afară.

În fața ei, puțin spre dreapta, un panzer intrus este lovit, fumul negru revărsându-se spre cer din compartimentul posterior. Turela dorsală a minitunului scânteiază, însoțită de gemete surde. Obloanele calei panzerului sunt coborâte și dinăuntru se năpustesc bărbați îmbrăcați în uniforme de camuflaj pentru deșert și căști negre; se răspândesc în evantai. Se deplasează sincronizat, răsucind capetele ca să scaneze terenul din jur, fiecare dintre ei privind mereu în altă direcție, astfel încât echipa deține o permanentă acoperire pe

360 de grade; brațele și picioarele li se mișcă cu o iuteală și o eficiență alarmante. Sunt supercablați cu cristale pentru lupta în grup, depășind cu mult clasa Sarei. Ea se simte aproape recunos- cătoare că inamicii se află în afara bății automatului și astfel nu va fi ispitită să tragă și să determine focul lor de răspuns.

Din stânga apare gonind un alt panzer dușman, înălțând o per- dea de praf. Sara se întoarce și-l vede cum lovește în plin o deltă, azvârlind-o în lături aidoma unei mașini care intră într-o tricicletă. Delta se rotește și geme când lonjeroanele i se rup. Panzerul urlă, trecând mai departe, purtând pe bot plasa de camuflaj a avionului. Apoi cortina de nisip ajunge în dreptul Sarei și-i astupă lumea ex- terioară.

Panica i se zbate în gâtleej. „N-am cristal pentru așa ceva“, se gândește. Revine pe fundul tranșeei și bâjbâie după automat. Dacă cineva o să coboare aici, îl va ucide; altfel n-o să intre în luptă, ci va aștepta declararea învingătorului. În asemenea situații, o glodu- roasă nu merită decât să sugă glonțul, și Sara o știe prea bine. E momentul să-i lase pe Flash Force să lupte; pentru asta sunt plătiți. Cu focul viu tânguindu-se în vene, se reazemă cu spatele de pere- tele tranșeei și îndreaptă automatul spre peretele opus. Speră să fie îndeajuns de rapidă atunci când va veni momentul.

Exploziile îi scutură planeta sub picioare. Pocnetele armelor de calibru ușor se adaugă mugetului rachetelor și țipătului motoa- relor cu reacție. Colbul cade în valuri, acoperindu-i brațele, strângându-se în poala ei, depunându-i-se pe gene. Îl înlătură per- manent de pe Heckler-Koch, cu gesturi rapide. La un moment dat, vălurile de praf din jur dispar, și ea privește drept în sus și zărește o deltă pierzându-și stabilitatea și picând cu aripa dreaptă atîntită spre ea. După configurația distinctivă a aparatului, își dă seama că este Maurice, apoi vede sclipirea argintie a unei rachete care trece peste aripa de deasupra, pierzându-se în ceruri. Sara așteaptă ne- ajutorată izbitura, așteaptă să fie strivită de fuzelajul încărcat de epo- xid, însă aripile deltei par să prindă sub ele îndeajuns aer ca să planeze, apoi avionul se răsucește și dispăre din câmpul ei vizual. Sara se încordează, gata să simtă impactul, dar acesta nu mai so-

sește. Maurice a reușit cumva să evite racheta, fără să cadă în îmbrățișarea fatală a gravitației.

Mortierele reîncep să împroaște în jur și Sara se strânge în jachetă. Apoi bubuiturile încetează și fata își dă seama că schimburile de focuri s-au redus. Se aud numai răpăiturile armelor de calibru ușor, acoperite ocazional de vuietul unui minutun sau de lătratul vreunei mitraliere. Cerul prăfuit de deasupra capului este brăzdat de dăre azurii. Sara își schimbă poziția, se ridică pe vârful picioarelor și privește afară.

Coloane de fum se înalță din deșertul bombardat. Vede patru panzere distruse, delta zdrobită, o limuzină Flash Force făcută praf și camionul-cisternă avariat și arzând strălucitor. Nisipul este presărat cu cadavre, majoritatea purtând salopetele deschise la culoare ale oamenilor Coțcarului. Nu zărește pe nimeni mișcându-se, dar de undeva răzbat focuri de armă. Un șoim negru pică din cer și Sara recunoaște delta lui Maurice; din aripile ei țâșnesc flăcări – lansează rachete. Aude exploziile, însă îi este imposibil să priceapă în ce anume a tras. Apoi delta se ridică iarăși în înălțimi.

Sara se lasă înapoi pe fundul tranșeei și încearcă să-și ștergă sudoarea și praful de pe față, dar nu reușește decât să le întindă. Oboseala se războiește în ea cu foculviu; s-a epuizat, pur și simplu, în efortul de a supraviețui atacului. „Daud“, gândește ea inertă, „a abătut totul asupra noastră printr-un simplu telefon.“ Își simte degetele încordându-se pe patul automatului, maxilarele încleștându-se. Își imaginează Nevăstuica perforând noua piele moale a lui Daud, sfichiuiind către ochii lui albaștri și mincinoși. Aude eschivările panicate ale tânărului în timp ce ea își calculează loviturile...

Delta țiuie deasupra. Schimbul de focuri a încetat. Sara aude motoare de camioane și alte vehicule. Se scutură de imaginile pe care și le-a închipuit și privește din nou afară, văzând bărbați în costume de camuflaj și căști negre, care se ridică de jos cu mâinile deasupra capetelor. Cei din Flash Force îi înconjoară cu mașinile, luându-i prizonieri. „Mercenari“, își spune mânioasă. Au stabilit reciproc protocoale ca atunci când sunt capturați să fie tratați în mod corect și eliberați pe cuvânt de onoare. Nu ca în lumea în care trăiește ea, unde nu este permisă nici măcar o greșeală.

– Personalul tehnic să raporteze șefilor de echipe pentru evaluarea pierderilor! bubuie un megafon dinspre cortul de comandă.

Sara iese din tranșee. Următoarea jumătate de oră este un vâl-mășag istovitor de mișcare, de muncă fizică grea în jurul unor scene oribile, de așteptare permanentă să se audă iarăși alarmele, zgomotele altui atac.

Maurice aterizează și Sara târăște cele două rachete afară din tranșee, purtându-le spre delta lui. Maiștrii armurieri aleargă să-i reîncarce minitunurile. Ea află că Maurice a hotărât soarta luptei, fiind singurul pilot aflat în aparat în momentul atacului. A zburat peste măgură și a bombardat mortierele ce căutau distrugerea avioanelor, apoi a ajutat la respingerea panzerelor invadatoare. Două delte au fost nimicite la sol, celelalte – răspândite înapoia dealurilor sau colinelor, protejate de camuflaj – au scăpat, parțial datorită celor două panzere defensive care au încasat majoritatea rachetelor inamice.

Când ajunge lângă deltă, Maurice stă în carlingă.

– Unde-i Cowboy? întreabă ea cu inima bubuind. Știi ceva?

– N-a pățit nimic. Nici el, nici *Pony Express*. S-a adăpostit într-o tranșee.

Sara răsuflă mai ușurată și încearcă să suradă.

– E-n regulă, continuă pilotul. O să doborâm naveta.

Asigurările lui par lipsite de acoperire când Sara vede că singurele rachete sunt cele două pe care i le instalează acum în aripi. Toate celelalte au fost trase în panzere.

– N-am nimic...

Pe lângă ei, într-o targă improvizată dintr-o pătură, este purtat Jimi Gutierrez. Pielea îi este înnegrită; are ambele picioare carbonizate la nivelul șoldului. În mod neașteptat, continuă să fie conștient. Zâmbește, iar sârmele protezei dentare îi sclipesc pe fața arsă și sfârtecată.

– N-am nimic, mufele sunt întregi.

Sara flutură brațul către Maurice și aleargă spre cortul de comandă. Acesta s-a dezumflat, dar a fost proptit, și conținutul lui este pregătit în grabă pentru evacuare. Echipamentele sunt împachetate și mutate, iar răniții trebuie transportați la un spital din Ve-

gas. Fugind peste suprafața stâncoasă a deșertului, fata trece pe lângă doi panzerboy inamici, care sunt executați de câțiva tehnicieni ai Coțcarului. Ecourile focurilor de pistol automat stârnesc ecouri printre colinele îndepărtate. Aidoma Sarei, panzerboy-ii nu sunt incluși în protocoalele profesionale dintre grupările de mercenari. Restul atacatorilor care au supraviețuit, mercenari japonezi aduși în cursul nopții de nave suborbitale, stau asudați, în șiruri nepăsătoare, în timp ce sunt dezarmați și dezechipați de uniforme de protecție. Sara zărește printre ei un tip zvelt, blond și încremenește.

Este unul din cei doi secunzi ai lui Cunningham, cel mai scund dintre ei. Jumătate din chip îi este brăzdat de zgârieturi și sângele îi picură pe maioul alb. Poartă un braț în bandulieră; bandajul improvizat este îmbibat cu roșu.

– Sara, rostește el.

O explozie arde înapoia ochilor femeii. Grație cipurilor, gestul este simplu, economic. Îi trimite o rafală în piept și-l privește căzând, vede ochii circumspecți ai japonezilor care se îndepărtează de direcția automatului ei.

– Hei, exclamă un Flash Force, ridicând arma.

– Nu-i mercenar. Face parte din personalul sedentar de pe orbită. Glasul îi rămâne distant, în ciuda furiei care-i pârlă venele: Nu-i inclus în nici un protocol.

Paznicul Flash Force o privește neîncrezător. Are o mustăcioară în care au intrat fire de nisip. Ochii îi sunt înfundați în orbite și încercănați. Sara bagă pistolul în toc și-și dezgolește dinții spre el.

– Dacă mai vezi și alți ochi-rotunzi în grupul ăsta, sunt tot orbitali. Țasta unde fusese capturat? Probabil că era împreună cu Cunningham... Calvert...

Zărește venele încordându-se pe gâtul soldatului. Vocea lui este un răcnet înăbușit:

– Tu cine *dracu'* mai ești? N-am primit nici o instrucțiune...

Îndărătul Sarei se aud țiuiturile sporind în intensitate ale unor motoare. Fata întoarce spatele bolboroselilor mercenarului și zărește patru delte înălțându-se din adăposturile mascate în deșert,

plutind precum niște insecte negre deasupra unor coloane tremurătoare de aer cald. Sunetul lor începe să se modifice pe măsură ce înaintează, boturile ascuțite ridicându-se spre cer ca niște degete întunecate.

– Hei! *Cine ești?*

Mercenarul zbiară la ea. Sara îi poate distinge picăturile de transpirație de pe chip, ochii dilatați, mâinile ce tremură pe armă. Toată frica încătușată până atunci răbufnește în violența întrebării sale.

– Hei! Vreau să știu...

Bărbatul pornește să plângă. Sara privește deltele pierzându-se în înălțimi. Răsuflarea i se oprește în gât.

– La dracu', suspină mercenarul, nu poți... nu poți chiar așa să-mpuști pe cineva... Asta nu-i... Trebuie să deții *autoritatea!*

Lacrimile îi picură pe uniformă, lăsând dăre distincte prin colb. Sara sprintează spre cortul de comandă, găsește un ofițer și-i explică. Află că orbitalul fusese capturat o dată cu servanții mortierului, amețit de rachetele lui Maurice înainte de a avea posibilitatea să fugă.

– Probabil că-l însoțea și Calvert, spune femeia. El conduce acțiunile Tempel de aici. Ar fi bine să-l înhățați.

Deltele au dispărut de mult în soarele orbitor, când două jeepuri ticsite de mercenari Flash Force pornesc spre amplasamentul mortierului, stârnind un nor de praf. Sara îi însoțește; stă alături de ofițer, pe bancheta din spate.

Mortierul este o țeavă neagră și ruptă, azvârlită la două sute de metri de locul unde munițiile au explodat sub rachetele lui Maurice. Se mai zăresc rămășițele unui echipament de comunicații ce asigură legătura atacatorilor cu baza lor. Ofițerul cercetează cu ochii săi amplificați colinele neregulate. Indică o direcție.

– Probabil că punctul de joncțiune și retragere era acolo, rostește el și-i trimite pe majoritatea Flash Force în cercetare de infanterie.

Cele două vehicule îi flanchează, sperând să-l silească pe Cunningham să se retragă spre infanteriști. Sara se prinde de marginea jeepului care se hurducă peste nisip. Picăturile de sudoare sar

de pe cochilia ei blindată. Praful îi acoperă pielea. Examinează atent deșertul, cu degetele încheștate pe patul automatului.

Nu apucă să vadă finalul. Undeva în stânga răsună o rafală, apoi radioul ofițerului pâraie. Bărbatul îl bate pe umăr pe șofer și-i indică direcția. Vehiculul se întoarce, accelerând – în urma sa înflorește un nor de colb.

Glonțul care l-a ucis a intrat printr-un ochi și i-a spulberat ceața, dar chipul lui Cunningham poate fi încă recunoscut. Sara se uită din jeep spre cadavrul prăfuit – arcul de oțel acum rupt care fusese orbitalul. Ofițerul o privește, așteptând confirmarea.

– Nu s-ar fi lăsat capturat, rostește ea, și ofițerul încuviințează din cap, cercetându-l cu respect pe cel mort.

– Puneți-l în spate, ordonă el, și soldații aruncă trupul în mașină, apoi sar și ei înăuntru.

Sara se uită la leșul care se bălăngăne o dată cu zgâlțâiturile vehiculului. Îl privește și-și amintește de ultima dată când l-a văzut: odaia din spate, la Fata de Plastic, când și-au luat rămas-bun, când Sara dorise mai mult decât orice pe lume să aibă biletul lui Cunningham... cu orice preț. „Asta“, gândește ea, „a fost prețul – un mormânt superficial în pustiul. Un lutos revenit pe Pământ ca să moară.“

Privește spre apus, spre cer. Cowboy este acolo, probabil deja încheștat cu jocheii Tempel. Ridică o mână spre gâtlee, imitând gestul unei țigănci care atinge fierul ca să-i poarte noroc.

Știe că, dincolo de vederea ei, cerul este pătat de flăcări.

Capitolul douăzeci și trei

Alcoolul zbiară prin inima lui Cowboy. Pielea de epoxid arde la atingerea aerului. *Pony Express* se arcuiește deasupra Californiei, pătrunzând în chipul tot mai întunecat al unui cer de trei Mach.

Cowboy a întârziat la interceptția planificată și știe asta, de aceea gonește cât poate de iute peste acoperișul lumii. Naveta mai are doar șapte minute de zbor între mascarea ionică și aterizarea la Edwards, iar deltele va trebui s-o distrugă în acest interval. După o urmărire și o luptă deasupra lui Mojave, Cowboy bănuiește că nu va avea suficient carburant ca s-ajungă înapoi; speră doar să-și coboare aparatul pe o porțiune netedă de deșert ori pe fundul uscat al vreunui lac, apoi să cheme un camion-cisternă care să-i umple rezervoarele pentru a decola spre Colorado.

Simte cum grăunțele de nisip prinse sub masca facială îi zgârie pielea. Suvenire minuscule, de forma unor firisoare de praf, amintindu-i de o lungă și fierbinte după-amiază petrecută într-o tranșee, ghemuit alături de Coțcar, în vreme ce mortierele orbitalilor baleiau terenul, iar deltele mureau în furtuna Chobhamurilor cu reacție. Nu fusese genul lui de luptă, nu era cipat pentru așa ceva.

Acum a sosit momentul răzbunării. Simte deja impulsurile energetice radar atintite în jos din cupola cerului. Șapte pulsații distincte – în față, două fregate ce ce prăbușesc prin atmosferă cu aripile pliate, învelișurile lor ablativă lăsând în urmă dăre de foc. Avangarda, curățind drumul de orice ar fi putut supraviețui atacului orbital din Nevada. Apoi naveta, evidențiată de radiolocatoarele ei mult mai puternice, la vreo treizeci de kilometri depărtare. Alte două perechi de fregate încheie convoiul, la intervale de treizeci de kilometri.

– Aici Cowboy. Am depistat ținta.

În timp ce echipa de la sol îi confirmă transmisia, Cowboy pufnește disprețuitor față de disponerea diletantă a orbitalilor. „Legiuiții“ par să nu învețe niciodată că un aparat de luptă ce-și utilizează radarul trădează poziția sistemului de detectare pasiv, înainte ca radarul însuși să distingă ceva. Probabil că orbitalii îl vor zări pe Cowboy în infraroșu cu mult mai devreme ca el însuși să le apară pe ecranul radiolocatorului.

Deltetele care vuiesc spre orbitali sunt de asemenea dispuse perechi, Cowboy în frunte alături de Andy, un fost deltajocheu, aflat cam la trei kilometri mai sus și în urmă, către stânga. Cei doi ex-Space Force, Diego și Maurice, formează al doilea cuplu, la patruzeci de kilometri în spate.

Transmisiunile orbitale codificate răpăie în cristalul lui Cowboy. Marginea brună a Californiei dispare în ocean. Fregatele din avangardă sunt gloanțe infraroșii strălucitoare, văzute în racursi, spre creierul tânărului. Cowboy emite un semnal către Andy și *Pony Express* începe să danseze prin cer, structura aparatului scuturându-se, încercând să eschiveze laserele inamice. Delta saltă în sus și-n jos, rotindu-se, corectându-și traiectoria, răsucindu-se din nou. Cowboy parcurge autoverificările și constată că sistemele lui rezistă frecării atmosferice. Prin piele simte un impuls de micro-unde suplimentar, apoi încă unul; sunt torpile orbitale, autodirijate radar. Le expediază o rachetă-momeală, care ar trebui să ofere o amprentă radar distinctă.

Lansează după aceea și o torpilă antiradar, doar pentru a le descuraja pe fregate să-și folosească radiolocatoarele, iar peste o

clipă îl aude pe Andy confirmându-i că a procedat la fel. Sensorii lui o iau razna pentru o clipă, dovadă că tocmai a traversat o rază laser, și rânjește scheletic spre cer și spre atacatorii din aliaje. Cineva n-o să mai ajungă azi acasă, iar el bănuiește că aceia vor fi piloții lui Tempel. A sosit clipa să-și primească pedeapsa binemeritată.

Deasupra carlingii sale se întrezărește un fulger argintiu, când torpila autodirijată îl depășește cu o viteză de interceptie întrecând-o de opt ori pe cea a sunetului. Cowboy mugește sfidător în mască. În stânga, ceva explodează infraroșu și Andy anunță:

– Am lovit una, C'boy!

După aceea, *Pony Express* vibrează în siajul fregatelor, lansând momeli termice ca să deruteze vânătorii ghidați de siajele fierbinți. Între el și navetă n-a mai rămas nimic.

Nervii îi urlă triumfători, încordați precum corzile unei chitare din oțel. Minitunul dorsal culisează bufnind și începe să vuiască, scuipând un zid de oțel în calea țintei. *Argosy* este o navetă mai mică și mai manevrabilă decât oricare alta întâlnită în cer de *Pony Express*, totuși delta poate descrie cercuri în jurul ei.

De dinapoia sa, dinspre fregate, vin rachete, torpile autodirijate radar, spiralând pe traiectorii convergente tot mai strânse. Cowboy continuă să tragă cu minitunul, lansând simultan momeli radar și făcând glisade pentru a scăpa de rachete. La sfârșitul manevrelor, zboară pe o parte, cu aripa dreaptă în jos, zărind dedesubt albastrul translucid al Pacificului, geometria unei nesfârșite suprafețe de sticlă colorată... apoi naveta apare pe neașteptate, o siluetă uriașă cu bot întunecat, ale cărei unde de șoc sonic, vizibile, se deplasează aidoma unor pânze de păianjen peste aripile ei gigantice, dispărând într-o secundă, dar arzându-și imaginea în ochii-colimatoare ai lui Cowboy. Tânărul încearcă s-o ciuruiască cu minitunul, dar nu reușește s-o avarieze prea serios. *Pony Express* execută salturi mortale în dâra de condensare a lui *Argosy*, colosalul bang sonic al acesteia străbătându-i lonjeroanele precum un cutremur solul Californiei, emițând un sunet prea profund ca să fie perceput altfel decât în măruntaie și oase... Cowboy simte cristalul din cap arzându-i fierbinte în vreme ce-și controlează aparatul, virând cabrat,

anclășând flapsurile și frânând. *Pony Express* decelerează de parcă s-ar fi împotmolit, în cer, într-un ocean de melasă. Mușchii din gâtul pilotului sunt strânși, opunându-se forței *g* care îi scurge sângele din creier. După aceea Cowboy coboară botul deltei, injectează mai mult carburant în motoare și lansează rachetele ce vor șerpui, urmând naveta.

Tocmai a efectuat ceea ce în meseria lui se numește un yo-yo, care ar trebui să-l aducă înapoia lui *Argosy*, în bine cunoscuta poziție a loviturii de grație, dar manevra i-a redus viteza și va dura până să recupereze distanța. În același timp, simte în ceafă răsuflarea orbitalilor. Următoarea pereche de fregate pică asupra lui ca niște șoimi – un atac clasic –, reactoarele lor puternice oferindu-le o accelerație mai mare decât poate spera orice deltă. Chiar picând în urmărirea lui *Argosy*, Cowboy continuă să danseze, însă un laser îi rade câțiva senzori posteriori și zărește îndărătul său niște vânători termici, ace scânteietoare rotindu-se prin cer.

El și Andy au anticipat stratagema. După ce au trecut de navetă, Cowboy a executat un yo-yo la dreapta, iar Andy unul la stânga, oferind fregatelor două ținte separate și divergente. Fregatele au decis să continue împreună, pentru a-l încolți pe lider, dar în felul acesta Andy a rămas liber; acum iese din yo-yo chiar în spatele inamicilor – cristalul îi zumzăie cu sunetul vânătorilor termici care solicită o țintă și deltajocheul lansează două torpile ce preschimbă o fregată într-o erupție orbitoare de combustibil și oxidant, fragmente rostogolitoare de aliaje și izolații în flăcări. A doua dă bir cu fugiții, lansând momeli termice și abandonându-l pe Cowboy.

Acesta continuă să fie urmărit de rachete care nu-i permit să se concentreze asupra țintei mari din față. Trimite alte momeli termice și simte deodată răpăieli pe blindaj – metal vaporizându-se pe Chobham. Cineva trage cu minutunul, prăbușindu-se din înălțime asupra sa.

Brusc, Andy dispare. Delta lui se rostogolește peste cap, destrămându-se într-o perdea de flăcări și, pentru câteva secunde, într-o ureche a lui Cowboy bocește îndepărtat un straniu *IIIIIIIIII* electronic, sunetul unui transmițător emițând topirea propriilor

componente... E posibil ca o rafală a minitunului să fi lovit o priză de aspirație a lui Andy, dar Cowboy nu va cunoaște niciodată adevărul. Alte lucruri îi atrag atenția.

Recepționează impulsuri radar dinspre șase aparate dușmane, ceea ce înseamnă că fregata lovită n-a părăsit arena. Știe foarte bine – clasa Hyperion este extrem de rezistentă; s-ar putea ca racheta să fi deviat din blindajul ablativ. Asta înseamnă cinci fregate împotriva a trei delte... iar una dintre delte n-are decât două torpile.

Ochii i se întunecă pe măsură ce se apropie de navetă, în vreme ce inima i se străduiește să alimenteze creierul cu oxigen pe toată durata accelerării. Naveta este o țintă mare, direct deasupra lui, dar alte două fregate se îndreaptă din înălțimi spre *Pony Express* – accelerația lor este impresionantă – și, deodată, spre el se reped prea multe rachete ca să le poată face față. Sistemele zbiară când Cowboy execută glisade, lansează rachete autodirijate radar, culisează din nou minitunul și încearcă să ridice în fața fregatelor un zid de proiectile de treizeci de milimetri... Se află îndeajuns de aproape de una dintre ele ca să zărească exploziile orbitoare ale loviturilor ce-și ating ținta, însă brusc în minte îi pâlpâie luminițe roșii – minitunul dorsal anunță că a terminat muniția. Alte semnale de avertizare i se suprapun peste percepții când un laser vaporizează aparatura hidraulică și delta începe să-și piardă în atmosferă fluidele de comandă, urmate apoi de o lumină roșie și mai mare, de data aceasta în exteriorul carlingii: o rachetă antiradar a găsit o țintă. Fregata lovită își pierde simultan aerodinamica și părți dintr-un plan de direcție, izbindu-se de un perete solid din aer neiertător, desfăcându-se în bucăți, în mai puțin de o zecime de secundă... Cealaltă fregată se îndepărtează, ciuruită de proiectilele minitunului, străduindu-se să-și reactiveze sistemele redundante. Cowboy ridică motoarele la roșu și-și simte ceafa izbită de tetieră. Și el a pierdut o parte din planele de direcție, totuși se pare că situația este compensată de computer. Au mai rămas doar trei minute până ce naveta va atinge suprafața deșertului.

Fregatele din avangardă au executat lupinguri și se întorc către el; Maurice și Diego au făcut yo-yo, și ultimele două fregate caută să-i doboare... Sunt mai inteligente decât celelalte și s-au despărțit,

urmărind fiecare o singură țintă. Cowboy lansează torpile autodirijate radar spre navetă, ținta mare și lentă de la orizont. Culisează turela ventrală și trage în cele două fregate din fața lui. Brusc, una dintre ele – probabil cea avariata deja de o torpilă antiradar – irupe într-un nor de fum. Tânărul vede flama pârjolitoare a rachetelor când pilotul se catapultează dar, pe neașteptate, o suliță laser îi străpunge pielea polimerizată și *Pony Express* începe să moară.

Sistemele de cristal fierb și explodează în pârjolul fasciculului de lumină coerentă, iar delta devine instabilă în clipa când atât principalul computer de zbor, cât și cel secundar bolborosesc și încetează să mai funcționeze. Cowboy urlă, cu țeasta invadată de sistemele de comandă. Aerodinamicele deltei sunt superbe, însă la această viteză orice aparat care încearcă să manevreze este în mod inerent instabil, iar unul care n-o face reprezintă o țintă. Cowboy se luptă cu *Pony Express*, făcând reglaje fine dar, deși le rezolvă una câte una, problemele vin mai repede decât le poate el soluționa. Văzduhul capătă duritate, și delta se înfioară, pierzând alte sisteme, și pornește în vrie spre sol. Agonia încearcă să se târască afară din corpul anesteziat al tânărului. Este lipsit de vedere, exceptând informațiile dinspre displayuri, echipamentul hidraulic și curentul de aer, sistemele ciuruite și planele de direcție care i se opun. Nu-și mai vede ținta și răcnește de furie, protestând. Vag, simte pământul urcând spre el...

Apoi, deasupra lui cade Sierra, și degetele verzi ale munților se înalță să-l înhațe, dar n-ajung până la el, iar Cowboy se ridică, realimentând cu alcool arzătoare. Cristalul lui a realizat rutinele necesare pentru a ține *Pony Express* sub comandă. În minte nu i-a rămas prea mult loc pentru altceva și-și îndreaptă privirea spre azurul bolții; vederea îi revine pentru a distinge naveta, o umbră gigantică pe cer, asaltată de forme negre care țâșnesc și se reped aidoma rândunicilor. Viteza bătăliei s-a redus, volumul ei cubic s-a micșorat; Cowboy o poate cuprinde pe toată din punctul său de observație de dedesubt. Au mai rămas doar trei fregate, iar una dintre ele pare avariata și menține o distanță prudentă. O deltă se îndepărtează în zigzag, lăsând în urmă o dâră de foc; cealaltă continuă încăpățânată lupta, eschivând rachetele orbitale. Mai sunt câ-

teva secunde înainte ca naveta să traverseze Sierra și să pice spre Edwards.

Pony Express virează cabrat. Un ton țiue în cristalul lui Cowboy; acesta lansează automat un vânător termic, însă ochii lui artificiali sunt fixați asupra lui *Argosy*. Răsună alte tonuri și delta vibrează cu fiecare torpilă ce o părăsește. O fregată este cuprinsă de flăcări și se rostogolește spre joncțiunea cu un pisc muntos, dar mintea lui Cowboy este un cristal arzător, plin de plane de direcție, informații despre motor și temperatura învelișului, nerăbdătoare sisteme de armament – fluxul irezistibil al lumii electronice ce i se revarsă în creier cu viteza luminii... El însuși este acum o creatură a interfeței, având un procesor drept creier. Aripile sale întunecate se înfioară chinuite. Lonjeroanele care îi sunt coaste gem. Căldura arzătoare străfulgeră prin pielea neagră de epoxid. Inima amenință să-i explodeze în timp ce alimentează cu alcool motoarele. Ținta îi acoperă vederea restrânsă. Se rostogolește și împroașcă pânțelele navei cu minitunul, însă muniția se termină în câteva secunde și nu mai are nici o rachetă. Naveta a fost avariata, totuși e un aparat rezistent, decis să aterizeze. Munții dispar brusc, și Cowboy nu mai zărește decât deșertul întinzându-se până la orizontul cafeniu.

Neurotransmițătorii se dezlănțuie asupra cristalului; electronii năvălesc din mufele lui Cowboy cu viteza luminii. Planele de direcție mușcă văzduhul, mugind furioase. Interfața solicită o anume soluție și decizia este luată în mod reflex. Undeva în mintea lui Cowboy există însă înțelegerea că aceasta reprezintă încheierea fi-rească și corectă a legendei sale: să se folosească pe sine și trupul său negru, mătuț, drept ultim proiectil împotriva navei orbitale, câștigându-și astfel o felie de nemurire, un loc în sufletul fiecărui panzerboy, al fiecărui jocheu...

Acceptă soluția cristalului. Un râset triumfător, ca un lătrat, i se desprinde de pe buze pe măsură ce *Argosy* crește treptat în cadrul vederii sale.

Între el și țintă apare însă un corp negru, deplasându-se în tonou. Cowboy recunoaște delta aparte a lui Maurice, vede avariile din aripă și fuzelaj, casca albastră a antilezului în carlingă, masca

facială opacă ațintită asupra punctului de contact dintre aparatul lui și navetă...

Argosy explodează când Maurice izbește încastrarea aripei în fuzelaj. Cristalul lui Cowboy se luptă cu impactul schijelor de aliaj ale navei ce se vaporizează pe învelișul ciuruit al deltei, înainte ca tânărul să-și dea seama că moartea lui s-a pierdut, a fost uzurpată de Maurice, iar când pricepe, naveta și Maurice au rămas cu mult în siajul său, sfărâmături destrămandu-se către șocul cu Mojave, împrăștiindu-se în curentul trecerii lui *Pony Express*, fără să mai reprezinte ceva care poate interacționa cu propria-i soartă. Mânia îi crește în minte la gândul destinului ce i-a fost răpit.

– Ținta distrusă. Aici Cowboy. Am făcut-o și pe-asta!

Străbate mulți kilometri de deșert în decursul acestei scurte transmisiuni. Ignoră confirmarea de recepție. Continuă să fie urmărit de două fregate, ambele urlând după răzbunare. Nu mai are proiectile, doar câteva momeli termice. Virează strâns către sud, zigzagând deasupra deșertului, și delta îi invadează iarăși creierul în timp ce aparatul instabil vibrează, corecțiile lui asupra planelor de direcție defazându-se când Cowboy începe manevra de supratensiune. O fregată este însă chiar înapoia lui, iar laserul dușman îi distruge alți senzori, ridicând temperatura învelișului polimerizat, căutând în blindaj un punct slab... Cowboy evită o rachetă, apoi încă una, caută să facă o glisadă pe lângă fregată și lansează o momeală termică. Cristalul îi zumzăie un avertisment: carburantul îi mai ajunge pentru câteva minute.

Fregata încearcă să urmeze delta ușoară, dar nu izbuteste și ratează ținta; totuși o rachetă poate accelera la g-uri mai mari, și Cowboy, cu senzorii posteriori arși, n-a zărit-o. Pătrunde într-unul din motoarele Rolls-Royce gemene și, brusc, *Pony Express* redevine instabil, împrôșcând picături de aliaj topit în vreme ce brăzdează cerul. Mintea lui Cowboy reglează planele de direcție, debitul carburantului, readuce echilibrul. Furia explodează în el. Caută ținta și o vede, trage aparatul într-un viraj S strâns, îndreptându-se spre fregată ca s-o izbească și s-o doboare din văzduh... Lipsită de un motor, delta și-a pierdut însă puterea de accelerație și Cowboy nu izbuteste să-l prindă pe orbital. Un alt laser dansează

pe *Pony Express*, venind de data asta din spate; fregata cea avariata, apropiindu-se pentru lovitura decisivă.

Cowboy se răsucește ca să privească peste umăr și urlă de furie văzând amprente în infraroșii ale altor rachete ce se apropie. Lansează termicele și dansează, îndepărtându-se de traiectoria inițială, dar simte că, treptat, comenzile îl lasă. Manevrele îngreunează controlul deltei, iar figurile bruște scot din funcțiune alte sisteme. Displayul singurului motor în funcțiune este presărat de luminițe roșii și portocalii. Un laser orbital perforează un panou, topește un lonjeron. *Pony Express* se clatină, apoi își revine. Cowboy caută să întoarcă aparatul pentru operațiunea kamikaze, însă comenzile nu mai răspund la modificările radicale ale traiectoriei.

Simte delta gemând de tensiuni. Știe că avionul e îndeajuns de rezistent ca să nu cedeze la impactul rachetei ce va distruge și al doilea motor, că el este capabil să-l coboare pe pilot în deșert, dacă nu mai pierde și alte plane de direcție. Datele îi roiesc prin creier, aparatul îl anunță că poate supraviețui. Torpila se apropie. Nu mai are momeli de lansat. O chitară din oțel îi răsună trist în minte. Cowboy privește cerul și vede numai pustiul.

Rachetele izbucnesc în flăcări chiar în clipa când el se catapultează. Un zid de curent îi izbește masca facială. Cerul și pământul se rostogolesc. Tânărul urlă sub puhoiul de date dinspre mufe și sub durerea ce-i invadează brusc trupul, nesuprimată acum de anestezic. Suspendat în văzduh, cu creierul amețit, nu mai vede impactul final al lui *Pony Express* cu deșertul.

Corpul său nu s-a trezit pe deplin atunci când aterizează. Din fericire, zona este nemișcată; parașuta i se dezumflă și acoperă un arbore yucca. Aerul încins al deșertului îi opărește gâtul cu fiecare răsuflare. Durerile zburdă în tonuri tot mai insistente. Știe că și-a rupt câteva coaste, probabil atunci când se lupta cu delta, după ce laserul i-a ars computerele, iar brațul stâng se pare că i-a fost prins de carlingă în timpul catapultării, și acum atârnă însângerat și sfâșiat.

Se simte cuprins de bună dispoziție și râde, apoi hohotele se transformă în tuse și parcă ceva se rupe înlăuntrul lui. Gustul sân-

gelui îi invadează gura. Întoarce capul ca să scuipe și simte cum ceva îi curge pe față.

Izbește clapa de eliberare rapidă și se descotorosește de parașută, după care scoate casca și trage din țeastă jackurile moarte. Se întoarce cu precauție pe o parte și încearcă să se ridice în picioare. Nu izbutește, hârâie scuipând sânge, se străduie din nou, reușește. Piciorul stâng i-a atins cupola carlingii și probabil că s-a jupuit destul de rău, totuși nu pare rupt. Face doi pași și râde din nou, apoi se îndoaie din mijloc când tusea îl zguduie și sângele îi umple gura. Îl scuipă, după care își îndreaptă umerii, sfidător.

A aterizat pe o colină stâncoasă, deasupra unei perechi de făgașe ce brăzdează pustiul. La peste un kilometru depărtare se înalță o coloană de fum – locul unde s-a prăbușit *Pony Express*, după ce s-a desfăcut în bucăți, luptând cu aerul. Un alt stâlp de fum, mai lat și mai negru, se întrezărește hăt spre nord, acolo unde epava lui *Argosy* zace încâlcită cu cea a deltei.

Două banguri sonice pulsează prin văzduh, și Cowboy poate vedea amprente infraroșii ale celor două fregate ce revin către Edwards. Rânjește și le face semnul cu degetul.

– Ați pierdut, ticăloșilor!

Chicotește și coboară panta, șchiopătând.

Dinspre drum se aude un țuit care se amplifică, apropiindu-se. Cowboy se reazemă de un bolovan fierbinte și așteaptă. Este un triciclu cromat, cu turbină, care merge să cerceteze locul prăbușirii. Cowboy scoate pistolul din toc și trage de două ori în aer. Capul șoferului se întoarce și-i răspunde printr-un semn aprobator. Vehiculul oprește pe dreapta și șoferul începe să urce colina.

Este o femeie cu pielea întunecată și țeasta rasă; un fel de culturistă, cu mușchii amplificați și modelați de hormoni, pe al cărei piept lat sâni par la fel de neînsemnați ca două boabe de mazăre. Poartă sutien din plasă de aliaj reflectorizant, un șort bufant, din același material, și mocasini moi, încheiați mult deasupra gleznelor. Cowboy îi vede pistruii de pe umeri, abia distingându-se pe pielea neagră, și un colier din cranii de șerpi cu clopoței, decolorate. Femeia îl privește cu ochi verde-marin.

– Pari cam paradit, pieton.

Cowboy scoatocește prin buzunar și scoate o monedă din aur, de cincisprezece grame.

– Capeți încă o dată pe atât dacă mă duci până în Boulder City, îi spune. Dar nu vreau să trec prin punctele vamale ale Zonei Libere.

– Facem târgul, încuviințează ea. Nu cred însă că vei supraviețui până acolo... în nici un caz pe drumurile din deșert.

– Asta nu-i grija ta.

– Ai vreo trusă medicală?

– Da, arată Cowboy cu capul spre vârful colinei. În parașută.

Femeia urcă până sus fără un cuvânt, desprinde voalura parașutei de pe arborele yucca și o acoperă cu bolovani. Ia trusa și coboară.

Îl găsește pe Cowboy așezat, cu pistolul atârnându-i inert în mână. I-l ia și-l pune înapoi în toc. Tânărul este gata să leșine de durere când i se scoate partea superioară a costumului antisupra-sarcină. Femeia îl șterge de sânge, dezinfectează tăietura, îi prinde coastele cu plasturi și-i improvizează o eșarfă pentru brațul rupt. Apoi îi injectează endorfine în bicepsul drept și drogul murmură gingaș între receptorii durerii și eficienții nervi supercablați ai lui Cowboy. Tânărul se înmoaie atât de repede, încât culturista trebuie să-l ajute să coboare panta și să urce pe triciclu. Când o face, Cowboy observă trei șerpi cu clopoței, proaspăt uciși, ce atârnă peste ghidon.

Dinspre nord se aud sirene și pe drum se vede un norișor de colb îndreptându-se către ei. Femeia scoate vehiculul de pe făgașe și pornește prin pustiu, mergând încet, ca să nu ridice praf. Hurducăturile afectează coastele rupte ale lui Cowboy mai puțin decât acesta ar fi crezut.

California ocupată se întinde spre est până la Beacon Station. Triciclușerpuiește pe drumuri tainice din deșert, escaladează platforme stâncoase și traversează rapid fundul sec al unui lac. Cowboy își reazemă capul de tetieră și moțâie. Endorfinele îi șoptesc prin minte. Ajung pe autostrada din estul Lacului de Argint și călătoria devine mai lină; turbina urlă. Cowboy privește cum joacă mușchii puternici ai umerilor femeii, atunci când ea evită gropile

din asfalt. Șerpii morți flutură în vânt. Se simte iarăși cuprins de amuzament.

– Hei, doamnă, știi că intri în legendă?

Ea îl privește peste umăr, indiferentă.

– Crezusem că legenda aia-i treaba ta, amice.

– Aș vrea să pot vedea tabloidele...

– Eu aș vrea să pot vedea restul aurului. Bănuiesc că asta n-o să se întâmple imediat.

El râde, tușește și râde din nou.

– Îmi amintești de cineva.

– Ar trebui să mă bucur?

Cowboy râde iarăși. Își umezește buzele uscate.

– Ai apă?

Femeia îi întinde o sticlă din plastic moale. Tânărul își umple gura, vărsând pe de lături, o umple încă o dată și înghite. Îi dă sticla, și culturista o fixează cu o clamă de cadrul triciclului. Cowboy se lasă pe spate și închide ochii, simțind cum șaua oscilează sub el, ca într-o cursă făcută în parcul de distracții. Soarele ce apune îi linge ceafa.

Cu ochii închiși, poate simți încă șocul forțajului, cântecul torpilelor în cristal, senzațiile lui *Pony Express* trăind în nervii săi, în vene. Acum aparatul nu mai există – este doar un maldăr de resturi în deșert. Ultima deltă în stare de funcțiune, ultima nehăcuită pentru construirea panzerelor lipsite de grație, pe care Cowboy le de-testă. Are mai multe motive ca oricând să le urască fiindcă, pentru scurt timp, a fost iarăși un zburător.

Endorfinele îi desenează imagini strălucitoare înapoia pleoapelor închise, displayuri verzi scânteindu-i adânc în minte, ampe-naje argintii de rachete rotindu-se pe fundalul cerului, *Argosy* crescând tot mai mult în vreme ce Cowboy încheie un luping ca s-o intercepteze... viziunea distrugerii acoperind cupola carlingii, apropiata nimicire solicitată de cristal și interfață... pana întunecată mănjind cerul oțelii, interceptia – dovadă a dăruirii sale pentru o viață desfășurată la viteza luminii... impactul final ce-i asigură locul în ceruri, ultimul său rânjet triumfător, crispat și rigid precum surâsul unei hârci...

Deschide ochii și inspiră adânc, cu răcnetul sugrumat în gât. Urletul nu iese de acolo. Spaima îi dopplerează de-a lungul nervilor activați. Triciclul șerpuiește peste asfaltul din noapte, ocolind gropile dezvăluite de proiectorul de pe casca femeii.

– Drace, mormăie Cowboy și-și comandă dezactivarea nervilor.

– Ai zis ceva, pieton?

El privește colierul de craniu, orbitele goale și proeminente ale șerpilor. Ochii Doamnei Moarte, ale cărei buze reci și tenebroase le-au mângâiat pe ale lui în cer. Îl scutură un fior.

– Nu mare lucru, răspunde.

– Așa mi-am zis și eu.

– Poți să-mi mai dai niște apă?

De data aceasta bea jumătate de sticlă înainte s-o restituie. Mâna sănătoasă îi tremură atât de tare, încât este gata să scape recipientul. Efectul endorfinelor a început să pălească și durerea îi stă la pândă în fundul pieptului.

– Ai tăi n-or să-și dea seama că lipsești? o întreabă pe femeie. Umerii masivi se înalță.

– Surorile îmi vor simți lipsa atunci când mi-o vor simți.

– Toate sunt așa bine făcute ca tine?

– De asta trăim laolaltă, amice.

Întoarce capul ca să-l privească. Lumina stelelor îi scânteie în ochi.

– Vrei undeva anume în Boulder City?

– Mai întâi, la un telefon public. După aceea, poate la un hotel.

– Cum dorești, pieton.

Luminile lui Boulder City se revarsă din noapte. Triciclul se oprește în timp ce Cowboy luptă cu amorteala și durerea, izbutind în cele din urmă să se scoale.

– În buzunarul drept al pantalonilor, spune după ce se chinuie câteva clipe, am un ac de credit.

– Bine.

Îi desface fermoarul buzunarului și introduce acul în telefon. Cowboy își strecoară un jack în frunte și gândește numărul lui Reno.

– Aici Cowboy. Sunt în Boulder City.

– Acolo au ajuns și Coțcarul cu oamenii lui. Unde ai fost?

– Sunt rănit. Spune-le să vină cu un medic.

– Imediat. Caut locul de unde vorbești, ca să-i anunț unde te pot găsi.

Cowboy se reazemă de telefon. Durerea îi pulsează în piept.

– Hei, Reno, rostește el. S-a salvat cineva?

– Diego a aterizat forțat în deșert. Orbitalii i-au înhățat și pe el, și delta.

Tristețea picură în Cowboy.

– Deci n-a mai rămas nimic. L-am pierdut pe *Express*.

– O să construiești altă deltă. Am învins.

Vestea îl interesează doar vag.

– Da?

– Tempel s-a prăbușit. Nici n-am mai avut nevoie de rețea – a fost suficient să așteptăm ca acțiunile să scadă sub cinci sute, apoi să cumpărăm. Roon a anunțat tabloidele că intenționează să candideze pentru consiliul directorial și în următoarele cinci minute a primit atâtea voturi favorabile, încât Couceiro și-a dat demisia chiar înainte de a se declanșa procedura alegerilor. Roon o să plece pe orbită imediat ce rezolvă câteva probleme pe aici. Deja a anunțat o politică de restrângeri bugetare.

– Bravo lui. Vorbitul devine din ce în ce mai dureros. Nu m-ai localizat încă?

– Flash Force sunt pe drum. Dacă dorești, poți închide.

Cowboy se întinde spre acul de credit și-l smulge. Îl vâra în buzunarul de la piept și scoate două monede de aur.

– Capeți un supliment pentru personalitatea de învingătoare.

Femeia ia, surâzând, monedele. Le pune în buzunarul centurii și se întoarce pe șaua triciclului.

Vrei să mai rămân pe-aici? întreabă.

– Nu, n-o să pătesc nimic. O privește obosit. Auzi, te interesează să mai câștigi ceva bani? Ocazional, am nevoie de un curier.

Ea încuviințează din cap.

– Stația Bio Blackwater Well. Sunt ecolog de deșert.

– Vorbești serios?

Turbina ei ambalează, apoi femeia îi oferă un ultim zâmbet și accelerează, dispărând. Cowboy îi privește luminile de poziție micșorându-se către punctul de fugă și închide ochii. Aude, mai degrabă decât vede, limuzina cea lungă ce oprește lângă el.

– Cowboy? Prinde-mă cu brațele de gât.

Este glasul Sarei. Tânărul deschide ochii și-i zărește silueta înaltă, îi simte mâinile atingându-i hainele. Surâde șters.

– A fost o zi lungă, este?

– Ușurel... Lasă-te s-aluneci în mașină.

– Maurice s-a sinucis. Hotărâsem s-o fac eu, dar mi-a luat-o înainte. Drept în brațele Doamnei Moarte...

– Ușor, ușor... Acum, celălalt picior...

– O urmărisem întotdeauna... Nu-mi dădusem seama până-acum.

– Lasă aici capul, pe umărul meu.

Cowboy simte căldură sub obraz și mormăie:

– E dat dracu' să fii o legendă-n viață...

Mașina accelerează silențios.

Capitolul douăzeci și patru

- Ești sigur c-o poți face?
- Am strâns majoritatea datelor despre Tempel. Plus amintirile. Ale mele și ale lui. Cred că pot reuși ceva bun.
- Mda, rostește Cowboy. Dintotdeauna am știut că-mi pot folosi prietenii aflați în locuri sus-puse.

Locuința este veche, o căsuță cu o singură încăpere: pardoseală ieftină, din gresie, mobilier străvechi, de lemn, cu piesele legate laolaltă prin sârme, un pat dublu lăsat la mijloc, acoperit de o cuvertură lăptoasă.

Cowboy stă întins în pat, fredonând „Călăreții interfeței din ceruri“, în timp ce privește un videoreportaj despre criza Tempel. Reporterul afirmă că impasul se apropie de sfârșit. Valoarea acțiunilor crește prudent. Orbitalul Sovietelor și-a declarat încrederea în administrația Roon. Noul directorat l-a expedit în Africa pe Couceiro, ca să atingă în sfârșit planeta pe care o văzuse doar ca pe o sferă alb-albastră, contaminându-i universul monocrom și lipsit de aer. „Distrează-te punând mâna pe Ghana“, gândește Cowboy. Se întinde spre sticla de whisky, soarbe din ea apoi o așează pe mulajul în care-i este îmbrăcat brațul.

Se întoarce la zgomotul ușii deschizându-se și o vede pe Sara intrând; simte pe chip un val din arșița deșertului când privește dincolo de față, la ținutul cafeniu și stâncos ce se întinde până în California, dispărând într-un cer albastru, nepătat.

Sara închide ușa după ea. Poartă o șapcă cu cozoroc mare, blugi și cămașă cu mâneci lungi, din material reflectorizant.

– Te-ai sculat.

– Îhâm. Cowboy ia din nou sticla. Vrei?

– E prea devreme pentru mine.

Își scoate șapca și o azvârle pe masa gri-naval din bucătărie. Își scutură părul.

– Ceva mai târziu, Coțcarul vrea să discute cu tine. Afaceri... În după-miaza asta vine și nevastă-sa.

Se așează pe saltea. Bărbatul închide videoul și se trage într-o parte, făcându-i loc. Se strâmbă, fulgerat de durerea din piciorul jupuit. Sara își trece brațul în jurul umerilor lui. Cowboy se reazemă de ea, simțindu-i căldura trupului.

– Au cai aici, spune Sara. N-am știut niciodată să călăresc.

– Te pot învăța eu.

Îi privește profilul, nasul ușor cărn și perfecțiunea parabolică a buzelor, pielea întunecată, conturată de o lumină dulce și difuză ce răzbate prin fereastra dinapoia ei. Fata se întoarce către el.

– Brațul rupt n-o să?...

– Nu prea mult. Nu.

Se află într-un vechi și dărăpănat ranch de agrement din Nevada, prevăzut de Flash Force ca bază de rezervă. În săptămâna următoare, terții din Vest și panzerboy-ii se vor perinda pe aici cu intenția de a încheia pacea. Cunningham este mort, iar Tempel și-a retras sprijinul, așa încât, brusc, terții lui plutesc în beznă, înconjurați de dușmani cu pumnale tăioase.

Terții vor sta de vorbă cu Coțcarul. Panzerboy-ii intenționează să discute cu Cowboy. Planul lui de creare a unei organizații a piloților de panzere pare să prindă contur. Poate că vor reuși să mențină pacea, dacă acei terți care le provoacă necazuri vecinilor vor constata pe neașteptate că nu pot găsi mijloace de transport spre Est.

Glasul nu sună așa cum trebuie. Are un soi de tremurat, ecou, de parcă ar vorbi două glasuri nesincronizate.

– Reno? întreabă Cowboy. Ai pățit ceva?

– Am intrat în cristalul cel mare de aici, Cowboy. Dumnezeu-le, ce planuri au oamenii ăștia! Următorul mileniu este la degetul lor mic... totuși ceva e curios. Ei știu ce formă doresc să ia viitorul, însă nu știu ce vor *ei înșiși* să fie. Se află aici, sus, și sunt pierduți. Cândva, supunerea lor față de Pământ le conferea un țel, mai apoi a fost lupta împotriva autorității, dar acum nu mai știu ce să facă. Sunt prea distrași de propriile structuri. Au căpătat independența, totuși habar n-au ce înseamnă asta și caută lucruri care să-i confere un înțeles. Unii urmăresc dominarea – a planetei, reciprocă... Știi că au pe orbită stocuri de gaze toxice? În caz că-i atacă alte blocuri... Chiar atât de nebuni sunt! Alții s-au pierdut în visuri despre echipamente hard mai mari și mai bune – de parcă mașinile pe care le creează le vor oferi definiția lipsă. Ceilalți se limitează la a fi părți ale structurii și a-și prelua forma din nișa ecologică a propriei corporații. Se mulțumesc să fie programați de alții. Sunt vampiri, Cowboy. Sug sângele Pământului, fiindcă asta-i ține în viață, dar nu știu la ce *slujește* viața.

– Capacitatea mea de a-i compătimi este oarecum limitată, spune Cowboy.

– Nu de compătimire au nevoie, rostește vocea.

Sara îl privește cu atenție pe Cowboy. Este ars de soare și destul de boțit, dar o noapte de somn i-a mai alungat din încordarea care în ultimele câteva zile a făcut parte integrantă din el; tensiunea aceea febrilă s-a risipit. Cowboy se foiește lângă ea și se crispează.

– Ai nevoie de analgezice? îl întreabă.

– Deocamdată analgezicul ăsta mi-e suficient, replică tânărul ridicând whiskyul.

– Poate c-o să-ți țin totuși companie. Sara se întinde spre sticlă și bea. Tocmai am vorbit cu Michael. Mi-a oferit un fel de slujbă.

– Ce fel de slujbă?

– Cred că tu i-ai spune „consultant“. Termenul vechi era „consilier“. Zice că are încredere în legăturile mele. Și-n instinctul meu...

– Mă bucur c-a observat. Cowboy își freacă tuleiele bărbii. O să accepți?

– Probabil. O coardă de amuzament vibrează în față. În felul ăsta, o să părăsesc strada.

Zâmbește și apucă din nou sticla. Bea. Se gândește să intre într-o clinică și să-și mai instaleze ceva cristal. Supercablare San-tistevan integrală, independentă de foculviu. Arme de foc. Tactici pentru unități mici. Și nu doar chestii de gloduroasă; dorește cipuri pentru contabilitate, expediție, activități de bursă... Lucrurile de care va avea nevoie în noua ei calitate de consilier al Hatmanului.

– O să călătorești mult, spune Cowboy.

Ea înalță o sprânceană.

– Da. Ca și tine. Putem continua să ne vedem.

Deoarece, continuă în gând, între ei există o relație făurită în vremuri de război, o sudură sub presiune... Când presiunile vor dispărea, este posibil ca elementele componente să se desfacă. Aceasta întrucât există amănunte pe care ea le cunoaște și nu i le poate spune; a dus o viață pe care, indiferent de afirmațiile lui, Cowboy nu dorește de fapt s-o afle. Bărbatul are propriile păreri asupra lumii și rolului său în ea, iar Sara nu le poate înțelege. Când va fi pace, va trebui să se miște atenți, să se exploreze cu precauție, știind că e posibil ca relația lor să nu dăinuie în absența situațiilor ce i-au adus laolaltă. Trebuie lăsat, în acest scop, loc de acțiune pentru despărțire. Sau pentru cealaltă chestie. Mai ales pentru cea-laltă...

Bea încă o dușcă.

– Ai promis c-o să-mi arăți plopilor tremurători, toamna. Nu vād decât nenorocitul ăsta de deșert. Ai o datorie!

– Daud, rostește tânărul, și ea simte o răceală atingând-o, la auzul numelui, la accentul pus de Cowboy.

Amândoi știu că Daud este răspunzător de catastrofa de ieri, că epavele carbonizate din deșertul stâncos al Nevadei, fragmentele de aparate zburătoare aflate sub valurile protectoare ale Pacifi-

cului, bărbații înveliți în prelate și acoperiți superficial de solul pustiului, toate poartă semnătura fumegătoare a lui Daud. Cowboy nu va uita asta, iar în codul lui trădarea nu este privită cu ușurință.

– Îi cumpăr un bilet, răspunde ea cu indiferență, ascunzându-și spaima. Îl îndepărtez de aici.

– Și dacă nu pleacă?

Reasigurările îngheață în gâtul femeii. Firea lui Daud este una lipsită de loialitate și Sara i-a simțit toată viața înțepăturile trădărilor, căutând să se întărească în fața lor, repetându-și că ea era vinovată pentru perfidiile lui, că Daud *trebuia* să trădeze pentru a se asigura că lumea crede în el, iar ea l-a iertat întotdeauna... Însă toate aceste clemențe au contaminat-o cumva, de parcă iertându-și fratele îi venea mai ușor să treacă peste propriile-i trădări. Nu-l mai dorește pe Daud în preajmă, nu vrea un memento viu al capacității ei de a vinde lucrurile la care ține.

Îi este imposibil să nu-l iubească. Știe asta. Tot ce poate încerca este să înceteze de *a fi* ca el.

– O să plece, vorbește ea. N-o să-i dau de ales.

Ochii lui Cowboy sunt duri precum cremenea.

– Nici eu.

Va trebui să-l încurajeze pe Daud la o ultimă trădare. Trădarea lui Nick. Dacă acesta mai există, dacă nu cumva l-a vândut el însuși pe Daud, întrebându-l pentru scopurile lui Tempel. O ultimă trădare, ca să-și salveze propria piele.

Telefonul sfârâie încetișor în furcă. Sara răspunde.

– Aici e Reno, Sara. Reno continuă să acționeze ca operator telefonic, coordonând fragmentele încă operaționale ale rețelei, menținând legătura cu diferiții panzerboy și terți care vor vizita ranchul în următoarele zile. Am un apel din partea lui Roon. Vrea să vă vorbească.

– Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii!

– Zice că-i vorba de afaceri.

Sara îl privește pe Cowboy.

– E Reno. Roon vrea să vorbească cu noi.

Spre surpriza ei, în ochii tânărului apare o lumină sălbatică, de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva.

Glasul este mai liniștit acum, mult mai stăpânit. Efectul de ecou a dispărut.

– Cei din Orbitalul Sovietelor nu-s deloc încântați, Cowboy. Couceiro era o persoană pe care o agreau, pe care o puteau înțelege. Nu le place c-a fost răsturnat de o gașcă de lutoși.

Cowboy rânjește și se întinde după sticla de whisky.

– Și ce pot face?

– Nu pot modifica legile bursei. Sistemul este prea mare și chiar din situația actuală ei câștigă mulți bani, prin propriile manipulări. În plus, își dau seama că dacă încearcă să restrângă piața acțiunilor, o vor trece în clandestinitate – comunicațiile sunt încă lipsite de control, orice bancă din i-față poate opera prin telefon. Nu, Cowboy, continuă netulburată vocea. Ei intenționează să vă termine pe voi.

Un fior de gheață atinge pielea tânărului.

– Chiar așa? face el. Și care le-ar fi planul?

– Au ajuns la concluzia că existența bursei negre, alături de concurența Orbitalelor pentru aprovizionarea ei, reprezintă un pericol... Creează prea multe elemente necontrolabile. Ca atare, vor legaliza piețele. Chiar în actuala sesiune legislativă, una dintre marionetele lor va introduce în Missouri un amendament pentru revocarea restricțiilor vamale. În felul ăsta se va crea un coridor Missouri-Kentucky peste cea mai mare parte a Vestului Mijlociu. O dată ce Missouri va accepta, celelalte state se vor prăbuși ca piețele de domino. Pur și simplu, panzerboy-ii vor deveni inutili.

– Cum i-ai putea opri?

– În nici un fel. Decizia aparține Orbitalului Sovietelor.

Deznădejdea picură în venele lui Cowboy. Acesta este deci sfârșitul, finalul luptei sale și a Coțcarului. Totul va fi șters dintr-o trăsătură a condeii orbital.

– Acum ești prevenit, continuă glasul. Te poți pregăti.

– Nu mă pot închipui ca șofer de cursă lungă. Am stat prea mult în afara legii.

– Ești bogat. O să-ți vină vreo idee. Uite... S.U. n-or să nu fie balcanizate. Poți fi sigur în privința asta. Situația va fi mult mai destinsă în Nord-Est.

„Noi nu treceam Hotarul pentru cei din Nord-Est“, gândește Cowboy. „Și nici pentru bani. Asta n-au înțeles niciodată Arkadi și terții, crezând mereu că putem fi cumpărați, că o să răspundem presiunilor economice. Se pare că asta n-o pricep nici Orbitalele – cristalele lor nu pot concepe astfel de modele planetare. Faptul că am fi parcurs pe gratis Drumul, doar pentru că așa ceva reprezenta o modalitate de a fi liberi.“

– Cowboy? Pentru o clipă, vocea șovăie. Ai făcut un lucru bun, să știi. Noi toți am făcut ceva bun.

– Știu.

„Oare la cât mă pot aștepta să rezist?“ se întreabă Cowboy. Poate chiar deloc. Dintotdeauna a crezut că o să termine în vreo porumbiște din Vestul Mijlociu, sub valuri de elicoptere guvernamentale revărsând un potop de rachete, perforând Chobhamul, pulverizând panzerul în bucățele. Sau într-un cer supersonic, fără Lună, unde „legiuiții“ așteptau să-l izbească, cu radiolocatoarele întinzând degete radiante care să-l atingă... Nu s-a așteptat să afle că este scos din uz în patul de convalescență dintr-un ranch de agrement din Nevada. Că tot ce-a făcut până acum, legenda pe care și-a clădit-o, a slujit doar la a-l termina pe el.

Râde. „Un panzerboy pensionar“, își spune. „O absurditate.“

Buna dispoziție îi invadează făptura. Își simte membrele ușoare, de parcă gravitația și-ar fi încetat efectul. Se gândește la planeta care se curbează sub el, la întunericul presărat cu stele, la crepusculul de margine, la ținutul din fața cupolei carlingii, arzând verde-cafeniu în razele soarelui... toate acele frontiere ce mărgineau Drumul și care au dispărut acum o dată cu granițele blindate ale vieții sale, zonele cu inspectorii vamali interni, forțele armate și regiunile de restricții, tunelul mereu îngustându-se, în josul căruia a fost azvârlit, cu viteza luminii, spre necunoscutul apogeu violent ce-l așteaptă la capăt. Legenda pe care a îmbrățișat-o deoarece niciodată n-a fost capabil să îmbrățișeze viața.

Își dă seama că este liber. Și are prieteni în locuri sus-puse. Bănuiește că un alt capitol al legendei va începe cât de curând.

Cowboy simte căldura nervilor invadându-i membrele, un semnal de avertizare. Crede că știe ce se va întâmpla. Se întinde pe lângă Sara, descolăcește un jack din telefon și-l introduce în tâmplă.

– Reno, vorbește el. Rămâi pe fir. Vreau să-l auzi pe nenorocitul ăsta.

– Cum spui tu, Cowboy.

– În plus, mai vreau să faci niște chestii.

Reno îl ascultă tăcut. Tânărul o simte pe Sara foindu-se surprinsă atunci când se apleacă peste ea.

– Bine, aprobă Reno. Înțeleg ce vrei.

– Cowboy? întreabă fata. Despre ce fișier vorbiți? Am...

– O să-ți zic mai târziu, o oprește el.

Când aude glasul lui Roon, simte cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Sara se încordează alături. Cowboy își amintește coridoarele reci, din aliaje, imaginile copiilor plutind în beznă, plafoanele acoperite de holograme scânteind, cu așezări orbitale ce reflectă lumina stelelor. Un zâmbet înghețat, duhnind a mortăciune.

– Cowboy... Sara... Trebuie să vă felicit. Planul a însemnat un succes total. A fost binecuvântat, și la fel sunteți și voi.

– Mulțumim, replică tânărul.

Trage o dușcă zdravănă de whisky, strâmbându-se când arsura îi coboară pe gâtlej. Își simte inima bubuind în piept și o sudoare rece brobonindu-i fruntea. O senzație de greață în stomac, anticiparea...

– Sara, vorbește Roon. Aș dori să vii în cer alături de mine. Vocea lui aduce cu mângâierea mătăsoasă a unui țurture. Vreau să fii șefa echipei mele de securitate. Nu mă pot încrede în oamenii lui Couceiro.

Cowboy privește cicatricile înălbindu-se pe chipul femeii, alungindu-se o dată cu surâsul ei cinic.

– Vrei să fii Cunningham al tău? întreabă ea.

– Numele lui adevărat nu era Cunningham. Însă da, doresc să faci pentru mine aceleași lucruri pe care le-a făcut Cunningham pentru predecesorul meu. Dosarul tău dovedește că deții potențialul necesar. Vino în cer, Sara. Privește-ți de sus planeta natală. Iar după aceea, ajută-mă să-i modelez viitorul.

Cuvintele lirice par cumva mai terifiante rostite de glasul inexpresiv al cristalului, cuprins de extazul înghețat al dementei profunde, triumfătoare.

– Tu vei fi intermediarul comuniunii mele cu planeta, Sara, continuă Roon. Instrumentul prin care o voi poseda. Extensia umană a cristalului meu.

Cowboy vede buzele Sarei răsfrângându-se.

– Nu, domnule Roon, replică femeia. Nu-i genul meu de acțiune.

Cu toate acestea, tonul ei poartă o urmă de ezitare, ca și cum și-ar lua rămas-bun de la un vis drag, aflându-i acum prețul.

– O să-ți pară rău, spune Roon. Istoria le va permite libertatea numai răpitoarelor, nu și creaturilor cu care se hrănesc ele. Întinde-ți aripile, Sara. Îi voi da Nevăstuicii tale sângele cu care să se hrănească.

– Nu, repetă Sara. Ochii îi sunt împietriți. Nu-i pentru mine.

– O să-ți regreți decizia. Cowboy, sper că tu vei fi mai rezonabil.

Tânărul își simte gura uscată. Își umezește buzele.

– Ce oferi? întreabă.

– Un loc. Talentele tale sunt mai presus de cele ale unui simplu pilot. Tu ai instincte de carnasier, poți sesiza slăbiciunile altora și acționa ca atare. Ai zărit slăbiciunea lui Couceiro și ai știut cum să-l dobori. Vreau să-mi dai acest talent al tău.

– Nu. Nu-i genul meu de muncă.

– Ești periculos. Aprecierea detașată înfioară venele lui Cowboy. Ai doborât un om puternic – nici el și nici prietenii lui nu vor uita asta. Îți ofer protecția mea.

– Nu. Nu-i nici un secret ce am făcut. Și alții puteau face la fel. Lucrurile se vor schimba.

– Hotărârea ta este a unui om slab. Ești un prost.

Urmează o secundă înghețată, în care Cowboy aproape că aude decizia luată undeva în cristalul lui Roon.

– Cu toate acestea, rămâi periculos. Poate chiar prea periculos ca să fii lăsat să bântui după pofta inimii.

Cristalul arde în țeasta lui Cowboy. A știut asta de la început, a știut că așa se va întâmpla, deoarece Orbitalele nu pot permite existența unui om liber, o dată ce l-au remarcat.

– Reno, ești acolo?

– Da, Cowboy.

– Bagă-i-o!

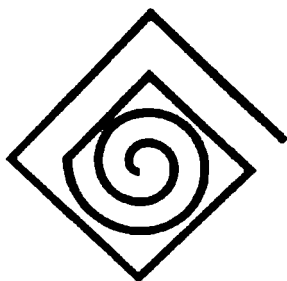
Un urlet răsună în mufa lui Cowboy, un urlet compus pe de o parte din programul Mintea Neagră, ce zbiară gonind prin fir cu viteza luminii, și pe de altă parte din sunetele ce răzbat din beregata lui Roon când Reno îi depășește protecțiile cristalului și începe să se imprime pe sine în mintea orbitalului. Cowboy zărește deruta din ochii Sarei care aude zgomotele prin derivația ei telefonică. Își scoate jackul din tâmplă și răcnetele încetează. Sara îl privește.

Cowboy se întinde și-i ia receptorul din mână. Peste țiuitul datelor, aude gemete îndepărtate, strigăte, scâncete. Râde.

Pune telefonul pe pat între ei și explică. În ochii fetei apare un zâmbet, răspunsul unei corzi ce rezonază metalic.

Ascultă împreună, până ce sunetele încetează și pot auzi în telefon glasul lui Reno. Cowboy are impresia că a încheiat un lung zbor de noapte și acum, prin senzorii pielii, șoptindu-i peste cristal, mângâindu-i nervii, simte atingerea caldă a soarelui.

nautilus

În curând:

Dean R. Koontz

RÂURILE ÎNTUNECATE ALE INIMII

Phillip José Farmer

LUMEA FLUVIULUI.

ÎNAPOI LA TRUPURILE VOASTRE RĂZLEȚITE!